

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

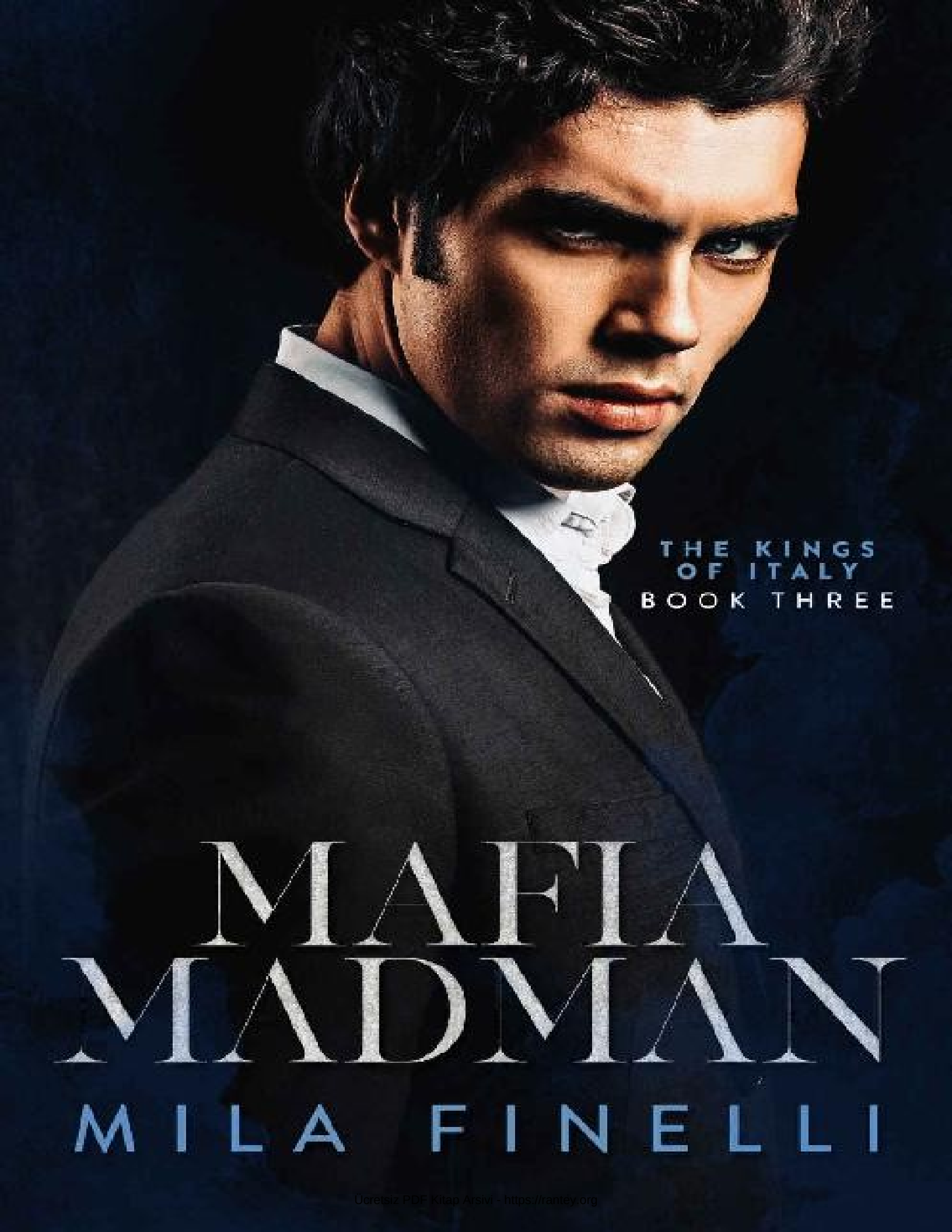
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE KINGS
OF ITALY
BOOK THREE

MARIA MADMAN

MILA FINELLI

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MAFYA ÇILGINI

İTALYA KRALLARI KİTAP

3

MILA FINELLI

Copyright © 2022 by Mila Finelli

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler veya karakterler, işletmeler veya yerler, olaylar veya olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: Letitia Hasser, RBA Designs

Düzenleme: Jennifer Prokop

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Sonsöz](#)

[Mafya Hedefi Önizleme](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan: Mila](#)

[Finelli](#)

"The en iyi SİLAH karşı bir düşman o başka bir düşman."

- FRIEDRICH NIETZSCHE

BİRİNCİ BÖLÜM

Dört Yıl Önce

Enzo

T anılar peşimi bırakmadı.

Fausto Ravazzani'nin evinden kurtarılmış olmama rağmen

Üç hafta önce zindanda, sanki hâlâ oradaymışım gibi hissettiğim anlar oldu, taş zeminde zayıf ve sayıklayan kırık bir adam kabuğu. Şimdi hatırlamadan gözlerimi kapatamıyordum. Uyku imkânsız hale geldi, rüyalar dayanılamayacak kadar acı veriyordu.

Vücudum iyileşecekti. Bu yatta kaldığım, iyileştiğim her gün daha da güçlendim, çürüklerim azaldı. Zihnim ise başka bir hikâyeydi.

Kan dökülmesine yabancı değildim. Şiddet dolu bir dünyada, şiddet yanlısı bir adam tarafından büyütüldüğüm için zalimliği bir gülümseme ve takım elbise altında saklamayı öğrendim. Bunu kolayca dengeledim, en iğrenç eylemleri gerçekleştirirken bile gerçeklikten asla kopmadım.

Ravazzani'nin zindanında olanlar bunu değiştirdi.

Artık eskisi gibi değildim. Kardeşlerim benden olanları açıklamamı ve onlara ayrıntıları vermemi istediler, ama ben kelimeleri dile getiremedim. Yaşadığım dehşet çok taze, aşağılanmışlığım çok büyüktü. Dokunulmaya bile tahammül edemiyordum. Hemşire bandajlarımı ilk değiştirdiğinde beni zapt etmek zorunda kaldılar çünkü kaçmak için çırpınmaya devam ettim.

Yatın hafifçe sallanması beni unutkanlığa sürükledi ama buna karşı koydum. Zindanın dehşetini rüyalarımda yeniden yaşamak istemiyordum. Kardeşlerimin yan odada fısıldaştıklarını duyduğumda, becerebildiğim kadar yüksek sesle konuştum. "Che cosa?"

Vito ve Massimo yatağımın başında belirdi. "Seni uyandırdık mı?" Vito söyledi. Yaşça bana en yakın olan bu adam benim ikinci adamım ve danışmanımdı. "Uyumalısın."

İmkansız. Neden bir çift nonne gibi dedikodu yaptıklarını öğrenmeyi tercih ederdim. "Dimmi."

En küçük kardeşim Massimo boğazını temizledi. "Vito'ya Fausto Ravazzani'nin hastaneden taburcu olduğunu söylüyordum."

Che cazzo? Bu kadar çabuk mu?

"Şaşırtıcı, değil mi?" Vito söyledi. "Tüm raporlar ölmek üzere olduğunu söylüyordu."

Devlet hastanesinden çıkmak akıllıca bir hareketti. Ravazzani için castello'nun içinde, askerleri tarafından korunmak çok daha güvenliydi. Onu ortadan kaldırılması bu kadar zor bir hedef haline getiren de buydu.

Yine de neredeyse başarmıştım.

Benim için saklanmak daha zordu. Şu anda kardeşlerimle birlikte Akdeniz'in ortasında bir yattaydım. Karım ve çocuklarımın yanı sıra küçük kız kardeşim de Ravazzani'nin adamlarının beni bulma ihtimaline karşı İtalya'nın dışına, benden ve D'Agostino ailesiyle bağlantılı her şeyden uzağa gizlenmişlerdi.

Kuru dudaklarımı yalayarak zorla "Ne zaman?" diye sordum. "Dün."

Bu da fazla zamanım olmadığı anlamına geliyordu. Beni arıyor olacaktı, intikam almak için elindeki tüm kaynakları kullanacaktı. Daha akıllı olmalıydım.

"Su," dedim ve Massimo uzun bir yudum almama yardım etti. Fausto'nun işaret parmağımın ucunu kestiği elim hâlâ sargılıydı ve omuzlarım günlerdir ellerimle asılı durmaktan zonkluyordu. İşim bittiğinde yatağı yükseltmek için bir düğmeye bastım. Kardeşlerim yatta üç hemşire ve iki doktorla birlikte son teknoloji ürünü etkileyici bir hastane odası inşa etmişlerdi. Tanrıya şükür, çünkü ölüme hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Peki ne için? Daha fazla güç elde etmeye cüret ettiğim için mi?

Çocuklarım için daha iyi bir imparatorluk hayal ettiğim için mi?

Bunları istediğim için kendimi suçlu hissetmeyecektim. Evet, yanlış tavsiyeleri dinlemiştim ama arzularım değişmemişti. Hayattaydım ve iyileşiyordum, okyanusun ortasında güvendedim ve yakında ona acı çektirecektim.

Bir düşünce aklımı başımda tuttu. Göze göz yeterli değil.

"Telefonunu aç," dedim Massimo'ya. "Arka plan gürültüsü bul. Bir şehir, tercihen İtalya'da."

Vito çenesini ovuşturdu. "Seni arayacağını mı düşünüyorsun?"

Bunu iliklerime kadar biliyordum. "Fausto düşmanlarıyla alay etmeyi sever. Nerede olduğumu da öğrenmeye çalışacaktır. Kaptana motoru durdurmasını söyle."

Tahminim bir saat sonra doğru çıktı.

Bir hemşire bana çorba yedirirken telefonum bloke edilmiş bir numarayla çaldı. Vito'ya baktım ve başımı salladım. Hemşire odadan çıkarıldı ve Massimo arka plandaki sesleri çalmaya başladı. Vito kabul tuşuna bastı ve telefonu yüzüme tuttu.

"Pronto," dedim elimden geldiğince güçlü bir şekilde.

"Enzo, come stai?" Fausto'nun sesi gergin ve çok yüksekti, duyduğum en iyi performanslardan biriydi. "Nasıl hissediyorsun?"

Midem öfke ve hayal kırıklığıyla yandı. Çarşafı

yumruğumla kavradım ama ses tonumu eşit tuttum. "Asla
daha iyi olmayacak,

Fausto. Ama benden bahsettiğimiz yeter. Duyduğuma göre iyi değilmişsin."

"Ben iyiyim. Bir boğadan daha güçlüyüm. Daha fazla kalamaman çok kötü."

Pezzo di merda. Kendini beğenmiş kibrinden nefret ediyordum. "Evet, pekâlâ. Cömert misafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Karşılığını nasıl ödeyebileceğime bakmam gerekecek."

"Buna hiç gerek yok," dedi. "Gerçekten benim için bir zevkti."

Bunun doğru olduğuna şüphe yok. Il Diavolo'nun kana susamışlığı Ndrangheta'da efsaneydi. Ama bir daha beni alt etmesine izin vermeyecektim. "Belki bir dahaki sefere beni ziyaret edersin. Karınız sahil evinden hoşlanmışa benziyor."

Bir duraklama oldu ve hedefimi vurduğumu anladım. Dudaklarım memnuniyetle kıvrıldı.

Sonunda, "Son duyduğuma göre sahil eviniz yıkılmış." dedi.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi bir ses çıkardım. "Her şey yeniden inşa edilebilir, endişelenmeyin. Bu arada evliliğinizi tebrik ederim." İyi bilgilendirilen tek kişi o değildi.

"Grazie. Hediye göndermenize gerek yok. Zaten geride bir tane bıraktınız."

Sargılı elime baktım, öfke boğazımı tıkıyordu. Madre di Dio, o bir coglione'ydi. Beni sakatlamıştı. Bunu asla affetmeyeceğim.

Ben cevap veremedim Ravazzani, "Hediyelerden bahsetmişken, sana gönderdiğim hediye aldın mı? Bu sabah ulaşmış olmalıydı."

Vito'ya baktım, o da başını sallayıp telefonunda bir şeyler yazmaya başladı. "Hayır," dedim. "Henüz görmedim."

"Özel bir hediye, sadece senin için. Umarım beğenirsiniz."

Ravazzani ne teslim etmişti? Tahmin bile edemezdim ama hoşuma gitmeyeceğinden emindim. "Eminim beğeneceğim. Karşılığında sana bir şey göndereceğimden emin olabilirsin."

"Yerinde olsam, bunun yerine işime ve aileme odaklanırdım." Sesi alçak ve sertti, açık bir tehditti.

Ama ben bu adamdan tehdit almadım. Ben kimseden tehdit almadım.

Gülümsedim. "O zaman ben olmadığınız için şanslısınız, değil mi?" "Karıınız ve çocuklarınız nasıl?" Ravazzani sordu.

"Küçük kız kardeşin mi? Döndüğünüzde sizi gördüklerine çok sevinmiş olmalılar."

Daha fazla alay. Ellerimi boynuna dolamak ve gözleri kafasından fırlayana kadar sıkmak istedim. Kan damarları patlayıp derisi morarana kadar. Karımı ve çocuklarımı yataklarından kaldırmış, silah zoruyla alıkoymuştu. Eşlerin ve çocukların her zaman yasak olduğu dünyamızda bu affedilemez bir şeydi.

Ravazzani yorulmuş olmalı ki, "Gitmeliyim Enzo, ama umarım kendine iyi bakarsın" dedi.

"Evet, sen de kendine iyi bak Fausto. Lütfen güzel karına benim için bir öpücük ver, olur mu?"

Ağır ve öfkeli nefes verişlerini duyabiliyordum ve onu sinirlendirdiğimi bilmek hoşuma gidiyordu. Sanki arkadaşmışız gibi, "Lütfen aynısını Mariella'ya da yap. Oh, bekle. O gitti, değil mi? Yazık oldu. Mantenuta'na ne kadar bağlı olduğunu biliyorum."

Kafamı karıştırmak için karım yerine Mariella'dan mı bahsetmişti?

Hat kesildi ve yatağın kenarındaki su bardağını sağlam elimle kapıp odanın öbür ucuna fırlattım. Bardak meşe panellere çarpıp parçalanınca omzumda bir acı hissettim. "Brutto figlio di puttana bastardo!" diye bağırdım.

"Sakin ol," diye tersledi Vito. "Dikişlerini yırtacaksın."

"Angela, çocuklar güvende, değil mi?" diye sordum.

"Sì, certo. Merak etme," dedi Vito, telefonuyla mesajlaşmaya başlamıştı bile. "Ravazzani onları İngiltere'de bulamayacak."

Dua etmedim. Evliliğimiz görücü usulü olmasına rağmen Angela'ya değer veriyordum. O iyi bir eş, oğlum ve kızım için harika bir anneydi. Üçünü bir arada görmek

hayatımın en kötü anıydı. Ben yakalandıktan sonra Vito ailemi Ravazzani'nin ulaşamayacağı bir yerde tutmak için İngiltere'deki bir arkadaşının yanına gönderdi.

"Paket," dedim. "Neydi o?"

Kardeşim telefonunu kontrol etti. "Kutuyu bulmuşlar. Yolun aşağısındaymış, yoldan geçen bir araba tarafından atılmış."

"İçinde ne vardı?" Massimo dürttü.

"Ravazzani'nin bilgisayar uzmanını hatırlıyor musun, Ravazzani'yi öldürmemize yardım etmesi için şantaj yaptığımız? Vic, sanırım." Vito'nun bakışları benimkilerle buluştu. "Onun kafasıydı."

Cristo. "Geri kalanı?"

"Hiçbir fikrim yok."

Hiç pişmanlık duymadım. Kurban bir amaç için bir araçtı, o anda iş için doğru araçtı. O araç başarısız olmuştu, bu yüzden artık işime yaramıyordu.

Massimo benimle Vito'nun arasına baktı, yüzünde hevesli bir ifade vardı. "Şimdi ne yapacağız? Geri mesaj mı göndereceğiz yoksa gidip onu öldürecek miyiz?" Massimo çocukluğundan kalma sinir bozucu bir alışkanlıkla parmak eklemlerini teker teker kırdı.

"Yeterince güçlü değiliz," dedi Vito. "Enzo'nun iyileşmesi ve bizim de kaçırılma olayının yarattığı hasarı gidermemiz gerekiyor."

Kardeşim haksız değildi. Ravazzani'nin tutsağı olmak 'Ndrangheta'daki konumumu zayıflatmıştı. Müttefiklerimizin çoğu bizi terk etmişti ve düşmanlarımız da bu fırsatı işlerimizi ele geçirmek için kullanıyordu. Neyse ki milyarlarca Euro değerindeki bilgisayar dolandırıcılığı girişimi bundan etkilenmemişti. Hâlâ avuç dolusu para kazanıyorduk, bu da diğer her şeyi yeniden inşa edebileceğim anlamına geliyordu.

Ravazzani o dolandırıcılık işini alabilmek için bana işkence etmiş, imzalamam için ağza alınmayacak şeyler yapmıştı. Yine de hiç kırılmadım. Bana zarar veren, kanımı akıtan ilk kişi o değildi. Rahmetli babam, eski Don D'Agostino, Napoli 'ndrina'nın başı, bana acıyı öğretti. Acıya katlanmayı öğretti.

"Çekinme yoksa canını daha çok yakarım," dedi babam. "Güçlü olmalısın Lorenzo. Diğer herkesten daha güçlü."

Ama bu farklıydı. Ravazzani beni sakatlamış ve aşağılamıştı. Bana bir köpekten daha kötü davrandı. Beni günlerce zincirli ve çıplak bıraktı ve şimdi onun yüzünden ailemi ve özgürlüğümü kaybettim. Aklımı karıştırdı ve öfkemi körükledi.

Ben değişmiştim. Önceki medeni adam artık yoktu. Artık insanlık dışıydım, nefret ve intikam dolu bir yaratıktım ve Ravazzani bunun bedelini ödeyecekti.

Kardeşlerime bakarak, "Beni karada arayacak, o yüzden suda kalacağız. Güvende ve akıllı kalacağız. Birlikte daha güçlüyüz."

Kardeşlerim D'Agostino ailesinin sloganı olan "Birlikte daha güçlüyüz" sözünü tekrarladılar.

Vito'ya "Yeni bir tekne al" dedim. "Kimsenin benim olduğunu bilmediğinden emin ol. Batıya yelken açıp Fransız Rivierası'nda saklanacağız."

Kardeşlerim beni yalnız bıraktı ve bitkin bir halde gözlerimi kapattım. Sikeyim Fausto Ravazzani'yi. Bu her zaman benim oyunum olmuştu, onun değil ve zamana her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Sonunda, hiçbir şey kalmayana kadar önemseddiği her şeyi yok edecektim.

İKİNCİ BÖLÜM

Gia

Günümüz Milano,
İtalya

A Kadın yüzüme İtalyanca bağıırıyordu ama onu anlayamıyordum. Neden bu kadar kızgındı ki? Bu sabah işe tam vaktinde gelmişim, elimde pasta ve kapuçino, günün üstesinden gelmeye hazırdım. Beni sinirlendirmek için çok şey gerekiyordu, bu yüzden Valentina söylenmeye devam ederken kahvemi yudumladım, zeytin rengi teni neredeyse mor renge dönmüştü. Şu anda staj yaptığım modaevinin sahibi ve baş tasarımcısı Domenico'nun asistanıydı ve benden pek hoşlanıyor gibi görünmüyordu. Ama buraya arkadaş edinmek için gelmemiştim. Tasarımlarımı nasıl bir marka haline getireceğimi öğrenmek istiyordum, Domenico'nunki gibi sürdürülebilir bir avangart marka. Yirmi beş yaşından önce dünyanın en seçkin markalarından birini kurmuştu. Valentina nefes aldığıında "Non capisco," dedim. "Lentamente." Üç hafta önce geldiğimden beri insanlara daha yavaş konuşmalarını söylüyordum.

Valentina'nın dudağı kıvrıldı. "Siz," diye İngilizceye geçti, "dün modelleri onaylamadınız ve şimdi bir eksikimiz var."

"Evet, söyledim. Hepsi burada olacaklarını söylediler." "O zaman neden bir model eksikimiz var, Scema?"

Boynumun arkası ısındı. Bana aptal denmesinden hoşlanmıyordum. Babamın Toronto'nun en tehlikeli adamlarından biri olduğunu düşünürsek, insanlar normalde kıcımlı öperdi. Ayrıca İtalya'nın en tehlikeli adamı Fausto Ravazzani ile de evlilik bağıyla akrabaydım.

Ama burada kimse gerçek adımlı bilmiyordu. Babam sonunda merhamet edip yurtdışında staj yapmama izin verdiğinde, Gia Roberts adıyla başvurdum. Domenico tasarımlarımı beğendi ve bana bir yıllık bir pozisyon teklif etti. Buradayken aldatmacayı sürdürmeye karar verdim ve herkese güvenlik görevlilerimin babamın Kanadalı bir politikacı olmasından kaynaklandığını söyledim. Kısa bir süreliğine başka biri olmak cennet gibiydi. Bağlantılarım sayesinde değil, kendi şartlarımla başarılı olmak istiyordum.

"Basta, Valentina." Chiara, Domenico'nun diğer asistanı, bize katıldı. "Gia'nın listesini kontrol ettim. Tüm modeller onayladı. Bu onun hatası değil."

Valentina kendi kendine İtalyanca bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı. "Troia" kelimesini yakaladım, "fahişe" anlamına geldiğini biliyordum. Ne güzel. Liseye geri mi dönmüştük? Valentina bana bir sürü erkekle takıldığım için bana lakap tatan tüm o kötü kızları hatırlattı.

Tahmin et ne oldu? Sik severim. Dava et beni.

"Grazie," dedim Chiara'ya, diğer adıyla buradaki en sevdiğim kişiye. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı ve bana hoş karşılandığımı hissettiren birkaç kişiden biriydi.

"Prego, ama korkarım sana kötü haberlerim var."

Kafeine ihtiyacım olduğunu hissederek cappuccino'ndan bir yudum daha aldım. "Oh?"

"Domenico onun yerini almanı istiyor."

Gözlerim kocaman oldu. "Kim, Valentina

m1?"

"Keşke," dedi Chiara. "Hayır, kayıp model." Ne sikim? "Şaka yapıyor olmalısın."

"Şaka yapmıyorum." Chiara koluma girdi ve beni kapıya doğru sürüklemeye başladı. "Çok güzelsin ve bu elbise sana yakışacak."

Elbise mi? Domenico'nun tasarımları daha çok esaret sokak kıyafetleri gibiydi. Kayışlar ve tokalar ve çok az kumaş. Parçalar harikaydı ama ben model olmak istemiyordum. Modeller için kıyafet tasarlamak istiyordum.

Modelliğin annemin hayatını nasıl mahvettiğini unutamadım. Bu onu tehlikeli ve kontrolcü bir adam olan babama götürmüştü ve babamın arkasına saklanmak için hayallerinden vazgeçerek Toronto'da bilinmezlik içinde kaybolmuştu. Bu asla ben olmayacaktım.

Kaderimde büyüklük vardı, evlilik değil.

Chiara asansörün düğmesine basarken ben bir adım geri çekildim. "Ona teşekkür ettiğimi söyle, ama söylememeyi tercih ederim."

"Reddetmek yok, Gia. Patron Domenico. İstifa etmek istemediğin sürece bu işi yapacaksın." Omzunun üzerinden bana baktı. "Ve rahatla. Bu onun en önemli yatırımcısı için özel bir gösteri. Orada başka kimse olmayacak."

İçimi bir sıcaklık kapladı, her zaman derimin altında gizlenen tanıdık bir isyan. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmadığım bir sorunum vardı. Kurallara uyan biri değildim, hatta çok iyi biri de değildim. Gürültücü, inatçı ve dik kafalıydım. Aslında tam olarak babama benziyordum - bu da neden onun en sevmediği kızı olduğumu açıklıyordu.

Asansör geldi ama ben hareket etmedim. "Bunu gerçekten yapmak istemiyorum."

"Dai andiamo." Tekrar kolumdan tuttu ve beni içeri götürdü. "İki saat saç ve makyaj, sonra da topuklularla otuz dakika. Gününün genelde içki içmek ve ayak işlerini halletmekle geçtiğini düşünürsek, bu güzel bir değişiklik olur, değil mi?" "Aslında berbat bir şey. Buraya modellik yapmaya gelmedim. Buraya kıyafet tasarlamayı öğrenmek."

"Bunu söylediğinizi kimse duymasın, carissima.

Buradaki herkes Domenico'nun yeni elbiselerinden birini giymek için adam öldürür.

tasarımlar, birkaç dakikalığına bile olsa."

Doğru, bu sadece yeni iş arkadaşlarımın bana kızmasına neden olur. Harika.

Asansörün kapıları açıldı ve bizi tam bir kaos karşıladı. Her yerde insanlar vardı, giysi rafları ve makyaj ve saç istasyonları zemine yayılmıştı. Tepedeki hoparlörlerden bangır bangır müzik çalıyordu, bu da duyulmak için bağırmanız gerektiği anlamına geliyordu.

Bayıldım.

Bir gün bu ben olacaktım, koleksiyonumu podyuma çıkmadan önce denetleyecektim. Saç modellerini ve makyaj paletlerini onaylayacak, ayakkabı ve aksesuarları seçecektim. Patron ben olacaktım, kölelerden oluşan bir ekibe emir verecektim.

"İşte buradasın, güzelim." Küçük bir grup Domenico'yu ortaya çıkarmak için ayrıldı ve elleri hızla hareket ederek doğruca asansöre doğru geldi. "Vai, vai. Fazla zamanımız yok."

Chiara beni nazikçe itti ve ondan sonrası bulanıklaştı. Eller beni kavradı ve tepeden tırnağa elden geçirmeye başladılar. Saçımı bugün dağınık topuz yaptığım için çok uzun sürdü, bu yüzden Domenico'nun düz ve sert stilini elde etmek için sıfırdan başlamak zorunda kaldılar. Makyaj benim bile kulübe giderken yapmaya çalışacağımdan daha dramatikti. Sonunda yeni koleksiyondan bir parça üzerime sarıldı.

Ayaklarımı topuklu deri çizmelerin içine sokarken Domenico beni çevreledi. "Dio santo!" Sonra beni bir boy aynasına doğru çevirdi. "Sei perfetta."

Kahretsin. İyi görünüyordum. Gerçekten iyi. Siyah kayışlar ve ağırlardan oluşan karmaşık bir ağ, siyah külotla kaplı kasıklarımın hemen altına düşerken, üst yarısı küçük göğüslerimi diş ipi gibi kesiyordu. Tüm etki seksi, çekici ve sinirliydi, dominatrix ile rock yıldızı arasında bir yerdeydi.

Domenico saçımla biraz oynadı. "Gösteriyi çalacaksın." Uzaklaşmaya başladı. "Birazdan başlıyoruz."

"Bu sadece yatırımcınız için, değil mi?"

"Sì, sì," dedi omzunun üzerinden. "Çok güçlü bir adam. Etkilememiz gereken biri, kapiş?"

Başımı salladım. Muhtemelen yaşlı bir Rus oligarktı. "Elimden geleni yapacağım, sinyor."

"Bana Domenico de," diye seslendi ve başka bir modele geçti.

Benimle çalışan stilist ıslık çaldı. "Senden hoşlanıyor olmalı. Yıllardır burada olana kadar kimse ona Domenico demez."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden birkaç selfie çektim ve ikiz kardeşim Emma'ya gönderdim. Toronto'da üniversitedeydi, doktor olmak için çalışıyordu.

Kahretsin, çok ateşli
görünüyorsun.

Bir modelin yerini dolduruyorum.

Elbise sende kalabilir mi?

Sanmıyorum.

Seni özledim.

Bu en uzun süre ayrı kaldığımız zamandı. Etrafımda beni ayakta tutacak birisinin olmaması garipti. Emma'nın kendini ders kitaplarına gömmediğinden kim emin oluyordu?

Elbiseye yazık oldu, ben de seni özledim. Seni sonra ararım. Çok çalışma!

Yarın OC sınavım var.

Emma'nın dilinde bu organik kimya demekti. Çok sevimli bir inekti.

Ondan sonra konuşalım, tamam mı?

BEN: Tamam ama sınavdan sonra beni aramazsan eve uçar ve seni döverim.

İki gülen yüz emoji gönderdi.

Milano'da iyi eğlenceler!

Ona orta parmak emoji gönderdim ve telefonumu kaldırdım. Bir yanım hâlâ babamın Emma ve benim üniversiteye gitmemize izin verdiğine inanamıyordu.

Milano'da staj. Bu muhtemelen Frankie'nin işiydi. En büyük ablam Fausto ile evlendiğinden beri babam bana ve Emma'ya daha fazla bağımsızlık vermişti. Evlilik ya da nişanlılıkla ilgili herhangi bir tartışma yoktu, şükürler olsun ve bizim yaşımızdaki normal genç kadınlar gibi yaşamamıza izin vermeye istekli görünüyordu.

Frankie'ye bunu sorduğumda, Fausto'nun babamıza karşı kozu olduğunu ve bunu bizim lehimize kullanmaktan çekinmediğini söyledi.

Ablam boktan biri miydi yoksa?

Başka bir şey için zamanımız yoktu çünkü bizi yukarı çıkardılar ve aşağıdaki kata götürdüler. Diğer modeller de bana benziyordu, aynı boy ve yapıdaydılar, saçları ve makyajları da dramatikti. Kıyafetler cinsellik açısından çeşitlilik gösteriyordu ama benim kıyafetim en açık olanıydı. Bunun üzerinde düşünecek zamanım olmadan asansörün kapıları açıldı ve sessizce sahne arkasında toplanmamız söylendi. Chiara ve Valentina bizi sıraya koyarken saç ve makyaj sanatçıları görünümümüzü tamamladı.

Hazır olduğumuzda Britney Spears'ın I'm a Slave 4 U şarkısının açılış ritimleri çalmaya başladı. Gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. Kız kardeşlerim ve ben büyürken bu şarkıya bayılırdık ve Britney tam bir kraliçeydi.

Ritimle parmaklarımı şıklattığımda Valentina bana tısladı. Chiara yüzünü işaret ederek karakterime sadık kalmam gerektiğini hatırlattı. Başımı salladım ve daha önce öğrendiğim "umurumda değil" ifadesini takındım.

Modeller yürümeye başladıkça sıra hareketlenmeye başladı. Yaklaştığımda ışıkların ve dumanın müzikle senkronize olduğunu görebiliyordum ve kalbim daha hızlı atmaya başladı. Basamakları tırmanıp işaretimi beklerken heyecan göğsümde kabarcıklar oluşturunuyordu.

Bu lanet pisti katledecektim.

Enzo

Hayatta erken öğrendiğim bir ders: kimseye güvenme.

Buna paranızı alıp vaatlerde bulunanlar da dahildi. Bu, yatırımlarımı dikkatle denetlediğim anlamına geliyordu. Aksi takdirde, birinin benden çalmasını ne engelleyebilirdi ki?

Domenico yatırım yaptığım birkaç tasarımcıdan biriydi. Moda, paramı aklamamanın iyi bir yoluydu ve kıyafetleri her zaman sevmişimdir ve şimdiye kadar Domenico akıllıca bir seçim olduğunu kanıtlamıştı. Adı artık dünyanın her yerindeydi ve tasarımları her ünlü tarafından giyiliyordu.

Bu da Domenico'nun bana cevap verdiği ve her isteğimi yerine getirmek için her an hazır olduğu anlamına geliyordu. Bugün bu, yatırımımın meyvelerini görmek için yaklaşan koleksiyonunun özel bir gösterimi ile sonuçlandı. Bir çift güneş gözlüğü ve beyzbol şapkasıyla gizlenerek pistin önünde tek başıma bekledim.

"Sinyor." Domenico göründü ve benimkinin yanındaki koltuğa oturdu. "Gördüklerinizden memnun kalacağınızı düşünüyorum."

Şüpheliydim ama başka bir iş için Milano'daydım, bu yüzden onu kontrol etmenin kolay bir yoluydu. Hâlâ saklanıyordum, bu yüzden dikkatli olmalıydım, bir yerde asla uzun süre kalmamalıydım.

Dört yıl sonra bile Ravazzani'yle olan düşmanlığım alev alev yanmaya devam etti. Ölmemi istiyordu ama ben ona bu şansı vermeyecektim. Bunun yerine, gizlenecek ve intikamımı planlayacaktım. Geldiğimi asla göremeyecekti.

Ravazzani'den çok daha fazla acı çektim, karım da dahil olmak üzere neredeyse her şeyimi kaybettim. Bir araba kazasında öldü. Çocuklarımızı büyütme dışında yakın değildik ama o İngiltere'de küçük bir köy yolunda kan kaybından ölmekten daha iyisini hak ediyordu.

Çocuklarım annelerini kaybetmişti. Bu beni her gün üzüyordu. Yatılı bir İngiliz okuluna gidiyorlardı.

Her yaz birlikte Avrupa'dan uzaklara yelken açtığımızda onları birkaç hafta görürdüm. Daha fazlası onlar için çok tehlikeliydi. Düşmanımın beni bulması ve çocuklarıma zarar vermesi riskini göze alamazdım.

İçimde zehirli bir nefret, boğazımı tıkamak ve beni boğmak için yayılan öfke ve karanlık sarmaşıkları büküldü. Bunu o yapmıştı. Ve Ravazzani bunu ödeyecekti.

Domenico kanatlardan birine işaret etti ve müzik odayı doldurdu. Küçük pistte güzel kadınların geçit töreni başlarken kakofoni başımı ağrıttı. İlgileniyormuş gibi görünmek için çabaladım.

Esarete girmeden önce, gösteri sırasında Domenico ile sohbet eder, ardından iki ya da üç modelle göz göze gelirdim. Saatler sonra aynı modeller bir şekilde otel odama gelirdi ve geceyi orgazm takası yaparak geçirirdik.

Bugün sessizce, metanetle, bu işin bitmesini sabırsızlıkla izledim.

Domenico kıpırdandı. "Koleksiyonun ilham kaynağı-"
Sözünü kesmek için elimi kaldırdım.

Onun ilhamı ya da giysilerin sürdürülebilirliği umurumda bile değildi. Şu anda hayatta olduğumu ve hala geçilmeyecek kadar zorlu olduğumu ona kanıtlamaktan başka hiçbir şey umurumda değildi. Onu para aklamak için kullandım, başka bir şey için değil.

Bir kadın piste adımını attı ve ciğerlerimden hava fışkırdı.

O yüz. Biliyordum. Bir anı zihnimi kurcaladı, hatırlamam gereken bir şeydi. Güzel bir kızdı. Belki de onu becermiştim.

Hayır, unutmamıştım. O uzun bacakların belime dolanmasını unutamazdım ya da onun-

Beynimdeki sis dağıldı ve farkına varmak göğsüme bir çekiç gibi indi. Bu imkansızdı. Bu nasıl olmuştu?

Yaklaştı ve gerçek iliklerime kadar işledi. Güneş gözlüklerimden bile onun Gia Mancini olduğunu anlayabiliyordum.

-Ve burada Domenico'nun podyumundaydı. Che cazzo?

Ravazzani'nin zindanındaki halini unutmamıştım, yerde yatan kırık ve kanlı bedenime bakıyor, beni hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi görüyordu. Onun için bir eğlenceydi. Lanet olası stronza.

Şokum birkaç atıştan sonra azaldı ve zihnim hızlanırken onu inceledim. İtiraf etmekten nefret ediyordum ama muhteşemdi. Domenico'nun tasarımı onu neredeyse çıplak bırakıyordu ve giydiği kayışların arkasındaki kıvrımlarını izleyebiliyordum. Uzun siyah çizmeleri bana doğru yürürken bacaklarını daha da uzun gösteriyordu ve küçük beli cömert kalçalara doğru genişliyordu. Göğüslerinden bahsetmeye gerek yoktu ama çürük kumaşın arkasından göğüs uçlarının ipuçlarını görebiliyordum.

Cesur ve korkusuz bir şekilde, pistin sonuna yaklaşırken gözlerime baktı. Beni tanıdı mı? Düz ifadesinde bir işaret, bir parıltı görmeyi bekledim ama yoktu. Yüzü boş kaldı.

Arkasını döndü ve her adımda kışını sallayarak uzaklaştı. Gözden kaybolana kadar bakışlarımı o iki sert kalçada tuttum.

Bu Ravazzani'nin bir oyunu muydu? Beni saklandığım yerden çıkarmak için bir plan mı?

Öfke bir kırbaç gibi içime saplandı. Neredeyse çıplak, seksi baldızının peşinden koşacak kadar çaresiz, zavallı olduğumu mu düşünüyordu?

İçinde ölü olan bir adam için kadınların hiçbir anlamı yoktu.

Bir noktada müzik kesilmişti. Domenico koltuğunda kıpırdanıyor, beni dikkatle izliyordu. Alnında boncuk boncuk ter biriktiğini görebiliyordum.

Va bene. Eğer benden korksaydı, bana itaat ederdi. "Onu geri getir," diye bağırdım.

"O mu?"

"Askılı ve çizmeli model."

"Sanmıyorum-"

"Onu burada istiyorum. Hemen şimdi."

Domenico hafifçe zıplayarak telefonuyla mesajlaşmaya başladı, başparmakları hararetle hareket ediyordu. Ben kıpırdamadan oturdum. Karşılaştığım her sorunda yaptığım gibi bunu da her açıdan görmeye çalıştım. Neden o? Neden burası? Hiçbir anlamı yoktu.

Domenico'nun işine dahil olmam iyi korunan bir sırdı. "Çalışanlarınızdan biri ona adımı söylemiş olabilir mi?"

"Hayır, sinyor," dedi hemen. "Sadece muhasebecim biliyor ve o da gizlilik yemini etti."

Bunun pek bir anlamı yoktu. İnsanlar konuşturulabilirdi. Domenico'ya sessiz kalmasını sağlayacak kadar korku aşıladığımı umuyordum.

"Şu kız, düzenli modellerinizden biri mi?"

"O bir model değil, sinyor. Bugün eksikimiz vardı, o da doldurdu. O bir stajyer, önemsiz biri. Endişelenmeniz gereken biri değil."

Gia Mancini, stajyer mi? Yatırımcısı olduğum bir giyim tasarımcısı için mi? Cazzata.

Tesadüflere inanmazdım. Bir şeyler ters gidiyordu ve cevapları bulmalıydım.

"Adı ne?" "Gia Roberts."

Babasının ilk adı olan Roberto'nun bir versiyonu. Çok hoş. Bu, burada kimsenin babasını ya da kayınbiraderini tanımadığı anlamına mı geliyordu? Eğer öyleyse, bu küçük kuzu en ufak bir koruma olmadan aslanların inine girmişti.

Ne yazık ki onun için en tehlikeli aslan bendim.

Ama kulağa gerçek olamayacak kadar iyi gelen şeyler genellikle gerçektir.

Birkaç saniye bekledik ve sonra o göründü. Hâlâ dekolte elbisesini giyyordu, uzun bacaklarıyla bana doğru yürüdü ve bakışlarımı çıplak teninde gezdirmekten kendimi alamadım. Özgüvenle hareket ediyordu, gittiği her yerde dikkat çekmeye alışkın bir kadındı ve onunki gibi bir vücutla muhtemelen öyleydi.

Ama bu farklıydı. Bu Francesca Ravazzani'nin kız kardeşi, yani düşmanıydı. Gianna beni en kötü halimle görmüştü - Fausto'nun zindanının toprak zemininde kırık ve kanlı bir adam. Muhtemelen sonrasında kız kardeşleriyle bu konuda gülüşmüşlerdi.

Sessiz bir otoriteyle "Git," dedim.

Domenico ayağa kalkıp aceleyle geniş odadan çıktı, ben de güneş gözlüklerimi yavaşça çıkarıp yüzümü gösterdim, bakışlarımı hep Gia'ya kilitledim. İçimde vahşi ve şiddetli bir fırtına koptu; utancımın, o zindandaki aşağılanmamın getirdiği çılgınlık. Bir an için hepsini bastırdım ve doğrudan Gia Mancini'nin meraklı gözlerine baktım. Bekledim. Sessizlik çoğu zaman kelimelerin anlatamadığını anlatırdı.

İrkilmedi ya da kıpırdamadı. Bunun yerine gözlerini üzerimde gezdirdi, inceledi. Beni tanıdığına dair bir işaret görmek için kendimi hazırladım ama koyu kahverengi gözlerindeki kadınsı ilgiden başka bir şey yoktu.

Olağanüstü.

Uzun bir süre sonra başını eğdi. "Eee?" "Senin adın ne, Bella?"

"Gia."

"Soyadın Gia mı?" Adının dilimden dökülmesine izin verdim, heceleri ve sesli harfleri okşadım.

"Roberts," dedi hiç kıpırdamadan. Belli ki çok iyi bir yalancıydı.

"Peki burada, Milano'da ne yapıyorsun?"

Bir nefes verdi ve başını hafifçe salladı. "Dinle, anlıyorum. Bir oda dolusu kadın, senin gibi bir adam? Muhtemelen kendi seçimini yapmaya alışkınsın. Ama başka birini seçsen daha iyi olur. Bu konuda bana güven."

"Ya başka birini seçmek istemezsem?" "Yine de sana hayır derim."

Çok geveze ve cüretkârdı. Bu şekilde konuşulmasına alışık değildim, özellikle de bir kadın tarafından, ama daha büyük

endişelerim var. Eğer beni tuzağa düşürmek için buradaysa, neden beni geri çevirdi? Mantıklı gelmedi.

Bu mümkün müydü? Gerçekten benim kim olduğumu bilmiyor muydu?

Beklenti kaslarımı gerdi, bu yüzden kendimi rahatlamaya ve tehditkâr görünmemeye zorladım. Onu korkutup kaçıramazdım. "Amerikalı mısınız?"

"Kanadalı." Bana gerçeği söylediği için pişman olmuş gibi dudakları düzleştirdi. "Montreal'den."

Başka bir yalan. "Ah. Je peux t'offrir un verre?"

Fransızcam karşısında gözlerini kırptırdı, belli ki anlamamıştı. Yalanını itiraf edecek miydi? "Evde eğitim aldım ve hiç Fransızca öğrenmedim," dedi.

Zeki ve inatçıydı. Hilekâr. Hepsisi de hayran olduğum özelliklerdi. "Size bir içki ısmarlayabilir miyim diye sordum."

"Cevabım hayır. Burada işimiz bitti mi? Bu ayakbağılardan gerçekten kurtulmam gerek."

Şimdilik güvende olduğunu düşünmesine izin vermek en iyisiydi. "Arrivederci, Gia Roberts."

Bir şey daha söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra kapattı. Dönerek uzaklaştı ve bu sefer manzaranın tadını çıkarmama izin verdim. Kıcı mükemmeldi, yüksek ve sıkı, tokatlanmak ve becerilmek için yalvarıyordu.

Bu düşünceyi bastırdım. Onu kullanmam gerekiyordu, sikkem değil.

O ortadan kayboldu ve zihnimde bir plan şekillendi, parçalar bir yapboz gibi yerine oturdu. Mükemmeldi. Fausto Ravazzani'den intikam almak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Bana yaptığı her şeyi mi? Şimdi aynısını onun değerli baldızına yapardım. Onu alır ve hapsederdim. Sonra da zindandaki tüm dehşeti zerre kadar pişmanlık duymadan Gia'ya yaşattırdım.

Ve Ravazzani sadece kendini suçlayabilirdi.

Vito yanımda belirdi. "Onu yata getirmemi ister misin?"

"Hayır." Ayağa kalktım ve güneş gözlüklerimi tekrar taktım. "Öğleden sonraki toplantım bitene kadar onu takip etmenizi istiyorum. Sonra da

Onunla ben ilgilenirim."

"Bir kadına yeniden ilgi duyduğunu görmek güzel, ama bunun akıllıca olduğundan emin misin?"

"O kadın değil. Bu düşman." Ve onu kırmaktan zevk alacaktım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gia

“W O adam kimdi?” Normal kıyafetlerimi giyerken sahne arkasında Chiara'ya sordum.

Domenico'nun gizli yatırımcısı inanılmaz yakışıklıydı, muhtemelen otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı. İnsanı içine çeken koyu renk gözleri ve film afişlerini aratmayan yontulmuş bir çenesi vardı. Hayatımda bir tanesini tanıyacak kadar güçlü adamlarla birlikte olmuştum, bu yüzden onun biri olduğunu biliyordum, ama kot pantolon ve pahalı görünümlü bir gömlek giymişti, pek ciddi bir iş kıyafeti değildi. En azından mafyadan değildi. Kendine saygısı olan hiçbir mafya üyesi toplum içinde takım elbiseden başka bir şeyle görülmez.

Bahse girerim bir aktör ya da film yapımcısıydı. Ünlü bir şef.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Chiara. "Domenico yatırımcılarının isimlerini çok gizli tutar. Yine de bir izlenim bırakmış olmalısınız. Daha önce hiçbir modelin kişisel görüşme için geri çağrıldığını hatırlamıyorum."

"Bu bir röportaj değildi. Adımı ve bana bir içki ısmarlayıp ısmarlayamayacağını sordu." Fransızca. Seksi ve birden fazla dili akıcı konuşabilen biri mi? O anda orgazm olabilirdim.

"Peki cevabınız neydi?"

"Tabii ki hayır dedim. Sanki yabancı bir ülkede rastgele bir yabancıyla gidip alkol alacakmışım gibi." Tanrı aşkına, Chiara hiç gerçek bir suç belgeseli izlememiş miydi?

Chiara yüzünü buruşturdu. "Bazen bu adamlar meydan okumayı severler."

"Şey, bu çok kötü. Burada kimseyle ilişkiye girmeyeceğim."

"Neden olmasın?" Chiara siyah sigara pantolonumu uzattı. "İtalyan erkekleri eğlencelidir, eğer annesine çok bağlı olmayan birini bulursanız."

Bacaklarımı pantolonun içine soktum. "Bu bir klişe değil mi?"

"Hayır, kesinlikle değil," dedi gülerek. "Genelde yatakta iyidirler ve çoğu annelerine çok bağlıdır."

Neden ilgilenmediğimi açıklama zahmetine girmedim. Üniversitede tanıştığım son erkek arkadaşım Grayson tarafından aldatılmanın acısını hâlâ çekiyordum. Onunla beş ay çıktıktan sonra, arkamdan görüştüğü başka bir kızla mesajlaşırken yakaladım. Tanrıya şükür hep prezervatif kullanmıştık.

Aldatmak benim için mutlak bir anlaşma kırıcıydı. Büyürken etrafım yeminlerine ya da eşlerinin duygularına hiç saygı duymayan erkeklerle çevriliydi. Hepsinin yanında kırılğan egolarını tatmin eden genç ve güzel kadınlar vardı. Buna babam da dahildi. Ben asla öyle bir sevgili ya da eş olmazdım. Annemin yaptığı gibi asla başka tarafa bakmaz ya da bir erkeği paylaşmazdım.

"Acele edin." Valentina başını perdenin arkasından uzattı, kaşları bana dönüktü. "Şehrin öbür ucuna teslim edilmesi gereken bir paketim var."

"Tamam," diye homurdandım, ayaklarımı tekrar düz ayakkabılarımın içine sokarak. "Bana bir saniye ver."

Chiara diğer asistanı daha iyi görebilmek için yana kaydı. "Val, şu yatırımcı, onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

Devam etmeyince Chiara elini salladı. "Ve?"

İtalyanca cevap verdi ve benim tercüme edemeyeceğim kadar hızlıydı. "Ne dedi?" Val gittiğinde Chiara'ya sordum.

"Gizlilik yemini ettiğini ve bana söyleyerek işini riske atmayacağını söyledi. Ama adamın zararsız olduğunu, finansla ilgili bir şey yaptığını söyledi."

Ah, bu mantıklı. Muhtemelen playboy bir risk sermayedarıydı. Yine de ilgilenmedim.

Ofislere doğru ilerlerken Chiara, "Daha fazla İtalyanca öğrenmelisin," dedi.

"Biliyorum, biliyorum. Ama burada da herkes İngilizce konuşuyor. Kendimi gerçekten dezavantajlı hissetmedim."

"Yine de insanlar sizinle dalga geçebilir. Size hakaret edebilir ya da yalan söyleyebilirler. Bu sizin kendi güvenliğiniz için." Asansörün düğmesine bastı. "İşte bu yüzden İtalyan bir sevgiliye ihtiyacın var. Siz yataktayken kulağınıza İtalyanca fısıldayabilir."

Bu kulağa hoş geliyordu ama pijamalarımınla dondurma yerken dil uygulaması dinlemek de öyle. Vibratörler erkeklerden çok daha az iş çıkarıyordu. Erkekler genellikle babam ya da yetiştirilme tarzım hakkında konuşmak isterdi. Mafya dışındaki insanlar buna takıntılıydı, kadın düşmanı bir suç girişiminden çok bir yan gösteri gibi davranıyorlardı.

"İşte." Valentina elinde bir paketle ofisin zemininde bekliyordu. "Bunu teslim et ve bir daha kaybolmamaya çalış."

Öfkeli bir karşılık verdim. İlk geldiğimde bir kez kaybolmuştum ve Valentina bunu unutmama asla izin vermemişti. "Unutmayacağım." Aceleyle masama gittim ve çantamı aldım. E-postalarımın hızlıca bir göz attığımda çok önemli bir şey olmadığını gördüm ve Valentina'nın paketini alıp çıktım.

Saat neredeyse birdi, İtalyanların öğle yemeği için doksan dakika ara verdikleri saat. Bu benim en sevdiğim

İtalya'da çalışmakla ilgili şeyler; dinlenmelerini ve yemeklerini çok ciddiye alıyorlardı.

Yol tarifini kontrol ettikten sonra kulaklıklarımı taktım ve metro istasyonuna doğru yürümeye başladım. Babamın beni koruması için tuttuğu iki adamdan biri olan Christian da beni belli bir mesafeden takip ediyordu. Korumaları mümkün olduğunca görmezden gelmeye çalıştım. Babam için çalışıyorlardı, bu da onları kovamayacağım ya da gereksiz olduklarına ikna edemeyeceğim anlamına geliyordu. Tanrı biliyordu ki denemiştım.

Garip, çünkü babam beni küçümsediğini gizlemiyordu. Ben daha küçükken bile, Frankie'nin sorumluluk sahibi olan, evdeki her şeyle ilgilenmesi için sırtını dayadığı kızı olduğu açıktı. Emma ise babamın en sevdiği, sessiz, çalışkan ve asla sorun çıkarmayan kızıydı. Geriye asi olan ben kalıyordum, her zaman onun dikkatini çekmek için savaşıyordum. Ama ben ne kadar kötü davranırsam o da beni o kadar görmezden gelirdi.

Bir kez olsun beni sevdiğini, benimle gurur duyduğunu söylememiştı. Sözleri soğuk ve düzdü, her hecesinde onaylamama vardı. Frankie bana bunun benim yaşımda olduğunu, endişelenmemem gerektiğini söylemişti ama bir çocuk nasıl olur da babasının onayını aramazdı?

Onlu yaşlarımda başında artık onun ne düşündüğünü umursamıyordum. Babam beni kız kardeşlerimi izlediği gibi izlemiyordu, bu da yaptığım şeylerin yanıma kar kalmasını kolaylaştırıyordu. Bu benim için gayet uygundu.

On beş yaşımdayken babamın muhafızlarından biri bekâretimi almıştı. Tony inanılmaz yakışıklıydı ve yakalanacağımızdan çok korkuyordu. Yine de yakalanmadık ve o organizasyonda başka bir yere taşınmadan önce ikimiz muhteşem bir yazı sikişerek ve emerek geçirdik.

O günden sonra malikanede kırk yaşın altında hiç muhafız kalmamıştı. Babamın Tony ve benim durumumu öğrenip öğrenmediğini hep merak etmişimdir, ama sanırım bu değişikliğin nedeni üç genç kızımın olmasıydı, namusumla ilgili bir endişe değil.

Muhafızların çoğu beni babamdan daha fazla sevmemişti. Birkaç yıl sonra bir asker diğerine benim hakkımda "Ondan uzak dur," diye fısıldamıştı. "O bir bela. Bir mil uzunluğunda baba sorunları olan yarak aç bir sürtük."

Sikeyim o kadın düşmanı domuzu.

Köşeyi döndüm ve öğle yemeği için dışarıdaki koltukları dolmaya başlayan bir dizi trattorianın yanından geçtim. Camda, caddenin karşısından bana bakarak yürüyen bir adamın yansımasını fark ettim. Adımlarımız birbirine uyuyordu, sanki o da bana ayak uyduruyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yayıldı. Tuhaftı. Omzumun üzerinden Christian'a baktım ama o ağlayan bir çocuğu ikna etmeye çalışan bir grup anne babadan kaçıyordu.

O anda bir tramvay geçip gitti ve karşı sokağı görmemi engelledi. Sonunda gürleyerek gözden kaybolduğunda adam gitmişti. Uzun bir nefes verdim.

Paranoyaklaşıyordum. Neden biri beni takip etsin ki? Gia Roberts burada kimse değildi, sadece sıradan bir stajyerdi. Kendime gelmem gerekiyordu.

Valentina'nın paketini bırakmak için Metro ile şehrin diğer ucuna gittikten sonra açlıktan ölüyordum. Öğle yemeği için durdum ve denemek için birkaç dil uygulaması indirdim. Chiara haklıydı. İtalyancayı akıcı konuşamamak bir dezavantajdı. İnsanlar yavaş konuştuğunda genellikle ayak uydurabiliyordum ama bu ideal değildi.

Lezzetli bir mantarlı risottoyu bitirdikten sonra ofise döndüm ve doğruca kendi katıma çıktım. Masamın etrafında birkaç kişi toplanmıştı. Bir şey mi olmuştu? Neye bakıyorlardı?

"Ciao-" Masamın üzerinde kocaman bir çiçek buketi gördüğümde ağzımı kapattım. Bunlar süslü çiçeklerdi, isimlerini telaffuz edemediğim türdendi. Bir otelde ya da dergide görebileceğiniz türden. Bunlar benim için miydi?

Chiara geldi ve herkesin işinin başına dönmesini emretti. "Bunlar çok pahalı," dedi bana. "Senin bir

hayranı."

"Ben istemiyorum ama. Bunlar benim için olamaz."

"Kartı kontrol edin. Bunlar kesinlikle sizin için, carissima."

Zarfın üzerinde Gia Roberts yazıyordu. Kartı çıkardım.

Sana o içkiyi ısmarlayacağıma söz veriyorum, Gia Roberts.

Kahretsin. Bunlar Domenico'nun yatırımcısından, daha önceki gösterideki adamdan. Soluk bir yaprağı parmaklarken kalbim göğsümde çarpıyordu. Bu çok saçmaydı. Ona ilgilenmediğimi söylemişim. Yine de gururum okşandı. Daha önce hiçbir erkek bana bu kadar pahalı ve güzel bir şey göndermemişti.

"Bana söyleyecek misin?"

"Hayır." Kartı cebime attım. İş yerinde kimsenin Domenico'nun yatırımcısının bana çiçek gönderdiğini bilmesini istemiyordum.

"O adamdı, değil mi? Bu sabahki programdaki yatırımcı."

Duyulmadığımızdan emin olmak için etrafıma bakındım.

"Şşş. Kimseye söyleme, özellikle de Domenico'ya. İnsanların benim hakkımda dedikodu yapmasını istemiyorum."

Chiara elini kalbinin üzerine koydu. "Yemin ederim, hiçbir şey söylemeyeceğim." Sonra tekrar çiçek aranjmanına baktı. "Questi sono molto nice. Senin hakkında çok ciddi."

Çantamı masamın çekmecesine ittim ve çiçek aranjmanını yolumdan çekmeye çalıştım. "O zaman vaktini boşa harcıyor. Erkek arkadaşımın beni aldattığı bir ilişkiden yeni çıktım. Tüm erkeklere ara veriyorum."

Chiara yüzünü buruşturdu, kahverengi gözleri sempatikti. "Bu doğru olabilir, ama İtalyan erkekleri ... çok ikna edici olabiliyorlar. Size şans diliyorum."

Sözleri günün geri kalanı boyunca aklımdan çıkmadı.

Enzo

Kapıyı çalmaya zahmet etmedim.

Ayağımla tahtaya bir tekme attım ve ağır kapı duvara çarparak açıldı. Küçük daire darmadağınktı; yemek kapları ve gazoz kutuları etrafa saçılmış, vücut kokusu bayat bir parfüm gibi etrafa yayılmıştı. Üç paravan büyük bir masayı çevreliyordu, sandalye boştu. O neredeydi?

Pencereden gelen sürgü sesi beni aceleyle diğer odaya götürdü. Bir adam ara sokağa kaçmaya çalışıyordu. Massimo bir adım öne çıktı ama ben ondan önce davrandım. Bu stronzo'yu kendim halletmeye hevesliydim.

Adamı yakaladığımda saçlarından tuttum ve bir pencere perdesini kapatır gibi çektim. Çığlık atarak başını tuttu ve geriye, ayaklarımın dibine düştü. Yumruğumda bir parça saç kalmıştı, ben de onu bıraktım ve kaburgalarına hızlı bir tekme attım. "Stefano. Seni görmek ne güzel."

Yanını tutarak hırıldadı. "Vi prego, Don D'Agostino. Lütfen bana zarar vermeyin."

Massimo'ya "Kaldır onu," dedim. "Sandalyeye oturtun."

Küçük kardeşim Stefano'yu hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı ve masa sandalyesine fırlattı. Cebimden fermuarlı bağları çıkarıp Stefano'nun kollarını ve bacaklarını istediğim yere sabitledim. Stefano bana yalvarmaya devam etti ama ben onu duymazdan geldim.

"Şimdi," dedim, Stefano'nun karşısına yerleşmek için küçük mutfak alanından bir sandalye sürükleyerek. "Bana telefonlarıma neden çıkmadığını söyle."

"Sen mi aradın? Ben-"

Yumruğum çenesine çarparak başını geriye attı ve sandalyeyi salladı. "Bana yalan söyleme, Coglione. Yalan söylersen senin için daha kötü olur." Stefano'ya nefesini toplaması için birkaç saniye verdim. Tüm dikkatini ona vermek istiyordum. "Tekrar soruyorum. Neden telefonlarıma çıkmıyorsun?"

"Artık senin için çalışmam gerektiğini düşünmüyordum."

Tam da düşündüğüm gibi. "Bana olan borcunun ödendiğini mi düşünüyorsun?"

"Vi prego, signore. Bir kadın var-"

Ona tekrar vurdum, bu sefer yanağına. Derisi yarıldı ve yüzünden aşağı kan sızdı. Sandalyede rahatlardım, kalbim hızlı atmıyordu bile. Bu adamı çok kolay kırabilirdim. Zihnim acı ve ıstırap çektirmek, başkalarının sefaletini bir sünger gibi emmek için yanıp tutuşuyordu.

Ben saklanırken herkesi hizada tutmak kolay değildi. İzlemediğimi, benden faydalanabileceklerini düşündüler. Stefano gibi. Ama bana karşı gelmenin ne demek olduğunu yakında öğrenecekti.

Eğildim. "Bir kadın umurumda mı sanıyorsun? Senin tek derdin bana para kazandırmak. Borcun ben söylediğimde ödenecek, bir an önce değil, anladın mı?"

Yetenekli bir hacker olan Stefano, bir şirketin altyapısında yazılım açıkları bularak verilerini toplamamızı sağladı. Dolandırıcılık girişimim için onun gibi bir düzineden fazla dahi çalıştırdım ve onların yeteneklerinden milyonlar kazandım. Stefano'nun acınası yaşam koşulları bir yana, hepsi iyi para kazanıyordu.

Bunların hiçbiri önemli değildi. Gitmesine izin vermeyecektim çünkü o çok değerliydi. Babasının hayatına karşılık bana hâlâ borçlu olduğuna inanmasını sağlamak daha iyiydi.

"Seni görmek için saklandığım yerden çıktım Stefano. Bu çoktan sinirlendiğim anlamına geliyor. Şimdiden annen seni tanıyamayana kadar suratını dağıtmak istiyorum."

"Hayır, vi prego-"

"O zaman anlaştık, değil mi? Ben aksini söyleyene kadar benim için çalışmaya devam edeceksin."

Kan damladı üzerine onun Gömlek. "Of
Tabii ki, Don D'Agostino."

Cebimden sustalıyı çıkardım ve onu sandalyeye bağlayan bağları kesmeye gittim.

Ama onun yerine bıçağı kalçasına sapladım.

Stefano uludu, çığlıkları çatlamış sıvada yankılandı. Bıçağı çevirip daha fazla acı çekmesine neden olduktan sonra bıçağı çekip onu serbest bıraktım. Bacağını tutarak yere yığıldı. Yıpranmış halının üzerinde kan birikiyordu, ben de etrafından dolaştım ve yüzünü tutmak için eğıldim. Hıkıra hıçkıra ağılıyordu ama onu sıkıca tuttum ve gözlerinin içine baktım. "ağırdığımda cevap veriyorsun. Dediğimi yapacaksın. Yoksa geri gelir ve bıçağımı kıına sokarım."

"Sì, Don D'Agostino."

Tatmin olmuş bir şekilde onu bıraktım ve kapıya yöneldim, Massimo da hemen arkamdaydı. Kardeşim ve ben asansöre binene kadar bekledim ve "şu bağlı olduğu kadını bulsunlar. Kim bilir ona ne kadar şey anlatmıştır? Bundan hoşlanmıyorum."

"Biz icabına bakarız," dedi Massimo. "O yeri gördün mü? Bektan bir yerdi."

"Yattaki kamarana benziyordu." "Vaffanculo."

Massimo orta parmağını kaldırdı.

Neredeyse glmseyecektim. Kardeşlerimi severdim. Saklanmaya zorlandığımda ikisi de benimle geldiler, hiç soru sormadılar. Birkaç yıl önce bu bilgisayar dolandırıcılığı işine başlamak yaptığım en akıllıca şeydi. Bize Napoli dışında çalışma olanağı sağladı ve D'Agostino'lar artık eski günlerdeki babamızdan bile daha güçlüydü.

Yakında gölgelerden çıkıp ışığa geri döneceğiz.

Ve anahtar Gia Mancini'ydi.

"Vito'yu kontrol et," dedim ona. "Onu kaybetmediğinden emin ol."

Massimo telefonunu çıkardı ve mesajlaşmaya başladı. Yere vardığımızda şapkamı ve güneş gözlüklerimi taktım.

"Hâlâ onunla birlikte," diye bildirdi Massimo. "Bir noktada onu fark ettiğini düşündü ve biraz geri çekildi."

"Söyle ona, onu izlemeye devam

etsin." "Bir koruması varmış,

Öyle diyor."

İlginç. Elbette babasının işi ama tembelce bir çabaydı, tek gardiyan. Büyük kızı Ravazzani'yle evlenmeden önce Mancini, kızlarından birinin bırakın tek başına denizaşırı ülkelere gitmesini, Toronto dışına çıkmasına bile asla izin vermezdi. Bağlantılarının burada koruma sağlayacağını düşünerek cesaretlenmişti.

Ama yanılıyordu. Ravazzani'nin intikam tehdidi benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, çünkü onu önce ben öldürecektim. Daha zekiymdim ve onun kadar kibirli değildim. O benden çok önce hata yapardı.

Baldızının Milano'da yaşamasına ve çalışmasına izin vermek ve onu sadece bir korumanın izlemesine izin vermek gibi bir hata.

"Şu anda neredeler? Önce bir yere uğramamız gerekiyor, ama işten sonra onunla buluşmayı planlıyorum." Tıpkı söz verdiğim gibi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gia

B Ofisten çıktığımda çok yorgundum. Valentina beni iki ayak işine daha gönderdi, sonra da yeterince hızlı yapamıyordum. Neden bu kadar şirret davrandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama eve gidip dinlenmeye ve Frankie'nin gönderdiği Ravazzani şarap şişelerinden birini açmaya fazlasıyla hazırdım.

Kocaman çiçek buketini iş yerinde bırakmıştım. Günün bu saatinde taksi bulmak imkânsızdı ve devasa aranjmanı metroda taşıyacak kadar güçlü değildim. Çiçekler şehri tek parça halinde asla geçemeyecekti.

Caddede yürürken parlak kırmızı bir İtalyan spor arabasının yanından geçtim. Bu şık güzellik karşısında ağızım sulandı. Toronto'da böyle arabaları hiç görmezdik. Birkaç haftalığına Maserati'si olan bir adamla çıkmıştım, sürmesi eğlenceliydi. Ama bu araba o arabayı hurda gibi gösteriyordu.

Spor arabanın sürücü kapısı açıldı ve uzun kot pantolonlu bacaklar görüldü. Bu kadar sert bir makinenin kime ait olduğunu öğrenme şansımı kaçırmak istemediğim için yavaşladım.

Doğrulduğunda gözlerimi devirdim. Tabii ki oydu. Bay Yatırımcı. Bugün gönderdiği çiçeklere parası yeten birinin bu arabaya da parası yeterdi. Beni mi bekliyordu?

Eğer öyleyse, gururum mu okşandı yoksa ürktüm mü?

Güneş gözlüklerinin arkasından gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, aynı anda hem sıcaktan hem de soğuktan kızarmamı sağlıyordu. "Gia Roberts," dedi o derin İtalyan sesiyle. Tanrım, Roberts'ın ilk 'R'sini seksi bir şekilde yuvarlaması neredeyse bunun gerçek soyadım olmasını dilemememe neden oluyordu.

Kaldırımın ortasında, güvenli bir mesafede durdum. "Vay, vay. Bu benim sapığım değil mi?"

"Sapık mı?" Kaşları beyzbol şapkasının altında birbirine yaklaştı. "Sana zarar vermek istediğimi mi düşünüyorsun? Ben yaralıyım, Bella."

"Hayır cevabını kabul etmeyen herkes sus'tur."

"Sus? Bu ne anlama geliyor?"

"Şüpheli. Başka bir deyişle, sen."

Yanımdan geçmeye başladım ama o bana ayak uydurdu. Ellerini ceplerine soktu. "Kartta sana bir içki ısmarlayacağıma söz vermiştim. Ne demek istediğimi sanıyorsun?"

"Bak. Reddedilmeye alışık olmadığınızı biliyorum ama şu anda seni tekmeleyecek durumda değilim. Sadece bir ipucu al ve kaybol."

"Çok alıngansın. Kötü bir gün mü geçirdin? Rahatlamak ve benimle bir kadeh şarap içmek için bir neden daha."

Nefes verdim ve telefonumu tutmak için durakladım. "Polisi aramam gerekiyor mu?"

Başını arkaya atıp güldü ve ben boğazının güçlü sütununu izlememeye çalıştım. Bir adam elması neden bu kadar ateşliydi? Bana bir rahibenin donunu bile cezbedebilecek bir gülümseme verdi. "Polis mi? Seni pohpohlamaktan başka ne yanlış yaptım? Ma dai, sana bir içki ısmarlayayım. Kalabalık bir restoranda. Ne zararı olur ki?"

Bir içki istedim. Çaresizce. Valentina sağ olsun, bugün çok uzun ve sinir bozucuydu. "Çünkü seni tanımıyorum ve alınma ama benim için biraz yaşlısın."

"Domenico'yu neredeyse on yıldır tanıyorum. Ve ben bir içkiyi paylaşmak için çok mu yaşlıyım?"

Bu adamın her şeye bir cevabı vardı. Bu kadar zor durumda mıydı? Her yerde etrafı kadınlarla çevrili

olmalıydı.

gitti. "Neden ben?"

"Çünkü çok güzelsin." Bir adım daha yaklaştı ve dudaklarını büzdü, sesi derin bir gümbürtüye dönüştü. "Seni bu sabahki elbisenin içinde hayal etmekten kendimi alamıyorum. Sei irresistibile."

Şarap vaadinden mi yoksa cazibesinden mi bilinmez, zayıfladığımı hissedebiliyordum. "Adını bile bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla bir katil olabilirsin."

"Sen kabul edene kadar sana adımı söylemeyeceğim." Elimdeki telefonu işaret etti. "İstersen bunu sosyal medyana koy. Herkese nerede olduğunu söyle."

Bunu yapabiliirdim. Sosyal medya hesabımı açtım ve barın dışında çekilmiş bir selfie'mi paylaştım. Sonra bir şeyler içtiğimi yazdım ve restoranı etiketledim. "Bir arkadaşıma da mesaj atıyorum." Chiara'ya Domenico'nun yatırımcısıyla bir şeyler içtiğime dair bir mesaj gönderdim ve ona restoranın yerini verdim. "İşte. Beni bir bodrumda ölü bulurlarsa, senin yaptığını bilecekler."

"Neden bu kadar güzel birini öldürmek isteyeyim ki?" Koluma girdi ve beni restoranın içine götürdü. Arka tarafta, mutfağa yakın bir masa talep ettiğinde, garson ona gülümsedi. Garipti. Çoğu gösterişli erkek pencere kenarında oturmayı severdi. Belki de bu adam tahmin ettiğim gibi biri değildi.

Sandalyemi uzattı, bu gereksiz görünüyordu ama hoş bir dokunuştı, sonra karşımdaki koltuğa oturdu ve güneş gözlüklerini çıkardı. Karanlık, yoğun gözleri vardı, kirli sırları ve iyi kızları diğer yöne koşturan kaba vaatleri barındıran türden.

Ne yazık ki, iyi bir kız değildim.

Hostes menüleri sundu ama ben elimi kaldırdım. "Sadece içki içeceğiz."

Bay Yatırımcı "Şimdilik" diye düzeltti.

Ev sahibesi masaya bir şarap listesi bıraktı ve sonra yalnız kaldık. Tırnaklarımı masanın üzerine vurdum. "Şimdi bana adını söyleyecek misin?"

"Lorenzo."

Lorenzo'ya benziyordu. "Peki sen ne iş yapıyorsun?" "Bilgisayar."

Bu mantıklıydı. Muhtemelen İtalyan Steve Jobs ya da Mark Zuckerberg'di. "Peki Domenico'yu nereden tanıyorsun?"

Dudakları eğlenen bir sırıtışa dönüştü, yüzü o kadar yakışıklıydı ki ayak parmaklarımin kıvrıldığına yemin edebilirim. "Bu bir sorgulama gibi hissettiriyor."

Ben yorum yapamadan garson içki siparişlerimizi almak için geldi. Şarap menüsünü elime aldım ama Lorenzo elini menünün üzerine koydu. "Aperol Spritz içtiniz mi?"

"Hayır." Şarapla yetindim.

Garsona "Due, per favore," dedi ve ardından hızla İtalyanca konuştu.

"Başka ne sipariş ettin?" Tekrar yalnız kaldığımızda sordum.

"Meyve ve peynir. İçkiyi tamamlıyor."

"Aperol Spritz'in içinde ne var?"

"Beğeneceksin, söz veriyorum. Biraz keskin bir yanı var. Senin gibi."

Haksız da sayılmazdı. Ben asi bir kız kardeşim, her zaman mümkün olduğunca çok şey deneyimlemek için acele ederdim. Büyürken, babamın bizi içine yerleştirdiği küçük yaldızlı kafesten çıkmak için her fırsatı değerlendirdim. İçki, uyuşturucu, seks... Hiçbir şey yasak değildi. İlk partime on dört yaşında gittim, ilk dövmemi on beş yaşında yaptırdım. Emma bile piercing yaptırdığını bilmiyordu. Kuralları çiğnemekte ve bunu bir sır olarak saklamakta iyiydim.

Ama bu yabancıнын beynimin içini görmeye çalışması hoşuma gitmiyordu. İçkimiz boyunca mesafeli ve kibar kalmalı, sonra da eve yalnız gitmeliydim.

Başımı eğdim. "Peki. Domenico'yu nereden tanıdığını dönelim."

Kıkırdadı ve sandalyesinde biraz yaylanarak arkasına yaslandı. Göğsünün genişliği ve kollarındaki güç dikkat çekiyordu. "Modayı severim. Kadınları da severim. Bu

Para kazanmaya başladığım ilk zamanlarda yeni çıkan birkaç İtalyan tasarımcıya yatırım yapmak doğal geldi."

"Neden Domenico'yu seçtiniz?"

"Onun tasarımları bana çekici geldi. Sert ve hamlar. Seks gibi, değil mi?"

Üzerime bir sıcaklık çökerken ağzım kurudu. Tamam, yani bunu kalabalık bir restoranın ortasında sanal bir yabancıya mı söylüyordu? Bu adam taşaklıydı.

Buna saygı duydum.

Tanrı yardımcım olsun, ama ben oynamaya karar verdim. "Belki de yumuşak ve tatlı seviyorumdur." Son kelimeleri uzatarak, somurtkan bir yatak odası sesiyle fısıldadım.

Burun delikleri açıldı, kara gözlerinde şaşkınlık parladı. Onu şok etmiş olmalıyım çünkü uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra içkilerimiz geldi ve o an bozuldu.

Sayı: Gia, bir. Lorenzo, sıfır.

İtalya'da sorun çıkarma, demişti Emma ben gitmeden hemen önce. Ve sağ salim dön.

İkizimi hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdim, bu yüzden yabancılarla flört etmeyecektim. Bu gece halka açık bir barda bir içki ve hepsi bu kadar. "Dinle, bunu söylememeliydim. Beni görmezden gel. Bazen ağzım benden uzaklaşıyor."

Bu, bakışlarının ağzıma yönelmesine neden oldu ve kelimeleri geri alabilmeyi diledim. Tekrar.

Çünkü şimdi muhtemelen ikimiz de ağzımı ve nereye gidebileceğini düşünüyorduk. En azından ben düşünüyordum.

Sanki ateşkes ilan etmişiz gibi ikimiz de içkilerimizi yudumladık. Turuncu, acı ve köpüklüydü. Bayıldım. "Nefis."

"Meyve ve peynirle daha da çok seveceksin, söz veriyorum." Omzunun üzerinden caddeye doğru bakmaya başladı.

"Araban için mi endişeleniyorsun?"

diye sordum. "Neden endişeleneyim ki?"

"Biri onu çalabilir ya da çalmaya çalışabilir."

Bu iki olasılık da gülünçmüş gibi kıkırdadı. "Eğer öyle bir şey olursa, bir tane daha alırım, Gia Roberts."

"Böyle araba kullanan erkekler hakkında ne derler bilirsin."

"Oh?" Bardağının kenarından bana bakarak içkisini yudumladı. "Küçük bir penisi telafi ediyor gibi mi görünüyorum?"

Bu adamı hiçbir şeyin korkutmaması hoşuma gidiyordu. "Hayır, aslında. Korkmuyorsun."

Cevap vermedi, sadece bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi gülümsedi. Bu İtalyan erkeklerine karşı koymak çok zordu. Dünyanın geri kalanı onların ne kadar çekici ve güzel olduklarını biliyor muydu?

Öyle sanıyorum, aksi takdirde dünyadaki her bir kadın buraya taşınırdı.

Masadan geriye doğru itti. "Scusa. Tuvalete gitmeliyim. Beni kaçırmamaya çalış."

Gözlerimi devirdim. "Merak etme. Endişelenmeyeceğim."

O gittikten sonra telefonumu çıkardım ve mesajlarımı kontrol ettim. Chiara, Lorenzo'yla bir şeyler içmekle ilgili önceki mesajıma cevap olarak başparmağıyla onay vermişti. Tam cevap verecektim ki etrafımda ışıklar parladı ve yüksek bir ses kulaklarımı sağır etti. Nefesim kesildi, vücudumun her yerinde aniden acı hissettim.

Sonra tavandan düşen sıva ve molozlarla birlikte yerdeydim. Nefes alamıyordum. Sanki biri göğsüme tekme atmış gibiydi. Çok sertti.

Sonra her şey karardı.

Her şey acıttı.

Kulaklarım çınlıyordu, kafam karmakarışıktı. Ne olmuştu böyle? Ve neden hareket ediyordum gibi hissediyordum?

Hatırladığım son şey yerde olduğumdu. Şu anda hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Oh, kahretsin. Restoran patlamıştı. Ben bir Patlama.

Peki ya Lorenzo? O iyi miydi? Kıyamet kopmadan hemen önce tuvalete gitmişti.

Gözlerimi açamıyordum, bu yüzden nefesime odaklandım. Aldım ve verdim. Aldım ve verdim. Herhangi bir yerimin kırık olup olmadığını anlamak için el ve ayak parmaklarımı esnetmeye çalıştım. Ağrıyordu ama her şey çalışır durumdaydı.

Yer eğildi ve sağıma doğru kaydım. Bir arabanın içindeydim, az önce dönüş yapan bir arabanın. Ambulans mıydı? Hâlâ duyamıyordum, bu yüzden göz kapaklarımı kaldırmaya çalıştım.

Görüşüm düzelir düzelmez bunun bir ambulans olmadığını hemen anladım. Tereyağlı deri koltuklar, spor bir araba gibi küçük bir iç mekan. Arka koltuktan, direksiyonun arkasında bir adam görebiliyordum. Yolcu koltuğunda başka bir adam vardı. Keşke neler olduğunu bilseydim.

Başım zonkluyordu, şimdiye kadar yaşadığım tüm baş ağrılarından daha kötüydü. Korkunçtu, sanki kafatasım parçalanacak gibiydi. Bir an için acıdan hasta olabileceğimi düşündüm.

Yolcu koltuğundaki adam aniden bana doğru döndü. Lorenzo! Her şeye rağmen hayattaydı. Bu rahatlatıcıydı ama neden onun arabasındaydım? "Ne-?" Kelimeyi tamamlayamadım. Beynim ve ağzım şu anda birbirine bağlı değildi.

Yüzü korkunç ve nefret dolu bir ifadeye bürünerek bana baktı. Farklı biri gibi görünüyordu, restoranda beni büyüleyen adamın tam tersi. Dudaklarının kıpırdadığını gördüm ama onu duyamadım. Tek duyabildiğim o korkunç cınlamaydı.

Tekrar bayılmış olmalıyım çünkü bir sonraki hatırladığım şey taşınıyor olduğumdu. Mavi gökyüzü görüş alanımı doldurdu ve sıcak bir göğse bastırıldım. Kulaklarımdaki gürültü biraz azalmıştı, sanki bir marinadaymışız gibi

teknelerin sesini duymama yetecek kadar. "Zo?" Arayanın o olup olmadığını öğrenmek için geveledim.

Cevap yoktu. Uyanık kalmak, örümcek ağlarını beynimden atmak için mücadele ettim. Beni nereye götürüyordu? Hastaneye mi? Beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğimi merak ettim. "Lütfen," diye nefes aldım.

"Stai zitta, troia!" dedi adam.

Orospu çocuğu. Bu, bugün birinin bana ikinci kez orospu demesiydi.

Bağırmak ve çığlık atmak istedim ama beynim bunu kaldıramadı. Görüşümün kenarları karardı ve bilincimi kaybettim.

Karanlıktan yeniden çıktım. Bir şiltenin üzerindeydim, çarşaf altımda serindi ve ince perdelerin arasından ışık süzülüyordu. Aynı gün müydü? Yoksa ertesi sabah mı? Kahretsin, ne kadar zamandır uyuduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Başım ağrıyordu ama eskisi kadar kötü değildi. Buranın hastane olmadığını hemen anladım. Oda çok güzeldi, meşe paneller ve süslü aplikler vardı. Yatak ve yan sehpadan başka mobilya yoktu, bu garipti. Sallanıyor muydum?

Hay sikeyim. Bu bir tekneydi. Yanılmıyorsam büyük bir tane. Geçen yaz Frankie bize Fausto'nun mega yatını gezdirmişti ve bu tam olarak görüldüğü ve hissedildiği gibiydi.

Hayır, hayır, hayır. Suyun üzerinde olmak istemedim. Sudan başka bir şey.

Yavaşça sırtüstü yattım ve bu yatı çevreleyen derin su uçurumunu düşünmemeye çalışarak ağrıyan kaslarımı gerdim. Bunun yerine vücudumu düşündüm. Tanrım, ağrıyordu. Her şeyden önce bir banyo bulmam gerekiyordu.

İnleyerek ayağa kalktım ve yavaşça odanın en ucundaki kapalı kapıya doğru ilerledim. Bacaklarım

Titriyordum, vücudum bir kuzu yavrusu kadar zayıftı ama neyse ki sonunda kapıya ulaştığımda bir banyo keşfettim.

Aynadaki yansımamın şok edici olduğunu söylemek hafif kalır. Dehşet içinde kendime baktım. Yüzüm kir içindeydi, saçlarım dağınıktı ve yanağımda kanla kabuk bağlamış bir kesik vardı. Bir patlamadan sağ kurtulmuşsun. Ne bekliyordun ki?

Duş almam gerekiyordu ama şu anda bunu yapmam mümkün değildi.

Tuvaleti kullandıktan sonra pencereden dışarı bakmak için küçük perdeleri açtım. Görebildiğim kadarıyla mavi okyanustan başka bir şey yoktu. Biz de hızlı bir şekilde ilerliyorduk.

Titredim.

Yüzme bilmiyordum. Altı yaşındayken bir tekneden Ontario Gölü'ne yüzdürücü olmadan kaymıştım. Yüzeyin altına kaymanın, nefes alamamanın dehşetini hala hatırlayabiliyorum. Ölümün pençeleri ayak bileklerimi sarmış ve çekiyordu, neredeyse rahatlatıyordu, rahatlamamı, vazgeçersem her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Ciğerlerim hava almak için yanıyordu, su hiçbir şey göremeyecek kadar bulanıktı ve öleceğimi biliyordum.

Daha sonra dadımızın beni kurtarmak için suya atladığını öğrendim ama hiçbirini hatırlamıyorum. Bu, jakuziden daha derin bir yere girdiğim son seferdi. Ondan sonra yüzmeyi öğrenmeyi reddettim.

Okyanus ya da değil, gidip araştırmam gerekiyordu. Beni bu gemiye her kim getirdiyse bana bir açıklama borçluydu.

Banyodan çıkar çıkmaz yalnız olmadığımı anladım. Sanki küçük kulübedeki hava elektrikle yüklenmişti, karanlık ve tehlikeliydi. Kendimi sabitlemek için duvara tutundum ve işte o zaman öne çıktı.

Lorenzo.

Restorandan beri değişmişti, şimdi koyu renk bir kot pantolon ve beyaz düğmeli bir gömlek giyiyordu. Saçları sanki yeni duş almış gibi geriye taranmıştı. Yüzündeki ifade

bir endişe ya da hoş karşılama değildi. Bakışları omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti gönderdi.

Yine de beni korkutmasına izin veremezdim. Ben lanet olası Gia Mancini'ydim. Hiçbir bilgisayar milyarderi beni korkutamazdı. "Ne oluyor lan?" Ağzımdan kaçırdım. "Bir hastaneye ihtiyacım var, bir

Akdeniz gezisi."

Yaklaşırken ağzı buruştu. "Benimle pazarlık yapacak durumda değilsin, Gia Mancini."

Kalbim göğsümün içinde hızla çarparken kaslarım yerine kilitlendi. Mancini mi? Bu bilgiyi kesinlikle onunla paylaşmamıştım. "Bu benim adım değil," diye yalan söyledim.

"Sen Gianna Mancini'sin, Roberto Mancini'nin kızı ve Francesca Ravazzani'nin kız kardeşisin. Toronto'da büyüdün, orada iki yıl üniversite okuduktan sonra Domenico'nun yanında staj yapmak için Milano'ya geldin." Durakladı ve kibirli bir kaşını kaldırdı. "Devam edeyim mi?"

Hayır, daha fazlasına gerek yoktu. Belli ki çok şey biliyordu. Tırnaklarım arkamdaki ahşap kapı pervazına batarken, hasarlı beynim ayak uydurmaya çalışıyordu. Bu kötü bir şeydi. Çok kötüydü. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?" Yatağa doğru ilerledi ve şiltenin üzerine oturdu, sonra bir dirseğinin üzerine yaslandı. Hiç şaşırmadım. Bir antilopu yemeden hemen önce ovada dinlenen bir aslan gibiydi. "Ben de senin zeki olduğunu sanıyordum."

Bakışlarındaki nefret beni dehşete düşürmüştü ve dikkatleri yatağa çekmesinden de hiç hoşlanmamıştım. Kıpırdamadan durdum.

Görünüşe göre kendini korumayı pek sevmeyen ağzım hariç.

"Bak, babamla bir tür sorunun olduğu açık. Ama bu iş çirkinleşmeden önce beni bıraksan iyi olur."

"Benim derdim," diye alaycı bir şekilde tükürdü, sanki bu kelime onu rahatsız etmiş gibi, "babanla değil. Ve umarım çok ama çok çirkinleşir."

Korku zehirli bir ok gibi içime saplanırken boğazım düğümlendi. "Babam değilse, o zaman kim?"

"Kayınbiraderin."

"Fausto mu?" Kız kardeşimin kocası dünyanın en tehlikeli mafyası olan 'Ndrangheta'nın liderlerinden biriydi. Yıllar boyunca pek çok düşman edindiğinden hiç şüphem yoktu. Hatta kız kardeşim Fausto ile evlenmeden önce bir mafya tarafından kaçırılmıştı.

Lorenzo'nun ifadesi karardı, ağzı öfkeli beyaz bir çizgiye dönüştü. "Şimdi neden gitmene izin vermeyeceğimi anlıyorsun."

Orada bir şey vardı, ulaşamayacağım bir bağlantı. Keşke başım bu kadar ağrımasaydı. O zaman her şey anlam kazanırdı. Kaçırılma, Fausto'nun düşmanları. Lorenzo'nun bana olan düşmanlığı.

Oh, lanet olsun.

Bakışlarım onunkilere kaydı, farkına vardım. Lorenzo. Nasıl bu kadar aptal olabildim? "Hayır," diye fısıldadım, başımı sallayarak. "Hayır, olamaz."

"Ah. Sonunda anladın, değil mi?"

"Sen Enzo D'Agostino'sun." Gidecek bir yer olmamasına rağmen geri çekildim. "Neredeyse kız kardeşimi öldürüyordun."

Parmaklarını küçümseyici bir İtalyan hareketiyle oynattı. "Ona neredeyse hiç dokunmadım. Benim için gerçek bir tehlike oluşturmuyordu."

Alnımı ovuşturdum. Enzo D'Agostino, Domenico'nun yatırımcısıydı. Beni bulup onunla bir içki içmeye ikna etmiş, sonra da kaçırmıştı. "Yani restorandaki patlamayı sen mi planladın?"

"Bu kadar kısa sürede bu miktarda patlayıcı bulmak kolay değildi. Gurur duymalısın."

Ayaklarımın üzerinde yalpaladım, kafam tüm bu korkunç bilgilerle yüzüyordu. Bugün o restoranda insanları öldürmüştü. Ölü sayısını bilmiyordum ama herkesin hayatta kalmasına imkân yoktu. Ve bunu sadece beni kaçırmak için yapmıştı. "Sen lanet bir psikopatsın."

Vücudu hareketsizleşirken odadaki sıcaklık elli derece düşmüş gibiydi. "Yerinde olsam bana taktığın isimlere dikkat ederdim. İşleri senin için zorlaştırabilirim, Gia."

"Ama yapmayacaksın, çünkü ölmemi isteseydin beni çoktan öldürmüş olurdun. Peki, benden ne istiyorsun?"

Yavaşça yataktan kalktı ve durduğum yere doğru geldi ve her adımında korkum daha da arttı. Öfkeli bakışları benimkilere kilitlenirken kaşları tehditkâr bir şekilde aşağıya inmişti. Mantıklı mıydı? Onunla konuşulabilir miydi? Hiçbir fikrim yoktu ama eğer bana zarar vermeye kalkışırsa deli gibi dövüşecektim. Doğrudum ve ayaklarımı destekledim.

Beni kolay bir hedef olarak görmeyecekti, artık değil.

Ulaştığında çenemi kaldırdım ve bekledim. O da durmadı, sevgiliymişiz gibi eğildi. O kadar yakındı ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyor ve şampuanının ya da sabununun taze kokusunu alabiliyordum. Çay ağacı, misk ve saf delilik karışımı bir koku. Nefesimi tuttum ve sanki her an saldırabilecek vahşi bir hayvanmış gibi umutsuzca hareket etmemeye çalıştım.

Ağzını kulağıma yaklaştırdı ve fısıldadı, "İstediğim şey, Gia Roberts Mancini, intikam."

Bununla birlikte Enzo topuğunun üzerinde döndü ve kapıya doğru ilerledi.

Ama işim bitmemişti. Uzun bir atışla değil.

"İnsanlar beni arıyor olacak. Bundan kurtulamayacaksın."

Döndüğünde yüzündeki gülümseme beni iliklerime kadar dehşete düşürdü. "Kimse seni aramayacak. Hepsi senin bugün o patlamada öldüğüne inanıyor. Senin eşkaline uyan bir kız enkazda telefonunun ve kimliğinin yanında bulunacak. Kimliğini kesin olarak tespit etmek imkansız olacak, bu yüzden herkes onun sen olduğunu varsayacak."

Çenem düştü. "Hayır..." Nefesim boğazımda düğümlenmeden önce tek yapabildiğim buydu.

"Evet," dedi. "Ne de olsa orada olduğunuzu internette paylaştınız ve arkadaşınıza mesaj attınız. Herkes senin o restoranda olduğunu doğrulayacaktır."

Evet, çünkü beni kendi güvenliğim için sosyal medyada konumumu paylaşmaya teşvik etmişti. Şimdi mantıklı gelmeye başladı. "Herkesin öldüğümü düşünmesini istiyorsun."

Kapının kolunu tuttu. "Kısa bir süre için, evet. Ben hazır olana kadar."

Aman Tanrım. Ailem yıkılırdı. Frankie bir şekilde kendini suçlayacaktı ve bunun Emma'ya ne yapacağını hayal bile edemiyordum. Onu kaybedersem ne kadar üzüleceğimi biliyordum. Kendi uzvumu kesmiş gibi olurdum.

Ben hala bununla uğraşırken Enzo koridorda kayboldu ve kapının kilidinin açıldığını duydum. Ayakta duramayacak kadar güçsüz olduğum için yere çöktüm ve dizlerime sarıldım, sırtımın meşe panellere nasıl sürtündüğünü fark etmedim bile.

Şimdi ne yapacaktım?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Enzo

W Korkunç bir şey o l d u ğ u n d a , iki tür insan ortaya çıkar.

İlk tür büzüştü ve ağladı, zihin iskambil kağıtlarından bir ev gibi kendi içine katlandı. Bu grup kendilerini kurtarmak için umutsuzluğun ya da korkunun ötesini göremiyordu.

İkinci tip savaştı. Bu insanlar hayati tehlike karşısında sokak kedilerine dönüştüler, hayatta kalmak için saldırdılar, pençelediler ve tırmaladılar.

İçimden bir ses Gia'nın ikinci gruba gireceğini söylüyordu.

Ama savaşçılar bile kırılabilir. Ravazzani'nin adamları derimi yaktığında ve kaburgalarımın arasına bıçak soktuğunda güçlü kaldım. Kemiklerimi kırdıklarında ve omuzlarımı yerinden çıkardıklarında da. Yine de zaman ilerledikçe enfeksiyon ve susuzluk yüzünden zayıfladığımı hissettim. Her nefesim acıya dönüştü, vücudum anlaşılamayacak kadar parçalandı. O soğuk taş zeminde, düşmanımın merhametine kalmış bir şekilde yatmaktan nefret ediyordum.

Neredeyse pes edecektim ve bu beni inanılmaz bir utanç ve öfkeyle doldurdu. Esaretin o son saatlerinde aklımdan geçen düşünceler için kendimi asla affetmeyecektim. Daha güçlü olmalıydım.

Tam o sırada gürültü başladı, aramızdaki iki güverteden bile duyulabilen aralıksız bir gürültü. Görünüşe göre yavru kedimin pençeleri büyümüştü. İyi oldu. Sonucu daha da tatmin edici hale getirecekti.

"Sesi kızgın geliyor," dedi Vito masamın yanındaki sandalyeden. Pilot odasının arkasındaki üst güvertede bulunan ofisteydik.

"Pek de sürpriz sayılmaz." Dünyanın dört bir yanından gelen raporları tarayarak e-postalarımı kaydırmaya devam ettim.

Dolandırıcılık girişimimi yürütmek için İtalya ve Doğu Avrupa'daki en iyi hackerları istihdam ettim. Ayrıca e-postalarımın güvenli ve kesinlikle izlenemez olmasını sağladılar. Bu sayede yatta yaşayabiliyor ve imparatorluğumu uzaktan kontrol edebiliyordum. Sorunlarla başa çıkmak için ara sıra karaya çıktım ama bunun dışında dört yıl önce bir hayalet haline geldim.

Babam olsa böyle davranmazdı ama ben farklıydım. Son on yılımı 'Ndrangheta'yı küresel bir bilgisayar imparatorluğuyla yirmi birinci yüzyıla taşımakla geçirmiştım. Koruma parası için küçük yerel işletmeleri haraca bağlama günleri sona ermişti.

Yakında uyuşturucuyu da dönüştüreceğim. Ravazzani modası geçmiş kokain ve eroin ticaretine devam edebilirdi. Eski formüllerin yerini alacak yeni kimyasal bileşikler üzerinde çalışan adamlarım vardı. Çok fazla aşırı doza neden olmayan ve sürekli müşterileri mahvetmeyen tasarım ilaçlar.

"Sen de gitmelisin, değil mi?" diye önerdi ağabeyim. "Onu sakinleştirmek için."

"O bir mahkum, misafir değil. Sakin olup olmaması umurumda değil."

"Ya kendine zarar verirse?"

Neredeyse gülüyordum. "Ona acı çektirmeyi planladığımı düşünürsek, bunun pek de önemli olduğunu sanmıyorum." Telefonu işaret ettim. "Odanın hazır olup olmadığını öğren. Onu mümkün olan en kısa sürede taşımak istiyorum."

Şu anki kamarası seyrek olsa da çok rahattı. Benim

Ravazzani'de olduğum gibi o da rahatsız olmalıydı.

Zindan. Mrettebat alt gvertedeki kamaralardan birini benim istediğim Şekilde yeniden dekore ediyordu. Benim katlandığımla tam olarak aynı değildi ama yeterince yakındı.

Vito mesajlaşmaya başladı. "Bir ya da iki saate daha ihtiyaċları var," dedi sonunda.

"Onlara acele etmelerini syle."

Kardeşim mesajı ilettikten sonra telefonunu cebine koydu. "Onunla ne yapmayı planladığını bana syleyecek misin?"

Beklenti, bir bcek ordusu gibi derimin zerinde geziniyordu. Ne yapacaktım? Onu kıracak, kk dŐrecek ve mahvedecektim. İŞim bittiğinde bir kadın kabuğuna dŐmŐ olacaktı, bu noktada onu Fausto ve Frankie'ye gsterecektim. Gia'nın dŐ karşılığında ne istersem vereceklerdi.

Ama ċok geċ olacaktı. Gia asla eskisi gibi olamazdı.

Ravazzani'nin parmağımın ucunu keŐtiđi elime baktım. Bu bana her gn onun zindanında zincirlenmiş ve dlmŐ olarak geċirdiđim zamanı hatırlatıyordu. Aċ ve ċıplak. Bana bir hayvandan daha iyi davranmadılar, sahip olduğum insanlığı ldrdler.

Gia iċin dŐndđm Şey de tam olarak buydu. "Greceksin," dedim Vito'ya.

"Ona dŐtđn grmek istemem."

Annemiz de dahil olmak zere bir kadını istismar etmeden nce iki kez dŐnmeyen babamızdan bahsettiğini biliyordum. Oğullarından hiċbiri sevgiyle dnyaya gelmemiŐti ve ben de ċocukken bir kadını asla rızası dışında almayacağıma dair kendime yemin etmiştim. Bu szm asla bozmayacaktım. "Endişelenmene gerek yok. Onu yok edeceğim ama bu Şekilde değil."

O sırada telefonum ċaldı, tanıdığım bir numaraydı. Cevap vermek iċin kaydırdım. "Figlio, come stai?"

"Baba, seni aramamı istiyorlar."

On iki yaşındaki Luca en byğmd. Annesine benziyordu ama tıpkı benim gibi davranıyordu.

pervasızlığım ve hırsım. Tehlikeli bir kombinasyondur, iyi bildiğim bir şeydi. "Ne oldu?"

"Bir çocuk Nic'e sataşılıyor."

Nic, Nicola'ydı, onun küçük kız kardeşi. Luca bir an durakladı, söylenmemiş sözler aramızda asılı kaldı.

Kimse bir D'Agostino'ya bulaşıp paçayı kurtaramaz.

"Ve?" Ben sordum.

"İcabına baktım ama benden özür dilememi istiyorlar."

Boğazımdan küçümseyici bir ses çıkardım. "O İngiliz okulu çok yumuşak."

"Ben de öyle dedim." Sesindeki İtalyan seslerine şimdi İngiliz aksanının ipuçları karışıyordu ve bu beni kelimelerin ötesinde üzüyordu. Çocuklarım çok uzun zamandır ülkelerinden uzaktaydı. Luca devam etti, "O kendini beğenmiş bir aristokratın oğlu. Babası okulu sorumlu tutmakla tehdit ediyor."

"Güzel. Kız öğrencilerini korumak için daha iyi bir iş yapmalılar. Yaralanmış mı?"

"Hayır, hiç sanmıyorum."

"Onunla konuşmak istiyorum. Ona beni aramasını söyleyin. Okuldan kim varsa onunla konuşmama izin verin."

Luca telefonu uzatırken bir hışırtı duyuldu. "Bay Peretti," dedi adam şık bir İngiliz aksanıyla, bana Angela ve çocukların İtalya'dan kaçarken benimsedikleri sahte isimle hitap ederek. "Ben Bay Payne, hazırlık okulunun müdürü. Umarım tatmin edici bir çözüme ulaşabiliriz."

"Bay Payne," dedim sertçe, sözünü keserek. "Oğlum asla özür dilemeyecek. Ve kızımın senin gözetimindeyken acı çekmesine izin verdiğin için seni parçalara ayırmaya bizzat gelmediğim için şanslısın. Eğer orada birilerinin olduğunu öğrenirsem

-Yetişkin ya da çocuk, çocuklarımdan biriyle yatarsa, o okulu yerle bir ederim. Sen de içindeyken."

"Ama efendim," diye kekeledi Payne. "Diğer çocuk hastanede. O bir kontun oğlu, yani ikilemimi görüyorsunuz."

İçimdeki öfke kabarıırken sandalyemden kalktım. "Soysuz bir aristokratın benim çocuklarımdan daha önemli olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Kesinlikle hayır, ama bunun hassas bir durum olduğunu anlayabildiğinize eminim."

Aptal olduğumu mu düşünüyordu? Aptal, zengin bir İtalyan mı? "Bu konuda hassas bir şey yok. Bu kontun oğlu kızıma sataştı ve oğlum buna bir son verdi. Bana kalırsa, o çocuk sadece dayak yediği için minnettar olmalı."

Payne şaşkınlıkla kısa bir nefes aldı. "Şiddete göz yummayız Bay Peretti."

"Yine de on yaşında bir kıza zorbalık yapılmasına göz mü yumuyorsunuz?" Cevap vermeyince sesimi sertleştirdim. "Çocuklarıma daha iyi bak, Payne. Luca'ya özür dilediğini ya da kızımın başka bir öğrenciyle daha karşılaştığını duyarsam, oraya bizzat geleceğim ve ilk durağım sen olacaksın. Şimdi oğluma lanet telefonunu geri ver."

Ardından biraz ses geldi ve Luca'nın eğlenen sesini duydum. "Neredeyse altına yapacaktı, baba," dedi İtalyanca.

Güzel. "Seninle gurur duyuyorum Luca," dedim. "Bunun ne senin ne de kardeşin için kolay olmadığını biliyorum, ama artık uzun sürmeyecek."

"Bizi eve mi getiriyorsun?"

Sesindeki umudu duyunca kalbim sıkıştı. İkisini de görmeyi o kadar çok istiyordum ki. "Yakında, figlio mio. Çok yakında."

"Tanrıya şükür. Burası korkunç değil ama yemekler berbat. Seni özledik."

"İkinizi de çok özledim. Ti amo, Luca."

"Ti amo. Nic'e seni aramasını söyleyeceğim." Hat kesildi.

Göğsümün içinde duygular çalkalanıyordu, en çok da çocuklarımin bu kadar uzakta olmasından kaynaklanan bir hayal kırıklığı. Onlar

benim yanımda olmak. Onun yerine, soluk yüzlü bir İngiliz veledi benim tatlı prensesime sataşmaya cüret etti.

Eğildim ve avuçlarımı masanın üzerine bastırdım, kollarım öfkeyle titriyordu. İntikam alma, teraziye eşitleme ve hayatımı geri alma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. Zamanı geçmişti.

Sonra iki güverte aşağıdan gelen bağırışları duydum.

Ağzım kıvrıldı ve kafamda her biri bir öncekinden daha ahlaksızca olan fikirler dönmeye başladı. Gia Mancini'yi aşağılayacak, geleceğimi güvence altına almak için onu kullanacak ve hiç doğmamış olmayı dilemesini sağlayacaktım.

"Ne planlıyorsun?" Vito sordu, bakışları temkinli bir şekilde beni izliyordu.

Doğrulurken telefonunu işaret ettim. "Oda hazır olsun ya da olmasın, onu hemen transfer edeceğimi söyle."

"Enzo-"

"Yap şu lanet işi!" Avucumu masaya vurarak bağırdım. "Ve beni bir daha asla sorgulama. Kaptan benim, sen değilsin."

Teslim olmak için ellerini kaldırdı ve telefonunu çıkardı. Kapıya doğru yürüdüm, güvertenin altına inip küçük sokak kedimle uğraşmak için fazlasıyla istekliydim.

Gia

Çılgılık atmaktan boğazım yara olmuştu ama vazgeçmedim. Ta ki o psikopat buraya gelip beni bırakana kadar.

Beni sonsuza kadar kilit altında tutamazdı. Önce onu ellerimle boğardım. Fausto'dan nefret ettiğini anlıyordum ama beni mafya savaşlarına sürüklemesine gerek yoktu. Ben masum bir seyirciydim. Yani, çoğunlukla masum. Enzo orada tutulurken Fausto'nun zindanına girmiştım ama bu adama hiçbir şey yapmamıştım.

Zindandaki çıplak mahkûm, beni içki içmeye götüren yakışıklı ve çekici adama hiç benzemiyordu. Mahkûm kanlı, şiş, morarmış ve kirliydi, kolları garip açılarla sarkıyordu, omuz eklemleri kesinlikle çıkıktı. Çatlamış dudaklarından ısıklıkla hava çıkıyordu, yüzü tanınmaz haldeydi. Acı çekmişti ama kız kardeşimi kaçırap ağzına silah dayadıktan sonra ona hiç sempati duymamıştım.

Yani Enzo D'Agostino siktirip gidebilirdi. Beni hapsedebileceğini ve sessizce itaat edeceğimi düşündüyse, büyük hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Tekrar bağırmaya ve vurmaya başladım, mümkün olduğunca çok gürültü çıkarıyordum. Komodinin ayaklarından birini kırdım ve onu duvarda bir baget gibi kullandım. Sonunda biri gelip kilidimi açtığında, onu da bir silah gibi kullanacaktım.

"Seni lanet korkak!" Bağırdım. "Hemen kilidimi aç!"

Anahtarlar koridorda şingırdadı ve kapı açıldı. Kendimi duvara yasladım ve masanın ayağını başımın üzerinde tuttum. Biri içeri girdiği anda kafasına vuracaktım.

Enzo odaya girdi ve ben hiç tereddüt etmedim. Tüm gücümle savurdum ama o darbeden kaçtı ve ellerini masanın ayağına doladı. Ben tekrar deneyemeden ağır tahta parçasını ellerimden çekip aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı. "Görüyorum ki meşgulmüşsün, micina," diye alay etti.

Kaçmayı düşündüm ama tek çıkışı kapatıyordu. Ayrıca, nereye gidebilirdim ki? Okyanusun ortasında bir gemideydik. "Beni kilit altında tutamazsın, Enzo."

"Yapamaz mıyım?" Parmak ucunu elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. Elini ittim. "Dokunma bana."

"Senin konumundaki bir kadın için inanılmaz cesursun. Elinizde hiçbir koz yokken taleplerde bulunuyorsunuz."

"Benim kozum, senin benimle sevişmek istememen. Pişman olmadan önce bırak gideyim."

Başını arkaya attı ve güldü. Yüzüme karşı. Orospu çocuğu.

Parmaklarımı yumruk yaptım. Sikerim böyle işi. Bunu onun için kolaylaştırmayacaktım.

O hala benimle dalga geçerken, ben kapıdan fırladım ve koridorda koşmaya başladım. İyi durumdaydım, hava uygun olduğunda hemen her sabah koşuyordum. Bu yüzden Enzo'dan kaçmak için iyi bir şansım olduğunu düşündüm, sadece başka bir güvertede saklanacak bir yer bulacak kadar uzun bir süre.

Merdivenleri çıkmaya başladığımda bir el bileğime dolandı ve sertçe çekti. Kollarım basamağa çarptı, ayağa kalkmadan önce dirseklerimde acı hissettim. Enzo yakınımaya eğildi, gözleri eğlenceyle dans ediyordu. "Bu tekneyle nereye gitmeyi planlıyordun? Yoksa şansını köpekbalıklarıyla mı deneyecektin?"

Lütfen. Köpekbalıkları beni bulana kadar çoktan boğulup ölmüş olurdum. Bu düşünceleri sistemimden uzaklaştırdım ve onu tutmak için mücadele ettim. Ama o çok güçlüydü. Parmakları etimi ısıırıyordu. Sıkılmış dişlerimin arasından "Bırak beni," diye bağırdım.

"Bu kadar yeter. Andiamo."

Topuklarımı sıktım ama o beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi sürükledi. Koridordan aşağı indik. Beni kamarama geri götüreceğini sanıyordum ama onun yerine kamaramın önünden geçti.

"Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermedi. Bu kötüye işaret gibi görünüyordu.

Sona doğru yürümeye devam ettik, orada bir kapı aralık duruyordu. Kapıyı açtı ve beni arkasından içeri çekti. Oda karanlık olduğu için pek bir şey göremiyordum ama odanın ortasındaki metal parmaklıkları görebilecek kadar ışık vardı. Bir kafes mi? Olamaz.

"Bu kadar kısa sürede bir zindan yaratamazdım, bu yüzden doğaçlama yapmak zorunda kaldım. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Korkudan konuşamıyordum, bu yüzden dövüşmeye başladım. Yumruklarımı ve bacaklarımı savurdum, ulaşabildiğim her yerini pençeledim. Beni lanet olası bir kafese koymayacaktı. Önce ölmeyi tercih ederdim.

Birkaç saniye içinde beni muhtemelen mafya okullarında öğretilen bir tür boğma yöntemiyle etkisiz hale getirdi. Hareket edemiyordum, kolları sırtımı göğsüne bastırıyordu. Mücadele ettim ama yerinden kıpırdamadı. Tek yapabildiğim nefes nefese kalmak ve kafese bakmaktı.

"Bu kafesleri tehlikeli sulara balık avlamak için kullanıyoruz, bu yüzden onları birbirine kaynak yaptırdım, zemine sabitledim ve üzerine ağır bir kilit taktırdım. Ayrıca etrafı bir mahkum için biraz daha misafirperver hale getirmelerini istedim. Beğendiniz mi?"

Duvarlardaki kaplamalar ve aydınlatma armatürleri sökülmüş ve çıplak bırakılmıştı. Halı da sökülüştü, bu yüzden yerler düz ahşaptı. Burada bir kıymık batsa enfeksiyon kapacağıma hiç şüphe yoktu.

Gerçekten mi, Gia? Kıymıklardan mı endişeleniyorsun?

Sonra duvardaki ağır zincirleri gördüm.

Tanrım, bu adam delinin tekiydi. Paniğimi yuttum ve sesimi sabit tutarak, "Beni kafeste tutabileceğini sanıyorsan, hayal görmenden bahsetmiyorum bile, sen hastasın," diye bağırdım. "Sana ne istersem yapabilirim, Troia. Sen yapmadın mı?"

bunu fark ettiniz mi?"

"Bana bir kez daha fahişe dersin taşaklarını keserim, D'Agostino."

Beni kafese doğru itti. "Gir içeri."

Öne doğru sendeledim, sonra dönüp ona baktım. "Bu saçmalık. Fausto'nun zindanında esir tutulmanla benim hiçbir ilgim yok. Bu nasıl adil olabilir?"

Arkasına uzandı, belinden bir tabanca çıkardı ve bana doğrulttu. "Adil olmak umurumda bile değil. Sana intikamımı alacağımı söylemiştim. Şimdi içeri gir yoksa seni vururum."

"Beni öldürecek misin? Bu amacınıza nasıl hizmet edebilir ki?"

"Seni öldüreceğimi söylemedim, seni vuracağımı söyledim.

Herhangi bir yer canınızı yakabilir ve acı çekmenize neden olabilir."

Gözleri yoğun ve netti, sesinde en ufak bir tereddüt yoktu. Ciddiydi. Enzo bu tehdidi yerine getirecek kadar dengesizdi.

Ama bir kafes? Kendimi ona doğru hareket ettiremedim.

Silahını kaldırdı, ölçülü adımlarla bana doğru yürüdü ve ben ellerimle onu savuşturmaya çalışarak geri çekilmeye başladım. "Ne yaptığını bir düşün. Babam ve kayınbiraderim bunu yanına bırakmaz. Bu senin ölüm fermanın, Enzo."

"Yanlışı, eğer dediğimi yapmazsan bu senin ölüm cezan olur. Gir şu kafese, Stronza."

Başka bir hakaret. Bu bok çuvalı ne zaman bırakacağını bilmiyor.

Ona bakarak çenemi kaldırdım ve ayaklarımı diktim. "Yap beni."

Her şey bir anda oldu. Saldırdı ve boştaki elini uzun saçlarıma doladı, yumrukladı ve beni parmak uçlarıma kadar zorladı. Sonra ben acı içinde homurdanırken beni kafesin içine çekti. Saçlarımin her teli kafa derimden çıkmaya hazırdı. "Bırak beni, stronzo," diye hırladım, hakaretini ona geri çevirerek.

Beni iterek bıraktı, geri çekildi ve metal kapıyı kapattı, sonra da kilitledi. Başımı ovuşturdum ama konuşmadım. Çok öfkeliydim.

Silahı bana doğrulttu. "Bana kıyafetlerini ver." Çenem düştü, korku boğazımı tırmalıyordu.

"Hayatta olmaz."

"Bana aval aval bakmak için zindana geldiğinizde çıplaktım. Uygun görünüyor, değil mi? Kıyafetlerin, Gia. Hemen şimdi."

Gözlerimizi kırpmadan birbirimize baktık. Kalbim sanki bir maraton koşmuşum gibi göğsümde çarpıyordu. Bana tecavüz mü edecekti? Eğer denerse, sikini ısıırıp koparacaktım.

Onu ikna etmeye çalışmak zorundaydım. "O zindanda

beş dakika kaldım ve sana bakmadım bile. Bu nasıl

muhtemelen aynı şey mi?"

"Kimse tamamen aynı olması gerektiğini söylemedi. Ve kuralları ben koyarım. Kıyafetlerini çıkarıp bana ver, yoksa seni sol dizinden vururum. Çok acıyacak, muhtemelen enfeksiyon kapacak ve bir daha asla eskisi gibi yürüyemeyeceksin. İstedğin bu mu?"

Bu nasıl oluyor? Tanrım, bu çok çarpıktı.

Aklım sınırlı seçeneklerimi değerlendirmekle meşguldü. Saygınlığım vurulmaya değer miydi? Enzo'nun hayatı boyunca pek çok çıplak kadın gördüğüne şüphe yoktu ve ben görünüşümden utanmıyordum. Bunu sadece beni küçük düşürmek için yapıyordu ve gururum ona izin vermememi gerektiriyordu. Ona bu zevki tattırmak istemedim.

Memelerime ve amıma mı bakmak istedi? Tamam. Ağlamayacağım ya da yalvarmayacağım. Ve burada kilitli olduğum sürece kimse bana isteğim dışında dokunamazdı.

Bluzumu yırttım ve parmaklıklara fırlattım.

Önce pantolonumu, sonra sutyenimi çıkarırken o donuk gözler yüzümden hiç ayrılmadı. Sadece külotumla kaldığımda, sanki bunun için para alıyormuşum gibi yavaşça bacaklarımdan aşağı indirdim ... ve bakışları izlemek için dalıp gitti, burun delikleri hafifçe alevlendi. Orada çırılçıplak dururken bu küçük tepki beni cesaretlendirdi. Kollarımı iki yanımda tutarak onun bakmasına izin verdim.

Bu senin sahip olamayacağın şey, psikopat.

Sonunda elini umursamaz bir tavırla salladı. "Bu kadar düz olman çok kötü. Kız kardeşin Frankie gibi değilsin."

"Bu kadar küçük olman çok kötü." Başımı kasıklarına doğru eğdim. "Biliyor musun, o zindanı düşündüğümünden daha fazla hatırlıyorum." Aslında aletin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama o bunu bilmiyordu. Zindanda ona hiç bakmamıştım. Aval aval bakmak, sık takıntılı bir genç olan bana bile çok zalimce gelmişti.

Sonra hatamı anladım. Benden etkilenmemesi iyi bir şeydi. Onu aşağılamak yerine sevinçten havalara uçmalıydım.

Kız kardeşimin sesi kafamın içinde bir çan kadar netti. Neden hiç sessiz olamıyorsun, Gia?

Silahı beline sokarken Enzo'nun çenesinde bir kas sışradı. Sonra elbiselerimi toplamak için eğildi ve onları kollarının arasına aldı. Doğrulduğunda dudakları memnuniyetle kıvrılmıştı. "Bu parmaklıkların arkasında iyi görünüyorsun. Sadece benim için bir evcil hayvan. İyi eğlenceler, Gianna Mancini."

"Siktir git," diye tısladım nefesimin altında.

Özür dilerim, dedim zihnimden ikizime, Enzo'yu kışkırtmayı bırakamadığım için dehşete düşecekti. Kendime engel olamıyorum. Tam bir pislik.

Yapmalısın, Emma'nın dediğini duyar gibiydim. Kendine dikkat et.

Seni kaybedemem.

Enzo dudaklarını büzdü ve onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi başını salladı. "Terbiyen üzerinde çalışmalıyız, evcil hayvan. Yakında çağırdığımda gelecek ve iyi bir kız gibi ayaklarımın dibinde oturacaksın."

Evet, böyle bir şey olmayacaktı. Hiç olmadı.

Kapıya doğru yürürken omzunun üzerinden, "Rahatına bak, gerçi bunun mümkün olduğundan şüpheliyim," dedi.

"Beni burada bırakma, seni pislik!" Parmaklıkları tutup salladım, metali tıkırdattım. Onun yerine boğazını sıkmamam çok kötü oldu. "Peki ya yemek? Ya da tuvalet?"

Adımlarını hiç kesmeden koridorda gözden kayboldu, sonra kilit açıldı. Tanrım, bu inanılmazdı. Neden en ateşli erkekler aynı zamanda en çılgın olanlardı?

ALTINCI BÖLÜM

Enzo

I ofise döndü ve Gia'nın giysilerini kanepenin üzerine attı. Kardeşimin kaşlarını çatmasına aldırmadan sandalyeme gittim ve oturdum. İşe geri dönmesi gerekiyordu.

Kuruluşum çok fazla para hareketi gerektiriyordu. Birçok farklı ülke ve para birimiyle, dünyanın dört bir yanındaki bankalarla iş yapıyorduk. Fonlar bana geri döndüğünde takip edilemez hale geliyorlardı, bu da Guardia di Finanza'nın siktir olup gidebileceği anlamına geliyordu.

Başlangıçta, babam bilgisayar dolandırıcılığı planını bir şaka olarak başlatmama izin verdi, almamı istemediği diplomayı kullanmanın bir yolu olarak. Üniversitede düşük seviyeli kimlik avı dolandırıcılığı yapan kişilerle tanıştım ve kısa sürede bunu daha büyük ölçekte nasıl uyarlayabileceğimi gördüm. Oradan da bilgisayar korsanlığı ve veri madenciliğine geçtik. Çalışanlarımın çoğu artık para için keşleri ve dükkân sahiplerini dövmek yerine güzel ofislerde süslü bilgisayarlarda çalışıyordu.

Vito boğazını temizledi. "Kıyafetlerini almışsın." "Evet."

Dürüst olmak gerekirse, pişman oldum. Gia kıyafetleriyle muhteşemdi. Kıyafetsiz mi? O lanet bir tanrıçaydı. Arzumu saptırmak için göğüslerinin olmayışını aşılamıştım ama gözleri olan herkes bunun bir yalan

olduğunu bilirdi. Uzun boylu, kıvrak

Formunun tüm doğru yerlerinde kıvrımlar vardı ve küçük beli yumuşak bir göbeği çerçevesliyordu. Mükemmel meme uçları ve dost ülkeler arasında savaş başlatabilecek bir kıcı vardı.

Hepsinden iyisi, çıplak ağda yaptığı için, klitorisini delen küçük dikey çubuğu net bir şekilde görebiliyordum.

Mamma mia, bu mücevher. Dilimi üzerinde gezdirmek, dişlerimle kıstırmak ve altımda nefes nefese kalana kadar hafifçe çekmek istedim.

O da korkmamıştı. Asla sinmeyen bir adam olarak bunu takdir ettim. Gia benimle dövüştü, küfretti, kendini tuttu ve onurunu korudu. Madonna, daha ateşli bir şey var mıydı?

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve işime konsantre olmaya çalıştım. Gözden geçirmem gereken yüzlerce e-posta ve rapor vardı ama aklım sürekli o kulübeye, o deliğe dönüyordu.

Cazzo. Aptalca bir şey yapmadan önce bu kaşıntıyı kaşımam gerekiyordu.

Kardeşime bakarak, "Geçen sefer getirdiğimiz kızlar, Cannes'dan gelenler?" diye sordum.

Yüzünde hiçbir şaşkınlık ifadesi yoktu. "Onları tekrar uçurmamı ister misin?"

"Evet. Ne kadar yakında?"

"Muhtemelen iki gün."

Başımı salladım. "Ayarla. Mürettebata haber ver." "Bu onun yüzünden mi?"

"Saçmalama," diye tersledim. "Onunla ilgili her şeyden nefret ediyorum."

Telefonuna baktı ve kaydırmaya başladı. "Bu iyi bir şey. Çünkü Massimo güvenlik odasında onu izlediklerini söylüyor. Görünüşe göre-"

Dio santo! Vito cümlesini tamamlayamadan kalkıp sandalyemden kalkmıştım. Ofisten çok uzakta olmayan güvenlik odasına doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Massimo ve ekipten iki kişi içerideydi.

ekranların etrafında toplanmış, dikkatlerini belirli bir monitöre vermişlerdi. Hangisi olduğunu tahmin etmeme gerek yoktu.

"Che cazzo!" Havladım. "Burada benden başka kimse çalışmıyor mu?"

Massimo bana el salladı. "Ma dai, Enzo. Bunu görmelisin. Yoga yapıyor. Çıplak."

Çenemi sıktım, kendime ve onlara kızdım. "Kapat şunu. O kamerayı benden başka kimsenin izlemesini istemiyorum."

Massimo huysuz bir çocuk gibi mızızlandı ve ekranı izlemeye devam etti. "Hayır, lütfen. Gemide henüz bu kadar ateşli bir kadın olmadı ve ne kadar esnek olduğuna inanamazsın. Sana yalvarıyorum, sadece birazcık-Dio baston! Şunu gördün mü?"

Üç adımda monitöre ulaştım ve kapattım. Hepsinin yüzüne baktım, ifadem değişmemiştir. "Şu andan itibaren onu sadece ben izleyeceğim. Onu izlerken yakalanan herkes parçalara ayrılacak ve denize atılacak. Anlaşıldı mı?"

"Sì, Don D'Agostino," diye mırıldandı hepsi, en küçük kardeşim hariç. Gözlerindeki şüpheli parıltıdan hoşlanmamıştım ama onu görmezden geldim. Bu yattaki herkes bana hesap verirdi, kardeşlerim de dahil.

Kapıya doğru ilerledim. "Massimo, benimle gel."

Koridora çıktığımızda bir elimi göğüs kafesine koydum ve onu duvara doğru ittim. "Onları cesaretlendirirken aklından ne geçiyordu?"

Elimi çekmeye çalıştı ama ben çok güçlüydüm. Bana kaşlarını çatı. "O ateşli ve çıplak. Fırsatın varken bakmadığını söyleyemezsin."

Yapmıştım ama unutmaya çalışıyordum. "Onu küçük düşürmek istiyorum, seni boşaltmak değil. Bunu bir daha yapma."

"İyi ama orada ne kaçırdığınızı bilmiyorsunuz. Madre di Dio, bacağıyla şu şeyi yaptı" Isık çaldı. "Peki piercingini gördün mü?"

İçimi garip bir his kapladı, midemin çukurunda karanlık bir düğüm. Kendime ve kardeşime öfke duyuyordum. Öfke

O kafesteki kadın kendini meraklı gözlerden saklamadığı için. Daha da kötüsü, onu sadece benim görmeme izin verilen bir yerde, sadece benim için tutma dürtüsüydü.

Siktir et. Patron bendim.

"O benim tutsağım, senin değil. Oraya girip ona bakmayacaksın. Anlaştık mı?"

"Neler oluyor?" Vito aceleyle koridora çıktı, kaşları endişeyle çatılmıştı.

Massimo'yu bırakarak geri çekildim. "Odasına benden başka kimse giremez." Kardeşlerim, dişlerimi kenetleyen hızlı bir bakış attılar, ben de "Bir şey mi söyleyeceksin?" diye sordum.

Vito beni inceledi ve neredeyse aklının döndüğünü görebiliyordum. "Oraya kimsenin girmesine izin vermeyecek misin? Mürettebattan birini bile mi?" Cevap vermeyince gözlerini devirdi. "Zo, yemek yemeye, tuvaleti kullanmaya ihtiyacı olacak. Yıkanmak için."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Kafes fikri dün Milano'da aklıma geldiğinde, bu sıradan pratikliklerin hiçbirini düşünmemiştim. Ne de olsa Ravazzani benim için bunların hiçbirini dert etmemişti. Pislik içindeydim, bir duvara zincirlenmişim ve bir kovanın içinde tuvaletimi yapmaya bırakılmışım. Gia da aynısını ya da daha kötüsünü yaşayacaktı.

Göze göz yeterli değildir.

"O bir kadın, erkek değil," diye ekledi Massimo, sanki bu hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. "Onlar bizim gibi güçlü değiller."

Gülmek istedim. Gia'yı o kafese sokmak için mücadele eden o olsaydı, onun zayıf olduğunu söylemezdi.

"O güçlü," diye homurdandım. "Ve ona ihtiyacı olan her şeyi vereceğim."

Kulağa edepsiz bir cinsel vaat gibi gelse de, temel ihtiyaçları kastetmişim. Benim sağladıklarım dışında hiçbir şey almayacaktı. Elimden yemesine izin verecektim, ama sadece onu beslemem için bana yalvardıktan sonra.

Vito kaşlarını çatı. "Ya meşgulsen?"

Eğildim ve hırladım, "Neden beni bu konuda zorluyorsun? Ona bakacak kişinin sen olmana izin

vereceğimi mi umuyorsun?"

"Hayır, ama çok garip davranıyorsun. Sanki kıskanıyormuşsun gibi."

"Siktir git. İntikam almaya çalışıyorum." "Öyle mi?"

Yumruğumu sıkarak duvara doğru sürdüm. Acı koluma yayıldı ve ben de bunu memnuniyetle karşılayıp öfkemi körüklemek için kullandım. "Bu seni hiç ilgilendirmez. İkiniz de beni sorgulamayı bırakın!"

Vito geri adım atmadı, bu yüzden benim danışmanımdı. "Bu beni ilgilendirir, Massimo'yu da. Ravazzani yaptığın şeyi öğrendiğinde sonuçlarına katlanacağız. Cristo santo, Zo. Dört yıldır bu gemide seninle birlikte yaşıyoruz. Planlarını bilmeye hakkımız var."

Insieme siamo più forti.

Birlikte daha güçlüyüz.

Nefes alıp sakinleştiğimde, kabul etmek istemesem de haklı olduklarını görebiliyordum. "Tamam. Cecilia'nın ona bakmasını sağlayacağım."

Vito çenesini sıvazladı, hoşuma gitmeyeceğini bildiği bir şey söyleyeceği zaman bunu belli ederdi. "Onu zorlamayı düşünmüyorsun, değil mi?"

Bunu tekrar sorduğuna inanamıyordum. Annemin çılgınlıklarını hatırlayan, babama durması için yalvardığını duyan bendim. Ama o hiç yapmadı. Ertesi gün ortadan kaybolurdu ve annem yatakta kalırdı, morarmış ve ağrıyordu, bize "hasta" olduğunu söylerdi. Ama ben gerçeği biliyordum.

Kardeşim de bunu biliyordu. Vito'ya ters ters baktım. "Sikimi onun içine sokma düşüncesi midemi bulandırmasa bile, gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, ama onun giysilerini aldın Zo."

"Çünkü bana yaptığı şey buydu. Gia Mancini'yle ilgili kâbuslarımın her birini yeniden yaşayacağım ve siz ikiniz beni durdurmaya çalışmasanız iyi edersiniz."

İkisini de iterek, genellikle mürettebatın bulunduğu alt güverteye doğru ilerledim. Babamın danışmanının dul eşi Cecilia

Yatın baş kahyasıydı ve iki hizmetçiyle mutfak personelinı denetliyordu. Kocası öldüğünde açık denizlerde yelken açmayı ne kadar çok istediğini söyleyerek bu işi istemişti. Ona iyi para veriyordum ve D'Agostino'lara, özellikle de bana son derece sadıktı, bu yüzden Gia'ya bakmak sorun olmayacaktı. Cecilia talimatlarıma harfiyen uyacaktı.

Ve Gia'nın Cecilia'nın sempatisini ya da yardımını kazanmaya yönelik her türlü girişimi başarısızlıkla sonuçlanacaktı.

Gia'

yı kafeste aktif tutmaya çalıştım.

Kuşkusuz her hareketimi izleyen kameralara rağmen yoga ve esneme hareketleri yaptım, ardından şınav ve mekik çektim. Eğer D'Agostino beni hapsederek zayıflatacağını düşündüyse, onun yanıldığını kanıtlamaya kararlıyım. Formumu koruyacak ve hazır olacaktım. İhtiyacım olan tek şey kaçmak için küçük bir fırsattı ve onu değerlendirecektim.

Denize atlamak anlamına gelse bile.

Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Tüm dünya öldüğümü düşünüyordu. Eğer boğulursam, Enzo D'Agostino'nun merhametine kalmaktan daha iyiydi. O psikopatın benim için ne tür dehşetler planladığını ancak Tanrı bilirdi.

Saatler geçti ve ben susadım. Ellerimi sallayarak onuncu kez "Suya ihtiyacım var," diye bağırdım. Kameraları göremiyordum ama gözlerinin üzerimde olmamasına imkân yoktu. Fausto'nun castello'da güvenlik için ayrılmış koca bir odası vardı ve Enzo da kesinlikle aynıydı. Paranoyak mafya piçleri. "Su, Enzo! Merhaba!"

Çok geçmeden mesanem de eğlenceye katıldı ve çaresizce tuvaleti kullanmak zorunda kaldım. Derim kızgınlık ve öfkeyle alev alev yanıyordu. Bu lanet kafese mi işeyecektim? Ugh.

Tam patlayacağımı düşündüğüm anda kapının dışında anahtar sesleri duydum. Enzo içeri girdi, tazelenmiş ve iyi su içmiş görünüyordu, bu da ondan daha da nefret etmeme neden oldu. Ona ters ters bakmak için parmaklıklara yaslandım. "Tam zamanında, seni stronzo!"

Yaşlı bir kadın onu odaya kadar takip etti. Beyaz saçları topuz yapılmıştı ve üzerinde, vücut tipi ne olursa olsun her kadını armut şeklinde gösteren türden, çiçek desenli pamuklu bir elbise vardı. D'Agostino ile ne işi olduğunu bilmiyordum ama şu anda daha büyük sorunlarım vardı.

"Şimdi suya ve tuvalete ihtiyacım var."

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Burası bir otel değil, Gianna. Eğer bir şey istiyorsan, benden kibarca istemelisin."

Oh, bu orospu çocuğu. "Bu kafesin içine işememi istemiyorsan beni tuvalete götürsen iyi edersin."

"Kafesine işe o zaman. Kimse temizlemeyecek ve kendi pisliğinizin içinde kalmaya zorlanacaksınız. Benim gibi."

"Sen bir canavarsın."

"Bana öyle söylendi. Bu Cecilia. Uslu bir kız olduğunda, Cecilia'nın seni tuvalete götürmesine ve beslemesine izin vereceğim. Bana kibarca sormaya hazır mısın?"

Derin bir nefes aldım ve ciğerlerim yanana kadar tuttum. Onunla bu oyunu oynamak istemiyordum. Gitmeme izin vermesini istedim. Ama eğer bırakmazsam beni kesinlikle aç bırakacak ve susuzluktan ölmeme izin verecekti.

Nefes vererek, dudaklarımın kelimeleri oluşturmasını sağlamaya çalıştım ...ama yapamadım.

Enzo Cecilia'ya İtalyanca bir şeyler söyleyene kadar saniyeler geçti. Sonra yaşlı kadın kapıyı usulca arkasından kapatarak gitti. Alnımı parmaklıklara dayadım ve kendi inatçılığımın lanet ettim.

"Onu beklemesi için dışarı gönderdim," dedi Enzo kafese yaklaşırken. "Böylece sen ve ben sohbet edebiliriz."

Tek kelime etmeden bekledim. Bu adama güvenmiyordum.

Bir omzunu parmaklıklara dayadı, onu yakalayabileceğim kadar yakındı. Tabii ki yapmadım, çünkü anlamsızdı. Onunla dövüşecektim ama kafesten çıkana kadar değil.

"Benimle savaşıp kazanamazsın, Micina. İhtiyacın olan şeyi sana ben vereceğim, ama ancak uslu durursan." Bir parmağını parmaklıklara dolanmış elimin arkasında gezdirdi. "Kırılacaksın, Gianna. Te lo prometto. Direnmek zamanımızı boşa harcamaktır."

"Çıkarın beni buradan."

Dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Bu kibarca sormak değil."

"Lütfen."

Parmaklıkları iterek kapıya doğru ilerledi. Rahatlayarak sarktım. Sonunda Cecilia'nın beni banyoya götürmesine izin verecekti.

"İşbirliği yapamamanız çok kötü," dedi omzunun üzerinden. "Belki birkaç saat sonra daha işbirlikçi olursunuz."

"Ne? Hayır! Lütfen dedim, Tanrı aşkına!" Parmaklıkları salladım, panik göğsümde dönüyordu. Gidemezdi. Bu dayanılmaz bir şeydi. "Benden ne istiyorsun?"

Elini kapı koluna dayayarak durakladı. "Yalvar bana."

Bacaklarımı çaprazladım, alt tarafımdaki acı canımı yakıyordu. Ama yine de yapamadım. Sessizlik uzayınca kapıyı açtı ve gözden kayboldu.

"Allah kahretsin!" diye bağırdım. Sonra pratik tarafım, gerçek anlamda acı çeken tarafım ağzımın kontrolünü ele geçirdi. "Lütfen, Enzo. Yalvaracağım. Sana yalvarıyorum! Gitme!" Bu kadar kolay pes ettiğim için kendimden nefret ediyordum. Kapıya bakıp yeniden açılmasını beklerken gözlerimin arkası yaşlarla doldu.

Kapalı kaldı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Yere çöktüm ve bir topun içine kıvrıldım. Zaman ilerliyordu. Her saniye bir saat gibi geliyordu. Mesanemdeki basınç zihnimi tüketti ve acıdan nefes nefese kaldım. Korkunçtu, regl kramplarından bile kötüydü.

ya da piercing yaptırdığım zaman. Kaburgalarımındaki dövme bunun yanında hiçbir şeydi.

Ne kadar oldu? Saatler mi? Daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

Belki de bırakmalıyım, bir hayvan gibi kafese işlemeliydim. Ancak beynim bu fikre isyan etti ve uzaklardan bir yerden inlediğimi duydum. Kapı açıldı ama hareket edemiyordum. Başımı bile kaldıramadım. Bırakın beni öldürsün. En azından buna daha fazla katlanmak zorunda kalmazdım.

Metal çınladı ve kafesin kapısının açıldığını duyabildim. Elleri yüzümdeki saç tellerini nazıkçe itti. "Bana istediğimi vermeye hazır mısın?" diye fısıldadı.

İçimde daha fazla mücadele kalmamıştı. Kuru dudaklarımı yalayarak, "Lütfen. Sana yalvarıyorum."

"Va bene, micina. Va bene."

Güçlü kollar bedenimin altına girdi ve beni kaldırdı. Nefes nefese kaldım ve sonra inledim, içimde yeni acı dalgaları yuvarlanıyordu. "Şşşt," dedi. "Saniyeler içinde daha iyi olacak. Sadece dayan, inatçı kız."

Bir kapı sesi daha duydum ve sonra ayakkabıları fayansa vurdu. Popom klozet kapağıyla buluştu. "Kendine destek olabilir misin?" diye sordu, beni sabitlemek için ellerini omuzlarımda tutuyordu.

"Çık dışarı." Sesim çatallaştı, rahatlama o kadar yakındı ki uyuşmuştum.

Beni bıraktı ve ayakkabılarının geri çekildiğini duydum. İdrarımı o kadar uzun süredir tutuyordum ki, vücudumu gerçekten gitmeye ikna etmek birkaç saniye sürdü. Sonunda bıraktığımda orgazm olmuş gibiydim. Uzuvarım sarktı ve gözlerim sulandı. Tanrım, bunu bir daha asla yaşamak istemiyordum.

Ellerimi yıkamak için ayağa kalktığımda bacaklarım titriyordu. Temizlendiklerinde avuç içlerimi avuçladım, musluk suyuyla doldurdum ve içtim. Arkamdan kapı açıldı ve Enzo görüldü. Aynada onun karanlık bakışlarıyla karşılaştım ve zaferinden dolayı kendini beğenmiş bir şekilde gülümsediğini görmeyi bekledim. Onun yerine düşünceli görünüyordu, sanki kafamın içini görmeye

alışıyordu.

Onu görmezden geldim ve birkaç yudum su daha yuttum.

"Buna gerek yok," dedi. "Burada sizin için yiyeceğim ve suyum var."

"Uyuşturucuya bulanmış,
şüphesiz." "Ben kadınlara
uyuşturucu vermem."

Nedense ona inandım. Elimin tersiyle ağzımı kuruladım.
"Akıl oyunlarını tercih ediyorsun."

Üç kez göz kırptı. Onu şaşırtmış mıydım? "Evet, öyle,"
diye cevap verdi. "Ve her zaman benim kazandığımı
öğreneceksin."

Çünkü bana karşı hiç oynamamıştı.

Deneyimsiz bir bakire ya da utangaç bir içe kapanık
değildim. Erkekleri ve nelerden hoşlandıklarını, kadınlar
söz konusu olduğunda zayıflıklarını biliyordum. Ve tüm
zekasına ve gücüne rağmen, Enzo D'Agostino sadece bir
erkekti.

Oyun oynamak mı istedi? Güzeldi. Ama biz oynardık.
Benim yolumdan.

"Arkanı dön," diye emretti, cebinden uzun bir naylon ip
çıkardı. "Ellerini arkana koy."

Sessizce itaat ettim ve banyo aynasından yaklaşmasını
izledim. Bu yüzden ipi bileklerime dolamaya başlamadan
önce bakışlarını yavaşça gezdirerek kıcımı ve bacaklarımı
kontrol etmesini kaçırmadım. Evet. Sadece bir erkek.

Ona hiç beklemediği şekilde eziyet edecektim. Beni
kaçırdığına pişman olacaktı ama çok geç olacaktı. Boku
yemişti ve henüz bunun farkında bile değildi.

Bağlı bileklerimden tutarak beni diğer odaya götürdü.
Tek bir sandalye, içinde tabak ve su şişeleri olan bir masa
bekliyordu. Tanrı'ya şükür. Oturup yemek yememe izin
verecekti.

Kendimi sandalyeye bırakmaya başladığımda beni geri
çekti. "Bu senin için değil." Sonra oturdu ve ayaklarıyla yeri
işaret etti. "Diz çök."

Gözlerimi devirmekten kendimi zor alıkoydum. Belli ki
Enzo'nun gerçek bir D/s esaret sapkınlığı vardı. Bu kâbusta
uyandığım andan itibaren, beni onun evinde oturmakla

tehdit etmişti.

ayaklar. Sanırım sapık hayallerini gerçekleştirmek üzereydim.

Ama bu kızın en alttan en üste çıkabileceğini bilmiyordu.

Bakışlarını tutarak yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm, göğsüm neredeyse kalçasına değiyordu. Ellerim arkamdan bağlı olduğu için göğüslerim önümde ve ortadaydı, meme uçlarım soğuk havada sert noktalar oluşturunuyordu. Kıpırdamadan oturuyordu, ifadesi okunamıyordu. Tam beni çekici bulmayacağını düşündüğüm anda gözleri göğüslerime kaydı ve sertçe yutkundu.

Oh, evet. Bu kolay olacaktı.

Kucağına bir peçete koyduktan sonra tabakta ne varsa kesmekle meşgul oldu. "Aç mısın?"

Elindeki bıçağa baktım ve onu nasıl çalabileceğimi merak ettim. "Sayılır. Ben daha çok susadım."

Otlı ve doğranmış domatesli bir domuz pirzolasına benzeyen şeyden bir ısırık aldı, çiğnerken güçlü çenesindeki kaslar çalışıyordu. Yemeğini bitirdiğinde, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi ağzını sildi. "Peki istediğin şeyi nasıl istiyorsun?"

"Posso avere acqua per favore, signore?" Sesim boğuk bir yalvarmaydı, samimi, bir erkekten beni daha sert becermesini istemek için kullanacağım türden.

Enzo dondu kaldı. Ses tonuma mı yoksa İtalyanca sormama mı şaşırdığını anlayamadım. Ama Milano'dayken bir şeyleri nasıl isteyeceğimi bilecek kadar sık dışarıda yemek yemiştım.

-Gerçi bir garsonla hiç böyle konuşmamıştım.

Uzun bir aradan sonra bir şişe suya uzandı, kapağını açtı ve bana doğru döndü, bacaklarını açarak beni kalçalarıyla sardı. Bir eli beni tutmak için çenemin altına kayarken, diğeri şişeyi dudaklarıma götürdü. "İç," diye emretti, parmakları otoriteyle tenime bastırıyordu.

Suyu çok istiyordum ama daha sonra içtiğime pişman olacak mıydım? "Yine tuvaleti kullanmama izin verecek misin?"

"Bu sana bağlı, değil mi? İyi bir evcil hayvan olacak mısın?"

Siktir et. Çok susamıştım. Dudaklarımı ayırdım ve ağızıma soğuk su doldu. Ben içerken, onun sürekli dudaklarıma bakmasını izledim ve garip bir karıncalanma hissi tenimi sardı. Bu adamdan iliklerime kadar nefret ediyordum ama şu anda bana bakma şekli -memnun bir hayranlıkla- kalbimin çılgınca çarpmasına neden oldu.

Kendime gelmem lazım. Bir gün oldu ve şimdiden ciddi bir Stockholm Sendromu vakası yaşıyorum.

Şişeyi çekip masaya koydu, ardından bir parça domuz eti kesmek için gümüş takımını aldı. n kollarındaki kaslar, güneşte kızarmış teninin ve kahverengi saçlarının topografyasının altında kayıyordu; elleri narin ama becerikliydi.

Hazır olduğunda çatalı dudaklarıma doğru tuttu. "A," diye mırıldandı, pozisyonu ve isteği beni şaşırtmamıştı. Sanki aletini ağızıma sokuyormuş gibi son derece seksiydi. Bunun farkında mıydı acaba?

Aptal.

ne doğru eğilerek dudaklarımı araladım ve dilimi uzattım, sonra gözlerim kapalı bekledim. atalı ağızıma soktu ve et parçasını yavaşça dişlerinden ayırdım, çiğnerken hayatımda tattığım en güzel şeymiş gibi inledim. Performansım ödüle değerdi, dilime ve ağızıma en ahlaksız şekillerde dikkat çekiyordu.

Bilin diye söylüyorum, istediğim zaman çok iyi oral seks yapıyordum, bu yüzden Enzo'nun şu anda tüm hayat seçimlerini yeniden düşünmesini umuyordum.

Her ihtimale karşı eti yuttum ve dudaklarımı yaladım. "Leziz."

Boynunda bir kızarıklık oluştu, göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Bir anda beni ayağa kaldırdı ve elinde tabakla kafese doğru yürüttü. Beni içeri itti ve tökezledim, ellerim hâlâ arkamdaydı. "Hey!"

Ben daha ne olduğunu anlamadan tabağı ve iki su şişesini benimle birlikte kafese yerleştirmiş, sonra da beni tekrar içeri kilitlemişti. "Bana ellerini ver." Elinde bir sustalı bıçak tutuyordu. Parmaklıklara yeterince yaklaştığımda uzandı ve ipi keserek kollarımı serbest bıraktı.

Dönererek hızla odadan çıktı ... ama pantolonunun önündeki ereksiyonu yakalamadan önce değil.

Ha! Yemek için kendimi aşağı indirirken sııttım. Eğer benden etkilendiyse, kafesten çıkmama izin verirdi.

Ve eğer beni kafesten çıkarırsa, Enzo D'Agostino ölü bir adam olacaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Enzo

W Gianna Mancini'yi aşağılamayı hâlâ arzuluyordum ama artık onu tokatlamak ve becermek de istiyordum. Aletim hala

Bu sabah çok sertti, kan boyum boyunca nabız gibi atarken derim gerilmişti.

Madre di Dio. Hiç mantıklı değildi.

O benim için bir hiçti, bir amaç için bir araçtı. İntikam aracım, başka bir şey değil. Ama şimdi onu istiyordum. Hem de çok. Onu dizlerinin üzerinde, merhametimle, elimden yiyecek ve içecek alırken görmek ... bundan zevk almak. Cazzo, bu görüntü peşimi bırakmayacaktı.

Güvertede, kamaramın yanındaki küçük ofiste çalışmaya çalıştım. Onun yerine kendimi Gia'nın odasındaki güvenlik görüntülerini açıp onu izlerken buldum.

O benim tutsağım. Ne istersem yapabilirim.

Ekranda belirdi, kafesinin zemininde bağdaş kurmuş oturuyor, kahvaltı ediyordu. Bu kadın utangaç değildi. Solgun bir çiçek değil, vahşi bir dişi aslandı. Onun durumundaki herhangi biri şimdiye kadar ağlamış ya da yıkılmış olurdu. Gia güçlü kalmış, sadece vücudunun ihtiyaçları onu bunalttığında yalvarmıştı. Buna saygı duydum.

Bu onu daha da evcilleştirmek istememe neden oldu.

Onu izlerken sikim fermuarımın arkasında zonkluyordu. Rahatlamak istiyordum, özellikle de dün odasından ayrıldığımdan beri kendimi tatmin etmeyi reddettikten sonra. Kollarını başının üzerine uzattı, sırtını kamburlaştırdı, sıkı meme uçları ağzım için yalvarıyordu.

Daha fazla dayanamadım. Dizüstü bilgisayarımı kapattım, hızla kemerimi çözdüm ve pantolonumu açtım, sonra aletimi çıkardım. Gözlerimi kapattım ve dizlerinin üzerine çökmüş rastgele bir kadının sikimi tatlı dudaklarının arasına aldığı hayal ettim. Ucundan Precum sızdı ve kayganlaştırmak için şafttan aşağı sürdüm. Siktir, evet.

Ama ben okşadıkça kafamdaki kadın Gia'ya daha çok benziyordu. Durduramıyordum, bir kere o oradaydı, ben onun güzel yüzünü sikerken beni tatlı tatlı bekliyordu. Sert davranıyor, saçlarını sıkıca tutuyor, boğazının derinliklerine sokarken öğürmesine neden oluyordum. Gözleri sulanırdı, ama buna bayılırdı, daha fazlası için yalvarırdı ve ben de onu över, ne kadar iyi bir sürtük olduğunu söylerdim.

İhtiyaç içimi tırmalarken elim hızlandı. Lanet olsun, dayanamayacaktım.

Gia'nın diliyle boşalmayı, taşaklarımda çalkalanan her şeyle karnını doldurmayı düşündüm ve kaslarım gerildi. Nefes nefese, elimin her tarafına ateş etmeye başladım, kalın boşalma ipleri horozumun ucundan patlıyordu. Devam etti, hem çok fazla hem de yeterli değildi. Bitirdiğimde sandalyeme çöktüm ve nefesimi tutmaya çalıştım. Hiç bu kadar hızlı boşalmış mıydım? Yıllardır, kesinlikle.

Tuvalete gittim ve çabucak temizlendim. Berraklık geri geldi ve şimdi Gianna Mancini'den daha da çok nefret ediyordum.

Ofisime tekrar girdiğimde birinin kapıyı çaldığını duydum. Kilidi açtım ve Vito'yu orada, bana şüpheyile bakarken buldum. "Ma cosa vuoi?" Masama dönerken sordum.

"Ölüm haberi dün gece geç saatlerde yayıldı. Görmek istersin diye düşündüm." Ben onu durduramadan Vito masanın etrafındaydı, bu da benim güvenlik kameramı gördüğü anlamına geliyordu.

dizüstü bilgisayarını açtığımda ekran. "Ah. Bu kilitli kapıyı açıklıyor."

"Kapa çeneni, stronzo" diye tersledim.

Bir haber sitesini açtığımda akıllıca, başka bir şey söylemedi.

İşte oradaydı, tam ana sayfadaydı.

MİLAN'DAKİ PATLAMADA 3 KİŞİ ÖLDÜ, 13 KİŞİ YARALANDI KANADALI VARİSİN ÖLDÜĞÜ TAHMİN EDİLİYOR

"Tahmin mi?" Vito alay etti. "Masanın yanına yerleştirdiğin kız Gia için mükemmel bir ești."

"Merak etmeyin," dedim makaleyi kaydırarak. "Hâlâ araştırıyorlar, bu yüzden henüz kesin bir şey söyleyemiyorlar. Ama söyleyecekler." Diğer haber sitelerine tıkladım ve bulabildiğim tüm bilgilere göz attım. Roberto Mancini'ye bir alıntı için ulaşamadı ama Gia'nın ikizi Emma'nın Toronto'da sokakta çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Domenico, Gia'nın orada takma bir isimle çalıştığını, ancak böyle harika bir arkadaş ve meslektaşlarını kaybettikleri için şok olduklarını söyledi. Ardından Gia'nın sosyal medya hesabından restoranın dışında çekilmiş fotoğrafları yayınlandı.

Frankie ya da Ravazzani'den bir şey yok. Şaşırtıcı değil ama tepkilerini, yıkımlarını görmek isterdim. Gözyaşlarını içime çekebilme.

Bunun yerine Gia'nın hayatta olduğunu ve burada benim tutsağım olduğunu öğrenene kadar beklemem gerekecekti. Dio, o günü dört gözle bekliyordum.

Vito'nun telefonu çaldı. Ekranı baktı ve "Pietro" dedi. Arayan kuzenimizdi, Napoli'deki organizasyonumuzun yürütülmesine yardımcı olan kişi. Vito aramayı hoparlöre aldıktan sonra, "Pronto," diye cevap verdi.

"Don D'Agostino ile birlikte misin?"

"Buradayım," dedim sandalyemde arkama yaslanarak.

Pietro kesin bir ifadeyle, "Pozzuoli'deki ev vuruldu," dedi.

Kaşlarımı çattım. Hainleri kontrol etmek için, kaldığım

yerdeki mürettebatın çeşitli üyelerine sık sık "ağzımdan
kaçırırdık".

her zaman ıssız bir yerdeki boş bir evdi. Bu kez bilgi düşmanıma ulaşmıştı. "Ravazzani büyük hayal kırıklığına uğramış olmalı."

"Duyduğuma göre burayı yakmışlar."

Vito kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sızıntının izini sorumlu adama kadar sürebiliriz, değil mi?"

"Elbette," dedi Pietro. "Ben aramadan önce birisine bu işi hallettirdim."

"Kimdi o?"

"Andrea Di Vittorio."

"Cristo!" Vito tısladı.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı ve göz çukurlarıma bastırdım. Andrea benimle ölen karım üzerinden akrabaydı ve babam ona daha fazla sorumluluk vermek için yıllar içinde onu terfi ettirmişti. Ravazzani'ye nerede olduğumu neden vermişti ki? "Emin miyiz?"

"Hangi ev olduğunu bilen tek kişi oydu. Diğerleri sadece kasabayı biliyordu."

"Ravazzani ile olan bağlantıyı öğrenmek istiyorum," dedim parmağımı masaya vurarak. "Ve bunu kendim yapmak istiyorum. Bana neden ihanet ettiğini açıklarken Andrea'nın yüzüne bakmak istiyorum." Karımın kuzeniyle uğraşmak dikkatimi diğer mahkûmumdan uzaklaştıracaktı.

Vito telefonun sesini kısıtı. "Sadece riskli değil, geri dönmemiz de gerekecek. Bu zaman alır. Kadınları başka bir güne ertelememiz gerekecek. Neden bu işi Pietro'ya bırakmıyoruz?"

"Çünkü patron benim. Sikin bekleyebilir. Yap şunu, Vito."

Vito bir düğmeye bastıktan sonra Pietro'ya "Onu nerede tutuyorsunuz?" diye sordu.

"Via Posillipo'daki kilisenin yanındaki kasap dükkânı."

"Yarına kadar kalacak mı?"

"Eğer geliyorsanız, onun hayatta kalmasını sağlayacağım."

"Geliyoruz," dedim telefona yaklaşarak. "Ona söyleme. Bunun bir sürpriz olmasını istiyorum."

"Elbette, Don D'Agostino. A presto."

Vito telefonu kapattı ve çenesini ovuşturdu. Cazzo, kardeşime bir günde iki kez mi söyledi? "Çıkar ağzındaki baklayı," diye emrettim. "Sadece söyleyeceğini söyle."

"Milano'da bir restoranı havaya uçurdunuz. Ravazzani'nin baldızını kaçırdın. Bu kadar erken İtalyan topraklarına ayak basmak sizce akıllıca mı? Bence ortalık sakinleşene kadar denizde kalsak daha iyi olur."

"Yata ziyaretçi gelmesinden hoşlanmıyorum." Yattan ne kadar az kişinin haberi olursa o kadar iyiydi. Dört yıl boyunca sadece üç kaptanım yatta bulunmuştu ve onlara güvenim sonsuzdu. Vito'nun tartışmak üzere olduğunu görebiliyordum, bu yüzden elimi kaldırdım. "Kadınlar farklıdır ve bunu sen de biliyorsun, bu yüzden bunu bana karşı kullanmaya çalışma."

"Kadınlardan şikayetçi değilim, inanın bana. Ancak bu kadar mastürbasyon yapabilirim."

"Güzel. Yani anlaştık. Andrea ile ilgilenmek için hızlı bir yolculuk, sonra da kadınları almak için Fransa'ya yelken açacağız."

Vito telefonunda gezinmeye başladı. "Andrea'nın Ravazzani'yi nereden tanıdığına dair bir fikrin var mı?"

"Hiç yok. Babası alt düzey biriydi, asla bu tür bağlantılara sahip olamazdı. Andrea da sadece kuzeniyle evlendiğim için terfi etti."

Soğutucuya doğru yürüdüm ve bir maden suyu çıkardım. Sudan uzun bir yudum aldım ve bu bana küçük sokak kedimi hatırlattı. Kafesinde ne yapıyordu? Güvenlik kamerasını kontrol etme isteği bir kez daha tenime fısıldadı ama yapmadım. Onun yerine Cecilia'nın Gia'yla ilgilenmesine izin verdim.

"Münih'teki çocuklar Andrea'yı araştırсын," dedim Vito'ya, en iyi bilgisayar korsanlarımı kastederek. "Onlar bulunacak her türlü pisliği nasıl ortaya çıkaracaklarını bilirler. Onlara olabildiğince çabuk haber verin. Kaptana geri dönmesini ve geldiğimiz yoldan geri gitmesini söyleyeceğim."

Vito başını salladı ve telefonuna uzandı. "Belli bir mahkûmun odasına bir daha uğramayacaksın, değil mi?"

"Sana söyleneni yap, fratello."

"Ona nasıl baktığını gördüm Zo. Sen onun kim olduğunu bilmeden önce."

"Ve? Onun göğüslerinin ve kıcının kim olduğunu unutturmasına izin verecek kadar zayıf olduğumu mu düşünüyorsun?"

Derin bir iç çekti. "Bilmiyorum. O zindana giren adamlar aynı kişi değilsin."

Kayıp parmak ucumu kendime hatırlatmak için yumruğumu sıktım, bu son dört yılda geliştirdiğim bir alışkanlıktı. Vücudumu saran yara izleri ya da omuzlarımda devam eden ağrı gibi pek çok şey varken tek bir hatırlatıcıya gerek yoktu. Ya da kabuslar, dokunulmaktan nasıl nefret ettiğim gibi. Her gün Ravazzani'nin bana yaptıklarının sonuçlarıyla yaşıyordum.

"Endişelenmene gerek yok," dedim. "O zindanda olanları asla unutmayacağım ve Gia Mancini ne yapmaya çalışırsa çalışsın kesinlikle affetmeyeceğim."

"Ben senin kardeşin ve danışmanınızım. Endişelenmek benim işim."

"Zamanınızı boşa harcıyorsunuz." Kapıya doğru ilerledim. "O bir amaç için araç, başka bir şey değil."

Gia

, Enzo'yu bir süredir

görmemiştim.

Cecilia adındaki yaşlı İtalyan kadın birkaç saatte bir beni tuvalete götürmek ve yemek getirmek için geri dönüyordu. Tam bir muammaydı. Birinin iyi kalpli büyükannesi gibi görünse de silah taşıyor ve azılı bir suçlu gibi beni tehdit ediyordu. Zalim değildi ama kibar da değildi. Kafesin kilidini açmadan önce kendimi kelepçelememi istedi ve beni tuvalete yönlendirirken bir saniye bile bana sırtını dönmedi ya da silahını indirmede.

Onu dikkatle izledim, zamanımı bekliyordum. Onu dövüşte yenebilir miydim? Emin olmalıydım. İkinci bir şansım olmayacaktı.

"Ne zamandır D'Agostino'lar için çalışıyorsun?" Yemeğimi kafesin dibine yerleştirirken ona sordum. Eğer onunla bir yakınlık kurabilirsem, bana güvenmesini sağlayabilirsem, onu gardını düşürmüşken yakalama şansım daha yüksek olacaktı. Sonunda tetikte bir anneanne tarafından vurulmak istemiyordum.

Cevap vermedi.

Denemeye devam ettim. "Onlarla bir akrabalığın var mı?" Hâlâ bir şey yok. Kafesi yeniden kilitledi, sonra kelepçelerimi çözebilmesi için arkamı dönmemi işaret etti. Serbest kaldığımda bileklerimi ovuşturdum. "Seni hiç deniz tutar mı?"

Yüzü sabitti, tek bir kası bile kıpırdamıyordu. Kadın taş gibiydi, hiçbir duygu hissetmiyordu.

O gitmeye başladığında ben konuşmaya devam ettim. "Hey! Sence buraya bir yastık ya da battaniye alabilir miyim? Dün gece donuyordum. İplik sayısı konusunda bile seçici olmayacağım!"

Kapıyı çarptı ve kilitledi.

Lanet olsun. O kadın buz gibi soğuktu. Gerçekten de üzerimi örtecek sıcak bir şey istiyordum. Bütün gece sert zeminde beni yine donduracak mıydı? Kollarımı salladım ve seslendim, "Enzo! İzlediğini biliyorum, seni manyak. Bir yastık ya da battaniye istiyorum. Hadi ama! Beni kilit altında tutman ve Cruella de Ville'in bana bakmasına izin vermen yeterince kötü. Ya gitmeme izin ver ya da bana bir yorgan getir! Mümkünse organik pamuk olsun!"

Lanet olsun. Parmaklıkları tekmeledim. Bu anlamsızdı. Eğer izliyorsa, yakın zamanda geri gelmeyecekti.

İç çekerek kafesin zeminine oturdum. Keşke burada hiçbir şey yapmadan otururken tasarımlar çizebilseydim. Cecilia'nın bana kalem ve kâğıt verme ihtimali neydi ki? Homurdandım. Kadın beni vurmayı tercih ederdi, şüphesiz. Vücudunda sempatik ya da şefkatli bir kemik bile yoktu. Kadın dayanışması neredeydi? Bir kadın olarak, başka bir kadının bu kabustan kurtulmasına yardım etmesi gerekmez

miydi?

Anahtarlar şangırdadı ve gerildim. Enzo'nun içeri dalmasını, isteğim için bana küfretmesini ve azarlamasını bekliyordum.

Onun yerine, dün sokakta beni takip eden bir adam vardı. Elinde de bir yorgan vardı. "Sen," diye nefes aldım. "Milano'daki sendin."

"Ciao, Gianna. Ben Vito D'Agostino, Enzo'nun kardeşlerinden biriyim."

Bu benzerliği açıklıyordu. İkisi de uzun boylu, koyu kahverengi saçlı ve aynı inatçı çeneye sahipti. Vito'nun saçları kardeşinininkinden biraz daha kısaydı ve Enzo'nunki şüpheci ve acıyken onunki düşünceli bir ifadeydi. "Bu benim için mi?"

Kalın kumaşı parmaklıkların arasından geçirmeye başladı. "İşte, al şunu."

Kimsenin bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Kenarından tuttum ve kendime doğru çektim. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Kardeşim ..." Durakladı ve başını salladı. "Onu çok sert yargılama. Aklını karıştıran şeyler yaşadı." Sanki bana bilmediğim bir şey söylüyormuş gibi şakağını işaret etti.

"Evet, bu çok açık. Ama beni kaçırıp bir kafeste tutmasına gerek yok, Tanrı aşkına. Ben ona hiçbir şey yapmadım." Yorgan kollarıma düştü ve hemen kendimi ona sardım. Tanrım, bu az miktardaki sıcaklık çıplak tenimde iyi hissettirdi.

"O aynı şekilde görmüyor ama ister inanın ister inanmayın, biz kadına yönelik şiddete göz yummuyoruz."

"Enzo'nun bu notu aldığından emin değilim."

"Bahsettiğim şiddet türü bu değildi."

Tecavüz o zaman. Eğer doğruysa, bu rahatlatıcıydı. Tutukluluğum sırasında endişelenmem gereken bir korku daha azalmış olacaktı.

Vito devam etti. "Ama bir şeyi aklından çıkarmamalısın. Kayınbiraderinin kardeşime yaptığı şeyler? Onu değiştirdiler."

"Enzo için üzülmem bekleniyorsa, üzülüyorum. Kız kardeşimi kaçırdı ve ağzına silah dayadı."

Omuzlarını zarif bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Yüklü değildi. Ve o zamanlar sadece metresiydi. Hamileliğinden haberimiz yoktu."

"Kadına yönelik şiddete göz yummamak da neyin nesiydi?"

Sözlerinin yüzüne vurulduğunu duymak onu rahatsız ettiyse de bunu belli etmedi. Onun yerine başını eğdi. "Babanız ve kayınbiraderinizin ne iş yaptığını ne kadar biliyorsunuz Bayan Mancini?"

Bunun babamla Fausto'nun da aynı şeyi yapacağını ima etmesinden hoşlanmamıştım. "Onlar kadın kaçırmazlar, Sinyor D'Agostino."

"Öyle değil mi? Ravazzani, Enzo'nun karısını ve çocuklarını yataklarından kaldırıp bağladığında ve silah zoruyla alıkoyduğunda? Neydi o?"

Söylemiş miydi? Frankie bana hikayenin bu kısmını anlatmayı ihmal etmişti. Belki de Vito yalan söylüyordu. "Saçmalık. Eşler ve çocuklar yasak bölge."

"Görünüşe göre Ravazzani için değil. Bu, kardeşimin karısını son görüşüydü. Daha sonra karısı öldü ve çocukları da uzaklara gönderildi. Gördüğünüz gibi Ravazzani'den çok daha fazlasını kaybetti."

Mideme bir düğüm yerleşti. Bunu bilmiyordum. Enzo'nun intikam almaya odaklanmasına şaşmamalı ama bu intikamın beni içermesi gerekmiyordu. "Fausto'nun işiyle hiçbir ilgim yok. Milano'da yaşıyorum, moda tasarımcısı olmak için çalışıyorum."

"Sen bir fırsatsın, bunu heba etmeyeceğiz. Yine de seni güvende tutmak için elimden geleni yapacağım."

"Ama patron kardeşin." Bu da Enzo'nun Vito da dahil olmak üzere yattaki herkes üzerinde tüm güce sahip olduğu anlamına geliyordu.

"Doğru, ama dinlediği tek kişi benim." O zarif İtalyan tarzıyla omuz silkti. "Seni korumak için elimden geleni yapacağım. Eğer sana söyleneni yapar ve kardeşimi kışkırtmaktan vazgeçersen, planladığı şeyden sağ kurtulabilirsin."

Kulağa uğursuz geliyordu. "Ne planladığını biliyor musun?"

Vito'nun yüzünde bir şey - huzursuzluk mu? - parladı ve midemdeki düğüm sıkılaştı. "Hayır, ama bilsem bile paylaşmazdım. Sana bunu getirmek" -yorganı işaret etti- "zaten kardeşimin isteklerine karşı gelmek olur."

"Peki neden yapıyorsun?"

"Muhtemelen yalan söylemeli ve acı çektiğini görmekten nefret ettiğim için olduğunu söylemeliyim."

"Ama gerçek?"

"Kardeşim sizi güvenlik kamerasından izliyor. Sadece o, başka kimse yok. Aklına gelen fikirler hoşuma gitmiyor. Örtülü kal, Gianna Mancini."

Yani bu benim hatam mıydı? "Dinle, onu ayartmaya çalışmıyorum. Ne bu, lanet olası ortaokul mu? Kıymetli oğlanlar beden dersinde ereksiyon olmasın diye kızların kıyafet yönetmeliğine mi ihtiyacı var?"

Vito'nun ağzı gerildi, duruşu daha sert, daha kızgındı. "Hayır, dinlesen iyi olur. Kardeşim bir çocuk değil ve onun ilgisini istemezsin, bu tür bir ilgiyi değil. Burada sessizce oturup sana söyleneni yaparsan akıllıca davranmış olursun. Sorun çıkarmayın ya da onu kızdırmayın, tamam mı?"

"Elimde değil," diye tersledim. "Uysal ve işbirlikçi bir tutsak olma yeteneğine sahip değilim. Bu benim içimde yok."

"Kendi iyiliğin için umarım yanılıyorsunuzdur." Deri ayakkabılarını ahşap zemine vurarak kapıya doğru ilerledi. "Aksi takdirde, bu gemide kaldığınız süre boyunca hayatta kalamayabilirsiniz."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Enzo

I Ertesi sabah Gia'nın güvenlik kayıtlarını açmadan önce bile bir şeylerin ters gittiğini biliyordum.

Dün gece sessizdi. Çok sessizdi. Kulübesine her yaklaştığımda sadece sessizlik vardı. Çarşamba gecesi akşam yemeğini yedirdikten sonra ona şahsen ya da kamerayla bakma isteğimi görmezden geldim. Kapıya yerleştirilen bant sağladı, bu da kaçmadığı anlamına geliyordu. Önemli olan tek şey buydu.

Ama bu cazibeye daha fazla karşı koyamadım. Güvenlik görüntüsü nihayet dizüstü bilgisayarımı doldurduğunda, kaslarım şaşkınlıkla kilitlendi. Gia kalın bir battaniyeye sarılmıştı. Cazzo madre di Dio! Kim bana karşı gelip ona bunu vermeye cüret etmişti?

Kafesin zemininde küçücük bir topun içinde kıvrılmış uyuyan onu izlerken göğsüm sıcak nefeslerle kabardı. Bu konforu, bu lüksü hak etmiyordu. Ravazzani'nin zindanında soğuk taş zeminde battaniye ya da yastık olmadan titriyor ve debeleniyordum. O da aynı şeye katlanmalıydı. ..ya da daha kötüsü.

Göze göz yeterli değildir.

Bu Cecilia'nın işi değildi. Kadının kendi yavrularını yiyen bir böcek kadar anaç olduğunu düşünürsek, buna cesaret edemezdi. Lanet olası Vito. O, Cecilia'nın

Bu kadar cesurca, bu kadar pervasızca bir şeyi kim denerdi? Tamamen saygısızca.

Eğer kardeşim olmasaydı, bir balık gibi bağırsaklarını deşer ve denize atardım.

Onunla daha sonra, mahkûmumu ziyaret ettikten sonra konuşacaktım. Kardeşimi etkilemenin ona hiçbir faydası olmayacağını anlaması gerekiyordu. Patron bendim, onun bekçisiydim ve belli ki bu gerçeği hatırlatmaya ihtiyacı vardı.

Masamdan kalkıp hışımla ofisimden çıktım ve merdivenlerden aşağı indim. Tenim öfke ve ihanetle yanıyordu. Koridor boyunca derme çatma zindanına doğru tepinirken Vito'nun kapısı açıldı. "Enzo!" diye seslendi arkamdan.

Durdum ve yavaşça döndüm, içimde kaynayan öfke ve şiddeti korumaya zahmet etmedim. "Senin yerinde olsaydım, kardeş, saklanırdım."

Hiçbir şey söylemedi, sadece bir kez başını salladı ve kamarasına döndü. Son kapıya kadar ilerledim ve kilidini açtım. "Ayağa kalk!" İçeri girdiğimde hücredeki yüzükoyun yatan bedene hırladım. Uyandıkça nefes alış veriş değişiyordu ama bu benim için çok uzun sürüyordu. Kafesin parmaklıklarını tekmeleyerek salladım. "Kalk lan ayağa, stronza."

Anında korkuyla sinmek yerine yavaşça gerilme cüretini gösterdi. Che palle, bu kadın. "Ne istiyorsun, Enzo?"

Onun dışında kimse benimle bu kadar bariz bir saygısızlıkla konuşmamıştı. Ölmek mi istiyordu? "Sana kalkmanı söyledim. Bir daha söylemeyeceğim."

Yorgana sarınarak doğrulup oturdu. Uzun, dağınık koyu kahverengi saçları omuzlarına dökülmüş, gözleri yarı kapalı duruyordu. Yumuşak ifadesi ve gevşemiş kaslarıyla birleşince yeni sikilmiş gibi görünüyordu. Yapmamasını istememe rağmen aletim tepki verdi. Uyarılma şu anda göndermek istediğim bir sinyal değildi.

"İşte. Uyandım," dedi esnemeye çalışarak. "Şimdi ne söylemen gerekiyorsa söyle ve çık. Ben geri dönmek istiyorum"

Uyu."

Ona baktım, zihnimin karmaşası içinde debelenip duruyordum. Bunu nasıl kelimelere dökebilirdim ki? Onu aşılamak ve incitmek istiyordum ama aynı zamanda onu becermek de istiyordum. Yüzümü bacaklarının arasına o kadar uzun süre gömmek istiyordum ki amında dilimin izi kalsın. Sikimi dudaklarının arasına sokmak ve boşalırken boğulana kadar boğazına sokmak istiyordum.

Ama ona, düşmanım olan bir kadına duyduğum bu arzuya içerliyordum. Planladığım her şeyi tehdit ediyordu. Ona acı içinde çığlık attırmalıyım, coşku içinde değil.

Kafesin kilidini açtım ve içeri girdim, sonra yorganı kaptım. Güçlü bir çekişle yorganı vücudundan yırttım. Yere yuvarlandı, çıplak uzuvları her yöne gidiyordu. "Hey! Geri ver onu, seni pislik!"

Onu görmezden geldim ve ağır battaniyeyi kafesin dışına attım. Ona doğru hırladığımda durakladı, gözleri temkinli bakmaya başladı. Sonunda öfkedeki şiddeti kavrayabilmiş miydi?

"Ayağa kalk," diye emrettim sıkılmış dişlerimin arasından.

Yavaşça ayağa kalktı. Madonna, uzun bacakları ve zeytin teniyle muhteşemdi. Klitoris piercingi ışıpta parlıyor, varlığıyla beni kışkırtıyordu ve kaburgalarındaki dövmeleler, birkaç satırlık koyu yazılar, nefes aldıkça değişiyor ve dalgalanıyordu. Tırnakları bile baştan çıkarıcıydı, koyu menekşe rengi neredeyse siyaha yakındı, tıpkı ruhumun rengi gibi.

Sonra onun da beni incelediğini fark ettim. Cesur bakışları bacaklarımı ve kasıklarımı, karın kaslarımı ve göğsümü taradı ve meme uçları sıkı küçük noktalar halinde boncuklandı. Tahrik mi olmuştu? Nefes alış veriş normalden daha hızlıydı, bu yüzden korku olabilirdi. Ama bundan şüpheliydim. Bu kadını herhangi bir şeyin korkuttuğuna inanmakta zorlanıyordum.

Bu da benden etkilendiği anlamına geliyordu. Ona nasıl davrandığımı düşünülduğünde bu akıl almaz görünüyordu, ama belki de Gia Mancini ve ben aynı türden berbat durumdaydık.

Bu olasılığı daha sonra kullanmak üzere bir kenara koydum. Eğer doğru çıkarsa, bu bilgiyi ona karşı kullanabilirdim.

İleri doğru adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Hareket etmedi, etmesini beklediğimden değil. Ben onun üzerinde yükselirken boynu bakışlarımı tutmak için büküldü, o kadar yakındık ki neredeyse göğüslerimiz birbirine değecekti. Kirpiklerindeki her bir kirpiği, gözlerindeki her bir altın parçasını görebiliyordum. Kaşlarının arasındaki küçük kırışıklıkları izleyebiliyordum.

Elimi dikkatlice boğazına koydum ve parmaklarımı yumuşak etin etrafına sardım. Nabızı avucuma çarptı ve damarlarımda güç dalgalandı.

"Bu battaniyeyi sana kim verdi?" Cevabı biliyordum ama bana söyleyip söylemeyeceğini görmek istedim.

Dudağı kıvrıldı. "Senin bir içki içmek için yeterince çekici ve yakışıklı olduğunu düşündüğüme inanamıyorum."

Ama olmuştu çünkü onu o bara sokabilmek için eski kişiliğime bürünmüştüm. Ama artık o kadar çekici ve zarif bir adam değildim, günlerce süren işkenceden sonra değil. Sapkındım, karanlığım yüzeye yaklaştıkça fokurduyor, aklım her an akıl sağlığımın sınırlarında geziniyordu. Ve umurumda bile değildi. Bu sadece beni kendi dünyamda daha korkulan, daha güçlü biri yapacaktı.

Burun deliklerim alevlendi. "Soruya cevap ver. Battaniyeyi sana kim verdi?"

"Söylemiyorum." Sesi yumuşak ama güçlüydü. "Buralarda bulabileceğim tüm arkadaşlara ihtiyacım var."

"Bu yatta hiç arkadaşın yok, Gia. Ve sana yardım eden herkes cezalandırılacak."

"Gerçekten mi, Enzo? Yorgan için mi?"

Küstah ses tonu umurumda değildi, bu yüzden parmaklarımı boğazında sıktım. Sonra eğildim ve ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Sence kayınbiraderin taş zeminde çıplak ve üşürken rahatlığını umursuyor muydu? Yastık ya da battaniye almama izin var mıydı?"

"Eğer beni boğacaksan, keşke yapsan da kurtulsam. Tüm bu ön sevişme gerçekten sıkıcı."

Dio, o lanet ağız. Kendimi durduramayıp saçlarını ve tenini içime çektim. Cecilia duş almasına izin vermişti ama Gia hâlâ biraz patlayıcı kokuyordu. Ondaki bu koku hoşuma gitmişti. Tenindeki dumanı yalamak istememe neden oluyordu. "İlginç bir kelime seçimi. Beni becermek ister misin, micina?"

Elimde çırpındı. "Seninle dövüşmeyi tercih ederim."

Bundan şüphem yoktu ve şu anda hangisini tercih edeceğimi söylemek zordu. Sikişmek ve dövüşmek ikisi de kulağa iyi fikirler gibi geliyordu.

Benden uzaklaşmaya çalışmaya devam etti. "Ve micina'nın ne anlama geldiğini bilmiyorum, bu yüzden bana öyle demeyi kes."

"Kedicik demek." Durakladım. "Bilirsin işte, kedi." Onu çileden çıkarmayı umarak sııttım. "Ve kavga etmek sadece sikim için yalvarmanla biter."

"Hayal görüyorsun. Okyanusta seks için kadın kaçırmaya ihtiyaç duyacak kadar zor durumda mısın?"

"Kadınlara karşı asla sert değilimdir. Senden bu kadar iğrenmeseydim, şimdiye kadar ağzını sulandırmış olurdum."

Boğazından inanmayan bir ses çıkardı. "Lütfen. Yani dün gördüğüm ereksiyon iğrenme yüzünden miydi?"

Aletime kan hücum etti ve kot pantolonumun içinde daha da sertleştım. Cazzo, bu dişi şeytan. Onu bağlayıp ağzını tıkamak, sonra da ağlayarak boşalana kadar sikmek istiyordum. "Belki de diz çökmüş, yalvaran bir kadın görmek beni azdırıyor."

"Bundan hiç şüphem yok. Sanırım bu teoriyi test etmek için şu anda aletini hissetmem gerekecek. Dizlerimin üzerinde olmadığma göre sertleşmiş olmayacaksın, değil mi?"

Cesaret edebilir miydi?

Kimse bana dokunmadı. Zindandan çıktığımdan beri, çocuklarımın basit bir kucaklaması dışında, birinin ellerinin üzerimde olmasına tahammül edemiyordum. Dokunulmak bana kısıtlanmayı, işkence görmeyi ve aşağılanmayı

hatırlatıyordu.

Günlerce. Ne zaman geri döneceklerinden ve daha fazla acı çektireceklerinden korkuyorlardı.

Ama ben bir erkektim ve hala sevişmeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden kadınlarla yakınlaşırken bileklerini bağlar, kontrolü her zaman tamamen bana bırakırdım. Bu durum pek de yakınlaşma sayılmazdı ama Gia'nın sikimi tutacağı hiç belli olmazdı. Bunu riske atamazdım.

Hemen geri çekildim ve o da hızla kasıklarına baktı. "Sertleşmişsin," diye fısıldadı. "Çok sert."

Kapı aniden açıldı ve başımı kaldırdım. Cecilia girişte durakladı. "Mi scusi, signore," dedi ve geri çekilip kapıyı kapattı.

"Figurati!" Yaşlı kadına bağırdım. "È tutto a posto!"

Odayı geçerken Gia'nın hücrelerini açık bıraktım. Bu ona kaçmayı deneyebileceğini ama bunun anlamsız olacağını söylemenin bir yoluydu. Kapıya ulaştığımda Cecilia'ya İtalyanca olarak, "Kafesin kilidi açıkken onu gözünün önünden ayırma," dedim.

Cecilia başını eğdi. "Elbette, Don D'Agostino." "Yarın akşam misafirlerimiz gelecek. Vito sana söyledi, Hayır mı?"

"Sì. Her şeyi hazırlayacağım."

"Grazie. Kardeşimden bahsetmişken, onu gördün mü?"

"Sinyor Vito spa güvertesinde yemek yiyor," dedi.

Mükemmel. Kardeşimle uğraşmak tam da şu anda öfkemi boşaltmak için ihtiyacım olan şeydi. Emirlerime itaatsizlik etmemeyi öğrenecekti, özellikle de konu tutsağım olduğunda.

Dışarı çıkarken esirime, "İyi eğlenceler, evcil hayvan," dedim.

"Geber, seni manyak," diye arkamdan seslendiğini duydum ve gülümsemeye karşı koyarken dudaklarım seğirdi.

Napoli'deki kasap dükkânına girerken başımda bir beyzbol şapkası vardı. Tezgâhın arkasında bir adam vardı, dükkânın geri kalanı boştu. Amaç aslında et satmak değildi. Adamlarım burayı her türlü amaç için kullanıyordu ama çoğunlukla en kanlı işler için. Et dolabındaki kanalizasyonlar kolay temizlik sağlıyordu.

Güneş gözlüklerimi çıkarıp arkaya doğru ilerledim, Vito ve Massimo da hemen arkamdaydı. Pietro bizi koridorda karşıladı. "Don D'Agostino," dedi çenesini saygıyla eğerek. "Come stai?"

"Daha iyi günlerim de oldu. Hadi şu işi bitirelim."

İlerlemeye başladık ve Pietro omzumun üzerinden kardeşlerime baktı. "Vito! Yüzüne ne oldu böyle? Kıskaç bir kocayla mı karşılaştın?"

Vito evli kadınlarla yatmasıyla ünlüydü, en azından burada yaşadığımız zamanlarda. Ne var ki bugünkü yaralar benden kaynaklanıyordu. Ona vurmak öfkemi biraz azaltmıştı ama Gia'ya o yorganı verdiği için hâlâ ona kızgındım.

Vito kıkırdadı ama sesi boş geliyordu. "Kocalar tembelliştir ve şişmanlıyor, benim gibi adamların karılarını yatağa atmasını kolaylaştırıyor." Cevap vermemek, Vito'nun yakın aile dışında en sevdiği şeydi. Onu mükemmel bir consigliere yapan da buydu.

Pietro et dolabının kapısını açtı ve hepimiz içeri girdik. "Aletinle çok fazla düşünüyorsun, coglione."

Massimo beni dirsekleyerek, "Öyle bir şey yok," dedi. "Değil mi, Enzo?"

Cevap vermedim. Massimo, kahvaltıda Vito'yu yumrukladığımdan beri yaptığı gibi beni sıkıştırıyordu. İki kardeşim de beni Gia'yı kıskanmakla suçlamıştı ki bu çok saçmaydı. Sikim onu istiyordu, ama kıskançlık? Hayır, onun perişan ve korkmuş olmasına, geceleri uyuyamamasına ve onu ne zaman öldürebileceğimi merak etmekten bitkin düşmesine ihtiyacım vardı.

Kadın kırık bir kabuğa dönüştüğünde Fausto'yu arar ve esirimi görmesini sağlardım. Sonra bana

Ne istersem onu yapardı, yoksa baldızını keser ve okyanusa atardım.

Ama şu anda başka meseleler vardı. Ölen karımın kuzeninin bana nasıl ihanet ettiğini öğrenmek gibi.

Andrea bağlı elleriyle bir et kancasına asılmıştı, başı aşağıya sarkıyordu. Ayak parmaklarının ucu yere zar zor değiyordu ve vücut ağırlığınızı taşıyamadığınızda bu pozisyonun ne kadar acı verdiğini tecrübelerimden biliyordum. Ravazzani beni günlerce böyle bir pozisyonda bırakmıştı. şu anda bile acı hissetmeden kollarımı başımın üzerine kaldıramıyordum. Ama bugün, avıma yaklaşıp onu katletmeye hazırlanırken hiçbir şey hissetmiyordum.

"Cugino, " dedim ve Andrea şaşkınlıkla sarsıldı. Mükemmel.

Saçlarından tutarak, yüzümü görebileceği kadar başını geriye yatırdım. "Meşgul olduğunu duydum," diye hırladım. "Pozzuoli'de."

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye hırıldadı.

Ona inanmamıştım. Suçlu adamlar kendilerini tehdit altında hissettiklerinde masum olanlar kadar inandırıcı bir Gekilde yalvarırlardı. "Kaç iyilik, Andrea?"

Ağzından bir inilti kaçtı, göz kapakları çırpınarak kapandı.

Başını bez bebek gibi salladım. "Kuzeninle evlendiğimden beri sana kaç iyilik yaptım?" Yüzüne bir tokat attım ve gözleri açıldı. "Yirmi mi? Otuz mu? Benden borç para istiyorsun. Sen ve metresin için Sanremo'da bir ev tuttum. 'Ndrina'da daha fazla sorumluluk. Dolandırıcılık imparatorluğundan bir pay. Benden daha fazlasını almak için Angela ile olan bağlantına güvendin."

Elimi uzattım ve birisi bir bıçağın sapını avucuma sıkıştırdı. Onu kavradım ve bıçağın ucunu Andrea'nın sağ gözünün altına koydum. "Peki sen bana borcunu ödemek için ne yaptın, Cugino? Ravazzani'ye beni nerede bulacağını söyledin-"

"Hayır!" Oltaya takılmış bir balık gibi çırpındı ama gitmesine izin vermedim. Çelik etini deldi ve kan yanağından aşağı süzüldü.

"Tutun onu," dedim kardeşlerime. Massimo ve Vito Andrea'yı sabitlemek için omuzlarından tuttular.

"Lütfen. Madre di Dio," diye inledi Andrea.

"Tanrın artık seni kurtarmayacak. Sadece ben kurtarırım. O yüzden bana ne yaptığını söyle. Ravazzani'ye mesajı nasıl ulaştırdın?"

"Yemin ederim, ben değildim!" Neredeyse bağıırıyordu, yüzü acıdan bembeyaz olmuştu.

Eğildim ve bıçağın ucunu gözünün hemen altına getirdim. "Eğer bana her şeyi anlatmazsan, gözünü yuvasından çıkarır ve yere düşmesine izin veririm. Sağlam gözünle görebileceksin, işe yaramaz gözün toprakta yatacak."

"Lütfen, Don D'Agostino," diye fısıldadı.

Sabrim buharlaştı ve başını istediğim yerde tuttum ve bıçağın ucunu göz çukurunun yan tarafına saplamaya başladım.

"Bekle," diye feryat etti ve ben durakladım. "Oğlu," dedi. "Onunla bir kulüpte tanıştım."

Şaşırmış bir halde geri çekildim. "Giulio Ravazzani ile bir kulüpte mi tanıştın?"

"O zamanlar bu ismi kullanmıyordu ama evet."

Giulio Ravazzani yıllar önce Avrupa'da eşcinsel hayatını yaşamak için mafyadan ayrılmıştı. O zamandan beri kimse onu ne görmüş ne de duymuştu. Ve inanın bana, onu bulmaya çalıştım. Şimdi Andrea, Giulio'ya bir kulüpte rastladığını ve onunla arkadaş olduğunu mu iddia ediyor? "Cazzata. Sana inanmıyorum," diye hırladım ve bıçağın kabzasını şakağına vurdum. "Yalan söylüyorsun, seni pislik herif."

Andrea bir süre kancada sallandı, vücudu gevşekti. Onu bayıltmış mıydım? "Onu soyun ve üzerine buzlu su dökün. Cevap almak için taşaklarını kesmem gerekirse keserim."

Andrea'yı nihayet hayata döndürdüğümüzde çıplaktı ve titriyordu. Bıçağı göğsünde gezdirdim, hayati tehlikesi olmayan ama çok acıtacak sığ bir kesikti. "Şimdi doğruyu söyleyen iyi olur, Cugino. Yoksa taşaklarını teker teker yediririm sana."

"Yalan söylemiyorum." Birkaç nefes aldıktan sonra, "Bir gey kulübüydü." dedi.

"Sen eşcinsel değilsin," diye hırladım. "Seni Vito ve Massimo'nun toplamından daha fazla amla gördüm."

"Hey!" Massimo kaşlarını çattı, alınmıştı. Onu görmezden geldim.

"Kadınlardan hoşlanıyorum ama bazen erkeklerin beni emmesine izin veriyorum."

Onay için Vito'ya baktım ama ağabeyim sadece omuz silkti. Andrea'ya tekrar yaklaştım. "Ravazzani'nin oğlunu becerdiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Bianca'yı yanımda götürüyorum. Yabancıları izlemeyi seviyor.

. ..sikimi em."

"Bunların hiçbirinin önemi yok," dedim göğsünü tekrar yararak. "Kimi becermekten hoşlandığın umurumda değil. Bana nasıl ihanet ettin Andrea? Seni kesip açmadan önce çıkar ağzındaki baklayı."

"Biri beni bir yabancıyla videoya çekmiş. Bana şantaj yapıyorlardı. Giulio'dan yardım istedim."

"Ne konuda yardım?"

"Bana şantaj yapan adam. Giulio onu öldürdü."

Başparmağımı kullanarak Andrea'nın çıkık omzuna bastırdım ve birkaç dakika boyunca ulumasını dinledim. Yeterince sustuğunda, "Bana, kuzenine ve kaptanına gelmeyi düşünmedin mi?" dedim.

"Mi dispiace," diye hıçkırdı. "Burada kimsenin öğrenmesini istemedim."

"Bu neredeydi?"

"Amsterdam'da."

Giulio Ravazzani, Amsterdam'da mı? Bunu daha sonrası için dosyaladım. "Hangi ismi kullanıyordu?"

"Gabriel Sánchez."

İspanyolca. Akıllıca. Dikkat çekmeyecek kadar İtalyancaya yakın.

Andrea ağlamaya devam etti. "Lütfen, bundan daha fazlasını bilmiyorum."

Omzuna tekrar bastırdım, bu sefer daha sert. Çığlıklar kesildiğinde kulağına hırladım, "İşimizin ne zaman

biteceğine ben karar veririm, pezzo di merda. Onunla neredede tanıştın?"

"Bir kafe. Sarphatipark yakınlarında bir yer."

"Ve sorununu çözme karşılığında benim nerede olduğumu sordu?"

"Lütfen, Don D'Agostino. Başka seçeneğim yoktu-"

Daha fazlasını duymama gerek yoktu. Temiz bir hareketle boğazını kestim, atardamarları kestim ve kan kaybından ölmesine izin verdim.

Pietro'ya Andrea'yla işini bitirmesini söyledim, sonra ellerimi silmek için elimden geleni yaparken danışmanıma seslendim. "Elektronik eşyalarını getirin. Münih'e gönderilmesini istiyorum. Bakalım çocuklar üzerlerinde ne bulabilecekler." Giulio bunun için fazla zeki olabilirdi ama yine de kontrol etmeye değerdi. "Sonra da Amsterdam'da Gabriel Sánchez'in izini aramaya başlasınlar."

Vito başını sallayarak, "Tamam," dedi. Gitmeye başladığımda, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Rahibi görmek için."

Vito'nun yüzü mutsuzluğunu ifade ediyordu ama beni durdurmaya çalışmaktan daha iyisini biliyordu. Massimo'ya, "Onunla git," dedi.

Kasap dükkânının arka tarafına doğru yürüdüm ve kapıdan çıktım. Kapı, kilisenin yan kapısına ulaşabileceğim bir ara sokağa açılıyordu. İçeri girdiğimde beni tanıdık vitraylar ve yüzlerce yıllık pırıl pırıl meşe ağacı karşıladı.

Hava hemen değişti, durgunlaştı ve bayatladı. Sanki burada zaman durmuş gibiydi, Katolik kilisesi geçmişe o kadar kök salmıştı ki modern olan her şey onu es geçmişti. Eskiden burayı rahatlatıcı, zihnimi sakinleştiren bir yer olarak görürdüm. Aslında dini sevmezdim, ama rutininin, ne olacağını bilmenin verdiği rahatlamadan hoşlanırdım. D'Agostino ailesi bu kilisenin inşasına yardım etmişti ve artık düzenli bir ziyaretçi olmasam da her yıl buraya kutsal olmayan miktarlarda para gönderiyordum.

Ayakkabılarım eski mermer zeminde hiç ses çıkarmadı. Massimo çok gürültülüydü, bu yüzden Peder Valerio'nun

varlığımızdan haberdardı. Üç yıldır buraya gelmemiştim. Zamanı geçmişti.

Günah çıkarma odasına girip kapıyı kapattığımda aziz heykelleri bana baktı, sonra diz çöktüm, yıpranmış tahta dizlerime batıyordu. Tövbe ederek ellerimi kavuşturdum ve beklemeye başladım. Dakikalar sonra diğer kapının usulca kapandığını duydum.

"Buongiorno, Lorenzo," diye selamladı Peder Valerio ekranı açtıktan sonra. "Uzun zaman oldu."

"Artritin nasıl?"

"Bene, grazie. Başlayalım mı?"

"Sì."

"In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti," dedi ve ikimiz de haç işareti yaptık. "Amin."

Başımı eğdim. "Günah işlediğim için beni kutsa Peder. Son günah çıkarmamdan bu yana üç yıl dört ay geçti." Karımın ölümünü öğrendikten hemen sonraydı. Gecenin köründe gelmiş ve Valerio'yu günah çıkarmam için yatağından kaldırmıştı; kalbimdeki suçluluk duygusunu ve üzüntüyü temizlemek istiyordum. İşe yaramamıştı.

"Sevgi dolu ve merhametli Tanrımız senin günahlarını dinlemeye her zaman hazırdır, oğlum. Onun bağışlayıcılığına güven."

"Yirmi dakika önce bir adam öldürdüm."

Peder Valerio boğazını nazikçe temizledi. Ama bu itiraf ettiğim ilk cinayet değildi, son da olmayacaktı. "Pişman mısın oğlum?" diye sordu.

Neredeyse gülüyordum. "Şu işi halledelim baba, ben de yoluma gideyim. Ve unutma, beni hiç görmedin. Eğer birine söylersen, tasman seni intikamımdan kurtaramaz."

Birkaç saniye sonra dışarı çıktım, ruhum kurtulmuştu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gia

A Öğleden sonra ilerledikçe bu yattan inmem gerektiğini anladım.

Enzo çıldırmıştı. Lanet bir yorgan onu çileden çıkarmıştı. Beni kilit altında tutmak istiyordu, çıplak ve soğuk, böylece beni aşağılayabilir ve işkence edebilirdi. Kalırsam ne olacağını bilemezdim.

Tekne dün dönmüştü ve güneş yatın diğer tarafında belirmişti. Bu, İtalya kıyılarına doğru geri döndüğümüz anlamına geliyordu. Neden?

Enzo'nun beni esir tutma fikrini değiştirmesine imkân yoktu, o halde başka bir şey olmuş olmalıydı. Sebep ne olursa olsun, minnettardım. İtalya'ya daha yakın olmak yardıma, kız kardeşime ve onun güçlü kocasına daha yakın olmak demekti. Bir şekilde İtalyan topraklarına geri dönebilirim, tek yapmam gereken Fausto'nun adını fısıldamaktı ve Enzo'nun planladığı her şeyden anında korunarak sığınak kazanacaktım.

Ama bu suya girmek demekti.

Bunu yapabileceğimden emin değildim ama başka ne seçeneğim vardı ki? Burada kalamazdım. Belki gemide bir yerlerde küçük bir kayık ya da sal bulabilirdim.

Cecilia ile sohbet etmek bana bir şey kazandırmamıştı, bu yüzden onun yerine gözlemledim. Alışkanlıklarını ve tavırlarını izledim,

ziyaretlerinin kalıplarını inceleyip bir zayıflık aradım. Kurtulmak için kullanabileceğim herhangi bir şey, kafasından çalabileceğim tek bir saç tokası bile.

Ne yazık ki kadın hızlı ve becerikliydi. Kafesin kilidini açmak için kullanabileceğim gevşek saç tokası ya da ataç yoktu. Kafesin dışında olduğum süre boyunca üzerimde bir silah tuttu ve tuvalete gitmek için bile beni asla yalnız bırakmadı.

Ve sonra şansım yaver gitti.

Öğleden sonra geç saatlerde kapı çalındığında beni banyoya götürdü. Cecilia omzunun üzerinden baktı. "Burada kal," diye emretti ve sonra ortadan kayboldu.

Vay anasını. Yalnızdım.

Fazla zamanım olmadığını biliyordum. Silah aramak ya da hazırlanmak için zaman yoktu, bu yüzden o anda aklıma gelen tek şeyi yaptım. Tuvaleet kağıdı rulosunu duvardan aldım, metal boruyu ayırdım ve yayı çektim. O fark etmeden elimde saklayabileceğimden emin değildim. Sıkıştırmaya çalıştığımda yay elimden kaydı ve yere fırladı.

Kaskatı kesildim, sonra küçük metal parçasına doğru hamle yaptım. Panikleyerek ağızma soktum. Birdenbire benimle sohbet etmek istediğine karar vermediği sürece sorun yoktu.

Aleti tekrar bir araya getirirken ellerim titriyordu, Cecilia'yı kandıracak kadar uzun süre bir arada kalması için dua ediyordum. Sonra kızardım ve ellerimi yıkamaya gittim.

Cecilia döndü ve bana baktı. Metal yay diş etlerimi acıttı ama sessiz kaldım. Kaçmak için buna ihtiyacım vardı.

Tahmin edilebileceği gibi Cecilia beni kafese götürürken hiçbir şey söylemedi. İçeri girdiğimde yere bir tabak ve üç su şişesi koydu, ardından kilidi sabitledi. O odadan çıkar çıkmaz kameralar için elime öksürdüm ve yayı gizlice ağızımdan çıkardım. Biri beni izliyor olabilir diye şimdilik kalçamın altına koydum.

Yıllardır kilit açmamıştım. Babamın parası ya da uyuşturucu gibi skandal bir şey bulmayı umarak gençken kilit açmayı öğrenmişim ama sadece sıkıcı evrak kutuları ve eski mobilyalar bulmuştum. Hayal kırıklığından bahsediyorum.

Yemeğimi bitirdim ve bütün suyu içtim. Kaçtığımda gücüme ihtiyacım olacaktı. Okyanus korkum ve yüzme bilmemem, kıyıya çıkmadan önce bir can simidi ya da yüzdürme cihazı bulmam gerektiği anlamına geliyordu. Bunun ne kadar süreceğini sadece Tanrı biliyordu ama hazır olmalıydım.

Dakikalar ilerliyordu. Cecilia boş plastik tabağı almak ve bana biraz daha su vermek için geri döndü. Gemideki herkesin yatmasını beklemeye karar verdim.

Her şey sessizleştğinde sırtımı kameraya dönerek eğildim ve yay üzerinde çalışmaya başladım. Kilidi açmak için metalin mümkün olduğunca düz olması gerekiyordu. Sonra metali ikiye böldüm. Zor bir işti ama sadece iki küçük parçaya ihtiyacım vardı. Elimden geldiğince rahat bir şekilde, parçalardan birini 90 derecelik bir açı oluşturacak şekilde büküm. Bitirdiğimde parmaklarım ağrıyor ve acıyordu ama başardım. Artık bir kazma ve gergi aletine sahiptim.

Sorun kameraydı. Sırtımı kullanarak basit hareketleri gözlemlemek bir şeydi; kilit açmak başka bir şeydi. Vito güvenlik kameramı sadece Enzo'nun izlediğini ama onun da bütün gece izleyemeyeceğini söyledi. Adamın bir noktada uyuması gerekiyordu. Bu riski göze almalıydım. Başka ne seçenek vardı ki?

Sonra hafif bas sesleri duydum. Kahkaha-kadın kahkahası. Vay anasını. D'Agostino'lar yukarıda am partisi mi veriyorlardı?

Dudaklarım bir sırıtışa dönüştü. Bu mükemmeldi. Umarım Enzo bir kıza sakso çektirmişti ve çok geç olana kadar kaçtığımı fark etmez, salak herif.

Biraz daha bekledim. Sarhoş olup dikkatlerinin dağılmasını istiyordum. Azgın, çıplak ve yalnız. Bu yüzden dinledim ve

Gerindim, cesaret edebildiğim kadar zaman verdim. Sonra işe koyuldum.

Kafesin kilidi hırdavatçıdan alınabilecek türdendi ama babamın Toronto'daki içki dolabında kullandığının aynısıydı. Pimleri nasıl manipüle edeceğimi hatırlamam sadece birkaç dakikamı aldı. Onları yerine yerleştirdikten sonra gergi aletini çevirdim ve kilit açıldı. İşte bu!

Kafesten olabildiğince sessiz bir şekilde çıktım. Gözlerimi kapattım ve nefesime odaklandım. Kendimi her an fark edilmeye, Enzo'nun bir boğa gibi saldırıp beni kafese geri atmasına hazırladım.

Kimse gelmedi.

Anladığım kadarıyla Cecilia ayrılırken kulübenin kapısını kilitlememişti. Muhtemelen kafesin kilidinin beni tutmak için yeterli olacağını düşünmüşlerdi. Ya da belki bu kapının dışarıdan bir kilidi yoktu. Bilmiyordum ama düğmeyi çevirirken dua ettim.

Açıktı.

Vay anasını. Gidelim, orospu çocukları.

Tahtayı yavaşça iterek açtım ve koridorun temiz olduğundan emin olmak için göz attım. Tanrı'ya şükür kimse yoktu.

Çıplak bir şekilde koridordan aşağı indim ve dar merdivenlerden yukarı çıktım. Görünmeden ya da duyulmadan bir sal bulmam gerekiyordu ve bunu yapmak için en iyi yer muhtemelen suya en yakın güverteydi. Ne yazık ki, gürültüye bakılırsa, burası tam da partinin yapıldığı yerdı. Çok riskliydi.

Onun yerine yatın ön tarafına gittim. Can simidi bile olsa, su üstünde kalmak için kullanabileceğim bir şey olmalıydı. Karanlık olan mutfağın yanından geçtim ve baş tarafa doğru ilerledim. Yatın yerleşimi Fausto'nun büyük teknesine pek benzemiyordu ama yine de en az onun kadar güzeldi. Pırıl pırıl ahşap ve krem rengi duvarlar, her şey düzenli ve lükstü. Adam kaçırانlar ve katiller için en iyisinden başka bir şey yoktu.

Bir kapıdan geçtim ve kendimi boş bir ofiste buldum. Enzo'nun mu? Bilgisayar monitörleri olan iki masa ve bir duvara dayalı bir bar vardı. Bir adamın uzun kollu gömleği sandalyelerden birinin arkasına atılmıştı, ben de onu kaptım ve giydim. Uzun süre çıplak ve soğuk kaldıktan sonra pahalı kumaş cennet gibi hissettirdi.

Sırada yatak odası vardı. Vay canına, bu çok güzeldi. Güverteye bakan bir duvar penceresi vardı-

Kahretsin! Çömeldim. Güvertede insanlar vardı.

Hiç kıpırdamadan dinledim, onlara bakarken fark edilme korkusuyla donakalmıştım. Muhtemelen yirmili yaşlarının sonunda genç bir adam oradaydı, kucağında çıplak bir kadın vardı. Eğildi, kadının göğüslerinden kokain olduğunu tahmin ettiğim beyaz bir toz çekti. Çok şık. Jakuzide başka bir adam daha vardı. Bu Vito'ydu ve yalnız değildi. Yanında iki kadın vardı, biri açıkça suyun içinde sikine biniyor, diğeri de yanında oturmuş onu öpüyordu.

Enzo'yu görmedim.

Bu beni endişelendirdi. Belki de yatak odalarından birindeydi, seksi zamanları için mahremiyeti tercih ediyordu. Bu pek onun tarzı gibi görünmüyordu ama ben ne bilirdim ki?

Yatın diğer ucuna gitmeliydim. Eğer buradan atlarsam paniğe kapılır ve boğulabilirdim. Şimdiden kalbim göğsümün içinde hızla çarpmaya başlamıştı, nefesim sık ve hızlıydı, sanki yeterince hava alamıyordum.

Sakin ol. Bunu yapabilirsin.

Adımlarımı tekrarlayarak dışarı çıktım, boş yemek alanını çevreleyen pencereler boyunca ilerlerken parmaklıklara ölümüne tutunuyordum. Rüzgâr saçlarımı savuruyor, giydiğim ince gömleği uçuruyor ve müziğin sesi daha da yükseliyordu. Su, yüzeyin altındaki yatın ışıklarının etrafında ürkütücü bir turkuaz parlıyordu. O derinliklerde neyin gizlendiğini düşündüğümde tüylerim diken diken oluyordu ama şansımı denemek zorundaydım.

O kafese geri dönmeyecektim.

Merdivenlere doğru ilerledim ve durdum. Enzo. Hay sikeyim! Küçük kanepede oturuyordu, yüzü bana dönüktü. Neyse ki gözleri kapalıydı, başını arkaya atmış, bir kadın bacaklarının arasında diz çökmüş, elleri arkadan bağlı, ona sakso çekiyordu. Onu şimdiye kadar gördüğüm en rahat haliydi, yüzü zevkten çalkalanıyordu. Parmakları kadının saçlarına dolanmış, hareketlerini yönlendiriyor ve ona nelerden hoşlandığını gösteriyordu.

Anladığım kadarıyla derin ve sertti.

Yüksek sesli müzik bile kadının onu emerken çıkardığı iniltileri bastıramıyor, Enzo'nun sevgililerinden istediği porno yıldızı havasını gerçekten satıyordu.

Belki de diz çökmüş, yalvaran bir kadın görmek beni azdırıyor.

İzlememeliydim.

Ama başka tarafa bakamadım.

Orada öylece dikilirken damarlarıma sıcaklık hücum etti. Kendime bunun sadece şaşkınlık ve utanç olduğunu söyledim ama başka bir şey olduğundan şüpheleniyordum. Kendimi onun yerinde, bacaklarının arasında diz çökmüş, koca sikini gırtlığıma kadar alıp emmeye zorlanmış olarak hayal ettim.

Kahretsin. Gerçekten buradan gitmem gerekiyordu. Yapabileceğim tek bir şey vardı.

Daha iyi düşünmeden, yakındaki bir sandalyeden bir minder kaptım, parmaklığın üzerinden tırmandım ve uçuşuma düştüm.

Enzo

Küçük bir sıçrama sesi beynimdeki gürültüyü kesti ve göz kapaklarım uçarak açıldı.

Bu kesinti için mutluydum. Aklım farkında olmadan güvertenin altındaki çıplak esirimle ilgili düşüncelere dalmıştı.

Onun yerine yüzünü sikmek isterdim.

Helene'i aletimden çektim ve ayağa kalktım. Hiçbir şey söylemedi ya da hareket etmedi, sadece kocaman meraklı gözlerle bana baktı. "Attendez," diye bağırdım Fransızca, sikimi kotuma geri sokup uzaklaşırken.

Yan tarafa ulaştığımda ne olduğunu hemen anladım. Kaslarım öfke ve şaşkınlıkla gerildi, o uzun uzuvları ve siyah saçları suyun içinde görmek kalbime elektrik çarpması gibi geldi. Çırpınıyordu, aslında yüzmüyordu, bir mindere tutunmuştu. Bu şekilde karaya ulaşabileceğine gerçekten inanıyor muydu?

Sonra minderdeki tutuşunu kaybetti ve yüzeyin altında kayboldu. Sonunda aklıma geldi.

Yüzme bilmiyordu.

Cazzo! Düşünmek için durmadım. Yan tarafa tırmandım ve suya daldım. Su serindi, kot pantolonum nemi bir sünger gibi emerek bana ağırlık yapıyordu. Yüzeye doğru sert bir tekme attım, loş ışıkta sallanan başını buldum ve ona doğru yüzmeye başladım.

Tekrar yukarı baktığımda onu bulamadım. Minchia!

Hayır, kabul edilemez. Bunun bu kadar kolay gitmesine izin vermeyecektim. Çok mükemmeldi ve ben çok ileri gitmiştim. İntikamımı almak için ona canlı ihtiyacım vardı.

Diğer olası nedenleri aklımdan uzaklaştırdım.

Hangi cehennemdeydi?

Sonra ortaya çıktı, umutsuzca soluduğu hava suyun üzerinde dalgalanıyor ve kanımı donduruyordu. Öfkeyle yüzdüm, tekrar batmadan önce ona ulaşmak için acele ettim. Onu son gördüğüm noktaya ulaştığımda gözden kaybolmuştu. Aşağı doğru yüzerken tuzlu su gözlerimi yaktı ve ay ışığı da yardımcı olmadı. Ama sonra parmak uçlarım ince saç tellerine dokundu.

Tutabildiğim kadar sert tuttum ve onu kendime doğru çektim.

Kolumu beline doladıktan sonra yüzeye çıkmak için mücadele ettim. Yüzeye çıktık ve ben havayı içime çektim, Gia da yanımda aynı şeyi yaptı.

Bizi yataın arka tarafına doğru yzdrrken karşı koymadı. Oraya vardığımızda kollarını metal merdivene doladım. "Tut şunu," diye bağırdım ve platforma tırmandım. Dönerek onu hızla yanıma çektim, yere yığıldı, gözleri sımsıkı kapalıydı. Nefes nefese kaldım ve nefesimi tutmaya çalıştım, öksürmeye başladığında onu dikkatle izledim.

"Neden?" diye öksürükleri arasında homurdandı. "Beni neden kurtardın?"

Bir elimi ıslak yüzümde gezdirdim ve soruyu düşündüm. Gerçek cevap bulanıktı. Bunun sebebinin onun bir pazarlık kozu, kaybedilemeyecek kadar değerli biri olması olduğunu söylemek istedim. Ama gerçek muhtemelen daha çok kadının kendisiyle ve ben onun yanında oldukça artan bu sağılsız bylenmeyle ilgiliydi.

Ama bunu asla kabul etmem.

"Sana söylemiştim. İntikam." Diz çöktüm ve onu kucağıma aldım. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu ve kollarımda gevşek bir şekilde asılı kaldı. Alışılmadık bir şekilde, göğsümde bir şey tersine döndü, uzun zamandır ölü olan bir parçam onun yenilgisi karşısında hayata geri döndü.

Onun yenilmesini istemedim. Onun savaşımasını ve bana meydan okumasını istedim.

Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu ama zindan sonrası beynimin nasıl çalıştığını anlamaya çalışmayı çoktan bırakmıştım. Orası beni değıştirmişti, sanki DNA'mı yeniden düzenlemişti ve ondan önce pek de akıllı başında biri değildim. Şimdi berbat bir adamdım.

Ama çıplak ve titreyen Gia'yı göğsümde tutup yata taşıırken, onu nereye götürdüğm çok iyi biliyordum.

Ben yanından geçip kanepeden bir battaniye alırken Helene hiçbir şey söylemedi. "Burada kal," dedim ona ve battaniyeyi Gia'yı yere yatırmadan elimden geldiğince sardım.

Köprüyü geçtiğimde bir mürettebat üyesi belirdi. Beni gördüğünde bakışları genişledi, sıırsıklam olmuşum ve Gia'yı taşıyordum. "Don D'Agostino. İyi misiniz?"

"Kamarama sıcak çay gönderilsin."

Başını salladı ve gözden kayboldu. Pruvaya doğru devam ettim ve yatak odama girdim. Hâlâ Gia'yı taşıırken, kardeşlerimin kadınlarıyla parti yaptıkları güvertedeki jakuziye doğru gittim. "Siktirin gidin buradan." Gördüklerine inanamıyorlarmış gibi bana bakıyorlardı. "Gidin!" Kendimi açıklamak istemediğim için bağırdım. "Yatın diğer ucuna gidin."

Massimo kızı nazıkçe kucağından indirip güverteye bıraktı, sonra da içkisini ve kolasını alıp gitti. Vito jakuzide yanındaki kadınlara fısıldadı, onlar da dışarı çıkıp bornozlarını giydiler ve gözden kayboldular. Beni izlerken düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı.

Kardeşimin söyleyeceklerini duymak istemiyordum.

Topuklarımın üzerinde dönerek banyoya doğru yürüdüm ve duştaki sıcak suyu başlattım. Gia battaniyenin altında bile göğsüme yaslanıp titriyordu ve ben bunun nedeninin soğuk su değil, korku olduğundan şüpheleniyordum.

Vito banyo kapısında belirdiğinde beline bir havlu sarmıştı. "Enzo-"

"Bunu duymak istemiyorum," diye tersledim. Gia başladı ama İtalyancayı anladığından şüpheliydim. Daha çok ses tonuma tepki veriyor gibiydi. Sesimi yumuşatarak Vito'ya, "Sonra," dedim.

İçini çekip kapıyı kapattı ve ben de Gia hâlâ kollarımdayken tamamen giyinik bir şekilde duşa girdim. "Lütfen beni yere bırak" diye fısıldayana kadar onu spreyin ve buharın içinde tuttum.

Dikkatlice onu ayağa kaldırdım ama gitmesine izin vermedim. Beline tutunarak onu sabitledim, bir yandan da su damlacıklarının kıvrak vücudunun üzerinden nasıl aktığını, kışının dolgun tümseklerinin üzerinden ve uzun bacaklarından aşağı nasıl kaydığını izlememeye çalıştım.

"Kıçımı kontrol etmeyi bırak." Fayansa yaslandı, yüzünü kollarının arasına gömdü ve benden saklandı. "Tanrım, lütfen. Beni yalnız bırak."

Omuzları titriyordu ve bunun sebebinin daha fazla gözyaşı olduğundan şüpheleniyordum. Bir anda ıslak giysilerimi çıkarıp banyonun zeminine attım. Şampuanı aldım ve kafasına bol miktarda döktükten sonra uzun saç tellerine yedirmeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu omzunun üzerinden.

Belli değil miydi? "Saçını yıkıyorum."

"Yani neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

Emin değildim. Eğer akıllı olsaydım, onu o hücreye geri atar, üç kez kilitler ve anahtarı atardım. Ama bunu ona yapamazdım, en azından şu anda.

Şampuanı köpürterek kafa derisine masaj yaptım ve inledi. Ses doğrudan sikime gitti ve zaten dolu olan taşaklarımı daha da ağırlaştırdı. Bunun yerine saçlarına odaklanmaya çalıştım, onu spreyin altında nazıkçe duruladım. "Yüzebilir misin?"

Kırmızı çerçeveli şüpheli gözleri benimkilere kaydı, sanki doğru söyleyip söylemeyeceğini değerlendiriyordu. "Hayır. Sekiz yaşındayken neredeyse boğuluyordum. Ondan sonra bir daha hiç girmedim."

"Cristo! Suya böyle atlarken aklından ne geçiyordu?"

Bakışlarında aşına olduğum bir kıvılcım parlıyordu. "Ah, bilmiyorum. Belki de ölmek anlamına gelse bile, ne pahasına olursa olsun kafesimden kaçmak istediğim içindir."

Başımı sallayarak saç kremine uzandım. Orada kıpırdamadan durdu, onunla ilgilenmeme izin verdi. "Bunu kastetmiyorsun."

"Evet, lanet olsun!" Çıplak göğsümü itti. "Siktir git buradan, Enzo."

Temas anında safranın boğazıma dolmasını bekledim ama dolmadı. Che cazzo?

Benden uzaklaştı. "Lütfen, sana yalvarıyorum. Tanrı aşkına, beni beş dakika yalnız bırak."

Sırtını inceledim, kürek kemiklerimin arasına garip bir hayal kırıklığı yerleşti. Kalmalı mıydım? İçimden bir ses gitmememi söylüyordu ama o çıplak ve ıslak, benden birkaç santim ötede dururken doğru düşünemiyordum.

Emin olamayınca durulandım ve duştan çıktım, sonra belime bir havlu sardım ve banyodan çıktım. Bir çift atletik şort giydim ama gömlek giymeye zahmet etmedim. Çay geldi, ben de tepsiyi yatağın üzerine koymalarını söyledim. Sonra telefonumu kaptım ve tutsağımın tam olarak nasıl kaçtığını öğrenmek için Vito'ya mesaj attım. Cevap istiyordum.

Onu kafese geri koyamazdım, onu tutabileceğinden emin olana kadar olmazdı.

Ama onu gerçekten burada mı tutuyordum? Benimle mi?

Mariella ve karımdan beri yatağında bir kadın yatmamıştı. Ya bir kâbus görseydim? Bu çok büyük bir riskti. Hayır, Gia'yı zapt eder, sonra da alt kattaki ofisimde uyurdum.

Yatağımdaki çıplak bedenini, çarşaflarımdaki kokusunu düşündüm ve tekrar kalınlaştığımı hissettim. Alıngandı, ne yapacağı belli olmazdı. Onu evcilleştirmek çok zor olacaktı ama bundan büyük keyif alacaktım. İnanılmaz bir sikiş olacaktı. Bunun için neredeyse salyalarım akıyordu.

Hırlayarak saçımı çekiştirdim. Ne halt ediyordum ben? Çay siparişi mi veriyordum? Duş almasına yardım mı ediyordum? Benden kaçmaya çalışmıştı! Kıçına bir şaplak atmalı, sonra da onu derme çatma zindanında duvara zincirlemeliydim. O kızın amcığının peşinden nefes nefese koşarken acınacak haldeydim.

Güçlü olmalısın, Lorenzo. Herkesten daha güçlü.

Babamın sözleri bunca yıl sonra bile kulaklarımda çınlıyordu. Düşmanım olan bu kızı düşündüğümü görse çok öfkelenirdi. Buna bir son vermeliydim.

Kalktım ve çay tepsisini koridora taşıdım. Sonra bir çift kelepçe buldum ve beklemek için yatağa oturdum.

ONUNCU BÖLÜM

Gia

T Kulaklar zaman kaybıydı.

Mantiken bunu biliyordum. Neredeyse yaşadığım şok dışında

Boğulmak, Enzo'nun beni kurtardıktan sonra gösterdiği beklenmedik şefkatle birleşince -kaçmak için en iyi şansımı kaybetmekten bahsetmiyorum bile- katlanılamayacak kadar fazlaydı.

Orada durup şimdi ne olacağını merak ederken gözyaşlarım suya karıştı. Beni tekrar kafese mi koyacaktı? O odanın duvarında da zincirler vardı. Belki bu sefer onları kullanacaktı.

Neye karar verirse versin, Enzo'nun kurtulmam için bana başka bir fırsat vermeyeceğini biliyordum.

Bu yatta sıkışıp kalmıştım, onun merhametine kalmıştım.

Nefes vererek gözlerimi kapattım ve gücümü toplamaya çalıştım. Neredeyse boğulacak olmanın dehşetini bir kez daha kenara iterken sıcak suyun kaslarıma işlemesine izin verdim. Tanrım, neden bu kadar pervasızca suya atlamıştım?

Emma neredeyse öleceğim için bana çok kızardı. Dikkatli ol, Gigi.

Özür dilerim, Em. Daha iyisini yapacağım.

Peki, tamam. Yani Enzo, ben bir şeyler bulana kadar bana pislikmişim gibi davranacaktı.

Belki de onu baştan çıkarmayı denemeliydim. Bunu daha önce de düşünmüştüm, beni dizlerimin üzerinde beslediği gece. Muhtemelen başarılı olmak için çok fazla teşvik gerekemeyecekti.

Ama ne pahasına? Ailemin düşmanıyla yatmak için ruhumun hangi parçasını takas ediyordum?

Sonunda fark etmedi, çünkü başka bir oyunum yoktu. Enzo bana uyguladığı şiddetten dolayı ne acıma ne de pişmanlık duyacaktı. Son oyununun ne olduğundan emin değildim ama herhangi bir fidye almakla da ilgileniyor gibi görünmüyordu. Sadece bana acı çektirmek istiyordu.

Banyonun kapısı zıplayarak açıldı ve ben de başladım. Ne oluyor be?

Gömleksiz Enzo içeri daldı, yüzü fırtına bulutu gibiydi. Duşun kapısını açtı ve suyu kapattı. "Çık dışarı."

"Ne yapıyorsun? Daha bitirmemiştin-" Kolumdan tuttu ve beni duştan dışarı çekti. Ayaklarım kayarak fayans zemine damladım. "Hey! Bırak beni, seni neanderthal."

Beni görmezden geldi.

Beni banyodan dışarı sürüklerken ıslak topuklarımı sıkmaya çalıştım ama o daha iri ve güçlüydü. Yatak odasına girdik ve beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi yatağa fırlattı. Gözleri . ..korkunç vahşiydi. Korku içime işledi ve içgüdülerim beni kaçmaya zorladı ama o daha hızlıydı. Bileğimden tutup beni geri çekti, sonra başımı yastığa koymam için beni ayarladı.

Ne planlıyordu? Yüzündeki hain ifade, bunun yatakta film ve patlamış mısır olmadığını söylüyordu. "Bırak beni. Beni hırpalamayı kes!"

"Kıvrınmayı bırak. Burada kalıyorsun."

Burada, onunla mı? Ciddi miydi?

Bu ifadenin şokuyla boğuşurken, bileklerimden birinin etrafına metal bir şey dolandı ve ne olduğunu anladım. Beni kelepçeliyordu.

onun yatağı, lanet olsun! "Kes şunu!" Çırpındım ama artık çok geçti. Bağlanmışım.

Ayağım kalçasına değdiğinde güldü. "Kaşımaya devam et, micina. Hoşuma gidiyor."

"Eminim biliyorsundur, seni psikopat." Dönüp durdum ama metal etime battı ve irkilmeme neden oldu. Enzo yatağa çöktü, elleri kalçalarımın bastırıyordu, böylece hareket edemiyordum.

Bu büyük İtalyan mafya babası üzerime doğru geliyordu ve gözlerim gövdesinde geziniyordu. Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama vücudu çok etkileyiciydi. Yaralı ve pürüzlü zeytin derisi, şişkin kasların üzerinde gerilmiş, onu eski vahşi bir savaşçı gibi gösteriyordu. Göğsünde mükemmel miktarda tel tel koyu renk saç vardı ve karnı çıkıntı ve tümseklerden oluşan bir dağ silsilesiydi. Vay canına.

Bu kafa karıştırıcı adamla ne yapacağımı bilmiyordum. Bana çok nazık davranmış, beni duşa taşımış ve saçlarımı yıkamıştı. Şimdi beni yatağına zincirliyordu. Benden nefret mi ediyordu yoksa benimle ilgilenmek mi istiyordu? Ve neden boğulmama izin vermemişti?

Dudakları zalimce kıvrıldı ve bakışları parladı. "Seni böyle seviyorum. Çaresiz ve benim merhametimde. Belki de iki elini de tutmalıyım."

"Sakın buna cüret etme, pislik."

"Hmm. Bunun yerine kafesine geri dönmeyi mi tercih edersin?"

"Evet," diye yalan söyledim nefesimi tutmaya çalışırken.

"Sana inanmıyorum ve bunun bir önemi yok. Seni burada, yatağıma bağlı seviyorum. Çarşaflarım senin amın gibi kokacak." Bakışları yavaşça çıplak bedenimi taradı ve tüylerim diken diken oldu.

"Burası bana cinsel saldırıda bulunduğun yer mi?" Tanrım, bunu neden sormuştum ki? Şimdi bunu düşünüyor olabilirdi.

"Sana dokunmayacağım."

"Çılgın gözlerin ve şortundaki şişkinlik aksini söylüyor." İkisini de gözden kaçırmak imkânsızdı.

"Bu gece oral seksimi yarıda kestir. Sadece Helene'in ağzını ve sikimin etrafına sarıldığında ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyordum."

"Yalancı. Soğuk suyun içindeydin, yani bu yukarıdaki kiralık arkadaşından kalmadı."

"O kiralık arkadaş Fransız bir aktris."

Gözlerimi devirdim. "Aletini şapırdatarak yalamaktan gerçekten zevk aldığına seni inandırmak için öyle olmalı."

Boğazından irkilmiş bir ses kaçtı. "Madre di Dio. Ağzın beladan başka bir şey değil."

Eğer geriye kalan tek yol baştan çıkarmaksa, şimdi benim için bir fırsattı.

Bu açılışı yapmak zorundaydım.

Ona yaramaz bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade takındım. "Ağzımın bazı şeyler için iyi olduğunu duymuştum."

Dondu kaldı, çapkın yorumumu çözmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını indirdi. Yat suyun içinde hafifçe sallanırken rüzgâr camları kırbaçlıyordu ama ikimiz de konuşmuyorduk. Hadi ama. Beni istediğini biliyorsun, Enzo. Sadece kelepçelerimi çözmesi gerekiyordu. Sonra sihrimi onun üzerinde kullanabilirdim. Yakında büyümün etkisi altına girecekti ve ben de kaçmanın bir yolunu bulacaktım.

Beni serbest bırakmak yerine yataktan itti ve ayağa kalktı. "Merak etme. Her şey bitmeden sikim için yalvaracaksın, Gianna."

Sesime ağır bir kabadayılık yükledim ve "Daha çok yalvaracaksın Lorenzo" dedim.

Eğildi ve ağzı kulağımın kabuğuyla buluşurken beni sabit tutmak için ön kollarıma bastırdı. "Oyun başladı, micina."

Baştan çıkarıcı sözler sistemime narkotik gibi etki ederek kaslarımın gerilmesine ve kanımın şarkı söylemesine neden oldu. Göbeğim sıkıştı ve gerçekten büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim. Şimdi bunu bir tür meydan okuma olarak görecekti.

Onu yenmek zor olmamalı. Üstünlüğü elimde tutup beni benden daha çok istemesini sağlayabilirim.

onu istedim. Kısa etkileşimlerimiz sırasında aleti böyle tepki verirken ne kadar zor olabilirdi ki? Beni çok istiyordu.

Zavallı gangster. Onu yok edecektim.

Sonra yataktan uzaklaşıp kapıya doğru yürüdü ve hareket ederken sırt kaslarının oynamasını izledim. Kahretsin, kaslıydı. Bu yatta bir spor salonu var mıydı?

Odaklan, Gia.

Derin bir nefes aldım. Önümde bir savaş vardı ve şu an dikkatimi dağıtacak bir zaman değildi.

Enzo,

ofisimde yalnız uyandım.

Dün gece onunla arama mesafe koydum. Umutsuzca onunla kalmak istemiştım, ki bu tehlikeliydi, bu yüzden kendimi ayrılmaya zorladım. Bu bana az da olsa huzur verdi.

Yuvarlanarak tavana baktım. Cazzo, tanıdığım en ateşli kadındı ama beni asıl tahrik eden onun alıngan tavırlarıydı. Daha önce hiçbir kadın benimle onun gibi konuşmamıştı, bir an bana küfrederken bir an sonra flört ediyordu.

Ağzımın bazı şeyler için iyi olduğu söylendi.

Kan boyum boyunca kabardı, beni sertleştirdi ve durmasını isteyerek aletimi avuçladım. Kontrolü elimde tutmam, ona karşı duyduğum bu şiddetli arzuyu kontrol altına almam gerekiyordu. Onu öpmek, ağzını almak ve dilimi dudaklarının arasından geçirmek için yanıp tutuşuyordum. O inatçılığı ve omurgayı tatmak, kollarımda uysallaşana kadar onu yavaş yavaş yıkmak istiyordum.

Güzel bir fanteziydi. Ve bu Ravazzani'ye karşı en büyük intikam olmaz mıydı, baldızını benim

İstekli bir seks oyuncağı mı? Ona mümkün olan her şekilde sahip olacak, tamamen ve tamamen benim olana kadar onu bundan hoşlanmaya ikna edecektim.

Sonra da yeni hayvanımı tüm dünyaya gösterecektim. Fausto aklını kaçırdı.

Bu fikir zihnimde kök saldı ve çiçek açtı ve planımı gerçeğe dönüştürmek için gereken hamleleri planlamaya başladım. Bunun zor olacağını düşünmemiştim. Dün gece onu yatağa yatırdığımda gözleriyle beni becerdi, meme uçları sıkı noktalar oluşturunuyordu. Belli ki vücudumdan iğrenmemişti. Oradan başlayabilirdim.

Kapı açıldı ve Vito elinde bir demitasse fincanıyla içeri girdi. Can sıkıcı bir şekilde yenilenmiş görünüyordu, sanki dün geceki tüm stresini atmış gibiydi. Yavaşça doğruldum ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Saat kaç?"

"Yediden hemen önce. Al." Fincanı bana uzattı. "Bunu kullanabileceğini düşündüm."

Kardeşim artık neredeyse hiç uyumadığımı biliyordu. Uykuya ihtiyacım olduğunu söyleyerek beni uyku hapi kullanmaya teşvik etti ama ben ilaçlara direndim. Annem, yıllarca babamın zulmüne katlandıktan sonra ondan kaçmak için aşırı dozda hap almıştı. Onu suçlamamıştım.

Hayır, yorgunluktan bitap düşene kadar uyanık kalmak, sonra da bir ya da iki saatlik deliksiz bir uyku çekmek daha iyiydi. Daha fazlası olursa rüyalarım çaresiz bir acı ve ıstırapla doluyordu.

Sonuç beni bitkin bıraktı ama yorgun bırakmadı, bu sadece kronik uykusuzluk çekenlerin gerçekten anlayabileceği bir tanımlamaydı. Kemiklerime kadar işleyen bir yorgunluktu, sanki zihnim çamurda sürükleniyormuş gibiydi. Yine de Ravazzani'nin zindanında olanları her gece yeniden yaşamaktan daha iyiydi.

Teşekkür ederek homurdandım ve bardağı alıp yakıcı sıcak sıvıyı iki yudumda içtim. "Kızlar gitti mi?"

"Evet, iki saat önce. Massimo hala aşağıda baygın. Esiriniz nasıl? Yaşıyor, anladığım kadarıyla."

"Evet, o yaşıyor."

"Dün gece ne oldu?"

"Çok açık, değil mi?" Boş bardağı masanın üzerine koydum. "Atladı."

"Ve boğulmasına izin vermek yerine onu kurtardınız?" "O kaybedilemeyecek kadar değerli, henüz değil."

"Çok mu değerli yoksa çok mu sikilebilir?"

"Belki de ikisi aynı şeydir." "Onu daha sikmedin mi?"

Kanepeye yaslanıp kaşlarımı çatarak ona baktım. "Neden umursuyorsun ki? Sıranın sana gelmesini mi umuyorsun?"

Cevap vermekte acele etmedi, dudakları öfkeyle incelmmişti. "Çünkü ona takıntılısın, fratello ve bundan hoşlanmıyorum."

"Beğenmek zorunda değilsin. Sadece dediğimi yapmalısın.

Bu arada nasıl kaçtı?"

"Kilidi açmış. Cecilia onu banyoda yalnız bırakmış olmalı çünkü tuvalet kağıdı rulosundaki yay kayıptı. Bunu kullandığına şüphe yok."

Kilit açmayı biliyor muydu? Zeki micina.

"Bu hiç eğlenceli değil, testa di cazzo," diye tersledi Vito, parmağını bana doğru uzatarak.

"Hiç eğlenmiyorum," diye hırladım. "Ve beni zorlama, stronzo. Gia Mancini'nin kaderine ben karar vereceğim, başka kimse değil. Bir daha müdahale etmeye kalkma." Yüzünü işaret ettim. "Yoksa sana daha kötüsünü yaparım."

Vito duvara bakarken elini çenesinde gezdirdi.

Sessizce dedi ki, "O seni değiştiriyor. Dikkatini dağıtıyor."

"Dikkatimi dağıtmak mı? Neyden? Oral seks mi?" Sesimi alçalttım ve bakışlarına karşılık verdim. "Ne yaptığımı biliyorum ve planım Ravazzani'yi dize getirecek, te lo prometto. Güven bana."

Gözlerimde gördüğü her neyse, ağabeyimin başını sallamasına ve omuzlarının gevşemesine neden oldu. "Peki. Bana ne planladığını söyleyecek misin?"

Normalde sırlarımı danışmanıma anlatırdım, bu yüzden neden birdenbire bunu ondan saklama isteği duyduğumu bilmiyorum. O olduğu için mi?

Nedeni önemli değildi. Gia hakkında daha fazla konuşmak istemediğim için konuyu değiştirdim. "Amsterdam'dan haber var mı? Giulio Ravazzani'yi buldular mı?"

"Dün gece itibariyle hala kazıyorlardı. Gabriel Sánchez yaygın bir isim."

Ayağa kalktım ve dizüstü bilgisayarına gittim. "Alessio'yu Amsterdam'a göndermek istiyorum."

"Giulio'yu vurmak istiyorsun."

"Evet ve Siderno'daki işi batırdıktan sonra Alessio'nun bana borcu var."

Alessandro Ricci Avrupa'nın en iyi keskin nişancısıydı. İtalyan ordusu tarafından eğitilen Alessio, kiralık bir suikastçı oldu ve devlet kurumları da dahil olmak üzere herkes tarafından kullanıldı. Dört yıl önce Fausto Ravazzani'yi öldürmesi için ona para vermiştim ama o bu işi başaramamıştı. Ravazzani'ye ateş edenin o olduğunu sadece ben biliyordum ve bu bilgiyi Alessio'dan istediğimi elde etmek için kullanmayı planlıyordum. Bu da Giulio Ravazzani'yi öldürmektir.

Vito bir kez başını salladı. "Giulio'nun yerini öğrenir öğrenmez Alessio'yu bir uçağa bindireceğim."

"Güzel." Ravazzani'ye her yönden saldıracaktım. Oğluna, baldızına. Uyuşturucu ticaretine. Yok edebileceğim her şeyi yok edecektim. Onunla işim bittiğinde bir hiç olacaktı.

Vito'yu biraz daha kahve almaya gönderdim, sonra çalışmayı denedim ama dizüstü bilgisayarına konsantre olamadım. Daha da kötüsü, gözlerim sürekli güvenlik kamerası uygulamasına kayıyordu. Yatak odamdaki kameralara sadece benim erişimim vardı ve onu izlemenin cazibesi içimi kemiriyordu.

Uyuyor muydu?

Onun yatağında kıvrılmış olduğu fikri, kendimi durduramadan kamera görüntüsünü açmama neden oldu. Uyurken nasıl göründüğünü görmem gerekiyordu, rahat ve korumasız. Görüntü yüklendi ve onu yatağında uzanırken

görebiliyordum.

bir kolu başının üzerinde kilitli, saçları yastıkların üzerine yayılmış bir şekilde yan yatıyordu.

Şu anda oraya girip ona istediğim her şeyi yapabilirdim. Beynimin vahşi kısmı ellerimi boğazına dolamamı ve onu boğmamı söylüyordu. Diğer kısmı ise arkasına geçmemi, bacağını kaldırmamı ve sikimi amına sokmamı istiyordu. Onu inletmek ve adımı haykırmasını sağlamak.

Dio, bu fikri sevdim.

Ama ben bunu yapmazdım. Bu onu yıkmak, yalvartmak, ne istersem yapmaya razı etmekle ilgiliydi. Sabırlı olmalıydım. Sonuç buna değecekti.

Kararımı bir kez daha gözden geçirmeden güvenlik kayıtlarını ve dizüstü bilgisayarımı kapattım ve ofisten çıktım. Aşağıya ve doğrudan odama doğru yol aldım.

Onu yüz yüze görmek bilgisayardakinden çok daha iyiydi. Gia'nın gözleri kapalıydı, uzun kirpikleri yanaklarına yaslanmıştı, nefes alıp verışı düzgün ve sabitti, yumuşak ve güven doluydu. Mozzafiato. Neden bu kadar güzeldi ki?

Yanında yatağa uzandım ama ona dokunmadım. Sonra ellerimi başımın arkasında birleştirdim ve bekledim. Sabah ışığı odaya dolmuştu ve onun daha fazla uyuyacağından şüpheliydim.

Yavaşça bana doğru ilerledi. Önce ayakları bacaklarıma sürtündü, parmak uçları beni aradı. Cazzo, teni çok yumuşaktı. Derin nefesler aldım, bir başkasının dokunuşuyla paniğe kapılmayı bekliyordum ama hiçbir şey olmadı.

Bunu anlayamadım. Uyuduğu için miydi? Hayır, çünkü duşta da bana dokunmuştu.

Bir dakika sonra yanıma yaslanmak için geri çekildi, kıcı kalçama yerleşti ve kan aletime hücum etti. Benim vücut yıkamam gibi kokuyordu, biraz kekik ve badem. Yardım edemedim ama ona doğru yuvarlandım, şişman uzunluğumun o dolgun yanakların arasına sıkışmasına izin verdim. Cristo santo, kıcı mükemmeldi.

Sikimin o dar deliği doldurması için yalvarırdı.

Uyandığı anda anlamıştım. Nefesi değışti ve kasları hafifçe gerildi.

"Buongiorno, mia prigioniera." Tutsağım.

Sertleşti. "Ne yapıyorsun?"

"Sen bana sarıldığında ben de tam burada uzanıyordum. Kedicik gibi üzerime sşrtşnşyor."

"Saçmalık. Asla yapmam."

"Bunu kanıtlamak için size güvenlik kasetini göstereyim mi?"

"Bunu filme mi alıyorsunuz?" Kamerayı görmeye çalışırken başını eğdi.

"Bu geminin her yerinde kameralar var, Micina." Elimi kalçasında gezdirdim. "Ama endişelenme. Kamaramdaki kameralara sadece benim erişimim var."

"Dşn gece beni mi izliyordun?"

Olmamıştım, dşn gece olmamıştım ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Evet."

"Sen hasta bir sikiksin, Enzo."

Bunun doğru olduğunu biliyordum. "Eminim seni izlemem fikri hoşuna gidiyordur. O kafesteyken kameralar için kesinlikle bir gösteri yaptın."

Benden uzaklaşmaya çalıştı ve ben de ona izin verdim. Bileği hâlâ yatak başlığına bağlıyken fazla uzağa gidemezdi.

"Tuvaleti kullanmam lazım."

şortumun cebine uzanarak küçük metal anahtarı çıkardım ve tek kelepçesinin kilidini açtım. Hiç vakit kaybetmedi, sanki yanıyormuş gibi yataktan fırladı. Mesanesi mi, yoksa korkmuş muydu?

Dakikalar sonra duşun açıldığını duydum. Yataktan kalktım ve banyoya doğru ilerledim. Oyunların başlama vakti gelmişti.

Ben içeri girdiğimde o çoktan suya girmişti. Ben şortumu çıkarırken kafasını bana doğru çevirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Duş alıyorum."

"Benimle olmaz. Çık dışarı."

Cam kapıyı çekip açtım ve içeri girdim. Ben spreye doğru ilerlerken o geri çekildi, bana dokunmamaya dikkat etti. Gözlerimi kapatıp suyun üzerime yağmasına izin verdim, tenimi kayganlaştırdı ve bakışlarının içine çektiğini hissedebiliyordum. İyi durumda olduğumu biliyordum. Bazı geceler yatın spor salonunda iki ya da üç saat çalışıyordum. Aletim çoktan yarı sertleşmiş, bacaklarımın arasında kalınca sallanıyordu.

Hiçbir şey söylemeden sabuna uzandım ve ellerime biraz sıktım. Sabunu vücudumda kullandım, kollarımı ve göğsümü yıkadım ve o izlemiyormuş gibi bile yapmadı. Dikkati ellerimdeydi, bu yüzden karnımı temizlerken yavaşladım, köpüğü her kas çıkıntısının üzerinde gezdirdim ve başka tarafa bakmasını bekledim. Ama bakmadı.

"Gördüklerini beğendin mi?" diye sordum.

Boynunda bir kızarıklık belirdi, göğsü inip kalktı ama bana alaycı bir bakış attı. "Saçmalama. Seni ya da o canavarı istemiyorum."

Artık tamamen sertleşmiştim, boyum doğrudan ona dönüktü. Kendime sabunlu bir vuruş yaptım. "Non sei curioso?"

"Merak mı? Aletin hakkında mı?" Vücut yıkayıcısını aldı ve gereksiz bir verimlilikle hareket ederek kollarını ve omuzlarını temizlemeye başladı. "Bir sakin nasıl çalıştığını biliyorum, Enzo."

"Bakire değil misin?"

"Eğer kirazımı patlatarak beni mahvetmeyi umuyorsan, zamanını boşa harcıyorsun. Çok uzun zamandır bakire değilim."

Sonra ellerini göğüslerine götürdü ve minik kabarcıkların zeytin tenini okşamasını ve meme uçlarının sert noktalarını yakalamasını izledim. Mamma mia, onu yalamak ve ısırarak, dilimle temizlemek istedim. Daha ne olduğunu anlamadan elim tekrar sikimin üzerindeydi ve sıkıyordu.

Sabunlu eli bacaklarının arasına girdiğinde, o piercing bana göz kırptı ve benimle alay etti. Parmaklarıyla kıvrımlarını temizledi, her tarafını ovdu ve ben daha fazla dayanamadım. "Sana bir teklifim var." diye ağızından

kaçırdım.

"Tahmin edeyim mi? Beni becermek istiyorsun. Gerçekten o kadar kolay olduğumu mu düşünüyorsun?"

Hayır, ama işbirliği yapması için onu baştan çıkarabileceğime emindim. Ama ben bir kere istemedim. Onun durmadan sikimi arzulamasını, yalvarmasını istiyordum. "Bunun sikişmekle bir ilgisi yok. Kafesine geri dönüp dönmeyeceğinle ilgili."

Bunun onu baştan çıkaracağını biliyordum. Kaşlarını kaldırdı ve spreyle durulanmak için beni itti. Su teninin üzerinde kayıyordu ve dilim dişlerimin arkasına sürtünüyordu, ona duyduğum ihtiyaç ciğerlerimi boğuyordu.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Kendini boşalt ve bırak ben de izleyeyim" derken sesim arzudan boğuk çıkıyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Gia

W Ciddi miydi? "Beni mastürbasyon yaparken izlemek ister misin?"

"Sì." Şimdi aletini okşuyordu, içindeki kaslar Bacaklarının arasındaki devasa aleti pompalarken kolları esniyordu. Tanrım, muhteşem bir siki vardı ve alt tarafımda cevap veren bir çekilme hissettim.

Zaten ıslaktım -birkaç saniye önce bacaklarımın arasındaki kaygan nemi hissetmiştim- ama daha önce kimsenin beni muffinimi parlatırken izlemesine izin vermemiştim. Samimiydi, benim ve fantezilerim için özel bir zamandı, gerçek erkeklere izin yoktu. Sadece sahte olanlar. Birinin beni izlemesi fikri kendimi savunmasız ve açıkta hissetmeme neden oluyordu. Sanki katmanlarım sıyrılmış, tüm korumalarım ortadan kalkmış ve geriye en basit, şirret olmayan benliğim kalmıştı.

"Neden?" diye sordum. Hâlâ otuz bir çekişinin büyüüne kapılmış bir halde sordum.

"Bunu yaparken beni izlemenle aynı sebepten dolayı. Seksi, değil mi?"

Bunu yapabileceğimden emin değildim ama o kafese geri dönmeyi de gerçekten istemiyordum. "Tam olarak ne teklif ettiğini anlamam gerekiyor. Senden hiçbir yardım almadan kendimi boşaltacağım ve sen beni kafese geri koymayacak mısın? Ya da beni duvara zincirlemeyecek

misin? Ya da ellerimi yatağına kelepçelemeyeceksin."

"Sì. Te lo prometto."

Bir bit yeniği olmalıydı. Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi. "Beni nereye koyacaksın?"

"Yatağı olan bir odada." "Ve bir banyo?"

"Ve bir banyo."

Geçen yirmi dört saatten sonra kulağa havalı bir otel gibi geliyordu. Ve planım onu baştan çıkarmaktı. Sadece bu kadar kolay olacağını tahmin etmemiştim. Kısa sürede onu sikinden tutup gezdirecektim.

Aptal İtalyan mafyası. Onun esiri olduğum günler sayılı.

"Tamam." Sırıtişımı gizleyerek duş kapısının koluna uzandım. "Hadi gidelim."

"Hayır." Kolumu tutarak beni duşta tuttu. "Tam burada."

Duş küçüktü, onun iri cüssesi odanın çoğunu kaplıyordu. Enzo'nun çok çok uzakta durduğu bir yatakta kendimi daha rahat hissederdim ama gözlerindeki vahşi bakıştan bu fikrin uçmayacağını hissettim. "Benimle yer değiştir o zaman."

Birbirimizin yanından geçtik ve kıcımın kalçasına değmesine izin verdim. Nefesini içine çektiğini duydum ve bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım. Ha, ha. Kiminle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, değil mi?

Enzo hiçbir şey söylemedi, sadece ben düşün diğer ucuna giderken spreyin içine doğru ilerledi. Beni izlerken çenesi gergindi, eli şimdi tekrar sikinin üzerindeydi ve okşuyordu. "Şimdi, micina," diye fısıldadı, iç çekişi havadaki bir tutam buhar gibiydi. "Klitorisini nasıl çalıştırdığını göreyim."

"Konuşmayı kes." Gözlerimi kapadım ve ellerimi bacaklarımın arasına kaydırırken onu susturmaya çalıştım. "Sen burada yokmuşsun gibi davranmam gerek."

"Cazzata. Beni sikimle çalışırken izlemek hoşuna gidiyor. Gözlerini aç."

"Hayır," dedim inatla.

"Ya yaparsın ya da anlaşma iptal olur."

Göz kapaklarım açıldı ve ona ters ters baktım. "Pislik herif." Bakışlarımı aletine sabitledim ve aletin kime bağlı olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Amım şişmiş, kayganlaşmıştı. Seks için hazırды. Piercing'i fiskeleyerek kendimle alay ettim ve Enzo'nun boğazında hırıltı duydum. Parmaklarımla daireler çizmeye başladım, mücevher parmaklarımın uçlarına batıyordu. Klitorisim zonkladı, kaputunun arkasından dışarı baktı ve yumruğunun horozunun başını sıkıldığını izlerken ovuşturdum. Ucunda bir damla nem belirdi ve başparmağını kullanarak başın her tarafına bulaştırdı. Tadını merak ederek istemeden dudaklarımı yaladım ve ısı dalgaları uzuvlarımdan geçerek merkezime yerleşti.

"Toccati," diye mırıldandı. "Apri le gambe."

"İngilizcesi, stronzo."

"Kendine dokun ve bacaklarını aç, troietta."

Küçük sürtük.

Tanrım, bunun için ondan nefret etmek istiyordum ama içimde bir sıcaklık patlaması oldu. "Tanrım," diye fısıldadım bacaklarımı hafifçe açarken. "Tam bir pisliksin."

"Sana isim takılmasından hoşlanıyor musun, Gianna?" Aletini bıraktı ve ellerini düşün iki yanına koyarak bana kendini gösterdi. "Saçının çekilmesini sever misin? Yüzünde bir erkeğin boşalması hoşuna gider mi?"

Kahretsin, o alçak İtalyan aksanlı sesiyle bunları sorduğunda kulağa saf seks gibi geliyordu. Enzo'nun bir canavar gibi, sert ve kirli bir şekilde seviştğine şüphe yoktu. Ben henüz bunu deneyimlememiştim. Birlikte olduğum erkekler bana camdan yapılmışım gibi kibar davranıyorlardı. Grayson'la olan beş aylık ilişkim en uzun olanıydı ve çoğu zaman sonrasında banyoda işimi bitirmiştım. Bir keresinde bana şaplak atmasını istemiştım ve o da beni bu şekilde aşağılamak istemediğini söylemişti.

İçimden bir ses Enzo'nun bu isteği yerine getirmekte sorun yaşamayacağını söylüyordu.

Ama onun üstünlük sağlamasına izin vermeyi planlamamıştım. "Yatakta kadınlara böyle mi yapmayı seviyorsunuz, Don D'Agostino?" Sorumu duymazdan gelerek bacaklarımın arasındaki elime baktı. "Keşke şu anda yüzümde oturuyor olsaydın. Seni yalamak, ısırarak, sen bayılana kadar klitorisini emmek isterdim. Piercingini acıyana kadar dişlerimle çekmek isterdim, sonra seni öyle bir boşaltacağım ki her tarafıma fışkırtacaksın." Tanrım, lanet olsun.

Parmaklarım daha hızlı hareket etti, zevkim tırmanıyor, genişliyordu. Vücudundan gururla dışarı fırlayan, pürüzsüz derisi ve yan tarafındaki damarlarıyla buharın içinde sallanan geniş sikine baktım. Başı kızarmış ve yuvarlaktı, inci gibi bir sıvı damlıyordu. O kalınlığın içimi deldiğini, beni ikiye böldüğünü ve daha önce hiç hissetmediğim kadar içimi doldurduğunu hayal ettim. Amım boşluğun etrafında sıkıştı ve inledim.

"Parmaklarını amının içinde kullan," dedi. "Benim olduğumu hayal et."

Sanki düşüncelerimi görebiliyordu. İki parmağımı kanalıma soktum, ilk gerildiğimdeki o yanmayı arzuladım ve parmaklarım tamamen içeri girene kadar pompaladım. Nefes nefese kalmıştım, göz kapaklarım o kadar ağırdı ki artık yarık gibiydiler.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye mırıldandı. "Söyle bana, Micina." "Hoşuma gitti."

"Bunun benim sikim olmasını ister miydin?"

Onun ereksiyonuna bakarken dudaklarımı yaladım, yalan söyleyemeyecek kadar tahrik olmuşum. "Evet."

Kendini tekrar yakaladı, güçlü parmakları çekerken shaftın etrafını sardı. "Seni çok iyi becerirdim, sporca puttana. Derin ve sert. Tüm boşalmamı sana verirdim, taşaklarımda biriktirdiğim her şeyi sadece senin için."

"Tanrım, hiç susmaz mısın sen?" Klitorisimi tekrar okşamaya başladığımda hırıldadım. Bacaklarım titriyordu, hareketlerim koordinasyonsuzdu çünkü çok tahrik olmuşum. Çok yaklaşmıştım. Çok muhtaçtım.

"Ve sen de alacaksın, değil mi?" diye devam etti, açıkça bunun tek taraflı bir konuşma olduğunu umursamıyordu. "Hiç bu kadar aç bir kadın görmemiştim. Kanada'daki o çocuklar seni nasıl becereceklerini bilmiyorlar mıydı? Eminim seni tatminsiz bırakmışlardır."

Kafamdan çık, mafya bozuntusu.

Devam ettim, orgazm o kadar yakındı ki neredeyse tadını alabiliyordum. Evet, evet, evet. Bunun iyi olacağını biliyordum.

"Dur."

Kelime küçük muhafazada bir kırbaç gibi şakladı. İstemeden de olsa ona itaat ettim, ellerim hareketsiz kaldı. Sonra ne yaptığımı, onun oyununu oynadığımı fark ettim. Sikerim böyle işi. Orgazm olmak istiyordum, bu yüzden ovmaya devam ettim. "Olmaz. Çok yaklaştım."

Yüzündeki çizgiler sertleşti, kasları şişti ve gözlerindeki bakış neredeyse manyakçaydı. "Dur yoksa anlaşmamız iptal olur."

Bir şekilde elimi kalçama bastırdım. "Sen bir pisliksin."

Suyu kapatmak için uzandı, sonra tembelce aletini çekiştirmeye devam etti. "Dizlerinin üzerine çök."

Kahretsin. Beni kolayca bırakmayacağını bilmeliydim. "Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim."

Başka tarafa bakmadım. Bu bir aşağılama oyunu muydu? Bu adam tahmin edilemez ve şeytani biriydi. Korkudan titremem gerekirdi.

Titriyordum ama korktuğum için değildi. Ne yapacaktı ki? Hiçbir fikrim yoktu.

Bu da öğrenmem gerektiği anlamına geliyordu.

Yavaşça dizlerimi büktüm ve nemli fayansın üzerine çöktüm, bacaklarım müstehcen bir şekilde açılarak her şeyimi sergiledim. Şişkin klitorisim titriyordu, amım şüpheşiz şişmiş ve kızarmıştı ve onu içine aldı, eli horozu boyunca daha hızlı hareket ederken ağzı gevşedi. Bu hoşuna gitmişti. Göğsü kabardı, nefesi ciğerlerinden kesilerek çıktı. "Yalvar bana," dedi alçak bir sesle. "Boşalman için yalvar bana."

Bunu onun yöntemiyle oynayabilirdim ...ya da o benim yöntemimle oynayabilirdi. İkimizden birinin orgazm olmadan daha uzun süre dayanabileceğinden emindim.

Ellerimi kalçalarımaya dayayarak mırıldanmaya başladım: "Ne kadar ıslak olduğumu görüyor musun, Don D'Agostino? O koca sikini sallayışını izlerken ne kadar tahrik olduğumu görebiliyor musun? Eminim sikişirken kayganlaştırıcı kullanmak zorunda kalıyordur, o kadar büyüksün ki. İçlerine girdiğinde kadınlar çığlık atıyor mu? Kanlarını akıtıyor musun, amlarını çiğ bırakıyor musun?"

Eli uçu, daha sert pompaladı, sıktı, nefesi kesildi. "Minchia!" diye tısladı. "O lanet ağız."

"Doldurmak istersiniz, değil mi Don D'Agostino?" Homurdandı ve doğru tahmin ettiğimi anladım. "Boğazımdan aşağıya, gözlerimi yaşartacak kadar derine iterken dudaklarımın gerildiğini gör. Bana boşalmanı içirir miydin, karnım taşana kadar yutar mıydın?"

."

"Cazzo!" diye bağırdı tavana doğru, başını geriye atarken. Aletinin ucundan kalın boşalma ipleri fişkırdı, koca vücudu sarsıldı, titredi ve yüzü saf bir zevkle gevşedi. Her zamanki şeytani alaycılığından arınmış ifadesiyle çok daha yakışıklıydı. Farkında olmadan, bu tehlikeli ama yanılabilir adamın parçalanışını izlerken parmaklarımı klitorisimin etrafında tekrar dolaştırdım.

Çok güzeldi.

Göz kapakları açıldığında karanlık bakışlarını üzerime dikti. İki adımda elini koluma doladı ve beni kabaca ayağa kaldırdı. "Hey!" dedim, beni duştan çıkarırken kaçmaya çalışıyordum. "Ben de oynadım. Şimdi sıra bende."

"Birlikte oynamadınız ve şimdi bunun acısını çekeceksiniz."

Bir kez daha beni ıslak bir şekilde yatak odasına çekiyordu. Bu lanet yatta havluyla kurulanma şansım olacak mıydı hiç? "Beni sürüklemeyi bırakacak mısınız? Yaşlanıyorum artık."

"Bana itaatsizlik etme şeklin de yaşlanmaya başladı. Şimdi cezalandırılacaksın."

Enzo'nun "cezaları" fikri umurumda değildi. Frankie'yi bağlayıp ağzına silah dayamıştı ne de olsa.

Beni yatağa fırlattı ve ardından vücuduyla beni sıkıştırmaya başladı. "Bırak beni, mafya bozuntusu! Çok ağırsın." Ne yaptığını göremiyordum ama yatağın başında bir şey vardı. Güçlü parmaklar elimi tuttu ve kolum düzelene kadar çekti, sonra bileğimin etrafında büyük bir kayış hissettim. Kahretsin! "Beni bir daha kelepçelemeyeceğine söz vermiştin."

"Seni kelepçelemiyorum. Seni bağlayacağım."

"Bu da aynı şey, orospu çocuğu."

O noktada mücadele etmeye başladım, sahip olduğum her şeyle onunla savaşmaya çalıştım. Onun merhametine kalmak istemiyordum. Onun benim merhametimde olması gerekiyordu! Diğer tarafa doğru uzanıp başka bir kayış çıkarırken ona bildiğim tüm küfürleri söyledim. Lanet olası BDSM ekipmanları. Başka bir durumda olsa sevinçten havalara uçar, oynamaya hazır olurdum.

Onun yerine, kayışla onu boğmayı hayal ediyordum.

Kollarımı başımın üzerine uzatarak bağladığında ikimiz de zor nefes alıyorduk. Mücadele etmeye devam ettim, o da bacaklarımı gövdesiyle sabitledi.

Gözleri zaferle parlayarak kalçalarımı araladı. "Şu zavallı amcığa bak. Sei bagnata. Çok ıslak." Orta parmağını kullanarak deliğe bir kez vurdu. Nefesim kesildi, şok dalgaları klitorisimde, karnımda ve ayak parmaklarıma kadar yankılandı.

"Lanet **olsun**," diye tükürdüm, beni **tahrik** ettiği için ondan nefret ediyordum.

Tekrar.

"Yalvar bana." Bir fiske daha. Hafif dokunuş damarlarımda sıcak bir demir çubuk gibiydi ve inledim.

Sonra dişlerimi sıktım, vücudumun tepkisiyle savaştım. Böyle olmaması gerekiyordu. Onu çılgına çevirmeli, benim için nefes nefese bırakmalıydım.

"Çok iyi hissettirirdi, değil mi? Dilim klitorisinde, seni yalıyor. Birlikte olduğun o çocuklar, senin amını nasıl yiyeceklerini biliyorlar mıydı? Eminim hiçbir fikirleri yoktu."

Tanrım, onun sesi.

Sonra İtalyanca fısıldamaya başladı, anlamıyordum ama sesler çok seksiydi. Yüz ve ağız kelimelerini yakaladım ve beni yemekten bahsettiğini tahmin edebiliyordum. Ona haklı olduğunu, daha önce hiç oraldan boşalmadığımı söylemek istemedim. Grayson sorduğumda birkaç kez yapmıştı ama o kadar da istekli görünmüyordu, ben de sormayı bıraktım. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla Enzo gerçekten çok istekli görünüyordu.

Kendimi onun büyüüne kapılmış hissediyordum, sadece bir kez bile olsa bunu yaşamak için yalvarmak istiyordum. Erkekler etrafta yokken kadınların bahsettiği, kafayı almaktan kaynaklanan bu sözde dehşet verici orgazmı merak ediyordum. Vücudum uyarılmışlıkla gümbürdüyordu, kalbimin her atışı bacaklarımın arasında bir davul sesi gibiydi. Kalçalarım onun yüzüne doğru savruldu.

"İşte bu," diye İngilizceye geçti. "Bunu çok istiyorsun, mia sporca puttana. Söyle hadi. 'Ti prego, Don D'Agostino.'"

Her şey yanlış gidiyordu. "Sikini emmeme izin vermeyi tercih etmez miydin?" Denedim.

Hafifçe kıkırdayarak klitorisime üfledi ve sırtım kamburlaştı, sıcak hava aşırı hassas etimde acı verici bir okşayışa dönüştü. Tavana baktım ve nefes almaya çalıştım. Hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "İşte," dedi, "sana yardım edeceğim. Tekrar et. Voglio la tua testa fra le gambe."

Voglio'nun "istiyorum" ve gambe'nin "bacaklar" anlamına geldiğini biliyordum. Pozisyonumuza göre geri kalanını doldurabilirdim. "Sana bir şey için yalvarmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Kollarını kullanarak yataktan kalktı, sonra orada durdu ve başını salladı. "Bunu gerçekten isteyip istemediğini göreceğiz, değil mi?"

Dönerek odanın diğer tarafındaki açık dolaba doğru yürümeye başladı. Çekmek için başarısız bir şekilde

zorlandım

kayışlardan kurtulup içeride kayboldu. "Bekle, nereye gidiyorsun? Beni bırakmalısın."

Dışarı çıktığında üzerinde dar bir boxer külot, elinde bir kot pantolon vardı. "Birkaç saatliğine işe gidiyorum. Merak etmeyin, döneceğim." Kot pantolonun içine adımını attı, giyinirken kasları patlıyor ve yer değiştiriyordu.

"Beni burada bırakmaya cüret etme, seni pislik." Berbat haldeydim, zonkluyordum ve ıslaktım. Seks kokusu -benim kokum- havada ağır bir şekilde asılı duruyordu. Rahatlamak için ellerimin serbest kalması gerekiyordu.

"Yalvarmaya hazır mısın?"

"Hayır," diye bağırdım. "Zindanda geçirdiğin zaman seni işitme engelli mi yaptı?"

"Zindandan bahsetmek akıllıca değil, Gianna." Kaşlarını çatarak tekrar dolaba girdi.

Onu iğnelemeden duramadım. "Neden? Sana böyle davranıldığı zamanların hatırlatılmasından hoşlanmıyor musun?"

"Çünkü bana kayınbiraderinden ne kadar çok intikam almak istediğimi hatırlatıyor ve sen de o intikam aracısın."

Döndüğünde çoktan bir tişört giymişti ama pahalı bir tişörttü. Tasarım kot pantolonu, pahalı saati ve ıslak dağınık saçlarıyla kapak mankenlerine benziyordu. Domenico için çalışırken Milano'da onlardan yeterince görmüştüm. Enzo herhangi bir erkek dergisinin kapağını süsleyebilirdi.

Ama onu tehlikeli biri olarak ayıran omuzlarındaki güven, çenesindeki sert sıyrıktı. Acımasız biri. Bu şımartılmış bir spor salonu faresi değildi; bu soğukkanlı bir katildi.

Umutsuzca beni becermesini istediğim bir katil.

Tanrım, benim neyim vardı?

"Kafese geri dönmek istiyorum," diye denedim. En azından orada ellerimi kullanabilecektim ve etrafımda onun kokusunu duymayacaktım.

"Hayır." Bana doğru yürüdü ve yatağın bana en yakın tarafında durdu. Bir parmağının ucuyla yavaşça

meme ucumun sıkı noktası. Kendimi zevkten mahrum bırakarak geri çekilmeye çalıştım ama sadece bileklerimi incitmeyi başardım. Kıkırdadı, piç kurusu. "Sanırım seni tam burada, beni bekler ve hazır halde tutacağım. A presto, micina."

O gerçek miydi? Vücudum bir tel gibi gergin ve diken üstündeydi. Onu gözlerimle yakamadan önce döndü ve kapıya doğru yürüdü. Çenem açık kaldı. Beni gerçekten böyle bırakıp gidecek miydi? "Sakın gitmeye cüret etme, D'Agostino! Yemin ederim, buradan çıkarsan ilk fırsatta seni bıçaklarım!"

"Umarım yaparsın," diye seslendi omzunun üzerinden. "Kan görmek beni sertleştiriyor."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Enzo

DAvuçlarımın içinde pist, küpeşteye yaslandım ve yatın mavi suları yarararak geçişini izledim. Biz Güneybatıya, Cannes'dan uzaklaşıp açık sulara doğru ilerliyorduk. Yatağıma zincirlenmiş, amı ağlayan ve şişmiş Gia'yı düşündüm ve tek odaklanabildiğim şey sikimi o daracık ıslak deliğe sokmaktı.

Kimse onu aldığım için beni suçlayamaz. Ravazzani ile olan geçmişimi düşününce, muhtemelen bunu bekliyorlardı. Ama bunu aceleyle getirmeyeceğim. İstekli olsaydı çok daha tatmin edici olurdu.

Onu yıkmam, istediğim her şeyi yapana kadar onu kazanmam gerekiyordu - beni emecek, beni becerecek, bana yalvaracaktı. Onun aklını istiyordum, vücudunu değil. O benim küçük oyuncağım, küçük evcil hayvanım olacaktı. Gianna'nın bu kadar istekli, bu kadar itaatkâr olduğunu düşünmek bile taşaklarımı ağrıtıyordu. Ravazzani baldızının benim için kendini alçaltmasını izlemekten nefret ederdi, en çok beklediğim şey de buydu.

İçkimi yudumladım ve rüzgâr saçlarımı savururken zihnimi boşaltmaya çalıştım. Ona verdiğim tepkiden hiç hoşlanmamıştım. Benden korkması, ona yapabileceklerimden dehşete düşmesi gerekirken, her fırsatta benimle kavga ediyor ve bana küfrediyordu. Daha önce hiçbir kadın bana böyle davranmamıştı. Onlar benim

İşimi, itibarımı. Her zaman dediğimi yaptılar, hiç soru sormadılar. Yine de Gia beni zorlamaya, iğnelemeye devam etti.

Beni gaza getirmenin ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değil miydi?

Kurallar ve sınırlar benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ve zindandan kaçtığımın beri hiçbirine nasıl uyacağımı bile bilmiyordum. Her zaman akıl sağlığımın sınırlarında geziniyordum. Tek amacım ailemi korumak ve Ravazzani'den ne pahasına olursa olsun intikam almaktı. Gia'nın duyguları ya da rahatlığı umurumda değildi.

O koca sikini kaldırmanı izlerken ne kadar tahrik olduğumu görebiliyor musun?

Ayaklarımın dibinde diz çökmüş, mükemmel görünüyordu. Tam olarak ait olduğu yerde. Taşaklarımdan çok erken boşalmasının bedelini ona ödetecektim.

Kapı arkamdan kayarak açıldı ve kardeşlerim güverteye çıktı. Massimo darmadağınık ve akşamdan kalma görünüyordu, sanki Vito onu yatağından sürükleyerek çıkarmıştı.

"Şimdiden içmeye mi başladın?" İkisi de yanımdaki parmaklığa yaslanırken Vito sordu.

"Koklamama izin verme," dedi Massimo başını başka yöne çevirerek. "Yoksa korkulukların üzerine kusarım."

En küçük kardeşime ters ters baktım. "Bu kadar çok içmeyi ve kullanmayı bırakmalısın."

"Sabahın onunda içki içen adam söylüyor bunu."

"Canım ne isterse onu yaparım," diye tersledim. "Senin için aynı şey geçerli değil. Alkolikler ve keşler dikkatsiz olurlar. Dikkatsizleştüğünüzde ölürsünüz."

"Ma dai, Enzo. Arada sırada parti yapmaya iznim var. "

"Şimdi ve sonra diye tanımlayın. Gördüğüm kadarıyla her gün."

Massimo parmaklıklardan itti ve döndü. "Kusmadan önce yatağıma döneceğim."

Vito'yla yalnız kaldığımızda, "Ona fazla yüklenmemeye çalış. Sıkıldı ve eski hayatını özliyor."

"Neyi özlediği umurumda değil. Luca ve Nicola'yı özlemediğimi mi sanıyorsun? Kız kardeşimizi? Evimi? Hepimizi hayatta tutmaya çalışıyorum."

Vito ellerini kaldırdı. "Bunu biliyorum ama o daha çok genç. O yaşlarda nasıl olduğunu hatırlıyorsun. Her şey kendini ve amını kanıtlamakla ilgili."

Benim için öyle olmamıştı. Babam beni olmasını istediği adama dönüştürürken hâlâ onun kontrolü altındaydım: acımasız ve merhametsiz. Acımasız bir katil. Çoğunlukla başarmıştı. İşi tamamlamak bir ortaçağ zindanında beş gün sürmüştü.

Şu anda tüm bunlar hakkında konuşmak istemiyordum. "Buraya bu yüzden mi geldin?"

"Questura di Milano'daki bağlantımdan az önce haber aldım. Ravazzani bar patlamasında bulunan kıza DNA testi yaptırmaya çalışıyor."

Durakladım, içkimin yarısı ağzımdaydı. "Che cazzo?"

"Benim tepkim buydu. Gia olmadığından şüphelenmiş olmalı." "Nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok."

"İçeri girip Ravazzani'yi arayalım. Ne de olsa henüz taziyelerimi sunmadım."

"Bunun akıllıca olduğundan emin misin?"

"Aramamı bekleyecektir." Ne de olsa yaptığımız buydu. Birbirimize saldırmak için her fırsatı değerlendiriyorduk. Eğer bu yarayı deşmezsem, nedenini merak edecek ve benim de işin içinde olduğumdan şüphelenecekti. "Yapmazsam şüpheli görünür."

İçeri girdik ve Vito ararken ben telefonumdan şehir seslerini açtım. Telefonu çaldığında yanımdaki masaya koydu. Sakinleşmek için derin bir nefes alarak tüm sorunlarımdan sorumlu testa di cazzo'nun açmasını bekledim.

"Pronto," dedi tanıdık, derin bir ses, hâlâ kâbuslarımda duyduğum bir ses.

"Ciao, Ravazzani. Come stai?"

"D'Agostino. Uzun zaman oldu." Arka planda bir hareket vardı, sanki bir yere gidiyordu.

Özel.

"Umarım sizi kötü bir zamanda yakalamamışımdır," dedim. "Bugünlerde pek çalışmadığını duydum." Söylentilere göre çoğunlukla karısı ve çocuklarıyla vakit geçiriyormuş; eğer hayatımı benden çalmasaydı ben de aynı şeyi yapıyor olacaktım.

"Senin için her zaman vaktim var. Tatilin nasıl geçiyor?" Tatil. Bastardo. "Başsağlığı dilemek için aradım." Uzun bir süre konuşmadı. "Ne için?"

"Senin Yengem. I duydum o oldu içinde a korkunç bir kaza. Çok yazık."

"Sì, çok korkunç. Ayrıca merak uyandırıcı." Sesimi hafif tuttum.

"Öyle mi?"

"Hem sokaktaki hem de restorandaki kamera görüntüleri uzaktan silinmiş. Bu kameraları temizlemek için yetenekli bir bilgisayar korsanı olmak gerekir."

Evet, olurdu - işte bu yüzden Avrupa'nın en yetenekli bilgisayar korsanlarını istihdam ettim. "Bu çok garip. Yani cinayetten mi şüpheleniyorsunuz?"

"İçinde yaşadığımız dünyada her zaman şüpheliyiz, değil mi?" "Sì, certo. Ben de bu yüzden kundaklama olayını araştırıyorum.

mülklerimden biri. Pozzuoli'de, Napoli'nin dışında."

Diğer uçtan sessizlik.

"Anlamıyorum," diye devam ettim, "çünkü ev benim adıma bile değildi. Beni aramaya gelen her kimse evi boş bulunca hayal kırıklığına uğramış olmalı. Hatta öfkelenmiştir."

"Belki de çok uzun bir yoldan geldiler ve en azından onları karşılamak için orada olabileceğini düşündüler." demeden önce dişlerini gıcırdatışını duyabiliyordum.

"Sanırım, ama beklenmedik ziyaretçiler asla hoş karşılanmaz. Onları kim davet ettiyse onunla konuşmayı planlıyorum." Başka bir deyişle, Giulio Ravazzani.

"Anlıyorum. Yengemin ölümünden sorumlu olan kişi hakkında ben de aynı şeyleri hissediyorum."

"İsminizin onu kendi ülkenizde koruyamaması şaşırtıcı, değil mi? Bu acıtmış olmalı. Bu senin

kayıyor musun, Fausto?"

"Sanırım zamanla göreceğiz. Şimdi kapatmalıyım. Karımın ve çocuklarımın bana ihtiyacı var. Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Ailenizden bu kadar uzun süre ayrı kalmak sizin için zor olmalı."

Yumruklarımı sıktım ve atan kalbini göğsünden söktüğümü hayal ettim. "Peki la tua bella moglie nasıl? Lütfen ona sevgilerimi ilet."

Telefonu kapattı.

İç çekerek gözlerimi kapattım. Ondan o kadar çok nefret ediyordum ki. "Benden şüpheleniyor."

"Evet, bu çok açık," diye onayladı Vito. "Ama Angela'nın geçirdiği kazadan hâlâ haberi yok."

Bu içimi rahatlattı. "Yani Luca ve Nicola'nın İngiltere'de olduğunu bilmiyor." Çocuklarıma saygı duyuyor olabilirdi çünkü duymazsa olacıklardan korkuyordu. Artık küçük çocukları vardı ve onlar da adil bir oyun haline geleceklerdi. -Her babanın kaçınmak isteyeceği bir olasılık.

Ben kıpırdamayınca Vito telefonumun sesini kapatmak için uzandı. "İstersen DNA testini ertelemeye çalışabilirim."

"Evet, ne gerekiyorsa yapalım. Memur bunu yapmak için rüşvet almazsa, Stefano'ya ya da diğerlerinden birine yavaşlatmak için gereken kayıtları sildirelim."

"Tabii ki. Ofise geliyor musun?"

Saatimi kontrol ettim. Çıplak ve azgın bir halde üç saattir bağlıydı. Yeterince acı çekmiş miydi?

Şişmiş klitorisinin metal takıya doğru bastırıldığını düşündükçe beklentim artıyordu. Meme uçları serin havada sertleşmişti. Ben döndüğümde micina'm çıldırmış, rahatlamak için yanıp tutuşuyor olacaktı. Bekleyemezdim.

Gidip evcil hayvanımla oynama vakti gelmişti.

Kapana kısılmış ve yönümü kaybetmiş bir şekilde uyandım.

Yastıklar ve yumuşak çarşafklar. Doğru, Enzo'nun yatağı. Beni burada bırakmıştı ve ben de tekrar uykuya dalmıştım. Yer değiştirmeye çalıştım ama hareket edemiyordum. Bir şey bana ağırlık yapıyordu.

O zaman tamamen uyandım, gözlerim camdan süzülen parlak güneş ışığına karşı kısıldı. Görebildiğim kadarıyla uzakta maviden başka bir şey yoktu.

Neden hareket
edemedim? "İyi
uyudun mu?"

Ah, şu pislik! Bacaklarımı savurdum ve tekmeledim, umarım onu kışından yakalamışımdır. "Bırak beni!"

Kıkırdadı. "Yazık oldu. Seni uyukulu ve tatlı severdim."

Ellerimi kullanmadan onu daha uzağa itmeye çalıştım. "Beni şimdi serbest bırak, Enzo."

Bir anda üstüme çıktı, tüm o sert kaslar beni hareket edemeyeceğim bir yere sabitledi. Oh, Tanrım. Onu her yerimde hissedebiliyordum, özellikle de göbeğime değen kalın sikini. Görünüşe göre onunla dövüşmek ikimizi de tahrik ediyordu ve şimdi seksi düşünüyordum. O koca aleti ve içimde nasıl hissedeceğimi.

Ve bu yüzden ondan nefret ettim.

Burun kıvrırken sıcak nefesi yanağımda gezindi. "Ah, uyandığında sevişmeyi ve kavga etmeyi seviyorsun, değil mi troietta?" Dudakları çenemin üzerinde gezindi ve titrememe neden oldu.

"Bırak beni." Sesim zayıftı, sanki bedenim bu kararı tam olarak kabul etmemiş gibiydi.

"Bunun için yalvarmaya hazır mısın?" Kalçalarını tümseğime doğru bastırdı ve delicim shaftına doğru sürüklenirken neredeyse inliyordum.

"Sana hiçbir şey için yalvarmayacağım, mafya babası."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı, sonra yuvarlanarak beni şaşırttı. "Tuvalete gitmek ister misin?"

Saatlerce yatağa kelepçelendikten sonra, cevabın açık olduğunu düşünürdüm. Ama bunun için yalvaracağımı düşündüyse

Yine, başka bir şeyi hak etmişti. Yatağına ilk ben işeyecektim. "Evet."

Hiçbir şey söylemeden bileğimdeki kayışları çözdü.

Ona şüpheyile bakarak bileklerimi ovuşturdum ve uyuşmuş kollarımı yeniden hissetmeye çalıştım. "Bunda ne var?"

"Yakalamak yok. Tuvaleti kullanıp yatağına dönmen konusunda sana güveniyorum."

"Peki ya yapmazsam?"

"O zaman seni kovalarım ve seni yakaladığımda olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor, ona itaatsizlik etmenin heyecanı içimde dönüyor, riske rağmen beni cezbediyordu. Ve bu çok riskliydi. Hayatım bu adamın ellerindeydi. Beni kafese geri koymasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Zayıflığımı öğrendiğine göre beni okyanusa bile atabilirdi. Bana işkence edebilirdi. İsterse vücut parçalarımı kesip babama postalayabilirdi.

Yine de içimde isyan etme arzusu vardı.

"İyi olacağım," dedim tatlı tatlı. Çok tatlıydı ama gerçekten işlemem ve ondan biraz uzaklaşmam gerekiyordu.

Bana güvenmiyormuş gibi kaşlarını indirdi. "Ve orada kendini tatmin etme çünkü seni tanıyacağım ve cezalandıracağım."

"Cidden, nasıl oldu da şimdiye kadar bir kadın seni öldürmedi? Sen çok kötüsün."

"Vai avanti," dedi ve elini banyoya doğru salladı.

O konuştuğunda banyonun kapısı neredeyse tamamen kapanmıştı. "Oh, yatağa döndüğünde her deliği kontrol edeceğimi söylemeyi unuttum. Bu yüzden kağıt rulosunun yayını herhangi bir yere saklamayı düşünme."

Donup kaldım. Demek kafesten nasıl kaçtığımı öğrenmiş. Sanırım şaşırmamalıydım. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Sanırım döndüğünüzde göreceğiz, değil mi?"

Piç kurusu.

Tuvaleti kullanmakta ve yüzümü yıkamakta acele etmedim. Dişlerimi fırçalarken Enzo'nun usturasına ve keskin bıçaklarına baktım. Keşke bir tane alıp saklayabilsem ve özgürlüğümü güvence altına almak için kullanabilsem diye düşündüm. Ama banyodan bir silah kaçırmamı beklerdi. Deliklerimi gerçekten kontrol eder miydi? Kıç kaslarımı sıktım, sanki onu dışarıda tutacakmışım gibi sıktım. Denemese iyi olur.

Musluktan biraz su içtikten sonra onunla yüzleşmeye karar verdim. Bugün benim için planladığı cehennem her neyse, buna katlanabilirdim.

Kapının kilidini açtım ve yatak odasına girdim. Onu yatakta bıraktığım yerdeydi ama endişeli ve gergin görünüyordu. Yüzünün hatları belirgindi, vücudu doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi ve gözlerini suya dikmişti. Beni gördüğünde, bakışları sanki beynimin içini görmeye çalışıyormuş gibi daraldı. Başımı dik tutarak yatağın kendi tarafıma doğru yürüdüm ve bekledim. "Eee?"

"Uzan."

Bunun yerine ona tüm vücudumla bir dönüş yaptım. "Gördüğünüz gibi silah yok."

"Bir emir verdim, Gia. Yatağa gir."

"Orifislerim yasak, D'Agostino."

Ağzının kenarı beni eğlenceli bulmuş gibi kasıldı. "Sorun çıkarmazsan senin için daha kolay olur."

"Ama ben belayı severim," dedim düşünmeden, çünkü bu doğrudu.

Yine de bunun nasıl anlaşılacağını düşünmemiştim. Aslında ona meydan okuyordum.

Yüz ifadesi sertleşti, biraz da korkutucu. "Sana üçe kadar sayacağım. Eğer o zamana kadar yatağında olmazsan, seni almaya gelirim ve bunun sonuçları olur."

Birbirimize baktık ve ben bunu düşünürken tepki vermemeye çalıştım. Ona itaatsizlik edersem ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama eğer onu kızdırmak istiyorsam onun oyununu oynamalıydım. Şimdilik.

Kendimi yatağa bıraktım ve uzandım. Espresso rengi gözlerinde memnuniyet parladı, sonra "Kollarını başının üstüne koy" dedi.

"Beni zapt etmenize gerek yok."

"Gerekli olup olmadığına ben karar vereceğim. Silahlar, şimdi."

Yavaşça kollarımı kaldırdım. Uzandı ve bir bileğime kelepçe taktı. Sonra ayağa kalktı ve diğer elimi de bağlamak için etrafımda dolaştı. Ne yapacağını merak ederek ona baktım. Biriyle, özellikle de beni intikam olarak kullanmaya yemin etmiş bir adamla bu kadar dengesiz olmaktan hoşlanmıyordum. "Şimdi ne olacak?" Sormadan edemedim.

Yatağın ucuna doğru ilerlerken cevap vermedi. Güçlü çıplak göğsü güneş ışığında dikkat dağıtıyordu, sayısız yara izi ve pürüzlü işaretler cildini bir yol haritası gibi kesiyordu. Bu zalim bir adamdı, boyun eğmez ve şiddetten korkmazdı, yine de dün gece beni kurtardıktan sonra bana çok nazik davranmıştı. Bu ne anlama geliyordu?

Yatağın ayak ucunda aynı bağlardan bir set getirdiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Oh, kahretsin. Bacaklarımı da mı bağlamak istiyordu?

Ayak bileğimden tutup kelepçeyi ayağıma geçirdiğinde bu soru kısa sürede cevaplandı.

"Bunu yapmana gerek yok," diye çıkıştım. "Hiçbir yere gitmiyorum." Bileklikler sağ olsun.

Kelepçe sağ bacağımı sıkıca kavradı. Tatmin olmuş bir şekilde diğer tarafa geçti ve ben tekmeleme ve dövüşme dürtüsüyle savaşılarak derin nefesler almaya başladım. Ne planlıyordu? Neden beni yatağa kartal gibi yatırmak istiyordu? Başka bir erkek olsa bunun bir seks oyunu olduğunu düşünürdüm ama Enzo zevkten çok ceza peşindeydi.

Beni bağladıktan sonra yatağa tırmandı, kalçalarımın arasında sürünürken kasları titriyordu ve karnımda sinirlerim seğirip bükülüyordu. Bu iyi bir şey değildi. Neden onunla daha önce mücadele etmedim? Şu anda pozisyonlarımız tersine çevrilmiş olmalıydı, böylece onun üzerinde sürünebilir ve onu çılgına çevirebilirdim.

Avuç içleri kalçalarımın doğru kaydı ve tüylerim diken diken oldu. Piercingimi bir kez fiskeledi, sesi baştan çıkarıcı bir fısıltı gibiydi. "Gelmene izin vereyim mi, bambina?"

Küçük kız.

Kukumun içinde bir sıcaklık oluştu, bu sözcükler çözmeye başlayamadığım bir şekilde yüklendi. Şu anda gerçekten baba kartını mı oynayacaktı? Hay sikeyim. Sanki beni en iyi nasıl manipüle edebileceğini zihnimin içinde görebiliyordu.

"Yapma," diye yalvardım, sesimin zayıf çıkmasını umursamadan. Orta parmağıyla giriş yerimi nazikçe yokladı.

"Tam düşündüğüm gibi. Islak." Parmağını ağzına götürdü ve uyarılmışlığını yaladı. "Sana küçük kız dediğimde hoşuna gidiyor."

"Hayır, istemiyorum," dedim, nefesimin gücüyle göğsüm kabarmıştı. "Bunu yapmana gerek yok."

"İçiniz acıyor mu?" Parmağını doğrudan kanalıma soktu, tamamen oturana kadar derinlere bastırdı. Sonra parmağını kıvrarak şehir efsanesi olduğuna yemin ettiğim bir noktaya vurdu.

Sırtım yatağa doğru eğildi, uzuvlarım bağlara karşı sıkıca çekildi ve sessiz kalmak için dudağımı ısırdım. Onun herhangi bir parçasının içimde ne kadar iyi hissettirdiğini, o parmağın neredeyse yeterli olmadığını düşünmek istemiyordum. "Lütfen," diye nefes nefese kaldım, ne istediğimden emin değildim.

Elini pompaladı, sürtünme hem lezzetli hem de sinir bozucuydu. Sonra bir parmak daha ekledi, içine girene kadar yavaşça ilerledi ve ben inledim. Basınç inanılmazdı.

"Bak ne kadar güzel," dedi, "parmaklarımı emiyor. Çok açgözlü bu kedi. Merak etme, micina. Sana çok iyi bakacağım."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gia

I nefesimi
tuttum.

Ne olacağını bilmiyordum. Sadece kötü olacağını biliyordum.

Eğer benimle alay etseydi, bu korkunç olurdu. Berbattan da beter. Bu sabah yeterince sinir bozucuydu. Bunu tekrar yaşamak istemiyordum.

Ama beni gerçekten memnun ederse, ona teslim olursam, bu aşağılayıcı olurdu. Üstünlüğü ele geçirecekti ve beni en çok korkutan da buydu.

Kuru dudaklarımı yalayarak, "Benimle ilgilenmene ihtiyacım yok. Onun yerine seninle ilgilenmeme izin ver."

Parmaklarını tembelce pompaladı, girip çıktı, girip çıktı, hassas dokularıma sürtündü. Keskin bir nefes aldım, zevk içimde şimşek gibi çaktı. "Tabii ki istiyorsun," dedi karanlık bir sesle. "Sen una sporca troietta'sın, bunun için çok heveslisin. Çok muhtaçsın."

Bedenim bu mutluluğun kaynağına doğru gerildi, onu kovaladı ve beni yalancı durumuna düşürdü. "Hayır, değilim. Yapmıyorum. Tanrım, hayır. Siktir, evet." Saçmalıyor muydum? Beni parmaklarıyla becerirken konuşmayı zar zor takip edebiliyordum.

"Aminin benim için ne kadar ıslak olduğunu duyuyor musun?" Kaygan sesler yatak odasını doldurdu ve ben utançtan ölmek istedim. O

kıkırdadı. "Kokunu buradan alabiliyorum."

Sonra parmakları amımı terk etti ve ben hafifçe gevşedim, ta ki parmaklarını kıcımın çatlağına kaydırıp arayana kadar. Oh, kahretsin. Lanet olsun, hayır. Yaklaştığından şüphelendiğim şeyi engellemeyi umarak sıktım. "Rahatla," diye mırıldandı. "Bırak gireyim. Seni hissetmeme izin ver, saklıyor olabileceğin herhangi bir silah olup olmadığını kontrol edeyim."

Saçmalık. Silah kontrolü yapmıyordu. "Bu çok saçma. Hiçbir şey saklamadığımı biliyorsun."

Kasın büzülmüş halkasını buldu ve parmaklarının ucuyla daire çizdi. Kısıtlamalara karşı çekerek ondan uzaklaşmaya çalıştım. Burada bana dokunulmasından hoşlanmadığım için değil. Tam tersi.

Çok sevdim.

Ve Enzo'nun bu bilgiyi bana karşı kullanmasını istemedim.

"Hiçbir şey saklamıyorum, yemin ederim. Bırak aletini emeyim." Ona hayatının en iyi oral seksini yapacaktım. Bunu önlemek için ne gerekiyorsa.

"Şşş." Eğilerek piercingime bir öpücük kondurdu. "Sadece seni iyi hissettirmek istiyorum."

Vücudum bana ihanet etti, kelimeler karşısında anında yumuşadı ve o da bundan sonuna kadar faydalandı. Parmağının ucu kıcıma girdi ve o tanıdık yanma midemi yaktı, inanılmaz bir zevkin kovaladığı bir çimdik. Mastürbasyon yaparken sık sık anal oyuncaklar kullanırdım ve her zaman roket gibi boşalırdım. Tanrım, lütfen bu adamın orada ne kadar hassas olduğumu öğrenmesine izin verme.

Bana uyum sağlamam için zaman tanıyarak, tüm zaman boyunca yüzümü izleyerek dikkatlice işgal etti. İfademin hissettiğim herhangi bir şeyi açığa çıkarmasını engellemeye çalıştım, ancak bükülüp pompaladığında boğazımın derinliklerinde inledim.

"Cazzo, bu güzel, değil mi?" diye mırıldandı, sonra dilini piercingimin üzerinde gezdirdi. "Sen kirli bir kızsın, değil mi? Kıcınla oynanmasından hoşlanıyorsun."

"Oh, lanet olsun."

"Orası sikimi koymak için en sevdiğim yer." Parmaklarını kullanırken diliyle bir fiske daha vurdu ve ben yine inledim. "Beni oraya götürebilirsin, sanırım."

"Asla olmaz. Sen çok büyüksün." Başımı yastığın üzerinde ileri geri sallayarak nefes nefese kaldım. "Konuşmayı kes ve beni boşalt, mafya."

Homurdandı ve sanki metalin hissini araştırıyormuş gibi dudaklarını ve dilini piercingimin üzerinde hafifçe kullanmaya başladı. Dişlerinin arasında tıngırdadı. İçimdeki baskı daha da artmış, bir yay gibi kıvrılmıştı ve nefesimi tutamıyordum. Sonra başparmağı amıma girdi.

Dolgunluk, aman Tanrım. Kendimi durduramadan kalçalarımı sallamaya başladım, çaresizdim, aklımı kaçırmıştım, kendimi parmaklarının üzerine itiyor ve elini beceriyordum. Kıvrandım ve küfrettim, orgazma çok yakındım. Buna ihtiyacım vardı. Oradaydı, bana doğru geliyordu ve alt yarımında tüm alanı kaplıyor, ayak parmaklarımdan yukarı yükseliyordu.

"İşte böyle. Boşalmak için parmaklarımı kullan," dedi. "Madre di Dio, sen şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeysin."

Sonra beni yemeye başladı. Ben bir yemeğim ve o açlıktan ölüyormuş gibi yaladı ve emdi, dikkati klitorisime odaklandı, döndürdü ve emdi ve aniden bunca yıldır neyi kaçırdığımı anladım. Tanrım, inanılmazdı. Bir tür kedi büyücüsü gibi saniyeler içinde vücuduma hükmetti, çünkü anında boşalmanın eşiğine gelmiştim. Kalçalarım titremeye başladı ve ciğerlerim hava alamaz hale geldi.

Ve durdu.

"Hayır!" diye bağırdım. Yalpalayarak tümseğimi yüzüne yaklaştırmaya çalıştım. "Durma. Oh, Tanrım."

Kalçama bir öpücük kondurdu. "Yalvar bana, Gianna. Seni boşaltmam için yalvar."

"Bunu bana neden yapıyorsun? Seni lanet psikopat!" Tam oradaydım, uçurumun kenarında duruyordum, ciğerlerime hava girip çıkıyordu. Çığlık atmak istedim, ağlamak istedim. Yüzünü pençelemek istedim.

Tırnaklarını. Kucağına sürünmek ve orgazm olana kadar sikine binmek istiyordum.

"Bunlar doğru kelimeler değil. Tekrar deneyin."

Yaklaşmaya çalıştığımda geri çekildi, beni reddetti, başparmağı ve parmakları zar zor içimdeydi. Korkunçtu, bu sabahtan daha kötüydü. O kadar sıcak ve tahrik olmuştum ki hava tenime acı veriyordu.

İki parmağım göğüs ucumu sıktı. Sertçe. "Söyle ve boşalmana izin vereyim."

Beynim söylememesini söylemeden önce bedenim kelimeleri telaffuz ediyordu. "Lütfen, Enzo. Lütfen gelmemi sağla."

Ağız klitorisime döndü ve dilinin iki hareketiyle kasılmaya başladım, zevk beni aşağı çekerken görüşüm kararıyordu. Amımın duvarları başparmağının etrafına kenetlenirken, arka tarafımın kasları parmaklarına sıkıştı. Sanki uzaktan bağırdığımı duydum, inanılmaz derecede iyiydi, şimdiye kadar denediğim tüm ilaçlardan daha iyiydi.

Günlerce sürüyor gibiydi ama muhtemelen sadece saniyelerdi. Aşağı indiğimde, coşkunun yerini utanç aldı. Kız kardeşimi kaçıran ve Ravazzani ailesinin yeminli düşmanı olan Enzo D'Agostino'ya beni boşaltması için yalvarmıştım. Ben de bundan zevk almıştım. Bana dokunmuştu ve ben de bundan zevk almıştım.

Yüce İsa. Neyim vardı benim? Yatağa çöktüm, yenilmiştim.

Hareketlerini yavaşlattı, sonra parmaklarını içimden çıkardı. İrkildim. Kayganlaştırıcının yokluğu dikkatimi çekmişti. Daha aşağıya indi ve girişimi yaladı, ek kayganlığı toplamak için girdap yaptı, sonra dilini içime soktu, beni mızrakladı. Nefesim kesildi, duyum beni şaşırttı, sadece ayak parmaklarını kıvıran zevk tarafından kovalandı.

O da durmadı, diliyle beni becerdi, bacaklarımı olabildiğince açık tutarken hırladı. "Çok ıslaksın," diye hırladı. "Buna bayılıyorum!"

"Çok iyi," diye mırıldandım, tutarlı olma noktasını çoktan geçmiştim. "Evet, Tanrım! Çok güzel."

Dilini birkaç kez daha soktuktan sonra klitorisime yöneldi ama bu kez alay etmiyordu. Beni acımasızca, durmaksızın yaladı, ta ki ben ikinci bir orgazmı kovalarken kalçalarım sallanmaya başlayana kadar.

Sonunda doruğa ulaştığında neredeyse yataktan havalanıyordum, bedenim milyonlarca parçaya ayrılarak yok oldu. Adını çığlık attım ve beni tutan bağlara karşı gerildim, beyaz-sıcak mutluluk dalgası dalga dalga devam etti.

Enzo dizlerinin üzerine çöktü ve öfkeyle sikini sallamaya başladı. Hareketleri koordinasyonsuzlaşana, kalçaları tekleyene ve sıcak fısıkiyeler tüm karnıma ve göğsüme çarpana kadar bakışları şişmiş amıma kilitlendi. Sanki beni işaretliyordu.

Aletindeki her damla meniye vücuduma boşaltmak için sıktı, sonra göğsü kabarak kalçalarının üzerine oturdu. Onunla kaplanmışım, sıvı çıplak bedenimde soğuyordu. İlgi duymam gereken son adam tarafından zevklendirilmiş ve kullanılmışım.

Güçlüler nasıl da düşmüştü.

"Böyle iyi görünüyorsun." Şişman bir damlacığın izini sürdü ve tenime sürdü. "Dölümle sırlıklam olmuşsun. Sei una sporca puttana."

"Tadını çıkar," diye nefes aldım, "çünkü bu son kez olacak."

"Hoşuna gitti." Gelenden daha fazla sürdü, gözlerinde garip bir ışıkla parmaklarını izliyordu. "İtiraf et."

"Yiyecek eksikliğinden kaynaklanan geçici delilik."

Başını arkaya attı ve güldü. "Bir dahaki sefere göreceğiz, değil mi? Artık aramızdaki ilişkinin ne kadar iyi olduğunu bildiğine göre, bu kadar çok kavga edeceğini sanmıyorum."

Kahretsin. Korktuğum şey tam olarak buydu. "Bir dahaki sefer olmayacak, pislik."

Piercingime bir fiske vurdu ve ben sarsıldım, içime bir şehvet dalgası yayılırken keskin bir nefes aldım. Bana karanlık bir şekilde gülümsedi. "Birçok kez olacak, troietta. Ve her dakikasını seveceksin."

Bu söz omurgamda bir ürperti yarattı ve başka bir şey söylemedim. Yataktan kalktı, yüzünü pencereye döndü ve gerinerek gizlice iri vücuduna bakmama izin verdi. Şekillendirilmiş baldırlar ve kalın uyluklar. Sert, kaslı bir kık ve ince bir bel. Sırtı, yaralı deriyle sarılmış karmaşık bir kas dizisiydi. Silah yarası gibi görünen izlerin yanı sıra çizgiler - kırbaçlanmış mıydı? - kesikler ve yanıklar vardı. Deli olmasına şaşmamalı. Kimse bu kadar acıya katlanıp da aklı başında kalamazdı.

Ona karşı koymanın bir yolunu bulmalıydım. Onu yok etmek için. Kız kardeşimin hak ettiği buydu. Benim de hak ettiğim buydu.

Ve şimdi onu alt edebilecek kadar yakındım. Tek yapmam gereken aklındaki oyunları oynamak, karşılıklı olduğuna inandırmak ve gardını düşürmesini sağlamaktı. Sonra bıçağı doğrudan kalbine saplayabilirdim.

Enzo D'Agostino'yu
öldürebilirim. Mükemmeldi.

Enzo banyoya doğru gitmeye başladı ve benim çenem açıldı. Beni gerçekten burada mı bırakıyordu? "Çöz beni," diye bağırdım arkasından. "Böylece spermlerini temizleyebilirim!"

"Hiç sanmıyorum. Onu orada görmek hoşuma gidiyor. Ve senin için iyi bir hatırlatma olacak, değil mi?"

O banyoya gitti ve ben yalnız kaldım.
Enzo D'Agostino'nun yatağında, onun gelmesiyle kaplı.
Hayatımı sikeyim.

Enzo

Birkaç mürettebatın bu akşamki akşam yemeği üzerinde çalıştığı mutfağa doğru yürüdüm. Kamaramda iki kişilik öğle yemeği istedim, çabucak ne hazırlayabilirlerse, sonra bakım ekibini uzun bir zincir için çağırdım.

Öğleden sonrası için erzak.

Ondan ayrıldıktan sonra duşta neredeyse mastürbasyon yapıyordum, boşalmam hala teninde kuruyorken bile. Ne kadar güzel görüldüğünü, amının ve götünün parmaklarımda ne kadar sıcak hissettirdiğini düşünmeden edemiyordum. Dokunuşlarıma ne kadar duyarlı olduğunu. Cazzo, bütün gün onunla oynamak, onu orgazmın eşiğine getirmek ve sadece ona neler yaptırabileceğimi görmek için onu reddetmek istedim.

Onu yemekten bu kadar zevk alacağımı tahmin etmemiştim. Bunu onu kontrol ettiğimi göstermek için yapmışım. Onu yalvartmak, sonra da istediğim her şeyi yapana kadar zihnine ve bedenine kendimi damgalamak için.

Ama onun tadı, klitorisinin dilimin üzerindeki hissi ve o piercing. Mamma mia, neredeyse kendimi kaybediyordum. Duramadım, onu ikinci bir orgazma ikna ettim.

Hiç bu kadar çok sevişmek istememişim. Sikimi içine sokmamak ve kendimi boşaltana kadar ona binmemek için kendimi kontrol etmem gerekti.

Çok yakında. Çok yakında.

İşkencenin nasıl işlediğini benden iyi kimse bilemezdi. Beklenti en kötü kısmıydı, bir sonraki adımın ne olacağını beklemek. Geri döndüğümde Gia'nın temkinli ve gergin olmasını sağlıyordu. Ziyaretlerimi dört gözle beklerdi çünkü bu sayede zihni endişeyle dönmeyi bırakabilirdi. Hepsi onu yıkmanın bir parçasıydı.

İşin bekleyebileceğine karar vererek kamarama döndüm. Gia yatağın üzerinde kartal gibi uzanmış, gözlerini bana dikmiş hançer gibi bakıyordu. Sırıtişımı gizleme zahmetine girmeden ellerimi ceplerime soktum. "Beni özledin mi, mia sporca puttana?"

"Çöz beni, orospu çocuğu."

"Ne ağız ama. Bunun için daha sonra daha iyi bir

kullanım bulup bulamayacağıma bakmam gerekecek."

Kapı çalındı. "Prego!" diye bağırdım.

Gia'nın gözleri büyüdü, ifadesini şüphe doldurdu. "Kim var burada? Ne planlıyorsunuz?"

"Mürettebat geldi." Hector ve diğer iki genç adam içeri girdi, kolları güvertede öğle yemeği için ihtiyacım olan her şeyle doluydu. Yürürken gözlerini kaçırıyorlardı.

Gia yüzünü çevirmişti, teni donuk bir kırmızıydı. Sonra hızlı hızlı nefes aldığını ve göğüs uçlarının nasıl sertleştiğini fark ettim. İzlenmekten hoşlanıyor muydu? Bunu öğrenmem gerekiyordu.

Yatağa, onun yanına uzandım. Uzaklaşmaya çalıştı ama bağları sayesinde bunun bir faydası olmadı. Ekibim camın hemen diğer tarafında çalışırken parmağımı pürüzsüz karnındaki kurumuş meninin üzerinde gezdirdim.

Dokunuşumdan kaçmak için seğirdi ve iki büküm oldu. "Beni küçük düşürmeye çalışıyorsun."

Meme ucunu yalamak için eğildim, titrediğinde memnun oldum. "Sanırım hoşuna gitti."

"Bilmiyorum."

"Ya onlar izlerken seni boşaltsaydım?" Tepe noktasını hafifçe ısırdım. "Beni amını yerken ve kıcını parmaklarken görebilirler. Bu hoşuna gider miydi?"

"Hayır," diye nefes aldı, ama bunun arkasında bir kesinlik yoktu. Muhtemelen farkında olmasa da bana doğru hafifçe eğiliyordu.

Üç mürettebat üyesi de yatağımın olduğu yöne bakmaktan kasıtlı olarak kaçınıyordu. Sırtarak ağzımı göğsüne götürdüm ve sertçe emdim. Onu bıraktığımda derisi kızarmış ve kabarmıştı. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "İzlememeye çalışıyorlar ama kendilerine engel olamıyorlar," diye yalan söyledim. "Sence muhteşem vücudunu böyle gördükleri için sikleri kalkmış mıdır?"

Gözlerini kapattı. "Bugün beni yeterince aşağılamadın mı?"

Hayır, yakın bile değil.

"Her zaman kafese geri dönebilirsin, Micina. Ama bu kadar kolay yenilebileceğini düşünmemiştim." Elimi yavaşça kalçasından yukarı kaydurdım ve ona ne yaptığımı anlaması için bolca zaman verdim. "Hâlâ seni arıyorlar, seni istiyorlar. Seni öpen ve sana dokunan kişi olmayı diliyorlar."

Titredi, nefesi kesildi ama hiçbir şey söylemedi.

Parmaklarım amına ulaştı ve girişinde toplanan nem bana bilmem gereken her şeyi anlattı. İki parmağımı içine soktum ve sırtı eğildi. Cazzo, çok güzeldi. "Oh, mia sporca puttana. Bundan hoşlanıyorsun."

"Siktir git, Enzo."

Onun için fanteziye devam ettim. "Adamların dikkati dağıldı, sana ne yaptığımı görebilmek için çok daha yavaş çalışıyorlar." Nefes nefese kaldı ve parmaklarımı pompalayarak onu becerdim. "Onları bize katılmaya davet edeyim mi?" diye fısıldamak için eğildim.

"Sakın buna cüret etme," diye hırladı ve bağlarına karşı mücadele etti.

Onu paylaşmak gibi bir arzum yoktu ama bu onu bu ihtimalle kızdıramayacağım anlamına da gelmiyordu. "Emin misin? Biri ağzını sikebilir, diğeri amını. Bir başkası memelerini emebilir. Aynı anda birkaç erkeğin vücuduna tapmasını istemez misin?"

Amının duvarları gerildi, kanalına daha fazla nem doldu. Evet, bu çok hoşuna gitmişti.

"Don D'Agostino," diye seslendi Hector, kapının yanında dururken yatağa bakmıyordu. "İşimiz bitti. Başka bir şey ister misiniz?"

Parmaklarımı Gianna'nın içine sokup çıkarmaya devam ettim. Gözleri kapalı olmasına rağmen diken üstündeydi, vücudu heyecan ve dehşetle titriyordu. Tadını çıkarmak istediğim baş döndürücü bir kokteyldi. "Grazie, Hector. Zinciri getirdin mi?"

"Sì, Don D'Agostino. Masanın üzerinde." Gia'nın meme ucunu yaladım. "Getir onu buraya."

Hector dediğimi yapmak için döndü ve Gia tısladı, "Senden nefret ediyorum."

Eğer amı sanki hiç gitmemi istemiyormuş gibi parmaklarımı sıkmasaydı, ona inanabilirdim.

Hector gözlerini kapattı ve ince zinciri bana doğru fırlattı. Yatağın beş adım ötesinde yere düştü. Ona acıdım. "Gidebilirsin," dedim, zinciri almak için yataktan kalkmadan önce ellerimi Gia'dan kurtardım.

Ekip yeleri ortadan kayboldu. Gia'nın bacaklarındaki bağları çözdüm, sonra ekmecemde kalın bir deri bilek kelepçesi buldum ve sağ bacağına sabitledim. Ellerini bıraktığımda hiçbir şey söylemedi, sadece kollarını indirdi ve omuzlarını döndürdü.

Zinciri ayak bileği kelepesindeki metal halkadan geçirmeye başladım. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni emniyete alıyorum, sonra da öğle yemeği yediriyorum." "Bu oyunu daha önce oynamadık mı?"

"Evet, ama tekrar denize atlamayacağından emin olmalıyım."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Kesinlikle etmeyeceğim." "Sana inanmadığım için beni affet."

Eğildim, sarıldım

zincirin diğer ucunu yatağın tabanına doladı, sonra da bir dizi kelepçeyle kilitledi. Yere sabitlenmiş bir yatağı kaldıramadığı sürece hiçbir yere gidemezdi. Elimle işaret ettim. "Kalk, evcil hayvan. Gel yemek ye."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gia

Tonunki bir çeşit tuzak olmalıydı.

Enzo cidden etrafta dolaşmama izin vermeyecekti. Ellerim serbestken, öyle miydi? Onun zeki, bir tür mafya dehası olduğu izlenimine kapılmıştım. Peki neden benim misillememden endişelenmiyordu?

Çünkü bunu yapabileceğimi düşünmüyor.

Güzel. Bırak beni hafife alsın ve kalbine bir bıçak sapladığımda son gülen ben olacağım.

Yataktan kalktım ve yavaşça ayağa kalktım. Vücudum ağrıyordu ama mafyanın ağzı ve parmakları sayesinde hâlâ tahrik olmuştum. Keşke beni böyle etkilemeseydi, ama sanki beynime ulaşmış ve en karanlık düşüncelerimi çekip çıkarmıştı.

Aynı anda birkaç erkeğin vücudunuza tapmasını istemez miydiniz?

Evet. Yani, her kadın öyle yapmaz mı? Belki de Enzo o kadar da anlayışlı değildi.

Beni esir alan kişi güvertedeki masada oturmuş, sakın bir şekilde köpüklü su dolduruyordu. Ama kot pantolonunda gözle görülür bir şişkinlik vardı. Belli ki az önce olanlardan tahrik olan tek kişi ben değildim. Bu

tam olarak istediğim şeydi. Bana karşı bağışıklığı yoktu, bu da elimde koz olduğu anlamına geliyordu.

Hiç utanmadan güverteye çıktım, güneşi tenimde hissettiğim için minnettardım. Çıplak olmak beni hiçbir zaman rahatsız etmemişti ve tasarımcıların ve modellerin etrafında vakit geçirmek özel bir şeyim olmadığını fark etmemi sağlamıştı. Yüzümü gökyüzüne doğru eğdim ve bana uzun uzun bakmasına izin vererek gerindim.

Sonunda oturduğumda sandalyesinde kaydı ve kendini ayarlamak için bacaklarının arasına uzandı. Ha. Umarım sert ve mutsuzdur.

Suya uzandım. "Bu sefer beni ayaklarının dibine oturtmayacaksın değil mi?"

"Elimden yemek için bu kadar istekli misin, tatlım?"

Son seferinde odadan koşarak çıkan o olmasına rağmen, yine bana dönüyordu. Bu deneyimi tekrarlamak istememesi çok şey anlatıyordu.

Cevap vermek yerine yemeğe odaklandım. Biraz makarna ve sebze aldım ve mideye indirdim. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece kaşlarını çatarak bana baktı. "Açsın," dedi, sanki bu büyük bir keşifmiş gibi.

"Evet, dahi. İnsanlara uzun süre yemek verilmediğinde genellikle böyle olur." Ona keskin bir bakış attım. "Ravazzani'nin zindanında seni beslemediler mi?"

Homurdandı ve gözlerini suya dikti. "Hayır."

Tanrım. Günlerdir oradaydı. "Kaçtıktan sonra açlıktan ölüyor muydun?"

"İki ay boyunca katı gıda yiyemedim."

Mideme bir parça acıma duygusu yerleşti ama onu ittim. Kız kardeşimi kaçırmış ve incitmişti. O zindanda başına her ne geldiyse hak etmişti.

Ucu eksik olan parmağına baktım. Bu onu rahatsız ediyor muydu? Fausto, Enzo'nun elinin o parçasını Frankie'ye berbat bir hediye olarak vermişti. Enzo bunun farkında mıydı?

"Kayınbiraderinin çalışmalarını mı beğeniyorsun?" Enzo suyunu yudumladı ve parmaklarını incelediğim elinin üzerinde oynattı.

"İçime soktuğun parmaklar bunlar mıydı?"

Soru onu şaşırtmış gibi durakladı. "Hayır. Bu elimi kullandım." Diğer elini masadan kaldırdı ve parmaklarını burnuna götürdü. "Cristo, kokunu seviyorum, micina."

"Sen bir hayvansın." enemi kayıp parmağın olduğu ele doğru eğdim, henüz bırakmaya niyetli değildim. "Acıdı mı?"

"Biraz, ama onarmak için yapılan ameliyat kadar değil. enfeksiyondan sonra."

Eyvah. Bir irkilmeyi bastırdım - sonra neredeyse kendimi tokatlıyordum. Onun için zlmemeliydim. Dikkatimi yemeğime verdim, ona daha fazla soru sormamaya kararlıyım.

"Aynı zamanda uyuşmuş durumda," diye devam etti. "Yani amının ya da gtnn sıcaklığını hissetmek istiyorsam diğer elimi kullanmalıyım."

"Artık bu konuda konuşmayı bırakabiliriz."

"Ama neden? Yumruğumu nasıl kapatacağımı ve nasıl yazacağımı nasıl yeniden öğrenmek zorunda kaldığımı duymak istemiyor musun? Bazen nasıl kaşındığımı hissettiğime yemin edebilirim?"

iğnediğim lokmayı bitirdikten sonra peçeteyle ağzımı sildim. "Sana hiç sempati duymuyorum. Don'un başına geçmeyi kabul ettiğinde ve Fausto Ravazzani'yi üstlendiğinde neye imza attığını biliyordun."

Yüz ifadesi öyle tehditkâr, öyle öfkeli bir hal aldı ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Anlamadığın şeyler hakkında konuşuyorsun. Eğer haddini bilmezsen seni kafese geri gönderirim."

"Peki benim yerim neresi, Enzo? Ben senin misafirin ya da sevgilin değilim, bu yüzden işbirliğimi ya da sessizliğimi alamazsın. Hoşuna gitmiyorsa beni o lanet kafese geri koy."

"Seni işbirliğine zorlayamayacağımı mı düşünüyorsun?" Sandalyesini masadan geriye itti ve ayağa kalktı. Bacaklarının arasındaki şişkinlik hâlâ oradaydı, hâlâ belirgindi. U z a n d ı ve

elini ensemden geçirdi ve beni ayağa kaldırdı. "Sikime baktığını görüyorum. Belki de boğazına sokup boğulmanı sağlamalıyım."

Vücudumun onun sert tutuşuna verdiği tepkiyi görmezden geldim. "Eğer yaparsan onu ısırıp koparırım."

Parmakları gerildi, başparmakları tenimi okşadı. "Ben öyle düşünmüyorum. Bence sen de en az benim kadar sikimi ağzına almak istiyorsun."

Gözlerimi ona diktim. İçimdeki her şey bana savaşmamı, saldırmamı söylüyordu. Mantıken bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama bu adamın yanında büyük bir hormon ve öfke topuna dönmüştüm. Yine de bunların hiçbiri bana ihtiyacım olan şeyi, yani onun güvenini kazanmamı sağlamayacaktı. Sakin kalmalı, her zaman kontrolü elimde tutmalıyım.

Onun oyununu oynamalıyım, sonra da onu yenmeliydim.

Dudaklarımı yaladım. "Belki istiyorum, ama henüz bunu hak etmedin."

Bana iki kafam varmış gibi baktı. "Senden sakso almayı hak etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Tanıştığım her erkek için bunu yapmam." Aramıza biraz mesafe koymak için göğsünü ittim ve şaşırtıcı bir şekilde gitmeme izin verdi.

Yerine otururken bakışları daraldı, beni inceliyordu. Kendimi sandalyeme bırakmadan önce bir zeytin daha aldım. Mümkün olduğunca çok yemem gerekiyordu. Beni tekrar ne zaman besleyeceğini kim bilebilirdi?

Sandalyesine yayıldı. "Dai, Gianna. Oral seks yapmayı sevmiyor musun?"

Bu ne anlama geliyordu? Sesindeki yargılamayı duydum. Erkeklerden hoşlandığım için onların aletlerini ağzıma almaktan da hoşlanmam gerektiğini mi düşünüyordu? "Ben öyle bir şey demedim. Bunu rastgele biri için yapmadığımı söyledim. Gerçekten hoşlandığım biri olmalı."

"Neden? Amını yedim ve senden nefret ediyorum."

Alt tarafımdaki tüm kaslar bu anı hatırlayınca sıkıştı. Harika bir şeydi. "İyi, ama çoğu erkek yapmaz."

Çenesi düştü ve birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Siktir git buradan. Yalan söylüyorsun."

Cevap vermediğimde, ağzı bilmiş, sinsî bir gülümsemeye dönüştü. İşte o zaman hatamı anladım.

Bu yeni bilginin üzerine hemen atladı, vücudu benimkine doğru eğildi. "Benden önce sana kafa atan oldu mu, micina?"

Tabağıma odaklandım ve mırıldandım, "Evet, tabii ki. Tanrım, kendine gel."

"Şimdi anlıyorum, amını yaladığında neden o kadar sert boşaldığını -iki kez-. Bu işte çok iyiyim, değil mi?"

Ona gerçeğı söylemeyecektim, bu yüzden onun yerine iğnelemeyi tercih ettim. "Bilemiyorum. Daha önce beni kaçıran başka biri olmadı, o yüzden karşılaştıracak bir şeyim yok."

"Yemeğini bitir," dedi karanlık bir ifadeyle, yüzündeki ifade anlaşılmazdı. Her nasılsa bir şeyler planladığını biliyordum. Omuzlarının gerginliğinden, hareketlerimi dikkatle izlemesinden anladım. Bakışları hiç dalgalanmadı, yüzümden hiç ayrılmadı ve ben ... bundan nefret etmedim.

Yemeğe devam ederken onu görmezden geliyormuş gibi yaptım, çatalı ağzımda kaydırdım ve dişlerini yavaşça yaladım. Yumuşak bir nefes alış verişî beni cesaretlendirdi ve sandalyemde biraz daha dik oturdum.

Güçlendiriciydi. Kendimi güçlü hissettim. Onun tutsağıydım ve yatağına zincirlenmişim ama o anda sanki onu avuçlarımda içinde tutuyormuşum gibi geliyordu.

Enzo'nun etrafında olmanın bir ipte yürümek gibi olduğunu öğreniyordum, aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucuydu, karşılaştığım diğer erkeklerden çok farklıydı. Bana her an zarar verebilirdi ama dün gece beni suda kurtardıktan sonra içimden bir ses bunu yapmayacağını söylüyordu. Bana işkence etmesi için çok zaman vardı ama yapmadı.

Beni cinsel bir şeye zorlayabilirdi ama bana tecavüz etmezdi. Aşağılamak ve zevk vermek dışında

Bana dokunmamıştı. Beni ona dokunmaya da zorlamadı.

Bir oyun oynuyorduk ama ben kuralları bilmiyordum. İyi ki kurallara uymakla hiç uğraşmamışım.

Beni acele ettirmedi, sadece sessizce oturdu ve yememi izledi. Bir ısırığa daha dayanamadığımda peçeteyle ağzımı sildim. "Ben bitirdim."

"Git tuvaleti kullan ve geri gel."

Sesindeki baskınlık, kendimi durduramadan ayağa kalkmama neden oldu. Banyoya doğru yürürken, neden bu kadar kolay itaat ettiğimi merak ettim. Rolümün bir parçasıymış gibi davranabilirdim.

Ama rol mü yapıyordum?

Beni kaçıran kişinin banyoya ulaşmama yetecek kadar zincire izin vermesi düşünceli bir davranıştı. Beni kafese kilitleyip yalvarttığı zamanlardan çok farklıydı. Onu yumuşatıyor muydum? Tuvaleti kullandım ve ellerimi yıkadım, sonra bir bezi ıslattım ve kurumuş spermleri vücudumdan sildim.

Sen gördüğüm en ateşli şeysin.

İltifat beklemiyordum. Sataşmalar ve tehditler, evet. Belki de onu biraz kızdırıyordum.

Güzel.

Daha fazla erteleyemeyince derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım. Enzo yatağa uzanmış, çıplak bir şekilde bana bakıyordu. Kahvaltı masası kaldırılmış, ekip çoktan gitmişti. Venti büyüklüğündeki siki yarı sertleşmiş, kalçasına dayanmıştı. Yatağı okşadı. "Gel ve uzan. Ödülünü alma vaktin geldi."

Enzo

Gia'nın güverteye gizlice bakışını izledim. Onu kurtaracak birini mi arıyordu?

Gülümsememi bastırdım. Onu kurtaracak bir şey yoktu. Benden değil. "Şimdi, Gia."

Emrime anında yatağa sürünerek karşılık verdi ve bu ses tonunu kullandığımda hevesle hareket etmesi hoşuma gitti. Sessizce sırt üstü uzandı ve iyi bir evcil hayvan gibi bekledi.

Ama zihninin içini görebiliyordum. Henüz kırılmamıştı, bu da bunun güvenimi kazanmak için bir oyun olduğu anlamına geliyordu.

Zavallı yanlış yönlendirilmiş micina.

Kazanmam gereken bir güven yoktu. Eğer Gia onun yanında gardımı indireceğimi düşündüyse, yanılıyordu. O benim için bir araçtı.

Yine de onunla birlikte oynayabilir, amının büyüüne kapıldığıma inanmasına izin verebilirdim.

"Kollar yukarı," dedim, itaat ettiğinde memnun oldum. Bakışlarının kahverengi derinliklerinde isyan vardı ama hiçbir şey söylemedi, sadece ellerini kelepçelerle yatağa sabitlememi izledi. Bacaklarını şimdilik serbest bıraktım.

Kelepçelendiğinde dirseğimin üzerinde doğruldum ve ona baktım. O kadar güzeldi ki. Ablası bir porno yıldızını andırırken, Gia daha çok bir Hollywood aktrisini andırıyordu. Klas ve zarif, günlerce bacakları var, ama biraz da genç Angelina Jolie'ye benziyor.

"Bacaklarını aç," diye emrettim. "Bana amını göster."

Çenesinde bir kas sıçradı ama dediğimi yaptı. Piercingi bir boğanın kırmızı pelerini gibi onu çağırıyordu ama ben onu bekletmeye karar verdim. Onun yerine meme ucunu ağzıma aldım ve inleyene kadar emdim. Sonra diğer tarafa geçtim ve aynı ilgiyi ona da gösterdim. Dişlerimi meme ucunda gezdirmeden önce ona "Göğüslerin muhteşem," dedim. "Sadece onları emerek boşalabilir misin?"

"Öyle bir şey yok." Sesi soluk soluğaydı ve alay doluydu. "Bu sadece porno ve aşk romanlarının kadınları yetersiz hissettirmek için iddia ettiği bir şey."

Onun saflığına karşı başımı salladım. "Birçok kadını bu yola getirdim."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı.

Cazzo, onun ağzı. Onun için planlarım olmasaydı, bütün günümü orgazm olana kadar göğüslerini emerek geçirirdim. Bacaklarının arasına geçtim, yüzüm doğrudan amının üzerindeydi. "Bunu başka bir zamana saklayacağım. Öğle yemeğindeki tartışmamıza devam etmeyi tercih ederim."

Kaşlarını çatarak bana bakarken alnında kırışıklıklar oluştu. "Ne tartışması?"

Kaygan kıvrımlarına sokuldum, uyarılmışlığının misk kokusunu içime çektim. Çoktan ıslanmış ve şişmişti. Bu kolay olacaktı. Dilimi piercinginin etrafına sarmadan ve onunla oynamadan önce belli belirsiz "Baş hakkında," dedim.

Dilimi o küçük metal parçasının etrafında döndürürken gözlerimiz kilitlenmiş halde beni izliyordu. Nefes alış veriş hızlanırken dudakları hafifçe aralandı ve ben de klitorisine odaklanarak onu ciddiyetle yalamaya başladım. Kaygan ve lezzetliydi ve sesleri daha yüksek, daha çaresiz hale geldikçe uyluk kaslarının her iki tarafında da titremeye başladığını hissedebiliyordum.

"Oh lanet olsun. Oh Tanrım.

Oh fuck." Evet, neredeyse oldu.

Klitorisi dilime karşı sıkılaştı ve hemen geri çekildim, iç uyluğunu öpmek için kaydım. Gia yatağın içine doğru sarktı. Beni azarlamasını bekledim ama yapmadı. Nefes almaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu. Göğüslerine doğru süründüm ve meme uçlarıyla oynamaya başladım, birini emerken diğerini büküyordum. Kalçalarını karnıma doğru salladığında, tekrar amına döndüm ve onu dillemeye başladım.

O gelmeden hemen önce durdum.

Bunu iki kez daha yaptım. Dördüncü seferde, nefes nefese kalmış ve inliyordu, tutarsız bir karmaşa içindeydi. "Lanet olsun," diye sızlandı. "Beni orgazm için yalvartmaya mı çalışıyorsun?"

Meme ucunu bir patlamayla bıraktım. Kabarık ve kırmızıydı, ağzımdan ıslanmıştı. "Hayır."

"O zaman ne sikim? Lütfen, Enzo. Daha fazla sataşmaya dayanamıyorum."

"Ağzını sikmeme ve boğazından aşağı boşalmama izin ver."

O zaman gelmene izin vereceğim."

"Seni pislik." Kıvrınarak beni üzerinden atmaya çalıştı. Ama ben çok büyük ve çok kararlıydım. Buna sahip olacaktım. Tekrar amına doğru süründüm.

"Hayır, lütfen. Bu çok fazla."

Şişkin olan klitorisine yumuşak öpücükler kondurdum. "Sikimi ağzında istediğini söyle. Boşalmamı yutacağını söyle."

"Enzo!"

"Bana padrone de ve ağzını sikmeme izin ver." Dilimin ucuyla piercing'ine fiske attım.

"Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum, o yüzden hayır."

"Efendi demek." Daha önce hiçbir kadın bana bu isimle hitap etmemişti ama Gia'nın bundan nefret edeceğini biliyordum, bu yüzden önerdim.

"Siktir git. Sana asla öyle demeyeceğim."

Onu tekrar kızdırdım, dilimi girişine soktum, onu bir horoz gibi soktum. Uzuvarları titrerken sırtı kamburlaştı ve bir dizi yaratıcı İngilizce küfür savurdu. Karnını öpmek için gevşediğimde neredeyse gülümseyecektim.

"Lütfen," diye neredeyse çığlık atıyordu.

"Kelime, Gianna. Dimmi. Sonra ağzını açacak ve sikimi yutacaksın."

Göz kapaklarını sıkarak kapattı. "Tanrım, senden nefret ediyorum. Hayır, bundan daha fazlası. Nefret, senden ne kadar nefret ettiğimi anlatmak için çok hafif bir kelime."

Onu görmezden geldim ve klitorisini birkaç kez emdim. Tepki vermemeye, beni kandırmaya çalıştı ama ben yüzüne değil vücuduna dikkat ediyordum. Zeytin rengi tenini ter kaplamıştı, dayanmaya çalışırken her tendonu geriliyordu. Daha fazla dayanamazdı. Yaklaştığında geri çektim.

İşte o zaman yenilginin yüz hatlarını büktüğünü gördüm. Sonunda kazanamayacağını anlamıştı.

Karnına bir öpücük kondurdum. "Söyle ve ben boşaldıktan sonra senin de boşalmana izin vereyim."

"Lütfen, padrone," diye fısıldadı. "Per favore."

Bu küçük zaferden aldığım zevk, Don D'Agostino olarak yaşadığım her şeyin üstündeydi. Güçten, paradan, hepsinden daha iyiydi. Aletim zonkluyordu ve hiç bu kadar sert olmamıştım. Daha çaresiz.

Başının üzerine oturdum, dizlerim yastığın üzerinde onu destekliyordu ve sikimi ağzına doğrulttum. "Mettilo in bocca."

Dudakları aralandı ve ben de bundan faydalanarak ereksiyonumu o sıcak cennetin içine kaydardım ve hayal ettiğimden bile daha iyiydi. Gözlerim neredeyse kafamın içinde geri yuvarlanıyordu ve kendimi toparlamak için bir an durmam gerekti, böylece yükümü çok erken patlatmadım. Sonra dili shaftın alt tarafında çırpındı ve kalçalarım esneyerek sikimi daha derine itti. "Cazzo, Gianna!" Boğazının girişine çarptığımda nefes nefese kaldım.

Muhteşemdi, dudakları sikimin etrafına gerilmiş çok seksiydi ve yavaşça ağzını sikmeye başladım, sikimin kayboluşunu ve tükürüğüyle kaplanmış olarak yeniden ortaya çıkışını izledim. "Bellissima," diye nefes aldım. "Tu sei perfetta."

Bana bakarken bakışlarında kararlılık vardı, sanki bana hayatımın en iyi oral seksini yapacak ya da denerken ölecekti. Kendime engel olamayarak daha da hızlandım, onu çok sıkı, çok iyi hissediyordum ve kalçalarımın arkasından cızırtılar geliyordu. Homurdandım, inmek için ağzını kullandım, yatak başlığına tutundum ve kalçalarımı kabaca ittim. Gözleri sulandı ama asla kopmadı, asla öğürmedi, sadece ona verdiğim her şeyi sessizce aldı. Mükemmel bir evcil hayvan.

Mükemmel evcil hayvanım.

Anında taşaklarım gerildi ve boğazından aşağı boşalıyordum, titreyip sarsılırken ağzına sıcak fiskiye patlıyordu, orgazm daha önce hissettiğim hiçbir şeye

benzemiyordu. Öyle bir şeydi ki

İnanılmazdı, durmadan devam ediyordu, sanki içimi dışıma çeviriyor, beni kurutuyordu. "Minchia!" Tavana doğru bağırdım. "İç beni, güzel kız."

Sonunda ağzından çıktım ve tükürüğüyle karışmış uzun bir benim dilinden sikimin ucuna doğru ilerledi. Kirli ve içgüdüsel, yaşadığım sürece asla unutamayacağım bir görüntüydü. Sonra dudaklarını yalayarak son bağlantıyı da kopardı ama tek kelime etmedi. Saçlarını okşadım. "La mia troia," diye mırıldandım, sonra kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim. "Sana ödülünü vereceğim."

Beni emmesi onu daha da ıslatmıştı. Girişinde kayganlık birikmişti, ben de parmaklarımı amının içine soktum ve klitorisini hızla dilledim. Kaslarının kasılması ve "Oh, siktir!" diye bağırması için çok beklemem gerekmedi. Kasılırken kalçaları başımın iki yanına bastırdı, amı parmaklarımı sağdı ve kısa bir an için sikimin üzerine boşalmasını diledim.

Altımda gevşediğinde, hassas ve ağırlı olacağını bilerek gevşedim. Ama memnun olmuştum. Bana istediğimi vermişti. Parmaklarımı çekmeden yatağın yanına uzandım ve bir kolumu ona dayadım. "Şimdi benden hoşlanıyor musun, micina?"

Bakışları beni öldürebilseydi, oracıkta ölürdüm. Bana bakarken saf nefretten başka bir şey yoktu. "Taşaklarını kesip denize atmak istiyorum."

Kıkırdadım. "Gördün mü? Birbirimizden nefret edebiliriz ama yine de harika seks yapabiliriz."

"Eğer seninle tartışırsam, kabul edene kadar beni sıkıştıracaksın."

"Şimdi öğreniyorsun. Benimle kavga etmezsen senin için çok daha kolay olacak." Parmaklarımı yavaşça amından çektim ve ağzına götürdüm. "Yala."

Dilini dışarı çıkardı ve parmaklarımı ağzına sokmama izin verdi. "Madre di Dio," diye fısıldadım, kendini tenimden temizlerken taşaklarımda yeniden dolgunluk oluşuyordu. "Sei molto sporca."

Her ne kadar onunla dalga geçmeye devam etmek istesem de, çalışmam gerekiyordu. İmparatorluğum kendi kendini yönetmiyordu. İsteksizce geri çekildim ve yataktan kalktım. Kızarmış ve kızarmıştı, gevşek ve iyi kullanılmıştı. Dio cane, onu yatağında böyle görmek hoşuma gidiyordu, kısıtlanmış ve merhametimde.

Yeniden giyindim ve ellerini serbest bıraktım. "Beladan uzak dur." "Beni serbest mi bırakıyorsun?"

"Zincirin kilidini açmayı başarsan bile nereye gideceksin? Yine suya mı?" Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum."

"Belki geri döndüğünde bir silah bulur ve kalbini sökerim."

Çok kana susamış ve vahşi. Ulaşabileceği bir silah bulsa deneyeceğine şüphe yoktu ama bulamayacaktı.

Fark etmediği şey ise artık ölümden korkmadığımdı. Onunla yüzleşmiş ve hayatta kalmıştım. Artık günlerim hayaletli, gecelerim ıstırap doluydu. Sonum geldiğinde onu memnuniyetle karşılayacaktım.

Tişörtümü giydim ve kapıya yöneldim. "Umarım yaparsın, Micina. Umarım yaparsın."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Gia

I Esinti sıcak tenimi öperken yüzüm güneşe doğru eğdim. Su mavisinin ortasında demir atmıştık. su, yukarıda parlayan parlak bir gökyüzü. Etrafımızda hiçbir şey yoktu ve güvertede tek başımaydım, ayak bileğimdeki zincir sıcak küvete ulaşmama yetecek kadar hareket etmeme izin veriyordu.

Bu yataın kime ait olduğunu ve ortaçağdan kalma bilekliği unutabilseydim şu anda cennette olurdum.

Dün bütün gün manşetimin kilidini açacak bir şey aradım. Ne yazık ki hiçbir şey yoktu. Enzo tuvalet kağıdı rulosunun yayını alıp götürmüştü ve kaçmama yardımcı olacak kadar keskin başka bir şey yoktu. Kıyafetlerini buldum, bu da en azından üzerimi örtmemi sağladı. Bunun onu kızdırıp kızdırmaması umurumda değildi. Beni zaten yeterince küçük düşürmüştü.

Enzo'nun kıyafetleri sevdiği açıktı. Neredeyse tanıdığım herkesten daha fazla giysisi vardı, bir dolap dolusu tasarım gömlek ve kot pantolon, takım elbise ve ayakkabı. Etiketleri tanıyordum -hepsi İtalyan'dı- ve eşyalar ucuz değildi.

Dün gece ya da bu sabah geri gelmemiştı, bu da bana düşünmekten başka yapacak bir şey bırakmıyordu. Çoğunlukla o oral seks hakkında.

Bundan nefret ettiğimi, sonrasında kendimi tecavüze uğramış hissettiğimi söylemek isterdim ama yalan olurdu. Ağzımı sikmesine izin vermek ve ben onu emerken yüzündeki şaşkın zevki görmek çok güçlüydü. Uzun, çok uzun bir süre oral seks hakkında düşünecekti. Boşalması da bir ya da iki dakika sürmemiştir.

Bellissima. Tu sei perfetta.

Beni övmesinden ne kadar hoşlandığımı kendime bile itiraf etmek istemiyordum. Beni kaçırın bir adamın özgüvenimi gerçekten artıran ilk kişi olması ne kadar üzücüydü? Bu çok boktan bir durumdu. Ama Enzo'nun yalan söylemek için bir nedeni yoktu, sahte iltifatlarla beni kazanmak için bir nedeni yoktu. Sözleri dürüst ve isteksizdi, sanki o da tam olarak inanamıyormuş gibiydi.

Tüm o seksi kelimeleri söyleyen sesini hatırladıkça ayak parmaklarım kıvrıldı. Tanrım, adam İtalyanca'da kimsenin yapamayacağı kadar edepsiz konuşabiliyordu. Buna neden bu kadar güçlü tepki verdiğimi bilmiyordum ama vermiştim.

"Ciao! Permesso?"

Bir erkek sesiydi ama tanımadığım bir sestiydi. Dönerek Enzo'nun tişörtünü çıplak kalçalarımın üzerinden biraz daha aşağıya çektim ve bacak bacak üstüne attım. "Prego!"

Tanrım, umarım bu yemektir.

Muhtemelen yirmili yaşlarının sonlarında olan genç bir adam yatak odasından geçip güverteye çıktı. Koyu renk saçları ve çenesi tam D'Agostino'ya göreydi. Kaçtığım gece bir çift memeden kokain çekerken gördüğüm adamdı bu.

Elindeki tepsiyi havaya kaldırdı. "Ciao, bella. Sana öğle yemeği getirdim."

Daha dik oturdum. "Merhaba. Teşekkür ederim."

Tepsiyi masaya bıraktı ve kendini boş sandalyeye bıraktı. "Ben Massimo. Eğlenceli kardeş."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "O halde sonunda sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

ile a Göz kırp, o eklendi, "I am Ayrıca ve yakışıklı kardeşim."

Üç D'Agostino erkeği de yakışıklıydı ama bunu ona söyleyecek değildim. Su işkencesi bile bana bunu itiraf ettiremezdi. Tepsiyi inceledim. "Peki sen ne getirdin?"

Ellerini dramatik bir şekilde birbirine sürttü. "Bir bakalım. Bize sandviç, şarap, salata getirdim . . ." Sonra elini cebine attı ve masanın üzerine bir paket beyaz toz attı. "Ve bir parti."

Kokainle ilk kez karşılaşmıyordum ama ona bakakaldım. "Kardeşinin tutsağı olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Bu da muhtemelen bir kaçışa benden daha çok ihtiyacın olduğu anlamına geliyor."

Bir sandviç almak için uzandım ve ciabatta ekmeği üzerinde taze mozzarella, domates ve fesleğen bulduğuma sevindim. "Öğle yemeğini burnundan çektiğini biliyor mu?"

Kaşlarını çatarken kaşlarının arasında küçük bir çukur oluştu. "Senin vahşi Mancini'nin kızı olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim ve daha önce de kokain kullandım. Sadece gün ışığında değil."

Pudra paketini kenara kaydırды ve fazladan sandviç aldı. "Bu gemide birkaç hafta daha geçirirsen görürsün. Her türlü eğlence için de çaresiz kalacaksın." "Ne zamandır yattasın?" diye sordum ve sandviçten bir ısırık aldım. Oh, Tanrım. Neredeyse inleyecektim. Uzun zamandır tattığım en güzel şeydi. İtalyanlar gerçekten de yemeklerini.

"Dört yıldan biraz daha fazla."

Bu mantıklıydı. Frankie'nin söylediklerine bakılırsa herkes Enzo'nun İtalya ya da Avrupa'da saklandığını sanıyordu. Enzo'nun suya girdiğini bilmiyorlardı. Zeki, zeki mafya.

Şarap şişesini açtım ve bir kadehi ağzına kadar doldurdum.

İçin, sürtükler. "Yalnızlık çekiyor olmalısın."

Massimo omuz silkti. "Birkaç haftada bir kadın getiriyoruz. O kadar da kötü değil."

Kaçtığım geceki sikiş festivalini, Enzo'ya sakso çeken kadını hatırladım. Massimo ve Vito

meşgul. "Bu riskli değil mi? İçlerinden biri konuşabilir."

"Gerçek isimlerimizi bilmiyorlar. Ayrıca sürekli hareket halindeyiz, bir yerde asla uzun süre kalmıyoruz."

"Gün boyunca benimle takılabilirsin. Çok sıkıldım."

"Çok uzun kalmamalıyım." Kendisine şarap ikram etti. "Burada olmam kardeşimin hoşuna gitmeyecek."

"Enzo'nun ne düşündüğünü sikeyim." Beyaz şaraptan sağlıklı bir yudum aldım. "O bir pislik."

"O her zaman böyle değildi," dedi Massimo. Bu yorum Vito'nun kafeste bana söylediklerine benziyordu, zindanın Enzo'yu kötü yönde değiştirdiğini söylüyordu.

"Sana inanmadığım için beni affet," diye mırıldandım. "Kız kardeşime ne yaptığını biliyorum."

Massimo omuz silkti ve elinde şarap kadehiyle sandalyesinde arkasına yaslandı. "Çoğunlukla Mariella ile sahil evinde takılmak için onu terk etti."

Enzo'nun misafirperverlik kavramını Massimo ile tartışmak istemedim. Kaybedilmiş bir savaştan bahsediyoruz. Konuşkan görüldüğü için, bunun yerine ondan bilgi almaya karar verdim.

"Mariella nasıl biriydi?"

Bir ses çıkardı ve yüzünü güneşe doğru eğdi. "Bir stronza. Ama çok güzeldi ve ağabeyimin ondan istediği her şeyi yaptı."

Bunda beni rahatsız eden bir şey vardı. Enzo'nun başka bir kadına hükmettiğini, ona istediğini yaptırdığını düşünmek hoşuma gitmiyordu. Bekle, başka bir kadın mı? Herhangi birini kastetmiştim. Onun herhangi bir kadına hükmettiğini düşünmek hoşuma gitmiyordu.

Kahretsin, bu da kulağa doğru gelmedi.

Biraz daha şarap içtim. "Ona ne oldu?"

"Milano'da bir tasarımcıyla yaşıyor. Belki onu tanıyorsundur? Brunello Calli."

Brunello'yu tanıyordum. Yaşlıydı ve çok titizdi. Modeller hep ondan şikayet ederdi. "Onun için biraz yaşlı görünüyor."

"Bazı kadınlar yaşlı erkeklerden hoşlanır, değil mi?"

Biraz daha şarap içerken bunu düşündüm. "Sen ve kardeşlerin kaç yaşındasınız?"

"Ben yirmi sekiz yaşındayım, Vito otuz iki. Enzo otuz sekiz yaşında."

Kahretsin, benden 18 yaş büyüktü. Neredeyse yaşımın iki katı. Neden öğrenmedim?

Bunu şimdilik bir kenara bırakarak, "A r a n ı z d a dört yıl mı var?" diye sordum.

"Anlatıyor, değil mi? Sanırım hiçbirimizin spontane olmadığını söylemek yanlış olmaz."

"Anladığım kadarıyla annenle baban mutlu bir evlilik sürdürmemişler?"

Homurdandı. "Büyürken evimizde kimse mutlu değildi. Babam zalim bir adamdı. Bunu sana söylemem Enzo'nun hoşuna gitmeyecek ama bu doğru."

Bu çok acımasızdı. Babam beni görmezden gelmiş olabilir ama kız kardeşlerim ve ben mutlu bir çocukluk geçirdik. Çoğunlukla Frankie, Emma ve bana baktığı için. En büyük ablam olmasaydı kim bilir neler olurdu? "Peki ya Enzo'nun karısı?"

"Kardeşimi çok merak ediyorsun." Beni inceledi ve karanlık bakışlarını aydınlatan spekülasyonlar umurumda değildi. "Onu anlamayı umuyorsan, vaktini boşa harcıyorsun, güzelim."

Buna inandım. "Bana Gia de. Neden bunun zaman kaybı olduğunu söylüyorsun?"

"Çünkü o her zaman bir adım öndedir. Onu alt etmek mümkün değil."

Belki, belki de değil. Enzo daha önce benim gibi biriyle karşılaşmamıştı. "Belki, ama kocası metresiyle bu kadar açık bir şekilde birlikte olurken bunu görmezden gelen bir kadını merak ediyorum."

Massimo sözlerim karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Burada işler böyle yürür. Hiçbir iyi İtalyan kadın kocasının bu şekilde davranmasını istemez."

Merhaba, ataerkillik. Seni tekrar görmek güzel. "Bunu nereden biliyorsun? Ona hiç sordun mu?"

"Che cazzo! Enzo'nun karısına sevişmeyi sevip sevmediğini mi soruyorsun? Ma sei pazzo?"

"Bu da ne demek oluyor?" "Deli misin sen?"

Yani "deli "nin eril versiyonu pazzo'ydu. Bu kelimeyi hatırlamam gerekiyordu. "Kadınlar da sevişmeyi sever, Massimo."

"Bunu biliyorum," diye mırıldandı, göz göze gelmedik. "Ama eşler değil. Onlar saflık için, evlerimize göz kulak olmaları ve çocuklarımızı yetiştirmeleri için seçilirler."

Bu, yüzlerce kez duyup ezberlediği bir şeye benziyordu. Elimle işaret ettim, parmaklarımı birbirine kenetleyip salladım. "Siz İtalyanların dediği gibi, cazzata!"

Kıkırdadı, rüzgâr siyah saçlarını dalgalandırıyordu. "Senden hoşlanıyorum.

Çok komiksin."

Feminizmin burada bir yenilik olması çok saçma. "Evlilik uzun ve zordur. Eşinizi seçerken size saygı duyan, eşitiniz olan birini bulmalısınız."

"Sen uzun ve sert dedikten sonra aklım başımdan gitti," dedi sırtarak.

Gülerek salatadan bir çeri domates kopardım ve kafasına fırlattım. "İğrençsin."

"Ve ayrıca büyüleyici. İtiraf et."

Aslında öyleydi. Massimo ve Enzo'nun nasıl akraba olabilecekleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. "İyi, evet. Mağara adamlarından hoşlanan kadınlar için belli bir çekiciliğin var."

"Bir mağara adamı için bu nasıl? Bence öğle yemeğimizi bitirip bu şarap şişesini jakuziye götürmeliyiz."

Bu kulağa mükemmel bir fikir gibi geliyordu, bir sorun dışında. "Mayom yok."

"Mariella'nın kıyafetleri muhtemelen hâlâ gemidedir. Sana bir tane bulabilirim."

Oh, süper. Tam da istediğim şey. Enzo'nun eski metresi gibi görünmek için kendimi giydiriyorum.

Yine de sıcak küvet kulağa hoş geliyordu. "Tamam. Kilidimi açma şansın var mı?" Ayak bileğimdeki kelepçeyi

işaret ettim.

"Eğer yaparsam, kardeşim beni taşaklarımdan asar, güzelim." "Burada olduğun için kızmayacak mı?"

"O ve Vito çalışmakla meşguller. Genelde bütün gün telefon ve e-posta görüşmesi yaparlar."

"Peki, ne iş yapıyorsun?"

"Boh . . . film izle, güneşte uzan. Yüzmek. Mürettebatla konuş."

Parti yapmasına ve kokain çekmesine şaşmamalı. Massimo sorumluluk almaya hevesliydi ve Enzo ona yapacak hiçbir şey vermiyordu. "O zaman birbirimizi eğlendirebiliriz."

"Va bene." Masadan kalktı ve ayağa kalktı. "Gidip Mariella'nın eşyalarını getireyim."

"Bana bir iyilik daha yapar mısın?"

"Kilidinizi açmayı gerektirmediği sürece, evet."

"Olmaz. Çizim yapmak için kağıt ve kalem istiyorum." "Çizim gibi mi?"

"Tasarımlar. Giysi tasarımcısı olacağım."

Bana doğru sırttı. "Kıyafetleri seviyorum ama modelleri daha çok seviyorum."

Gözlerimi gökyüzüne doğru yuvarladım. "Tabii ki biliyorsun."

Tahmin et ne oldu? Eğer gitmeme izin verirsen, seni birileriyle tanıştıracacağım." "Dai, Gia," dedi sırtarak. "Bir telefon görüşmesiyle

burada sikime binecek on kadın bulabilirim. Kardeşlerim ve ben güzel amların içinde yüzüyoruz."

Midemin çukuruna bir taş yerleşti. Bunun beni neden rahatsız ettiğini bilmiyordum ama ediyordu. En iyisi bu konuyu şimdi açmamaktı. "Nasıl unutabilirim ki?"

"Merak etme," dedi Massimo uzaklaşırken. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, kardeşimin bir kadın için böyle davrandığını daha önce hiç görmemiştim."

Massimo'nun yüzümde ne görüp de böyle gülünç bir yorum yaptığını merak ederek şarabımı aldım. Kıskaç değildim. Enzo buradan Roma'ya kadar her kadını becerebilirdi, umurumda bile değildi. Bu insanlar gerçekten onun ilgisini çekmek istediğime mi inanıyorlardı?

Lütfen, padrone. Per favore.

Sıcak utanç tenimi karıncalandırdı. Şarabımı yeniden doldurdum ve kendime başka seçeneğim olmadığını söylemeye çalıştım. O sözleri söylemem için beni zorlamıştı. Değil mi? Sonra kısa bir süre sonra yaşadığım orgazmı hatırladım.

Kesinlikle buna değer.

Enzo

Konferans görüşmesinin diğer ucundaki adam konuşmaya devam ediyordu ve ben de yarım kulakla dinliyordum. Vito ve ben üst güvertedeki ofisimizdeydik ama ben tutsağımı düşünüyordum. Kokusunu, tenini. Sonunda boşalmasına izin verdiğimde yüzündeki ifadeyi. Çok mükemmeldi, alıngan bir tavrı ve benimkiyle eşleşen berbat bir iştahı vardı.

Onu ormanda kovalamak, sonra yakalayıp yerde becermek istiyordum, çırpınıyor ve benimle dövüşüyormuş gibi yapıyordu. Cazzo, onu dize getirmek istiyordum. Hemen şimdi.

Vito karşımdaki koltuğundan telefonu sessize almak için uzandı. "Dikkatini veriyor musun? Ve yalan söyleme, çünkü cevabı zaten biliyorum."

"O zaman neden bu soruyu soruyorsun?" Telefonun sesini açmaya gittim ama kolumu yakaladı.

"Hata yapma lüksümüz yok Zo."

Ona kaşlarımı çattım. "Peki tam olarak neden endişeleniyorsun, kardeş?"

"Günlerdir kafan yerinde değil ve halletmemiz gereken ciddi bir iş var."

Elini sıktım, sonra telefonun sesini açtım ve Belçika'daki bağlantımızı kestim. Kusursuz bir Fransızcayla, dile getirilen tüm konuları neredeyse kelimesi kelimesine anlatarak tek tek cevapladım. Bakışlarım kardeşimin gözlerinden hiç ayrılmadı ve onun şaşkınlığını görebiliyordum. Zamanla

Birkaç dakika sonra bağlantı kesildi, her iki tarafı da tatmin etmiş ve bizi bir sürü paradan kurtarmıştım.

Sandalyemde arkama yaslanarak kaşlarımı kaldırdım ve sakinleşmeye çalıştım. "Ne diyordun?"

Avuçlarını yukarı kaldırdı. "Özür dilerim."

"Beni bir daha sorgulama. Seninle bu konuşmayı yapmaktan yoruldum."

Kardeşim ikna olmuş görünmüyordu. Onun yerine parmaklarıyla düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. "Onun bir videosunu çekip Ravazzani'ye göndermeliyiz."

"Hayır." Tepkim anlık ve içgüdüsel, mantığa değil duygulara dayanıyordu ama içimdeki her şey bu fikre isyan etti. Ses tonumu yumuşatarak, "Henüz değil. Daha çok erken."

"Ne kadar uzun süre kalırsa, bunun bize geri tepme ihtimali o kadar artar."

"Peki bu nasıl geri tepecek?"

Birbirimize baktık, o an durgunluk içinde uzayıp gidiyordu. Yat demirliydi, bu yüzden motorlar sessiz, su sakindi. Vito'nun ne düşündüğünü biliyordum ve bunu yüzüme söyleyecek cesareti olup olmadığını merak ediyordum. Zaten gergindim. Belki de aklımı küçük tutsağımdan uzaklaştırmak için tam da ihtiyacım olan şey kardeşimle bir kavgaydı.

Ellerini havaya kaldırdı. "Peki, tamam. Ondan vazgeçmeye hazır olmadığını görebiliyorum. En azından bana ne planladığını söyleyecek misin?"

"Tekrar söylüyorum, hayır. Bundan hoşlanmayacaksın ve beni bundan vazgeçiremeyeceksin."

"Ona zarar vermeyi planlıyorsun."

"Düşündüğünüz şekilde değil. Giulio Ravazzani'yi arama çalışmalarında ne durumdayız?"

"Gabriel Sánchez dün Amsterdam'dan ayrıldı ve Barselona'ya giden bir uçağa bindi. Tek bildiğim bu."

"Muhtemelen Andrea Di Vittorio'nun kaybolduğunu duydu ve deşifre olduğunu biliyordu. Şimdiye kadar başka bir takma ad kullandığına şüphe yok."

"Evet, tahminimiz bu yönde. Onlara Barselona'daki tüm uçuş kayıtlarını ve havaalanı güvenlik görüntülerini inceleyorum."

"Madrid'i de kontrol etsinler. Barselona biletinin yanlış yönlendirme olması mümkün."

"Eğer Barselona sahteyse, Giulio dünyanın herhangi bir yerinde olabilir."

"Doğru, ama yanlış yönlendirme en çok gerçeğe yakınsa işe yarar. Barselona'da olduğuna inanmamızı istiyor ki İspanya'daki diğer şehirlere bakmayalım. Madrid'i dene, sonra Malaga'yı."

"Yapacağım." Vito telefonuyla mesajlaşmaya başladı.

Bir saat sonra, Vito dikkatimi çektiğinde Haiti'de birlikte çalıştığım bir banka müdürüyle telefonda para alışverişi yapıyordum. Cep telefonunu yüzüme doğru tuttu. "Stefano arıyor," diye mırıldandı. "Muhtemelen DNA testiyle ilgilidir."

"Telefona cevap ver ve hoparlörü aç," diye emrettim, sonra da bağlantıma onu geri arayacağımı söyledim.

Vito bazı düğmelere bastı ve hücreyi masanın üzerine koydu. "Pronto."

"Ciao, Vito. Sanırım Don D'Agostino da seninle birlikte?" "Buradayım," dedim. "Rapor ver."

"Benden değiştirmemi istediğin veritabanı var ya? Hiç sorun olmadı. İlgili dosyalardan bazılarını sildim ve geride kalan diğerlerini değiştirdim."

"Va bene," dedi Vito. "İyi iş, Stefano. Para bu öğleden sonra transfer edilecek."

"Grazie, Stefano," diye ekledim. Sonra onun listesine bir görev daha eklemeye karar verdim. Aklımı kurcalayan bir şeydi bu. "Benim için başka bir şey yapmanı istiyorum."

"Elbette, Don D'Agostino." Sesi teslim olmuş gibiydi ama umurumda bile değildi.

"Birinin geçmişine bakmanızı istiyorum. Ne kadar küçük ya da önemsiz olursa olsun, hayatlarının her ayrıntısını bilmek istiyorum. Anladın mı?"

"Sì, sorun değil."

"Her detay, Stefano. Sağlık kayıtları da dahil. Bunun için sana iyi bir ödeme yapacağım."

"Anlıyorum. Sadece bir isme ve doğduğum şehre ihtiyacım var." "Gianna Mancini, Toronto."

Vito masamın karşısında kıpırdamadan duruyordu ama onu görmezden geldim.

"Mümkün olan en kısa sürede rapor vereceğim," dedi Stefano. "Bir günden fazla sürmez."

"Güzel. Bana her zamanki gibi e-posta gönderin."

Telefonu kapattık ve ben dizüstü bilgisayarına geri döndüm, Vito'yu da onaylamadığı şeylerle baş başa bıraktım. Sonunda kardeşim, "Ona takıntılı olduğunu hâlâ inkâr mı ediyorsun, kardeş?" dedi.

Okunmamış e-postalar listemde gezindim. "Onun hakkında ne kadar çok bilgiye sahip olursam, ona karşı o kadar çok şey kullanabilirim."

"Cazzata!"

"Benimle konuşurken ses tonuna dikkat et. Ve mahkumum hakkında fikrini almak istediğimde bunu soracağım. Aksi takdirde çeneni kapalı tut ve bırak ben halledeyim."

"Sadece kafanla düşüneceğine söz ver, sakinle değil, per favore."

Bu noktada bunun bir olasılık olduğundan emin değildim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Gia

T Bu mahkûm için işler biraz da olsa iyiye gidiyordu.

Artık yatta bir arkadaşım vardı. Massimo bugün öğle yemeği ve şarapla tekrar geldi ve pek çok ortak noktamız olduğunu keşfettim. Onunla birlikte olmak eğlenceliydi ve daha da iyisi, ağabeyine hiç benzemiyordu.

Massimo bana dün gece ve bu sabah çizimler yapmamı sağlayan kalemler ve kağıtlar getirdi. Ayrıca bana Enzo'nun yatak odasında televizyonun nerede saklı olduğunu ve DVD koleksiyonunu nerede bulabileceğimi gösterdi.

Ve en iyisi, Enzo ona yaptığım destansı saksodan beri geri dönmemişti. Muhtemelen hala sersemlemişti, kendine tekrarını istemediğini söylemeye çalışıyordu. Ama geri dönecekti, özel yeteneklerimden daha fazlası için hazır olacaktı.

En azından geri dönmediğinden oldukça emindim. Gecenin bir yarısı arkamda sıcak bir bedenin beni sıkıca tuttuğunu, saçlarımdan yumuşak nefesler aldığını hayal meyal hatırlıyordum. Bu sabah nihayet uyandığımda yatağın boş tarafı soğuktu, bu yüzden emin olamıyordum.

Massimo ve ben öğle yemeğinden sonra jakuzide rahatladık. Bileğimdeki zincir olmasaydı, neredeyse ben yokmuşum gibi davranabilirdim.

bir tutsak. Bana sosyal medyadan komik videolar gösteriyordu, sonra bir yemek videosu geçti.

"Bekle," dedim bileğini tutarak. "Ne yaptıklarını görmek istiyorum."

"Bu spagetti carbonara, Roma'da yaptıkları gibi."

"Bunu yapmanın farklı yolları mı var?"

"Gerçek klasik yöntem pancetta ile yapılır. Amerikalılar pastırma kullanarak hile yapmaya çalışırlar."

"Amerikalılar," diye alay ederek onu güldürdüm. "Onlar yemek hakkında ne bilir ki?"

"Aynen öyle. Bunu bir ara senin için

yapacağım." "Yemek yapabiliyor musun?"

Utanmış gibi başını öne eğdi. "Zor değil."

Bu hikayede daha fazlası vardı. Ve beslemesinde geçtiğimiz yemek videolarının sayısı birdenbire anlam kazandı. "Bekle, sen gerçekten yemek yapabiliyorsun, değil mi? Yemekle ilgileniyorsun."

"Yemek yapmayı sevdim. Bana yapacak bir şey veriyor. Ama karaya döndüğümüzde gerçek bir D'Agostino olarak yerimi alacağım. Bir katil ve infazcı olarak, 'ndrina'yı yönetmeye yardım edeceğim."

"Bunu neden şimdi yapamıyorsun?"

"Yardımları istemiyorlar. Bana aptalmışım gibi davranıyorlar.

Bir çocuk. Özellikle de Enzo."

Beni esir alan kişiyi savunmak istemedim ama bunun mafyayı biraz eksik satmak olduğunu düşündüm. "Onunla bu konuda konuştun mu?"

Massimo homurdandı. "Şu anki haliyle makul olduğunu düşünüyor musun?"

"Belli ki şu anda sizi saklı ve güvende tutmak istiyor, ama her zaman yatta sıkışıp kalmayacaksınız-"

"İyi bir öğleden sonra geçiriyor musun?"

Kapının yanındaki öfkeli ve derin sesi duyunca ikimiz de irkildik. Massimo sessiz kaldı ama ben Enzo'nun

karanlık bakışına kendi bakışımla karşılık verdim. "Evet, o yüzden mahvetmeden önce gitmekte özgürsünüz."

"Giden kişinin ben olacağımı sanmıyorum, Micina."

Massimo ayağa kalktı ve hemen sıcak küvetten çıktı. "Mi dispiace, fratello-"

Enzo elini kaldırdı ve öne doğru yürüdü. "Seninle sonra ilgileneceğim. Git Vito'yu bul."

Massimo sessizce bir havlu kaptı ve beline sardı. Uzaklaştı ve ben kapının kapandığını duydum, dikkatim hâlâ jakuzinin yanında duran öfkeli mafyadaydı. "Neden kızdığını bilmiyorum. Hâlâ zincirliyim."

Parmakları gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Sıkıldığını fark etmemiştim, Gianna."

"Bir psikopatın yatında tutsağım ve yapacak hiçbir şeyim yok. Tabii ki sıkıldım."

Gömleği güverteye vurdu ve sergilenen tüm tonlu zeytin tenine bakmamaya çalıştım.

"Yani kardeşimle takılırken bir iki replik söylemedin mi?"

Massimo'yla benim burada ne yaptığımızı mı düşünüyordu? Sesime ağır bir alaycılık kattım. "Kokain için biraz erken ve burası bir gece kulübü sayılmaz ama biraz molly'yi geri çevirmezdim. Sende var mı?"

Kot pantolonunun düğmelerini açarken, "Yarın biraz getirtirim," diye cevap verdi.

Soyunduğunu fark ettim. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Görünüşe göre evcil hayvanımın eğlendirilmeye ihtiyacı var." Kot pantolonunu kalın kalçalarından aşağı doğru itti ve gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Her zaman komando mu olursun?"

Cevap vermek yerine sıcak küvete tırmandı ve oturdu. "Buraya gel, Micina."

"Olduğum yerde iyiyim."

"Hemen buraya gel, yoksa seni yatağıma bağlar ve ağlayana kadar kenetlerim."

"Neden?"

"Çünkü seni cezalandıracağım ve eğer bir daha sormak zorunda kalırsam, seni kenara çekip kışına bir kemer indireceğim."

"Buna cesaret edemezsin."

Gülümsemesi kesinlikle sinsiydi. "Sözlerimden asla şüphe etme, Gia. Ben her zaman ne demek istediğimi söylerim. Gel lan buraya. Şimdi."

Yaklaştıkça kalbim hızla çarpıyordu. Ne yapacağını asla bilemiyordum ve bu beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde heyecanlandırıyordu. Kendimi onun yanında buldum, bedenim olasılıklarla uğulduyordu. Ellerimi omuzlarına koymaya başladım ama o bileklerimi yakaladı ve kollarımı arkama çekti. "Üstüme tırman, yüzün bana dönük olsun."

Bir eliyle bileklerimi tutarken, diğer avucu kalçama yerleşerek kucağına oturmama yardım etti. Bu pozisyon vücudumu öne doğru eğdi ve göğüslerimi dışarı çıkardı. Meme uçlarım mayomun üstünden dışarı çıkıyordu ve dudaklarını birinin etrafına sarıp sertçe emdi.

İnledim ve sikişinin kalınlaştığını, suyun içinde uzadığını hissedebiliyordum. Aramızda fokurdayan karanlık bir enerji vardı, öfke ve şehvetimizden beslenen bir enerji.

Dişlerini kumaşla kaplı meme ucumun üzerinde gezdirdi ve sonra serbest bıraktı. "Amını sikime sür. Kendini pis bir evcil hayvan gibi boşalt."

İçimden küçük bir ürperti geçti ama burnumun ucuyla ona baktım. "Siktir git, Enzo."

Üstümün iplerini çözdü ve uçup gitmesine izin verdi. Her bir mememi uzun dakikalar boyunca emip ısırarak günlerce hissedeceğim izler bırakırken, serin esinti göğüslerimin üzerinden geçti. Meme uçlarımı sıkıp çekerek neredeyse taciz ediyordu ve ben inlemekten kendimi alamıyordum. Onun baskınlığı ve saldırganlığıyla ilgili bir şey beni ateşledi. Bana ne kadar çok verirse o kadar çok istiyordum, ona doğru eğiliyor ve sessizce devam etmesi için yalvarıyordum.

"Amına dokunmayacağım," diye fısıldadı köprücük kemiklerimi yalarken. "Eğer boşalmak istiyorsan

beni kullan ve sikime srtn."

Çok ıslanmıştım, vücudum zaten yanıyordu ve boşalmak için can atıyordum. Omuzlarım kısıtlanmaktan dolayı ağrıyordu ama iyi bir şekilde ve kalçalarımı onun şişman sikinin üzerinde yuvarlamayı arzuluyordum. Klitorisim zonkluyordu ve kendimi neden inkar ettiğimden emin değıldim. Eğır o beni tatmin etmeyecekse, bunu kendim yapabilirdim.

Sanki iddiasını desteklemek istercesine boğazımı öptü, sonra dişlerini etime geçirdi ve ağzımdan uzun bir inilti döküldü.

"Direnmene gerek yok." Dudaklarını enemde gezdirdi ve ona doğru sallandım. "Amin ıslak ve muhtaç olmalı. Boşalmanın ne kadar iyi hissettireceğini düşün."

"Tanrım, sen en ktssn." Mağlup olmuş bir şekilde aşağıya indim ve cinsel organımı onun sikine bastırdım. O kadar sert ve kalındı ki, işi bitirmek için fazlasıyla yeterliydi. Enzo homurdandı ama hareketsiz kaldı. Oyununun ne olduğundan emin değıldim ama bu orgazma ihtiyacım vardı.

"Devam et," diye fısıldadı. "Klitorisini sikimin üzerinde kaydır." Meme ularımdan biriyle ziyafet çekerek baskı uyguladı ve bu işe yaradı. Hareket etmeye başladım, kalçalarımı geçici olarak salladım ve mayomun altının onun şaftındaki ipeksi sürtünmesi yeni favori şeyimdi, çikolata ve kaşmir gibi hepsi bir araya geldi.

Daha hızlı hareket ettim.

Çok geçmeden kalçalarım çalkalanmaya, zevk almaya başladı ve o da arkasına yaslanıp beni izlemeye başladı. Umurumda bile değıldi. İhtiyacım olanı ondan yardım almadan da alabilirdim, çok teşekkür ederim. "Siktir! Çok iyi, mafya babası. Çok, çok iyi."

"İşte bu, Bella. İşte iyi bir kız." Bu sözler beni daha da yükseltti, kaslarım hazır olmak için gerildi. Yine beynimin içindeydi ama duramayacak kadar yakındım.

Konuşmaya devam etti. "Ne kadar sert olduğumu hissediyor musun? Aminin içinde kaymayı, seni parçalara ayırmayı ve yarmayı çok istiyorum. Aletimle dolu olmak istemez misin?"

Kendimi onun aletine bırakmaya devam ederken ağzım gevşedi. İnanılmazdı, ama onu içimde hissetmek

bin kat daha iyi olacak. "Evet. Tanrım, evet."

"Seni becermem için bana yalvar, mia sporca puttana."

Yapamadım, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Sadece gelmem gerekiyordu.

"İstediğini biliyorum," dedi. "Vücudun benim sikimi almak için yaratılmış. Amin şu anda çok boş."

"Oh, Tanrım," diye soluk soluğa kaldım. İçimdeki her şey bir yay gibi kıvrılıyordu ve kalçalarım titriyordu.

Dudakları kulağıma değdi. "Mücadele etmek istiyor musun, Micina? Benimle dövüşmek mi istiyorsun? O zaman seni tutabilir ve çok sert becerebilirim."

İşte bu oldu. "Siktir, evet!" Vücudumdaki her molekül zevkten çalkalanırken sarsılmaya başladım. Parlak ışık göz kapaklarımın arkasına doldu ve ellerinin kalçalarımın giderek doruk noktamın geri kalanını atlatmama yardım ettiğini hissettim. "Çok iyi," diye nefes aldım, parmaklarım saçlarının arasından geçiyordu.

Nefesimi tutmaya çalışırken alnımı onunkine yasladım. "Gösteriyi beğendin mi, il pazzo?" Deli adam.

İri bir eliyle boğazıma sarıldı. "Bittiğini kim söyledi?"

Enzo bacaklarım hala beline sarılı, ayak bileğim hala zincirli halde dururken şaşkın bir nefes aldım. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi jakuziden çıktı, su vücutlarımızdan aşağı süzülüyordu.

Güverteye çıktığında kaslı gövdesi boyunca kaymama izin verdi. Aramıza mesafe koymak için hiç zaman kaybetmedim - bu da spor yaptığı dev ereksiyonu görebileceğim anlamına geliyordu. Elbette dakikalar önce ona sürtünürken hissetmişim ama görmek ... vay canına. Bu şey çok etkileyiciydi. Ve göz korkutucuydu.

Ne yazık ki, meydan okumayı hep sevmişimdir.

Aletini arzulamayı bitirdiğimde bakışlarıyla karşılaştım. Sırtışından ne düşündüğümü anladığı belliydi. Jakuzinin kenarına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Işıltılı koyu renk gözleri vücudumu boydan boya gezdi ve iğne uçları tenimin üzerinde gezindi. "Hadi bir oyun oynayalım," diye derin bir sesle mırıldandı.

"Hayır, teşekkürler."

"Bu bir soru değildi. Seni becereceğim, Gianna.
Hemen şimdi."

Yakındaki bir havluyu kaptım ve vücuduma sardım. "Vay be. Bu bir oyun değil ve ben buna rıza göstermiyorum. Beni duyuyor musun, Enzo? Rıza göstermiyorum."

Üst dudağı kıvrıldı, yüzünde hınzır bir ifade vardı. "Daha beş dakika önce sikimi sürerken rıza göstermiştin. Hatırlamıyor musun?" Eğildi, yere atılmış pantolonunun içine uzandı ve küçük bir anahtar çıkardı. "Ayrıca, bu oyunu seveceğini ikimiz de biliyoruz."

"Hayır."

"Numara yapmayı bırak. Nelerden hoşlandığını biliyorum."

Tam olarak korktuğum şeydi. Birkaç dakika önce yaşadığım muhteşem orgazma rağmen hâlâ tahrik oluyordum. Benimle konuşması, benimle ilgilenmesi -kaba ve kaba- yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu ve nedense bundan zevk alıyordum.

O bir bela. Bir mil uzunluğunda baba sorunları olan horoz aç bir sürtük.

Ben hâlâ hem geçmişteki hem de şimdiki güvensizliklerle boğuşurken, Enzo uzanıp sikini avuçladı ve okşamaya başladı. Şaftını çalıştırırken kaslar patladı ve ben büyülenmiş bir şekilde baktım. Ahh. Taşakları bile seksiydi ve taşaklar kesinlikle seksi değildi. Neden, neden, neden bu adam üzerimde böyle bir etki bırakıyordu?

"İşte oyun," dedi. "Sana koşman için on saniyelik bir avans veriyorum. Sonra seni kovalayacağım. Ve seni yakaladığımda yere yatırıp sikeceğim."

Ne zaman, eğer değil.

Beni tuttuğu, bacaklarımın arasına girdiği görüntüler beynimi bombardımana tutarken parmaklarım havlunun içinde kıvrıldı. Bu fikir çok yanlıştı ama arzu ciğerlerimi bir yumruk gibi sıkarken amım sıkıştı.

Sesimi eşit tutmaya çalıştım. "Bunu istediğimi sana düşündüren nedir?"

Başını salladı. "Çünkü bundan bahsettim ve iki dakika önce sikimin üzerine boşaldın. Sanırım bu fikir hoşuna gitti."

Nefes alışım hızlandı, yeterince hava almak için çabalarken burun deliklerim açıldı. Elbette fark etti, bakışları göğsüme kaydı ve sıırttı. "Benimle olabildiğince sert dövüşmek iyi hissettirmez mi? Aletimi içine sokmadan önce bana istediğın kadar vurmak ve tekmelemek?"

"Hayır," diye fısıldadım güçsüzce. Bacaklarımın arası çok ıslaktı ve bunun jakuziyle hiçbir ilgisi yoktu. Ağzım aniden kurudu, ben de dudaklarımı yaladım. "Sen delisin."

"Sì, certo. Ama benden saklanamazsın, Gia. Düşündüğün her şeyi görüyorum. Şu anda bunu düşünürken bile nefes nefese kalıyorsun."

Kafamdan çık, mafya bozuntusu.

"Diğer seçeneğın," diye devam etti, hala bacaklarının arasını yavaşça okşayarak, "yatağımda ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmek ve kıcını bana sunmak."

"Asla olmaz. O şeyin kıcına girmesine asla izin vermeyeceğım."

Aslında gözlerini devirdi. "Kendine yalan söyleme, micina. Söz veriyorum bunu parmaklarımı sevdiğinden daha çok seveceksın, ki bu da çok fazla demek."

Şimdilik bu konuyu kapattım. Elimde daha büyük sorunlar vardı. "C seçeneğini istiyorum, yukarıdakilerin hiçbirini."

"Cazzata. Gözbebeklerin büyümüş ve azgınlıktan neredeyse hiperventilasyon geçiriyorsun. Acele et ve karar ver."

"Sana bir sakso daha çekebilirim."

Ağzının kenarı kasıldı. "Beni tekrar emmek için çok heveslisin. Bunu sevdim, Gianna." Yanıma geldi ve ben havluyu daha sıkı kavradım. Ne yapacaktı acaba?

Ayaklarıma doğru eğildiğinde panik boğazımda düğümlendi. Anahtarı kullanarak ayak bileğimdeki kelepçeyi açtı ve kelepçe yere düşerek beni serbest bıraktı. Sonra bana baktı, gözleri vahşiydi. "Şimdi başlıyoruz. On, dokuz, sekiz-"

Havluyu bıraktım ve koşmaya başladım.

Yatak odasına doğru hızla koşup yataın geri kalanına açılan kapıya yönelirken kalbim küt küt atıyordu. Ofisinden geçip ana koridora doğru yıldırım gibi uçtum. Tenimin her santimi canlıydı, damarlarımdaki kan hararetle pompalanıyordu. Bunu yapabiliirdim. Ondan uzaklaşabilir, saklanabilir ve sonunda kaçabilirdim. İstediğim buydu, değil mi?

Yalan söyleme. Seni yakalamasını istiyorsun. Seni ezmesini ve sikmesini.

Yapamazdım. Bu yanlıştı. Kadınların böyle bir şey istememesi gerekirdi, özellikle de kendilerini kaçırın kişiyle. Benim sorunum ne?

Sonra arkamdan geldiğini duydum. On saniye oldu mu?

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Korku ve heyecan kafamın içinde birbirine karıştı ve kendimi daha hızlı gitmeye zorladım, o beni yakalamadan merdivenlere ulaşmaya çalıştım. Beni kovaladığını neredeyse hissedebiliyordum, şehveti ve saldırganlığı havada bir parfüm gibiydi ve bedenim kendime rağmen buna karşılık veriyordu. Kızıışmış iki hayvan gibiydik ve ben onun avıydım.

Tam merdivenlerin korkuluklarına tutunmuştum ki ayaklarım yerden kesildi ve sert, çıplak bir göğse doğru sürüklendim. Kafamdaki karışıklık kavgamın gerçek olduğu anlamına geliyordu ve mücadele ettim, ama kollarımı yanlarıma sabitledi. "Bırak beni, seni lanet olası pislik!"

Cevap vermek yerine döndü ve beni geldiğimiz yoldan geri götürdü.

Çırpındım, bacaklarım ulaşabildiğim her yere tekme atıyordu ve topuğum dizinin yan tarafına değdiğinde homurdandı. Tekrar yaptım, daha sert.

"Basta, stronza!" diye kulağıma homurdandı, kolları etrafımda sıkılaştı.

Dinlemedim. Ne pahasına olursa olsun onu incitmeye kararlı vahşi bir kedi gibi tekmelemeye ve kıvranmaya devam ettim. Kocaman ve sert ereksiyonu kıcımın çatlağına bastırdı. "Sakın cüret etme, Enzo. Yemin ederim, seni öldüreceğim!"

Ofisine girdiğimizde sanki bu büyük bir şakaymış gibi karanlık bir şekilde kıkırdadı. Bu beni çileden çıkardı ve bu sefer dizinin iç tarafına bir tekme indirebildim - bu da onun tökezlemesine neden oldu. Kurtuldum ve tekrar güverteye açılan kapıya doğru koşmaya başladım.

Bu sefer beni yakalamasını istedim.

Beni korkutması gereken bir çaresizlikle istedim. Bana hiç kimsenin ihtiyaç duymadığı kadar ihtiyaç duymasını istedim, sanki beni becermezse ölecekmiş gibi. Beni en iyi şekilde alt etmesini istedim.

Nereye gittiğimi düşünemedim beni yakaladı. İri vücudu sırtıma çarptı ve beni ofis halısına düşürdü, kollarından biri düşüşümüzü destekliyordu.

"Siktir git!" Beni kontrol altına almak için mücadele ederken, kaslarım çabadan gerilirken, vücut ağırlığını kullanarak beni sıkıştırmaya karar verene kadar pençeledim ve tırmaladım.

Hareket edemiyordum. Bacakları bacaklarımı örtüyor, göğsü sırtıma çarpıyor ve iri elleri bileklerime kilitlenerek beni zapt ediyordu. Bildiğim her şekilde ona bağırdım ve küfrettim. Kafamın arkasını yüzüne çarpmaya çalıştım ama yüzüstü pozisyonumda yeterli kaldırıcı elde edemedim. Beni orada tuttu, kıpırdamadan, kendimi yormama izin verdi.

Büyük bir eliyle beni tutmak için yer değiştirdi ve sonra küt parmak uçları mayomun altından içeri girerek girişimi dürttü. "Madonna, tam düşündüğüm gibi. Damlıyor."

Aşağılanmışlık beni bir kez daha çırpınmaya itti ve meme uçlarım halıya sürtündü. "Bu korku, uyarılma değil," diye iri cüssesinin altında nefes nefese kaldım.

Kıkırdaması kaburgalarımda yankılandı. "Yalancı."

Kalın bir parmak içime girdi ve basınç nabzımın yükselmesine neden oldu. Kalçalarımı sallama isteğimi bastırdım. Kahretsin, bu iyi hissettirdi.

"Mücadeleyi bırakmadan önce kaç parmağın var, micina?"

Lanet olsun bu adama. Bu işi uzatıyordu, şartlar ne olursa olsun beni yıkmaya kararlıydı. Sanki her şey bir oyundu ve ne pahasına olursa olsun kazanmak zorundaydı.

Onu bir kez daha itmeye çalıştım ama bu hareket sadece parmağını içimde daha derine soktu. Kısa bir nefes çektim. "Seninle savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Bedenim geçici olarak seni istese bile, zihnim asla istemeyecek."

"Sanırım göreceğiz, değil mi?" İkinci bir parmak bir öncekinden daha sert bir şekilde içeri itildi. Hafif bir yanma, hızla bir ihtiyaç telaşı tarafından kovalandı. Saçlarımı topladı, ağır kütleyi yana itti ve enseme yaladı. "Çok sıcak, çok ıslak. Cennet gibi. Sikimi buraya sokmak için sabırsızlanıyorum."

"Sadece yap, il pazzo!"

Aleti kıcıma doğru sarsıldı. "Hmm. Bana böyle seslenmen hoşuma gidiyor."

"Sen yapardın." Onun kazanmasından hem nefret ediyor hem de hoşlanıyordum. İçimde hâlâ mücadele gücü olduğunu kanıtlamam gerekiyordu. Bu yüzden gerildim ve kalın pazusunu ısırdım, sertçe sıktım.

"Cazzo!" Boğuk bir kahkaha attı, kalçaları ileri doğru atılıyordu. "Beni boşaltacaksın!"

Piç kurusu bundan gerçekten hoşlandı. Onu bıraktım ve gevşedim. Bu adamın canını yeterince yakmak için yapabileceğim hiçbir şey, neden olabileceğim hiçbir yaralanma yoktu. Ne de olsa bu işin en iyisi tarafından işkence görmüştü.

Yer değiştirdi ve parmaklarını çekti. İnledim, şişmiş dokularım ihtiyaçtan ağlıyordu. Popomun bağlarını çözdü ve çürük kumaşı bir kenara fırlattı. Sonra aletin tepesi girişime sürtündü, alay etti ve ben aslında istila için istekli olan kalçalarımı eğdim. Kürek kemiklerimin arasını öptü. "İşte bu kadar. Benim için hazırsın, değil mi?"

İnkârın da, umursamanın da ötesindeydim. "Evet," diye itiraf ettim halıya.

"Göster bana. Beni içeri götür, troietta."

Bu çok kirliydi. Çok yanıltı. Yine de vücudum uğulduyor, neredeyse şehvetle yanıyordu. Bacaklarımın arasında utanç verici miktarda ıslaklık vardı, koşullar göz önüne alındığında mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla.

Bundan nefret etmeliyim. Feminizmde başarısızım.

Emma bilseydi beni çok hayal kırıklığına uğrattırdı. Ama o haklıydı. Onu içimde istiyordum.

Kalçalarımı ayarladım, aradım ve sikinin başı içime kaydı. Siktir, evet. Durmadım, kalçalarımı sallamaya devam ettim, onu daha derine sokmak için altında kıvranıyordum. Bunun için vahşiydim, beni beklediğini bildiğim patlayıcı orgazma doğru bitişe ulaşmak için çaresizdim.

"Sus," dedi kulağıma. "Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Sonra o devrıldı, ama beklediğimden çok daha yavaş bastırdı. Başlangıcı tahakküm ve güçle ilgiliydi, ama şimdi çok dikkatli bir şekilde işgal etti, sanki her seğirmeyi ve küçük hareketi hissetmemi istiyordu. Bu neredeyse baştan çıkarmaydı ve az önceki kaostan daha kötüydü. Ama bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Bunu arzuluyordum, buna ihtiyacım vardı.

Bir hırıltıyla kalçalarını son bir kez itti ve beni tamamen doldurdu ve hava ciğerlerimi aceleyle terk etti. Sıcak, sert ve çok büyüktü, aleti beni içine alıyordu ve vücudunun ağırlığı hareket etmemi engelliyordu. Tek yapabildiğim orada yatmak ve onu almaktı. Bu da onu bin kat daha ateşli yapıyordu.

"Siktir," dedi uzun bir nefes verişin ardından hem şaşkın hem de heyecanlı bir sesle uzun bir İtalyanca fısıldadı. Sonunda dizlerini halıya dayadı ve içime girmek için dirseklerinin üzerine kalktı. Artık beni tutmuyordu ama orgazm takası yapana kadar hiçbir yere gitmiyordum. En azından bunu bana borçluydu.

Hareket etmeye başladığında, kalçaları kıcımla buluştuğunda yanağıma hırıltılı nefesler çarptı. "Sen benimsin, Gia Mancini. Aksine karar verene kadar bu amcık bana ait."

Cevap veremiyordum, çünkü aleti beni en iyi şekilde mahvediyordu. İçimde hissettiklerini seviyordum, sanki

başka hiçbir şeye yer yoktu. Güvensizlik ya da endişe, geçmiş ya da gelecek yoktu. Sadece bu, tam burada. Ter tenimi kapladı ve beni çevreledi, siki vücuduma çarpıyor, çarpıyor, çarpıyordu. Zevk arttıkça gözlerimi kapadım ve ulaşamayacağım orgazma odaklandım.

Deri tokatlama ve ağır nefes alma sesleri odayı doldurdu. Beni hayattaki amacı buymuş gibi beceriyor, kendini tamamen bu işe adıyor ve bir saniye bile yavaşlamıyordu. Her vahşi itişinde halının üzerinde biraz kayıyordum ve boşalmaya çok yakındım, kaslarım kasılıyor ve geriliyordu

"Sen bana aitsin, değil mi? Söyle, Gianna."

Kelimeler içimde dönerek beni daha yükseğe çıkardı ve amımın duvarları onun sikişinin etrafında kasıldı.

"Minchia!" diye homurdandı. "Bunu tekrar yap."

Onu bir kez daha sıktım ve o da inledi. "Söyle bana. Söylediğini duyayım." Parmakları vücudumla halı arasında kayarak klitorisimi bulana kadar aşağıya indi. Sıkı daireler çizerek beni ovdu. "Bana ait olduğunu söylediğini duymama izin ver."

Kelimeler ağzımdan bir solukta döküldü. "Ben sana aidim."

Her şey değişti. Beni daha da sert, acımadan, parmakları klitorisimi asla terk etmeden sürdü. "Vieni per me, mia bella troietta."

Benim için gel, benim güzel küçük sürtüğüm.

Kelimelerin stimülasyonla birleşimi çok fazla oldu. Orgazm üzerimden hızla geçerken şoklar ayak parmaklarımdan yukarı doğru yükseldi. Beynim offline gitti, coşku beni uzaya taşıırken her şey uzun bir an için boş kaldı. "Tanrım, evet! Oh, kahretsin," diye bağırdığımı duydum uzaklardan, kontrolsüzce titrerken.

Sonunda doruğa ulaştığımda dizlerinin üzerine çöktü ve açığı değiştirmek için kalçalarımı kaldırdı. Bu onun daha derine inmesini sağladı ve birkaç pompadan sonra içimde şişti, sıcak boşalma fışkırımları amımı doldurmadan hemen önce kalçaları kekeledi.

"Dio cane!" diye kükredi, parmak uçları etime batıyordu. Yarın her tarafımın morluklarla kaplı olacağına hiç şüphe yoktu.

Bu beni dehşete düşürmeliydi ama düşürmedi.

Bir süre sonra hareketleri yavaşladı ama sallanmaya devam etti, aleti hâlâ içimde titreşiyordu. "Hepsini al, micina," diye mırıldandı ve omurgamı öpmek için alçaldı. "Bütün döllerimi al. Bunu hak ettin. Sei proprio una brava bambina."

Sen çok iyi bir kızsın.

Tanrım, keşke böyle şeyler söylemeyi bıraksaydı. Tepeden tırnağa kızarmıştım ve bu övgünün tadını çıkarıyordum. Beklemediğim bir şefkat göstererek tenimi öpücüklerle boğmaya devam etti. Yerdeki sıcak mum gibi eridim.

"Sei bellissima," diye mırıldandı omurgam boyunca öpücükler bırakırken. "Sei perfetta."

Çok güzelsin. Mükemmelsin.

İltifatlar karşısında yüzüm kızardı. Bu gerçekten oluyor muydu? Enzo D'Agostino, tatlı mı? Neden onu üstümden itmiyor ve bu kadar kaba olduğu için onu azarlamıyordum?

Aniden çekildi ve yana düştü, vücudu halının üzerine yayılmıştı, bana dokunmuyordu. Onu görmek için eğilip nefesimi tutmaya çalışırken serin hava tenime çarptı. Tavana bakıyordu, kollarını açmış, göğsü kabarmış, ter şakaklarından aşağıya ve kalın siyah saçlarına doğru yuvarlanıyordu. Uzun bir süre bu şekilde kaldık, ikimiz de konuşmadık. Ne söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Kendimi en iyi şekilde mahvolmuş hissediyordum.

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Zindandan beri bir kadının içine girmedim ve daha önce hep prezervatif kullandım."

Doğru ya. Çıplak girmişti, değil mi?

Boğazımı temizledim. "RİA'm var, o da var."

Kolunun iç kısmından kan damlıyordu ve daha önce onu ısırduğımda bunun benim suçum olduğunu fark ettim. Neredeyse özür dileyecektim ama o beni kaçıran kişiydi. Ona özür borçlu değildim. Peki, neden öyleymişim gibi hissettirdi?

"Jakuziye gir," dedi ve ayağa kalktı. "Yoksa bu gece çok ağrıyacaksın."

Kalkmama yardım etmedi ya da bana doğru bakmadı bile. Bunun yerine üzerine bir şeyler giydi ve beni yerde bırakarak ofisten çıktı. Çırılçıplaktım, onun dölüyle doluydum ve zincirlerim çözülmüştü.

Kımıldayamıyordum, kendi düşüncelerime dalmıştım. Burada açmam gereken çok şey vardı ama beynimde dönen kaosun içinden iki şey öne çıkıyordu:

Enzo D'Agostino'nun beni becermesine izin vermiştim ve bu hayatımın en iyi seksiydi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Enzo

I merdivenleri tırmandı ve ofise girdi. Massimo ve Vito da oradaydı ve başlarını kaldırıp içeri girdiğimde telefonları çaldı. Şok olmuş yüz ifadelerini görmezden geldim.

Endişelerini anlıyordum. Bana neler olduğundan ben de emin değildim. Kafam karışık, kızgın ve akıl sağlığımın sınırında hissediyordum. Gia'yla seks beklediğimden daha iyi geçmişti ama bu yine de sonrasında ona gösterdiğim şefkati, aptalca öpüşmemi ve onu bir sevgili gibi övmemi açıklamıyordu.

Hiç şüphesiz aşağıda bana gülüyordu, onun için ne kadar aptal olduğuma seviniyordu. Sihirli amcığının beni zayıflattığını, dar amcığı ve küçük soluklarıyla beni kontrol edebileceğini düşünüyordu.

En kötü kısmı? Yapamayacağından emin değildim.

Zayıf ve yorgun bir halde dün gece onunla birlikte yatağıma girmiştım, uyurken onun yumuşak tenini tekrar hissetmek istiyordum. Uykusunda iç çekerek bana sarılmıştı ve kafamın içindeki karanlık kısa bir süreliğine dağılmıştı.

Bu beni çileden çıkardı.

İlk konuşan Vito oldu. "İyi misiniz? Kavgaya sesi duyduk. Ve kolun kanıyor."

Cevap vermedim.

Masamın arkasındaki koltuğa oturduğumda Massimo'nun bakışları temkinliydi. "Zo, yemin ederim. Uygunsuz bir şey yapmadım."

"Hayır mı? Yani ona şarap ve yemek getiren sen değil miydin?"

Ona bikini verip jakuzide birlikte mi oturdunuz?"

"Evet, ama-"

Masaüstüne bir parmağımı soktum. "Sana onu benden başka kimsenin görmediğini söylemiştim. Sana ondan uzak durmanı söylemiştim."

"Mi dispiace!" Ellerini kolçaklara vurdu ve sandalyesinden kalktı. "Ama çok sıkıldım. Uzun zamandır bu yattayız ve hiçbir şey olmuyor."

Bir anda masamın etrafında döndüm. Parmaklarım kardeşimin boğazına dolandı ve onu duvara doğru iterek kısırdım. "Bu yatta olan şey, pezzo di merda, senin hayatta kalmandır. Hepimiz hayatta kalalım diye seni burada tutuyorum! Çocuklarımı İngiltere'de, benden uzakta tutuyorum, böylece hayatta kalıyorlar!"

"Sakin olun, ikiniz de." Vito oradaydı, beni çektiyordu. "Herkes gergin, değil mi? Kavgaya etmek için bir sebep yok."

Geri adım attım. "Bencil bir velet gibi davranmayı bırak Massimo ve ondan uzak dur."

"Onu becermeye çalışmıyorum, yemin ederim," dedi. "Ama kabul etmelisin ki, ona bakmak çok güzel."

Kırmızı bir sis beynimi kapladı ve kanını akıtmaya hazır bir şekilde hamle yaptım. Birden Vito yolumu kesti. "Sakin ol," dedi. "Kimse ona dokunmayacak, anladın mı?"

Massimo'nun yüzünü işaret ettim. "Vattene! Yapmam gereken aramalar ve cevaplamam gereken e-postalar var. Bilirsin, bize para kazandıran ve hayatta kalmamızı sağlayan sıkıcı şeyler."

Sandalyeme giderken Vito'nun Massimo'ya "Git buradan" dediğini duydum.

Daha önce, Massimo ve Gia'nın güvertede gülüştüklerini duyduğumda, bir hesap çizelgesini güncelleme ortasında idim. Tekrar açmak yerine e-postalarımı kontrol

ettim.

Beni neyin beklediğini görünce doğruldum. Stefano'nun Gia hakkındaki raporu.

Bu kadın hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için hevesle tıkladım. Temel bilgilerle başlıyordu; yaşı, ailesi, nerede büyüdüğü ve okula gittiği. Kaydırmaya devam ettim. Sırada arkadaşları, üniversitede nerede yaşadığı ve notları vardı.

Ve eski erkek
arkadaşı. Che cazzo?

Stefano'nun elinde Gia'nın bir coglione'ye gülümsediği bir fotoğraf, bir sosyal medya paylaşımı vardı. Grayson Webber.

Dişlerimi sıkarak okumaya devam ettim.

Grayson'ı gizlice görüştüğü başka bir kadın olan Julia Delgado ile mesajlaşırken yakaladı. İlişki aniden sona erdi.

O testa di cazzo, Gia'nın arkasından başka bir kadınla mı yatmıştı?

Che idiota! Gia gibi bir kadın yatağında ve sen onu aldatıyor musun? Onsuz daha iyiydi.

Okumaya devam ettim. Gia'nın üniversitede katıldığı bir tasarım sergisinden fotoğraflar vardı, bu da dün gece odamda gördüğüm eskizleri açıklıyordu. Giysi tasarımcısı olmak istiyordu.

"Bir sonraki limana ne zaman ulaşacağız?" Benimkinin yanındaki masasında çalışan kardeşime sordum.

Vito saati kontrol etti. "Yakıt deposunu Cannes'da doldurduk, bu yüzden bir süre geçmeyecek. Bir şeye ihtiyacın var mı? Getirebilirim."

"Elektronik bir eskiz defteri ve kalem istiyorum. Üzerine bir giysi tasarımcısı için yazılım koysunlar."

Vito'nun çenesi düştü. "Bana şaka yaptığını söyle." "Onu kafese geri koymamı mı tercih edersin?" "Tabii ki hayır. Ama hediyeler?"

"Ona nazik davranmamı isteyen sizdiniz, değil mi?" Raporu kaydırmaya devam ettim. "Ve bu bir hediye değil, bir pazarlık kozu."

Bu kardeşimi tatmin etmiş olmalı çünkü işine döndü ve beni yalnız bıraktı. Sonunda aradığım şeyi buldum. Gia'nın sağlık raporu.

RİA hakkında yalan söylememiştir, bu da rahatlatıcıydı. Ayrıca, Milano'ya taşınmadan hemen önce yaptırdığı son kontrolde cinsel yolla bulaşan hiçbir hastalığı yoktu. Ve Grayson'dan beri hiç erkek olmamıştı.

Gia kadar seksi seven bir kadın için, tahmin ettiğim kadar aktif değildi. Onu aldatan o çocuk kalbini mi kırmıştı? Cevabın evet olması neden umurumda olsun ki?

Gia

Motorlar o akşam tekrar çalıştı.

Güvertede oturuyordum, sıkılmış ve huzursuzdum, etrafımızda karanlık okyanus vardı. Enzo gittikten sonra jakuzide ıslanmış, sonra da duş almıştım. Massimo'nun getirdiği giysi yığınınından bir şort ve bir üst giydim. Her fırsatta beni kaçıran kişinin odaya gelip benimle alay etmesini, sonra da beni soyunmaya zorlamasını bekliyordum. Beni dizlerimin üzerine çöktürüp yalvartmasını.

Ama kapı kapalı kaldı.

En azından yemeği hak ediyordum. Açlıktan öldüğümü bilmiyor muydu? Şişelenmiş suyla dolu küçük bir buzdolabım vardı ama bu yeterli değildi.

Belli ki beni becerip sonra da görmezden gelebileceğini düşünmüştü. Zincirlenmediğim bile iyi bir evcil hayvan gibi yerimde kalacağımı. Sanırım açlıktan ölmem umurunda değildi. Cecilia normalde yemeğimi getirirdi ama Enzo öğleden sonra gittikten sonra ondan hiçbir iz yoktu.

Vieni per me, mia bella troietta.

Yüzümü buruşturarak yıpranmış ojelerimi karıştırdım. Neden bana bok gibi davranabileceğini düşünmesin ki? Ona bacaklarımı kolayca açtım, duymak istediği her şeyi söyledim. Muhtemelen tüm bu deneyimi kardeşlerine anlatıyordu, hepsi de ne kadar çaresiz olduğuma gülüyordu. Ne kadar sürtük, ne kadar acınası.

Siktir et.

Çaresiz ya da zavallı değildim. Bana böyle davranamaz ve bundan kurtulamazdı. Emma'ya hep kendini savunmasını söylüyordum, peki ben neden kendi tavsiyeme uymuyordum? Geçmişte, biri bana yanlış yaptığında, sonuçlarına katlanırdım.

Ben Mancini'yi siken Gia'ydım. Bu stronzo'nun beni kontrol etmesine izin veremezdim.

Ayağa kalkarak yatak odasından geçtim ve boş ofise girdim. Yatın ana bölümüne doğru ilerlerken bilerek halıya bakmadım. Daha önce olanları yeterince hatırlıyordum, daha fazlasına gerek yoktu.

İleride kahkahalar yankılandı, ben de sesi takip ettim. Kahkaha mutluluk demekti, bu da Enzo'nun bu işe karışmadığı anlamına geliyordu. İyi oldu. Onun kendini beğenmiş yüzünü görmeden de yapabilirdim.

Yemek alanına girdim ve Massimo ile Vito'yu masada buldum. Beni gördüklerinde gülümsemeleri kayboldu. "Sinyorina!" Vito beni tepeden tırnağa incelerken ayağa kalktı. "Ne yapıyorsunuz?"

"Yemek arıyorum." Masanın üzerindeki tabakları işaret ettim. "Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil." Cevap veren Massimo'ydu. Ayağa kalktı ve bana bir sandalye uzattı. "Lütfen, bize katılın."

"Teşekkür ederim." Oturdum ve boş bir tabağı limon ve kapari soslu tavuk piccata ile doldurmaya başladım.

Vito bana bir bardak beyaz şarap doldurdu. "Zincirini çıkarmış. Bunu beklemiyordum."

Görünüşe göre Enzo da kardeşlerine öğleden sonraki tüm detayları anlatmamıştı. "Senin

Sanırım kardeşim sürprizlerle dolu."

İki adam anlamadığım bir bakış attı, ben de dikkatimi yemeğe verdim. Kahretsin, çok güzeldi. Zengin ve tereyağlı tavuk ağızımda eridi. "Tanrım, bu harika," diye mırıldandım. "Bu teknede yemekleri kim pişiriyorsa her kuruşuna değişiyor."

Massimo sinsice sırıttı. "Başardım."

"Vay canına, Maz. Gerçekten çok iyi."

"İstediğin kadar al," dedi Vito. "Sana yemek getirmeyeceğini bilseydim, biraz gönderirdim."

"Lucifer'den bahsetmişken, nerede o?"

Massimo, Vito ona onaylamayan bir bakış atana kadar kıkırdadı. "Ofiste, geç saate kadar çalışıyor," dedi Vito.

"Bugün size sorun yarattıysam özür dilerim, güzelim," dedi Massimo, ama ışıldayan gözleri o kadar da pişman olmadığını gösteriyordu.

"Endişelenme." Bir parça ekmek aldım ve piccata sosuna batırdım. "Kardeşin pisliğin teki. Yaptığın hiçbir şey bunu değiştirmez."

"Onu kızdırmaman akıllıca olur, Gia."

Bu tavsiye beni gerçekten kızdırmaya başlayan Vito'dan geldi. "Üstümü örtmemi ister misin, Vito? Böylece onu kadınsı cazibemle tekrar baştan çıkaramam."

"Bunun için çok geç," diye mırıldandı Massimo.

"İkinizin de anlamadığı şey," diye tersledim, "burada olmak istemediğim. Kardeşinizi baştan çıkarmaya çalışmıyorum."

Massimo teslim olmak için avuçlarını kaldırdı ve Vito şarabını yudumladı. Ben yemeğe odaklandım. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra daha fazla dayanamadım. "Motorların tekrar çalışmaya başladığını fark ettim. Peki nereye gidiyoruz? Siderno'da güzel plajlar olduğunu duydum."

"Çok şirin," dedi Massimo. "Çok komiksin, bella."

"Fratello," diye tısladı Vito, sonra uzun bir dizi hızlı İtalyanca konuştu. Massimo gözlerini devirdi ama sessiz kaldı. Keşke ben de

bu alışverişı anladım. Massimo bana iltifat ettiği için Vito kızmış mıydı?

"Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?" Vito'ya sordum.

Uzun bir süre bana bakarken parmak uçlarını masaya vurdu. "Senden hoşlanıp hoşlanmamam önemli değil. Bir kadının, hem de bir Mancini'nin kardeşler arasında sorun çıkarmasını istemiyorum."

Kardeşler, çoğul mu? Massimo telefonuyla uğraşıyordu ve bana hiç dikkat etmediği için yüzümdeki dehşet ifadesini fark etmemişti. Vito gerçekten de küçük kardeşiyle de yatmaya başlayacağımdan mı endişeleniyordu? Tanrım, sanki öyle olacaktı gibi. Massimo'yla o şekilde ilgilenmiyordum.

Tanıdık bir ses bağırdı, "Vito! Dove sei?"

"Eccomi!" Vito geri seslendi.

Dondum kaldım, sonra tüm kaslarımı gevşemeye zorladım. Yanlış bir şey yapmıyordum. Eğer burada yemek yememden hoşlanmıyorsa, bu çok kötüydü. Biraz daha piccata tavuğuna uzandım.

Enzo elinde bir yığın kâğıt, hızlı İtalyanca konuşarak aceleyle içeri girdi ve beni masada otururken görünce durdu. Şaşkın bakışlarını cesaretle karşılayarak çığnemeye devam ettim. Evcil hayvanının tasmaı kaymış, mafya babası!

Ofisinde yaptığımız destansı sevişmeden sonra duş almış ve üstünü değiştirmişti ama saçları dağınıktı, sanki hayal kırıklığıyla ellerini saçlarında gezdirmiş gibiydi. Hayatının en iyi orgazmını yaşamış bir adam gibi görünmüyordu.

Hayır, o sadece bendim, sanırım.

Her neyse. Umarım kolundaki ısırık izi çok acıdır.

"Bize katıl," dedi Massimo, boş sandalyeyi işaret ederek. "Ya da katılma," dedim. "Ciddiyim, lütfen katılmayın."

"Herkesin yemek yediğini fark etmemiştim," dedi alçak ve tehditkâr bir sesle. "Sanırım ben de yiyeceğim."

Hay sikeyim.

En sondaki koltuğa, benim karşıma oturdu ve bir kadeh şarap doldurdu. Sonra uzandı ve

bardağımı yeniden doldurdu. "Yemeği beğendin mi?"

Bir ısırik daha alarak, "Kaçırıldığımdan beri ağzıma aldığım en güzel şey" dedim. Al bakalım, Enzo.

Kardeşlerine dönmeden önce ağzının kenarı seğirdi. "İkiniz de. Dışarı."

Massimo neredeyse sandalyesinden fırladı ve odadan çıktı. Vito daha yavaş gitti, çıkmadan önce Enzo'yla bir bakışmayı ihmal etmedi. Emma ve benim yaptığımıza benziyordu, Frankie'nin ikiz zihin birleşmesi dediği sessiz bir iletişim. Enzo ve Vito birbirlerinin zihinlerini okuyabilecek kadar yakın mıydılar?

Yalnız kaldığımızda Enzo bir parça ekmeğe uzandı. Bir tabak zeytinyağına batırdı ve bir ısırik aldı. Çiğnerken ağzına ya da güçlü çenesine bakmamaya çalıştım.

"Burada ne yapıyorsun, micina?"

"Yemek." Tabağımı işaret ettim. "Mahkûmların yemeğe ihtiyacı olduğunu unuttun mu?"

Aniden, güçlü bir hamleyle tüm tabak ve çanakları masadan yere itti. Ağzım açık bir şekilde her şeyin yere düşmesini izledim, tüm o muhteşem yiyecekler artık boşa gitmişti. Önündeki ahşap masa artık temizdi.

"Buraya gel." Elini uzattı, karanlık bakışları tepedeki ışıktaki parlıyordu.

"Neden?" Korkunç bir şey yapmayacağına dair ona güvenmiyordum. "Kalk ve o seksi kıcını kaldırıp buraya gel, bambina." "Yoksa?"

"O zaman kafese geri dönüyoruz."

Bunu kastettiğinden emin değildim ama bunu şansa bırakamazdım. Ayrıca, o zaten en kötüsünü yapmıştı. Beni sikmişti ve ben buna bayılmıştım. Bundan daha aşağısı olamazdı.

Çenemi kaldırarak ayağa kalktım ve yanıma doğru yürüdüm. Uzandığımda bileğimi yakaladı ve kalçalarının arasında bana yer açmak için geri çekildi. Ben karşı koyamadan ayağa kalktı, kalçalarımı kavradı ve beni üzerine kaldırdı.

masaya. Sonra masaya oturduğumda üzerimde yükseldi, beni çevreledi.

Eğildi ve burnunu yanağımda gezdirdi, elleri belime gitti. Bu yakınlık, bir tür narenciye sabunu ya da şampuan kokusu alabileceğim anlamına geliyordu. Çenesini kaplayan kaba bıyıkları, gözlerindeki küçük kehribar parçalarını görebiliyordum. Bunları fark etmekten kendimi alamadığım için nefret ediyordum. Daha da kötüsü, onları çekici buluyordum.

Dikkatim o kadar dağılmıştı ki şortumu çıkardığını fark etmedim.

"Ne yapıyorsun?" Sesim istediğimden daha nefes nefese çıkmıştı. "Sabahtan beri çok ağrım var, D'Agostino."

"Sana söyledim. Yemek yiyorum." Bir elini göğüs kafesime koydu ve sırtımı masaya yasladı. Sonra hızlı bir hareketle beni belden aşağıyı çıplak bıraktı.

Oh, kahretsin. Beni kastetti.

Tavana baktım ve buna bir son vermem için bir neden bulmaya çalıştım. Ancak damarlarımda dörtnala koşan heyecan, bunun olmasına izin vermem için bana yalvarıyordu. Oralda ne kadar iyi olduğunu, beni bu kadar sert boşaltmak için hangi düğmelere basması gerektiğini nasıl bildiğini hatırladım ve bunu tekrar yaşamak istedim.

Sandalyesine geri dönerek uyluğumun iç kısmına öpücükler kondurdu ve tüylerim diken diken oldu. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Tahmin edilebileceği gibi, onun kendini beğenmiş memnuniyeti benim hırçınlığımı ortaya çıkardı. "Tavsiyeye ihtiyacın var mı?"

Tenime doğru kıkırdadı, elleri beni genişçe açtı. "Şimdiye kadar senin amını çok iyi tanıdım, bu yüzden hayır. Ama istediğin kadar bağırmaktan çekinme. Bağır ki tüm yat senin kime ait olduğunu bilsin."

Tanrım, bunu bu kadar ateşli bulmamalıydım. Bu yanlıştı ama yine de herkesin beni duyması, herkesin Enzo'nun şu anda herkesin gözü önünde bana ne yaptığını bilmesi fikri beni çıldırtıyordu.

Biri geçerken bizi görebilir.

Titredim, amım sıkıştı. Onunla bu konuda mücadele etmem mi gerekiyordu? Kafam karışmıştı, arzu sarhoşuydum ve itiraf etmek istediğimden çok daha heyecanlıydım.

Dili kıvrımlarımla buluştu ve bir nefes çektim. "Mmm," diye homurdandı boğazının altından. "Çok ıslaksın. Bu benim için mi?"

Yarığımın uzunluğunu yaladığında bir nefes verdim. "Tavuk piccata için."

Dilinin ucu piercingimle oynadı, onu hareket ettirdi ve kıvranmama neden oldu. Her girdap ve fiske içime küçük parıltılar gönderdi. "Cazzata," diye fısıldadı. "Bu benim için. Birinin seni yerken beni görmesi, herkesin boşaldığını duyması ihtimali hoşuna gidiyor."

Yaptım. Gerçekten, gerçekten yaptım.

"Belki, ama tek yaptığın konuşmak, o yüzden sanırım-" Klitorisimi emdi ve bu beni susturdu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Enzo

A Gia dilimin üzerine boşaldıktan sonra onu dikleştirdim ve ellerimi kışının altından geçirerek kaldırdım. Bir saniye için

Benimle kavga edeceğini düşündüm ama kollarını ve bacaklarını bana doladı ve ben onu merdivenlere doğru taşıırken bana tutundu. "Umarım bir sonraki yemekten önce birisi o masayı dezenfekte eder" diye mırıldandı.

Dudaklarım kıpırdadı, kahkahalar boğazıma oturdu. "Az önce sana harika bir orgazm yaşattım ve sen mikroplar için mi endişeleniyorsun?"

İç çekerek başını koluna yasladı, alnını boğazıma dayadı. Tatlı nefesini tenimde hissedebiliyordum, kokusu her yanıma sarmıştı. Ona daha sıkı sarıldım.

Basamakları çıktım, yorgunluk her adımda daha da ağırlaşıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde Gia sessiz kaldı. Aramızdaki bu delice çekime onun da kafası karışmış mıydı?

Yatak odama ulaştığımda yorganı indirdim, onu yatağa yatırdım ve kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Hâlâ belden aşağısı çıplaktı, dirseklerinin üzerine kalktı ve beni izledi. "Gömleğini çıkar," diye emrettim.

Dediğimi yaptı ama kaşlarını çattı. "Kukum çalışmıyor, D'Agostino. Sanırım onu kırdın."

Yatağa girdim ve onun yanına uzandım. Sonra yorganı ikimizin üzerine çektim. Yarı sertleşmişim ama onu tekrar becermek için iyileşmesini bekleyebilirdim. "Sakin ol. Sadece uyumak istiyorum."

"Dün gece nerede uyudun?"

"Buradayım ama uzun sürmeyecek." Saat üç gibi geldim, birkaç saat dinlenmek için çaresizdim ve güneş doğduğunda ayrıldım.

Gia bana dokunmaya çalışmadı, sadece ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. Daha da yaklaştım, yüzünü ona döndüm ve bir kolumu ortasına attım.

"Bu kadar berbat olmana şaşmamalı. Sen bir uykusuzluk hastasısın." "Benim berbat halimi seviyorsun," diye fısıldadım

saçlarının yumuşaklığı.

İnkâr etmedi ve orada uzun bir süre sessizce kaldık, uyku zihnimin kenarlarını çekiştiriyordu. Her şey yavaşlıyor, bulanıklaşıyordu ve ben bunu memnuniyetle karşıladım. Gece için onu tekrar zapt etmeden önce birkaç dakika daha özgür kalmasına izin verecektim.

"Karına ne oldu?"

Sorusu beni sarsarak uyandırdı. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Onu sen mi öldürdün?"

"Çocuklarımla annesini öldüreceğimi mi sanıyorsun?"

Başımı salladım. "Dai, Gianna."

"Mafyada duyulmamış bir şey değil."

Bu doğrudu. Yaşlı Mommo ve eşlerinin sürekli ortadan kaybolduğu hakkında söylentiler vardı. Ama o piçi bir daha asla düşünmek istemedim. Umarım şu anda cehennemde yanıyor. "Bir araba kazasıydı," dedim.

"Oh, bu korkunç. Çocuklarınız da onunla birlikte arabada mıydı?"

"Hayır. Korumalarımın biriyle birlikteydi. İkisi de emniyet kemeri takmıyordu ve anında öldüler."

"Ne kadar korkunç. Onu özlüyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Bizim evliliğimiz öyle değildi. Bu bir ortaklıktı, aşk değil."

"Sanırım bunu anlıyorum. Sanırım annem yaşlandıkça babamla evlendiğine pişman olmuş. En azından Frankie öyle söyledi."

"Sen gençken öldü, değil mi?" Roberto onunla evlenip Toronto'ya götürmeden önce ünlü bir model olan güzel Sophia Romano Mancini'yi herkes tanırdı.

"Evet, sekiz yaşındayken. Çocuklarınız nasıl?"

"Neden bu kadar çok soru?"

Bir omzunu kaldırdı. "Merak ediyorum. Kendimi eğlendirmemi istiyorsan, bana bir telefon al."

Homurdandım. Bunun olma olasılığı sıfırdı. "Luca benim en büyüğüm, on iki yaşında. Nicola dokuz yaşında."

"Onlarla hiç vakit geçirdin mi?"

Ciddi olup olmadığını anlamak için arkama yaslandım. "Che cazzo? Tabii ki yaptım."

"Oh." Alt dudağını dişledi.

Demek Roberto iyi bir baba olamamıştı. Benimki de öyle. Luca doğduğunda geçmişteki hataları tekrarlamayacağıma yemin ettim. Çocuklarımın benim gibi korku ve nefret içinde büyümesini asla istemedim. İşkence ve eziyetle. Onları dünyanın tüm şiddetinden ve çirkinliğinden koruyacaktım.

Ravazzani onları yataklarından sürükleyene kadar da işe yaramıştı.

Bir kez daha onun yanına yerleştim ve gözlerimi kapattım. Kelimeler ben onları durduramadan dökülmeye başladı. "Luca yemeği çok severdi ve her zaman mutfaktaydı. Ona nonna'mın tariflerini gösterdim, onu pazara götürdüm. Sekiz yaşındayken bile bıçaklarla arası iyiydi. Bir soğanı bir restoran şefi gibi doğrayabilirdi."

"Bu çok hoş. Peki ya kızın?"

Preseme düşündüğümde göğsümde bir sızı hissettim. "Kısa bir süre önce ona bisiklet sürmeyi öğretmişim," dedim, sesim hırçındı. "Düştü ve dizini sıyırdı, ben de

"En sevdiği renk olduğu için özel bir mor bandaj taktım."

"Onları seviyorsun."

"Şaşırmış gibi görünmeyin. Çocuklarımı dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum."

"O zaman neredeler? Neden seninle birlikte gemide değiller?"

Tenim ısındı, sırtımdaki kaslar gerildi. Gerçekten bu kadar bilgisiz miydi? "Onları güvenli bir yerde tutuyorum. Hayatım sürekli tehdit altında, bu yüzden çocuklarım kendi iyilikleri için benden uzakta saklanıyorlar. Ravazzani'nin onları asla bulamayacağı bir yerde."

"Fausto senin çocuklarına zarar vermez, Enzo."

Saflığına homurdandım. "Oğluma ve kızıma silah doğrulttu, onları benim önümde tehdit etti. Eğer kendini haklı hissederse, bana ya da aileme zarar vermek için yapabileceklerinin sınırı yok."

"Onları sık sık görüyor musun?"

Ona ne kadarını söyleyeceğimden emin değildim. "Hayır. Sadece çok kısa süreler için."

"O birkaç gün güzel olmalı."

Öyleydi. Çocuklarımla yaptığım bu ziyaretlerin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Onlar olmasaydı, son dört yılı atlatabileceğimden emin değildim.

Uzun bir süre sessiz kaldı ve uykuya doğru kaymakta olduğumu hissedebiliyordum. Sonra dedi ki, "Keşke babam bana bisiklet sürmeyi öğretseydi."

"Bisiklete binemiyor musun?"

"Tabii ki yapabilirim." Güzel bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi gülümseyerek tavana baktı. "Frankie hem Emma'ya hem de bana öğretti. Gardiyanlar bize hep güldüler ama Frankie onların arkalarını dönmelerini sağladı. Çok komikti, bütün o koca korkunç adamlar bizden uzaklaşıyordu çünkü duygularımızın incinmesini istemiyordu."

Onun güzel yüzünü izledim ve göğsüm kabardı. Eksik olan bir şey aniden geri gelmiş gibi hissettim. A

Deja vu hissi, neredeyse. Zindandan önce bile onun yanında başka hiç kimseyle olmadığım kadar rahattım.

Ama neden ona sarılıyor ve mahrem düşüncelerimi paylaşıyordum? Bunu ne karıma ne de Mariella'ya yapmamıştım. Bu kadın benim tutsağımdı. Ona verdiğim her bilgiyi alacak ve ilk fırsatta bana karşı kullanacaktı. Onun yerinde kim olsa böyle yapardı.

Cazzo, aptalın tekiydim.

Yukarı uzanarak yatak başlığına tutturulmuş bağlardan birini tuttum. "Bana elini ver."

Yatağın diğer tarafına yuvarlandı ve ayağa kalktı. Savaşmaya hazır bir şekilde eğildim. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Tuvalete. Tanrım, sakın ol. Beni yatağa zincirliyorsan, önce işesem iyi olur."

Gözlerimi kapatıp gitmesine izin verdim. O dönene kadar dinlenecek, sonra onu tekrar yatağa kelepçeleyecektim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Gia

I stared at kendim içinde ve banyo Ayna.

I Orada yansıyan kişiyi zar zor tanıdım.

Saat geç olmuştu, gece yarısını çoktan geçmişti. Yemek masasında bana yaşattığı muhteşem orgazm yüzünden amım hâlâ karıncalanıyordu.

Enzo'nun bana yaptığı her şey yanlıştı, çok berbat ve yanlıştı. Normalde erkeklere güvenmezdim, özellikle de Grayson'dan sonra. Yine de Enzo'ya güvenmiştim. Bana yalan söylememişti. Bana tam olarak neden burada olduğumu ve onun için ne ifade ettiğimi söyledi. Fausto'dan intikam almak.

Peki neden artık onunla savaşıyordum? Onun yerine, bazı kadınların tasarım çanta koleksiyonu yapması gibi orgazm koleksiyonu yapıyordum.

Sei bellissima, sei perfetta.

Hatırladıkça midem bulanıyordu. Tatlıya dönüp kulağıma seksi İtalyanca fısıldamasını seviyordum. Seks sırasında beni övmesini seviyordum. Bana olan delice ihtiyacını, sevişirken neredeyse vahşileşmesini seviyordum. Çocukları hakkında konuşması, ailesini güvende tutmak için her şeyi feda etmesi hoşuma gidiyordu. Ne kadar zeki, ne kadar acımasız olduğunu seviyordum. Ne kadar öngörülemez olduğunu.

Kahretsin. Ondan hoşlanmıştım. Yani, gerçekten hoşlanmıştım.

Ne oluyor lan?

Enzo bir restoranı havaya uçurdu, beni kaçırdı ve bir kafese kilitledi, Tanrı aşkına. Tarifsiz bir şiddet uygulayabiliyordu. Yine de bu beni olması gerektiği kadar tiksindirmede.

Tanrım. Onunla bir haftadan biraz fazla oldu ve ben çoktan sık sarhoşu olmuştum.

Bu adamı sevmemem gerekiyordu. O beni kaçıran adamdı. Ayrıca, o bir mafyaydı. Babam gibi bir mafya adamına karşı asla bir şeyler hissedemezdim. Babam annemin geleceğini çalmış, onu aldatarak ve kontrolcü yaşam tarzıyla perişan etmişti. Bu hayat ablam için uygun olabilirdi ama benim istediğim bu değildi.

Yine de Enzo'nun peşinden ilk öpücüğünü yeni almış on üç yaşında bir kız gibi bayılıyordum. Tanrım, tıpkı babamın muhafızlarının dediği gibi berbat durumdaydım. Belki de baba sorunlarım vardı. Belki de bu hayatın içinde büyümek beni değiştirmiş ve kaçmamı imkânsız hale getirmişti. Normal bir ilişki ve kariyer umarak kendimi kandırıyor muydum?

Gözlerim aynada cam gibi oldu, yaşlar göz kapaklarımın arkasını sızlattı. Planım Enzo'yu baştan çıkarmak, ona yakınlaşmak ve sonra onu öldürmektir. Ama günlerdir ona zarar vermeyi düşünmemiştim. Bu noktada yapabileceğimden bile emin değildim.

Çocuklarımı dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum.

Kızına bisiklete binmeyi öğretmişti. Ve düştüğünde dizine mor bir bandaj koymuştu! Tezgâhı kavradım ve başımı öne eğdim. Hayatım boyunca babamdan böyle bir ilgi görmek istemişim. Enzo'yu nasıl öldürebilir ve o küçük kızı onu böyle seven bir babadan nasıl mahrum bırakabilirdim?

Ama Enzo'nun piyonu olmak da istemiyordum. Buna bir son vermeliydim. Çok geç olmadan bir şeyler yapmalıyım.

Enzo diğer odada beni bekliyordu, bu yüzden kendimi toparlamam gerekiyordu. Aksi takdirde bir şeyler olduğunu anlayacaktı. Bu adam korkunç bir sezgiye sahipti. Boş bir bakışla

Aynadaki ifade. Oyunculuğuma güvendiğimi hissettiğimde kapıyı açtım ve yatak odasına girdim.

Rahatlayarak sarktım.

Enzo uyuyordu. Göğsünün eşit bir şekilde inip kalkmasını, uzun kirpiklerinin yanaklarının üst kısımlarını öpmesini izledim. Yüzündeki çizgiler hafiflemişti ve uyanırken olduğundan çok daha genç görünüyordu. Kaygısızdı, yüzünde genellikle ifadesini belirleyen acı ve öfke yoktu.

Tanrım, yakışıklı bir adamdı.

Kendine gel, Gia.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Güvenli bir yere yüzmeme söz konusu olamazdı ama buralarda bir yerde bir telefon olmalıydı. Bir dizüstü bilgisayar, bir tablet... aileme iyi olduğumu bildirmek için kullanabileceğim bir şey. Fausto bilmem nerenin açıklarında bir yatta olduğumu öğrenirse, bir kurtarma operasyonu başlatamaz mıydı?

Enzo uyuyor numarası mı yapıyordu? Bundan şüpheliydim. Rol yapmak yerine beni yatağa kelepçelemeye çalışıyor olabilirdi. Riske girmeliydim.

Sessizce bir tişört ve şort giydim, sonra ayak parmaklarım sessizce halıyı kazıyarak kapıya doğru sürünmeye başladım. Tüm bu süre boyunca gözlerimi Enzo'nun yüzünden ayırmadım, uyanması ve beni yatağa atması için kendimi hazırladım. Etrafta gizlice dolaştığımı fark ederse çılgına dönerdi.

Kapıya ulaştığımda bile kıpırdamadı, nefes alıp verişini sabıttı. İşte hiçbir şey olmuyor. Dışarı süzüldüm ve ofise girdim. Işığı yakmaya cesaret edemedim ama yeterince iyi görebiliyordum. Birkaç kâğıt ve birkaç kalem dışında masa boştu. Masanın kilitli çekmecesini yoktu. Lanet olsun.

Enzo'nun cep telefonu olduğunu görmemiştim ama Massimo'da vardı. Personelin kullanabileceği ortak bir telefon var mıydı? Bu teknede bir yerlerde dış dünyayla iletişim kurmam için bir yol vardı ve ben onu bulacaktım. Devam ettim.

Mutfak karanlıktı ve yemek alanı da öyle. Hızlı bir aramadan işe yarar bir şey çıkmadı. Aşağıda, başka biriyle karşılaşma şansımın en yüksek olduğu kamaralar vardı. Bu da bir sonraki güverteye tırmanmam gerektiği anlamına geliyordu.

Ne bulacağımı bilmiyordum, bu yüzden yavaşça ilerledim, her adımı ses çıkarmadan attım. Merdivenlerin tepesinde iyi aydınlatılmış bir oda vardı ve kumandaların arkasında bir adam oturuyordu. Beni görmemesini umarak hızla eğildim. Burası pilot evi olmalı.

Dikkat çekmeden araştırmaya başladım. Bir spor salonu. Bu Enzo'nun nasıl bu kadar formda kaldığını açıklıyordu. Ama içinde temizlik solüsyonları ve vücut kokusundan başka bir şey yoktu.

Bir sonraki oda, Enzo'nun kullandığı belli olan büyük bir ofisti.

Bingo.

İçeri girdim, kapıyı usulca kapattım ve gözlerimin yarı karanlığa alışmasına izin verdim. İki masa karşı karşıyaydı ve büyük olanın üstünde bir çift dev monitör vardı. Bu Enzo'nunki olmalıydı. Lütfen, lütfen, lütfen kullanabileceğim bir şey olsun. Sürünerek yaklaştım ve heyecandan neredeyse bayılacaktım. Kapalı bir dizüstü bilgisayar!

Birkaç dakika sonra Enzo'nun lanet şeyin kilidini açmak için kullandığı şifreyi tahmin edemeyince umudum tükendi. Kahretsin.

Masanın dört çekmecesine vardı. Elbette kilitliydi, ama tek ihtiyacım olan toplama aletleriydi. Hemen ikinci masanın üzerindeki küçük bir kaptaki iki ataç buldum.

Sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyordu ama Enzo'nun çekmecelerini teker teker açtım. En alt çekmecedeki aradığım şeyi buldum. Bir uydu telefonu.

Vay anasını. Gidelim, orospu çocukları!

Yarı şarjlıydı ve şifre korumalı değildi, bu yüzden bir sonraki nefesimi almadan önce arıyordum. Telefon çalmaya başladığında kalbimin göğsümden dışarı çıkmaya çalıştığını hissedebiliyordum.

"Alo?" diye fısıldadı ikizim.

"Emma, benim!" Gözlerimden yaşlar boşandı, içimden su gibi rahatlama aktı. "Benim, benim, benim."

"Tanrım, Gigi. Biliyordum! Ölmediğini biliyordum."

"Enzo D'Agostino bomba patlamadan önce beni kaçırdı. kapalı."

"Peki şimdi neredesin?"

Sesi kesildi. Tuhaf ve çok sessizdi. Sanki saklanıyormuş gibiydi. "Neyin var?"

"Ateş ediyorum. Sanırım beni duydular."

Kaslarım sıkıştı ve telefonda onun endişesini hissedebiliyordum. "Neredesin?"

"Milano'dayım. Seni bulmaya geldim."

"Sen ne?" Çığlık attım. "Babam buna neden izin verdi ki?"

"O bilmiyor. Okulda olduğumu sanıyor. Bu uzun bir hikaye. Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Beni takip eden bazı adamlar var ve hiç de dostça görünmüyorlar. Hem de hiç."

Nefesimi içime çektim. "Ne oluyor lan? Kim bunlar? Bana tam olarak nerede olduğunu söyle-"

Hat kesildi.

"Hayır!" Şaşırılmış bir halde telefona baktım. "Allah kahretsin!"

Emma. Başı beladaydı. Midem acıyla düğümlendi. Kim benim tatlı kardeşime zarar vermek isteyebilirdi ki? Onu iki kez geri aramaya çalıştım ama cevap vermedi. "Lanet olsun!"

Frankie'ye ulaşmalıydım.

Tam çevirmeye başlamıştım ki odaya ışık doldu. Döndüğümde Enzo'nun orada durduğunu gördüm, kaşları öfkeli kara gözlerinin üzerine çökmüştü ve kasları şişkinleşmişti.

Hayır! Tanrım, henüz değil.

Aramaya devam ederken ondan uzaklaşmaya çalışarak geri çekildim. "Benden uzak dur, D'Agostino!"

"Kötü davrandın, micina." Sesi alçak ve sıkıydı, her hecesinde intikam vaadi vardı.

"Sakın bana yaklaşma!" Masanın etrafından dolandım ama o daha hızlıydı. Bir anda uzun kollarıyla beni yakaladı

ve telefonu ellerimden çekip aldı. "Hayır!" "Hayır!" diye
bağırdım.

Ciğerlerimin en yüksek sesiyle, sahip olduğum her şeyle onunla savaşıyordum. Bu artık benimle ilgili değildi; Emma'nın başı dertteydi ve ona yardım etmeliydim. Hepsi benim hatamdı.

Onu tırmaladım ve tırmaladım. Ulaşabildiğim her yeri tekmeledim ve yumrukladım, telefonu elinden almaya çalıştım. Vahşiydim, aklımı kaçırmıştım. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir kadın.

Yumruğum çenesine değdiğinde homurdandı ve kolları beni anında hareketsiz bıraktı. "Basta, Gianna!"

"O tehlikede, seni maymun! Bir şeyler yapmam lazım. Ona yardım edebilecek birine söylemeliyim, göt herif!"

Birden yerdeydim, öfkeli bir mafya babası beni yere yatırmıştı. "Sakin ol. Ben ciddiym, Gia. Sakin ol yoksa seni kafese götürürüm."

Tutuşunu kırmak umuduyla biraz daha debelendim, ama rahatlamayacağı belli olunca halının üzerine yığıldım. Göz kapaklarımin arkası yanmaya başladı, bu yüzden başımı çevirdim ve nefes almaya çalıştım. O adamlar onu yakalamış mıydı? Emma'nın tehlikede olduğu düşüncesine dayanamıyordum.

"Kimi aradın lan sen?" Enzo havladı.

Bir damla gözyaşı gözümünden şakağıma, oradan da saç çizgime kaydı. "Kız kardeşim," diye fısıldadım. "Emma. O-" Bir hıçkırığı yuttum. "Milano'da. Onu takip eden adamlar olduğunu söyledi. Sonra telefon kesildi." Nefesim kesildi ve bir damla gözyaşı daha aktı. Kahretsin, kendimi kaybedecektim.

"Milano'ya mı geldi? Babanın aklından ne geçiyordu da onun oraya gitmesine izin verdi?"

"Bilmiyor. Onun okulda olduğunu sanıyor."

Enzo hafifçe gevşedi, beni sıkıca kavramaya devam ediyordu ama en azından boğmuyordu. "Seni aramaya geldi."

"Evet." O anda ağlamaya başladım, acıma tanık olmasını umursamıyordum bile. "Lütfen, Enzo. Benden ve tüm ailemden nefret ettiğini biliyorum ama lütfen. Frankie'yi aramama izin vermelisin. Fausto Emma'yı kurtarabilir."

Dudakları çirkin bir küçümsemeye dönüştü. "Siktiğimin Ravazzani'si. Ondan daha fazlasını yapabilirim, hem de çok daha hızlı."

"Ama" Yana doğru yuvarlandım ve göğsümde umut kıvılcımları çakarken yüzünü inceledim. "Ona yardım edecek misin? Lütfen, Enzo."

Bakışları ağızma kaydı. "Karşılığında benim için ne yapacaksın?"

Benimle pazarlık yapmaya çalışacağını, bana iyi niyetinden dolayı yardım etmeyeceğini bilmeliydim.

Çünkü onun kalbi yok.

Ona geri çevirdim. "Ne istiyorsun?" "Her konuda tam itaatini." "Seks demek istiyorsun."

"Her şey, Gianna." Parmak uçları önce yanağımda, sonra çenemde gezindi. "Kaderini kabul etmeni, isteklerime boyun eğmeni istiyorum. Bana hizmet etmeni ve beni memnun etmeni. Ne istersem, ne zaman istersem yapmanı."

Başka seçeneğim var mıydı? Frankie'ye ulaşmamın hiçbir yolu yoktu ve şu anda Emma'ya ne olduğunu kim bilebilirdi? İkizimi kurtarmak için Enzo'nun beni hayatımın sonuna kadar aşağılamasına izin verebilirdim.

"Evet, evet. Şimdi lütfen, git ve onu kurtar! Ne yapman gerekiyorsa yap."

Gözleri zaferle parlıyordu. "Bana söz verin. Eğer sözünüzü tutmazsanız, ikiniz de bunun acısını çekeceksiniz."

Söylediklerinde hiç tereddüt yoktu, abartıya dair hiçbir ipucu yoktu. Her kelimesinde ciddi olduğuna inanıyordum. "Emma'yı kurtarırsan ne istersen yapacağıma söz veriyorum."

Tek eliyle yerden kalktı, kız kardeşim için bu kadar endişelenmeseydim beni etkileyecek bir başarı. "Hadi işe koyulalım, Micina."

Enzo

İki telefon görüşmesiyle Emma Mancini'yi kimin kaçırdığını ve nerede tuttuklarını öğrendim.

Karşımda oturan Gia'ya baktım ve onun gözyaşlarıyla çizgili yüzü içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Bana ciddiyetle, umutla, sanki dünyadaki tüm sorunları çözebilecekmişim gibi baktı.

Hiçbir kadın bana bu şekilde bakmamıştı. Angela temkinliydi, boyun eğmişti. Nasıl bir adam olduğumu, evliliğimizden ne bekleyeceğini çok iyi biliyordu. Mariella beni ona güzel şeyler alacak, onu güzel yerlere götürecek ve ondan fiziksel talepler dışında hiçbir şey talep etmeyecek önemli bir adam olarak görüyordu.

Gia'nın bana bakışı, sanki onun koruyucusuymuşum gibi? Kurtarıcısı mı? Madonna, buna alışabilirim.

Telefonu kapattım, pilot merkezini aradım ve derhal Milano'ya dönmelerini istedim. Sonra durumu Gia'ya anlattım. "Bazı büyük şehirlerde çalışan ve havaalanlarında genç kızları avlayan bir grup Rus var. Kaybolmuş gibi görünen, yalnız seyahat eden kızlar. Emma Milano'ya geldiğinde dikkatleri üzerine çekmiş ve bu adamlar onu takip etmiş olmalı."

Gia sertçe yutkundu, ellerini kucagında kavuşturdu. Onu hiç bu kadar hareketsiz görmemiştim. "Kızlara ne yapıyorlar?"

"Onları genelevlere ya da zengin yabancı alıcılara sat." Yerel 'ndrina' genellikle diğer tarafa bakmak için kardan pay alırdı, ancak bundan bahsetmedim.

Yüzü düştü, gözleri panikten kocaman oldu. "Bunun ona olmasına izin veremeyiz. Onu kurtaracağız, değil mi?"

Aslında zıt taraflarda olsak da bizi bir takım olarak görmesi hoşuma gitmişti. Nedense onu rahatlatmak istedim. "Onu dışarı çıkaracağım."

"Ona zarar verecekler mi? Şu anda ona tecavüz ediyorlar mı?"

Başımı salladım. "İşler öyle yürümüyor. Onu bir mal olarak görüyorlar. Onu saf ve zarar görmemiş halde tutmak isteyeceklerdir. Aksi takdirde alıcı bulamazlar."

Nefes verdi ve gerginliğinin bir kısmı omuzlarından ayrıldı. Zavallı micina'm, çok fazla endişe taşıyordu ama ben onun için her şeyi daha iyi hale getirecektim.

Ofisin kapısı hızla açıldı. Vito oradaydı, kot pantolon giymiş ve tişört giymemişti, saçları dağınıktı. "Geri mi döndük?"

"Evet," diye cevap verdim. "Milano'da başka bir işimiz var." "Kimin?"

"Emma Mancini." Gia'ya başımı salladım.

Vito onun varlığını yeni fark etmiş gibi gözlerini kırıştırdı, sonra da gözlerini bana dikti. "Che cazzo?"

"Muhtemelen açık pazarda satılmak üzere Ruslar tarafından kaçırıldı."

"Ve?"

Ne düşündüğünü, muhtemelen kafasından geçen endişeleri biliyordum. Ama ona hiçbir açıklama borçlu değildim. "Ve bununla ilgileniyoruz."

"İngilizce konuş," diye tersledi Gia. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kardeşim çenesini ovuşturdu. "Seninle yalnız konuşmam gerek," diye İtalyanca devam etti.

"Hayır." Tekrar aramaya başladım, bu sefer Stefano'yu. Maaş bordrosunda hackerlar olması işe yaramıştı.

"Enzo, ben ciddiylim." Vito şimdi masamın önündeydi. "Bunu tartışmalıyız. Orospunu gerçekten önemsiyor olamazsın-"

Çevirmeyi bitirmeden telefonu kapattım. "Diline dikkat et, fratello," diye hırladım.

"Madre di Dio! Şimdi de seni sikinden mi tutup gezdiriyor?"

Ayağa kalkmış, ona doğru ilerliyordum. "Kaptan benim, Vito, sen değil. Kararları ben veririm, sen değil. Ben ölene kadar da böyle olacak." Aramızda sadece birkaç santim kalana kadar ilerlemeye devam ettim, sonra fısıldadım, "Eğer bana meydan okumak istiyorsan, o zaman elbette tacı almaya çalış. Ama söz veriyorum kolay olmayacak."

"Tacı istemiyorum," diye tükürdü ve bir adım geri çekildi. "Ama bu korkunç bir zamanlama. Gabriel Sánchez ne olacak? Onu bulmamız gerekiyordu, değil mi?"

Vito'ya kaşlarını kaldırdım ve İngilizce olarak, "Önce Emma Mancini ile ilgileneceğiz," dedim.

"Onu gemiye getirecek misin?" Vito İtalyanca sordu.

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gerçekten de bunu kendi avantajıma nasıl kullanacağımı bulamadığımı mı düşünüyordu? Bu bana sadece Ravazzani'ye karşı daha fazla koz vermekle kalmıyor, aynı zamanda başka birine karşı da koz veriyordu. "Sì, certo."

"Anlıyorum."

"Va bene. Şimdi Massimo'yu kaldır ve buraya getir. Milano'da bazı Ruslarla buluşmamız gerekiyor."

Vito gitti ve ben de masamın arkasına geçtim. Arkama yaslanıp kucağımı sıvazladım. "Kapıyı kilitle ve buraya gel."

İfadesine tedirginlik çöktü ve kıpırdamadı. "Neden?"

"Çünkü kız kardeşine yardım etmek için bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor ve bunu yaparken göğüslerinle oynamak istiyorum."

Dudaklarını birbirine doladı, sanki bir laneti ya da bir reddi içinde tutuyormuş gibiydi ama ikimiz de ne istersem yapacağını biliyorduk. Belki de ondan bıkana kadar onu süresiz olarak yatta tutacaktım. Yakında iki Mancini ikizine de sahip olacaktım ve Emma'yı Ravazzani'ye karşı koz olarak kullanabilirdim. Gia'yı bırakmaya hazır değildim.

Hala ona takıntılı olduğunu inkar mı ediyorsun?

Vito'nun sesini kafamdan kovdum. Bu saplantı değildi, bu güçtü. Kolaylık ve intikamdı. Gia'yı bildiğim her şekilde aşağılamayı henüz bitirmemiştim. O zamana kadar benimle tekne kalacaktı.

Sessizce ofis kapısının kilidini tıklattı ve sonra bana doğru ilerledi. Onun itaati sikimi sertleştirdi. Kan vücuduma hücum etti, kucağıma kayarken kalbim memnuniyetle çarpıyordu. Gevşemekten korkuyormuş gibi nazıkçe oturdu ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Kolumu ona doladım ve kıcı kasıklarına, sırtı göğsüme gelecek şekilde onu istediğim gibi yerleştirdim. Bacaklarının her birini kalçalarımın dış tarafına gelecek şekilde hareket ettirdim ve onu benim için açık bıraktım.

Dudaklarım boğazında gezindi, yumuşak teninin tadına bakarken kadınsı kokusunu içime çektim. "Çok güzel, çok uyumlu," diye mırıldandım. "Çıkar şu tişörtü. Göğüslerini bana göster."

Dediğimi yaptı ve vücudunun üst kısmındaki pürüzsüz altın rengi deriyi ortaya çıkardı. Göğüsleri küçüktü ama yine de onları sıkabiliyordum ve meme uçları sertleştiğinde memnun oldum. Birini çimdikledim ve nefesi kesildi. "Evet, işte böyle. Bu hoşuma gitti. Belki ben çalışırken seni bütün gün burada tutarım. Bunu ister misin, bambina?"

"Çok verimli olacağını sanmıyorum." Sesi boğuktu, tahrik olduğunda olduğu gibi.

"Islak mısın?"

"Enzo, kız kardeşim, hatırladın mı? Odaklan."

"Odaklandım." Dişlerimi boynuyla omzunun birleştiği yere batırdım. İnledi ve bir gülümsemeyi ısırdım. "Uydu telefonunu aç."

Telefonu bana vermeye çalıştı ama ben omzunu öpmeye ve memelerine masaj yapmaya devam ettim. "Bu numarayı ara." dedim. Her tuşa bastığında meme ucunu çekiştiriyordum. Arama bağlandığında yarı sertleşmiş sikimin üzerinde kıvranıyordu.

"Telefonu bana ver." Bir elimle telefonu tuttum ve diğer elimi şortunun içine daldırdım. Sıcak ve ıslaktı ve piercingiyle oynadım, parmak uçlarımın altındaki hissini seviyordum.

"Pronto," dedi telefonun diğer ucundan bir ses.

"Stefano, bir şeye ihtiyacım var."

"Elbette, Don D'Agostino. Ne oldu?"

Gia'nın klitorisini tıngırdatmaya, küçük daireler çizerek ovmaya başladım. İçimde eridi, vücudu ne istersem yapmama izin verdi. "Via'da terk edilmiş bir ev var.

dei Garofani. Yirmi beş numara. Kimin girip çıktığını, içeride kaç adam olduğunu görmem gerekiyor. Oraya kamera koyabilir misin?"

"Evet. Sabah gidebilirim-"

"Şimdi, Stefano. Derhal."

Gia keskin bir nefes çekti, kalçaları elime doğru sallanırken uzuvları titriyordu. Klitorisini çalıştırmaya devam ettim, kayganlığı sıcak etinin her tarafına yaydım. Sonra bir parmağımı içine soktum ve inledi.

Stefano boğazını temizledi. "Şimdi gidiyorum. Her şey yerli yerine oturduğunda seni ararım."

"Güzel." Telefonu kapatırken Gia'nın kulak memesini yaladım.

Parmağımı pompalarken "Bu da neydi şimdi?" diye nefes nefese kaldı.

"Kız kardeşinizin tutulduğu eve kameralar yerleştiriyorum. İçeride kaç adam olduğunu bilmem gerekiyor."

"Sonra ne olacak?"

"O zaman içeri girip onu çıkaracağız." "Rusları öldürecek misiniz?"

Elimin topuğunu klitorisine bastırdım. "Yapmamı ister misin?"

"Kahretsin, evet," diye iç geçirdi ve Ruslardan mı yoksa yaklaşan orgazmından mı bahsettiğimizden emin değildim. Gia ile muhtemelen ikisi de.

Onu parmaklamaya devam ettim, duvarlarının beni kavrama şeklini seviyordum. Keşke onun yerine benim sikim olsaydı diye düşündüm ama o çok acıyordu ve benim de yapacak işlerim vardı. Ama yakında. "Kız kardeşini kaçırın adamlara zarar vermemi ister misin? Onları çıplak ellerimle öldürmemi mi? Tenimi kanlarıyla kaplamamı?"

Başının üstüne uzandı ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Bunun seksi olduğunu düşünmemeliyim, ama Tanrı yardımcım olsun, düşünüyorum."

"Çünkü sen de benim kadar berbat durumdasın. Benim gibi kirli ve sapkın."

"Hayır," diye inledi, ben g-noktasına bastırırken sırtını kamburlaştırdı.

"İnkâr etme, mia sporca troietta."

Hiçbir şey söylemeyince parmaklarımı çektim ve kalçasını okşadım. "Kalk."

"Bekle, neler oluyor?" Beceriksizce ayağa kalktı, şortunun düğmelerini açarak bronzlaşmış düz karnını gösterdi. Mamma mia, onun vücudunu keşfetmek için günlerimi harcayabilirim.

"İşe gitmeliyim." Ayağa kalktım ve iki elimle yüzünü kavradım. "Yatağına dön ve kız kardeşini nasıl kurtaracağımı planlamama izin ver."

"Ne zaman uyuyacaksın?"

Benim için endişeleniyor muydu? Göğsümde bir düğüm oluştu. Uzun zamandır kimse benimle ilgilenecek kadar değer vermemişti.

Eğilerek onu sert ve derin bir şekilde öptüm. Dudakları yumuşak ve gürdü, dili benimkine karşı istekliydi ve ben acele etmedim. Uzun zamandır bir kadını öpmemiştim ama bu bana doğal gelmişti. Kolaydı. Gia da aldığı kadar iyi veriyordu, elleri saçlarımın arasından geçerken ağzı korkusuz ve cesurdu.

Bitirdiğimde yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. "Beni ilk kez öpüyorsun."

Onu neden şimdi öpmeye karar verdiğimi keşfetmeye hazır değildim, bu yüzden kıkına bir tokat attım ve geri çekildim. "Merak etme. Birazdan burada başladığımız işi bitirmek için aşağı ineceğim."

Başını salladı ve benden uzaklaştı. Gitmesine izin verdim, kollarım yanlarıma düştü. Yerden geçerken ekledim, "Ve sakın amına dokunma. Kesinlikle bileceğim ve bunun için seni cezalandırmaktan büyük zevk alacağım."

Omzunun üzerinden, "O benim ve istersem dokunurum, mafya bozuntusu!" derken bakışları meydan okumayla parlıyordu.

Kapıyı arkasından kapattığında gülümsüyordum. Oyun devam ediyor, micina.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Gia

I Enzo'nun yatak odasında volta atıyor, sakın kalmaya çalışıyordum. Dün gece bir şekilde birkaç saat uyumayı başarmıştım ama Gün ağardığından beri uyanıktı ve Emma'ya ne olduğu konusunda panikliyordu.

Zorla derin bir nefes aldım. Enzo'nun ikizimi kurtaracağına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Onu masasında düşündüm, çok gergindi, diğer insanların gözünü korkutarak istediğini yaptırıyordu. İşleri hallediyordu, bu kesindi. Küçük bir grup Rus seks taciri, Don D'Agostino, benim dengesiz ve kurnaz mafyam için hiçbir şeydi.

Benim mi? Dudağımı ısırdım, göğsüm ağır bir iç çekişle şişti.

Evet, bu adam söz konusu olduğunda açıkça boka batmıştım.

Emma'nın İtalya'ya gelişi önceliklerimi hatırlatmalıydı: ailemi korumak. Emma güvenli bir şekilde Kanada'ya döner dönmez, Enzo'nun Fausto'dan intikam almaktan vazgeçmesini sağlamaya odaklanabilirdim. Frankie'nin de zarar görmesini istemiyordum.

Ama bunun Emma Rus kaçakçılardan uzakta, güvende olana kadar beklemesi gerekiyordu. Peki Enzo neredeydi? Burada aklımı kaçırmak üzereydim. Öğleden sonra olmuştu ve onu bütün gün görmemiştim. O ve kardeşleri ofise kapanmış, planlar yapıyorlardı.

Neler olduğunu bilmem gerekiyordu. Emma'yı kurtarmak için ne zaman gidiyorduk?

Yatak odasından çıkarak aceleyle merdivenlere yöneldim. Pilot kabininde iki adam kumandadaydı ve ben yanlarından geçerken ikisi de bana baktı, sonra neredeyse saygıyla çenelerini eğdiler. Hah. Bu çok garipti.

Bir dakika sonra kapıyı çalma zahmetine girmeden Enzo'nun ofisine doğru ilerliyordum.

Üç D'Agostino kardeş de oradaydı; Enzo masasının arkasında, Vito ve Massimo da sandalyelerinde oturuyordu. Her biri bana iki kafam varmış gibi bakıyordu. Hiç kimse sözlerini kesmedi mi?

"Gianna, meşgulüz," dedi Enzo. "Beni aşağıda bekle."

"Aşağıda daha fazla beklemeyeceğim," diye tersledim. "Emma'nın kurtarılmasıyla ilgili neler oluyor?"

Enzo'nun karanlık bakışları üzerimde yoğunlaştı ve sandalyesinde geriye yaslandı. Kardeşlerine hızlıca İtalyanca bir şeyler söyledi ve D'Agostino'nun genç adamları ayağa kalkıp kapıya yöneldiler. Massimo geçerken bana göz kırptı ve Vito ben yokmuşum gibi davrandı.

Yalnız kaldığımızda dedim ki, "Lütfen, anlat bana. Neler oluyor? Aşağıda çıldırmak üzereyim."

Parmaklarını birleştirdi ve beni süzdü. "Yeteneklerimden ya da kız kardeşini kurtarmak için verdiğim sözden şüphe mi duyuyorsun?"

Ne? Bu da nereden çıktı? "Hayır, ama bunun ne zaman olacağını bilmem gerekiyor. Neredeyse yirmi dört saat oldu."

"Saat on altıdan biraz fazla oldu ve akşam karanlığına kadar bekliyorum. Başka sorunuz var mı?"

Sanki histerik bir kadınmışım gibi umursamaz tavrından hoşlanmamıştım. "Bahsettiğimiz kişinin ikizim olduğunu biliyorsun, değil mi? Sanki senin değerli mafya işine burnumu sokuyormuşum gibi davranıyorsun."

"Burnunu sokuyorsun. Bununla ilgileneceğimi söyledim, bu da bana güvendiğin anlamına geliyor, Gianna."

"Hayır, bu işler böyle yürümez. Ben senin evde çocuklarını büyüten küçük mafya karın değilim. Ve sen bana sihirli penisini hediye etmek için gelene kadar alt katta takılıp tırnaklarımı boyayan mantenuta'n da kesinlikle değilim. Ben bir Mancini'yim ve bu da benim kız kardeşim."

"Ve onu buraya canlı olarak geri getireceğim."

Bundan korkuyordum. "Hayır, onu buraya canlı getireceğiz."

Sanki bu büyük bir şakaymış gibi kıkırdadı. "Sen gitmeyeceksin, Micina."

"Seninle geliyorum, Enzo. Bu pazarlığa açık değil."

Yüzündeki eğlence kayboldu. "Bunun bir pazarlık olduğunu mu düşünüyorsun? Benimle mi? Pazarlık edecek hiçbir şeyin yok. Elinde ne varsa alacağım. Bir anlaşmamız var, unuttun mu?" Oh, gerçekten çok fazlaydı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Evet, itaat edeceğime söz verdim ama bu ancak kız kardeşim kurtarıldıktan sonra gerçekleşecek. O zamana kadar seninle her konuda dişe diş mücadele edeceğim, özellikle de seninle

Milan."

"Seninle kavga etmeyi seviyorum. Ve eğer yaparsak, ofisimin zemininde becerilmeye hazır ol."

"Tanrım, sen imkânsızsın." Parmaklarımı saçlarımın arasına soktum ve derin bir nefes aldım. Onu ikna etmek zorundaydım. "Orada olmak zorundayım Enzo. Korkmuş olacak, muhtemelen uyuşturulmuş. Muhtemelen incinmiştir. Birinin onun elini tutması ve iyi olduğundan emin olması gerek-"

Sözümü bitiremedim, boğazım bir yumruk gibi kapandı. Gözyaşlarım tehdit ediyordu ve onları tutmak için mücadele ettim. Emma için güçlü olmalıydım; dağılamazdım.

Birkaç adımda masasının etrafından dolanıp beni kollarının arasına aldı. Güçlü ve sağlamdı, çok sıcaktı ve gizliden gizliye bağımlısı olduğum duş sabunu gibi kokuyordu. Kalbi yanağıma çarptı ve bir anlığına beni tutmasına izin vererek ona doğru sarktım.

"İzin verin bunu sizin için ben halledeyim," dedi sessizce. "Burada kalacak ve güvende olacaksın."

"Lütfen, hayır. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bir an önce orada olup ona dokunmam gerekiyor. O benim diğer yarım. Onun iyi olduğundan emin olmalıyım."

"Bu çok tehlikeli, Gia. Aynı anda hem senin hem de Ruslar için endişelenemem."

Benim için endişelenir miydi? Ben engel olamadan, zevk kalbimi sarmaşıklar gibi sardı, derinlere gömüldü ve kazdı. Bu adam tatlıyken onunla başa çıkamazdım.

Kollarımı kaldırdım ve omuzlarına doladım, parmaklarımın yumuşak saçlarının uçlarıyla oynamasına izin verdim. "Yoldan uzak duracağım, söz veriyorum. Dışarıda bekleyeceğim."

"Beni manipüle etmeye çalışıyorsun."

Çenesine minik öpücükler kondurmadan önce en iyi İtalyancamla "Sì, certo," dedim. "Per favore, il pazzo. Seninle gelmeme izin ver."

"Benim dilimi konuşmanı duymak hoşuma gidiyor," diye fısıldadı, ağzı benimkini bulana kadar bana sokuldu. Beni yumuşak bir şekilde öptü, sanki ihtiyaçtan dolayı şaşırmış gibiydi ve ben de onu dudaklarımla ikna etmeye çalışarak hevesle karşıladım.

Saniyeler içinde başını eğdi ve kontrolü ele aldı, elleri kafatasıma dolandı, dili artık ağızımdaydı. Bir his denizinde kaybolmuştum, kendimi tuttum, oda dönüyordu. Savaşlarımız sona erdi ve odaklanabildiğim tek şey bu öpücük, her dokunduğumuzda patlayan bu açıklanamaz şehvet oldu.

Sonunda geri çekildi. "Kardeşlerimi geri getirmeliyim. Ayrılmadan önce halletmemiz gereken daha çok ayrıntı var."

"Biz" mi? Beni de kastediyorsun. Değil mi?"

"Hayır, Gianna."

"Çok iyi olacağım peder," diye fısıldadım, ona daha sıkı sarılarak. "Hiçbir sorun çıkarmayacağım. Sizin mükemmel bebeğiniz olacağım."

"Sen her zaman belasın, Micina. Ve fikrimi değiştirmeyeceğim. Bu güvenli değil."

"Güvenliğimi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım,

söz veriyorum."

Aramıza mesafe koyarak bir adım uzaklaştı ve ifadesi düz ve ciddi bir hal aldı. "Burada kalacaksın. Gerekirse seni hapsederim."

Bu beni gerçekten kızdırıyordu. Beni dinlemiyordu. "Siktir et. Ben de seninle geliyorum."

Yüzüne sinsî bir gülümseme yayıldı, bana kötülük yapmadan hemen önce takındığı türden bir gülümseme. İçeri girerken parmaklarıyla beni işaret etti. "Benimle gel, evcil hayvan. Tasmanı takma vakti geldi."

Ulaşamayacağı bir yere çekildim ve "Beni bir daha o kafese koyarsan taşaklarını keserim D'Agostino" diye çıktım.

"Hâlâ bana emir vermeye çalışıyorsun. Şimdiye kadar seni kimin kontrol ettiğini öğrenmedin mi?"

Bir hız patlamasıyla masanın etrafından dolandım ve ağır ahşabı aramıza aldım. Kıpırdamadan birbirimize baktık. Sağ gözünün seğirdiğini görebiliyordum, bu yüzden bir kez daha zekâsına hitap etmeye çalıştım. "Enzo, lütfen. Mantıklı ol. Sen onu kurtarmaya çalışırken burada oturup beklemek zorunda kalırsam çıldıracağım."

"Milano'da senin güvenliğin için endişelenmek zorunda kalırsam çıldırırım. Hayır, sen yatta kal. Bunu senin için halledeceğime güven."

Güven mi? Ha! Özellikle erkeklere karşı vermeyi imkânsız bulduğum tek şeyi istiyordu. "Alınma ama ikizimin güvenliği konusunda benden başka kimseye güvenmiyorum."

Bir anda değişmeye başladı. Sanki odadaki tüm hava çekilmiş gibiydi. Yüz ifadesi sertleşti, vücudu granitten bir duvara dönüştü. Bu mafya babasıydı, tüm İtalya'ya dehşet saçan il pazzo. Fausto Ravazzani'ye karşı koyan adam. . . ve yaşamıştı. Yaklaşırken Enzo'nun bakışları parlıyordu ve ben kıpırdamaya cesaret edemedim. Dehşet vericiydi. Bu eskisi gibi değildi, oyunlarımız sırasında, ne zamanI aranıyor için rüzgar onu yukarı içinbkz. Ne oldu? Bu tehlikeli bir adamdı.

en ucuna kadar.

Bu adamla uğraşılmazdı.

Beni masaya yasladı, elini boğazıma sararken iri gövdesi benimkini sıkıştırıyordu. "Ben kimseden emir almam. Kimseye kendimi açıklamam. Patron benim, Gianna. İyi ya da kötü, patron benim. Bu yüzden burada kalacağını söylediğimde, burada kalacaksın. Ve bunu gerçekleştirmek için seni zincirlemekten, kafese koymaktan ya da bağlamaktan çekinmeyeceğim. Anladın mı?"

Gözlerimi ona diktim. Umutsuzca ona meydan okumak istedim ama kendimi koruma içgüdülerim devreye girdi. "Peki," dedim sıkılmış dişlerimin arasından zorla. "Kalacağım."

Rahatladı, boynumdaki tutuşu hafifçe gevşedi. "Bu doğru cevap. Şimdi, seni zapt etmem gerekiyor mu? Yoksa ben yokken, kız kardeşini kurtarıırken uslu bir kız olacağına güvenebilir miyim?"

Pislik. "Bana bir şartla güvenebilirsin." Kibirli bir kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Yüzünü işaret ettim. "Onu güvenli bir yere götürdüğün anda onunla telefonda konuşmak istiyorum."

"Va bene. Zamanı geldiğinde Cecilia'nın Emma ile konuşmanız için size telefonu getirmesini sağlayacağım."

"Ciddiyim, Enzo. Güvende olduğu an. Onun sesini duymam gerek."

Enzo

Küçük motorlu tekneyle kıyıya çıkmaya hazırlanırken Gia yakınlarda oyalanarak bizi izliyordu. Gergin olduğunu ve Milano'ya kadar bize eşlik etmeyi tercih edeceğini biliyordum ama buna izin veremezdim. Adamların dikkatini dağıtır, benim dikkatimi dağıtırdı.

Esinti saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve ben onun güzelliğine hayran kaldım. Madre di Dio, muhteşemdi. Bu gece çok genç ve savunmasız görünüyordu, her zamanki alaycı ifadesi gitmiş, yerini endişeye bırakmıştı.

Kız kardeři. Farklı kořullar altında tanışmadıđımıza, en büyük dűřmanımla evlilik yoluyla akraba olmadıđına piřman olduđum zamanlar oldu. Keřke onunla bir barda ya da gece kulűbűnde tanışsaydım ve onu benimle eve gelmeye ikna etseydim.

Műkemmел bir mantenuta olurdu.

Silahlarımı bir kez daha kontrol ettim ve Vito'ya sordum, "Stefano ile temasa geçtin mi? Her şey hazır mı?"

"Sì. Belli ki onun kim olduđu hakkında hiçbir fikirleri yok, çűnkű içeride sadece on kadar adam var."

Kıkırdadım. "Bu onların hatası."

"Ne diyorsun sen?" Gia rűzgâra karřı sordu. "Kız kardeřim iyi mi?"

"O iyi," dedim İngilizce olarak. "Onu on adam koruyor."

"Kaç kişisiniz?" "Beş, ben dahil."

"Oh, Tanrım." Gia bir eliyle ağzını kapatıp diğer eliyle kolumu tuttu. "Daha fazla adam topluyorsun, değil mi? Yoksa seninle orada mı buluşacaklar?"

Homurdandım, parmaklarım boğazının etrafında kıvrıldı. Nabzı avucuma çarpıyordu. "On Rus'la başa çıkmak için daha fazla adama ihtiyacım yok."

Sanki çok aptalca bir řey söylemişim gibi bana baktı. "Hayır, hayır. Daha fazlasına ihtiyacın var. Seni bekleyen bir ordu falan olmasını bekliyordum. Makineli tűfekleri ve bomba atarları olan tam teçhizatlı adamlar."

Gűlmek istedim ama kız kardeři yüzűnden sađlıklı dűřünemediđini biliyordum. Ađzımı kulađına yaklařtırdım. "Endiřelenme, bambina. Bu benim en iyi yaptıđım řey."

Telefonum beklediđim aramayla çaldı, ben de onu bırakıp cevap verdim. Arayan Stefano'ydu ve Ruslar hakkında bařka bir rapor getirmiřti. Dűvmelerine bakarak Bratva olabileceklerini dűřűnűyordu, bu da bařka bir arama yapmamız gerektiđi anlamına geliyordu.

Telefonu kapattıktan sonra Vito'ya İtalyanca olarak "İşimiz bittiğinde Campione'ye ulaşmamız gerekiyor," dedim.

Lombardo 'ndrina. "Bunlar Bratva, bu yüzden Campione'nin hazırlıklı olması gerekiyor."

"Cazzo," diye tısladı Vito. "Bilmemiz gerekirdi."

"Sorun nedir?" Gia başını aramızda döndürerek sordu. "Bir şey mi oldu?"

Kadınlara kendimi anlatmaya alışık değildim ama onun yanında bu çok doğaldı. Belki de benim tutsağım olduğu içindi ya da kişiliğinden kaynaklanıyor olabilir. Gia'yla konuşmak kolaydı ve o güçlüydü. Dirençliydi. Tıpkı benim gibi. "Ruslar mafya, Bratva. Düşük seviyeli kaçakçılar değiller ve bölgedeki İtalyan 'ndrina'ya karşı misilleme yapabilirler."

Yüzü soldu. "Oh, kahretsin. Bratva mı? Artık daha fazla adam alıyorsun, değil mi? Hâlâ oraya sadece beş kişiyle gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Massimo güldü ve Vito gülümsedi. Alınmış gibi görünmemeye çalıştım. "Kadın, gerçekten Bratva'nın Ndrangheta'dan daha korkunç olduğuna inanıyor musun? Birkaç dövme ve eksik dişten korkacağımızı mı sanıyorsun? Ma dai, Gianna." "Bu benim kız kardeşimin hayatı, seni pislik. Bu kadar neşeli olmayı bırak ve küçümseyici!"

Başımı salladım. "Sadece bekle ve gör. Güven bana. Bu Ruslar D'Agostino'larla boy ölçüşemez."

Ona kısa bir öpücük verdikten sonra küçük motorlu tekneye bindim. Kardeşlerim de beni takip etti ve kısa bir süre sonra suyun üzerinde karaya doğru uçmaya başladık. Endişeli gözlerini sırtımda hissetmeme rağmen bilerek Gia'ya dönüp bakmadım.

Cenova rıhtımına vardığımızda büyük SUV'lara doluştuk ve yola koyulduk. Milano iki saatlik bir kuzey yolculuğuydu ve kendimi pencereden açlıkla ülkemin gece manzarasını izlerken buldum. Çok özlemiştim. Manzaraları ve kokuları, bir restoranda yemek yiyebilmeyi. Sokakta kılık değiştirmeden yürümeyi.

Bunları geri aldığımda bir daha asla hafife almayacaktım.

Yolda iş konuştuk ve çok geçmeden Milano'daydık. Kan dolaşımda bir adrenalın dalgası yükseldi, zihnim şiddeti arzuluyor, kan dökülmesini bekliyordu. Odaklanma zamanıydı.

Adamlarımdan biri olan Rico arabayı durdurdu. Rusların Emma Mancini'yi tuttukları evden bir blok ötedeydik. İki SUV'den indik ve silahlarımızı tekrar kontrol ettik. Yaşlı bir kadın evinden çıktı, bize şöyle bir baktı ve hemen içeri döndü. Kapısının kilitlerinin açıldığını duydum. Akıllı kadın.

Ben evin arkasına doğru ilerlerken iki adamım da arkamdan geliyordu. Vito ve Massimo ön tarafa gitti. Birkaç saniye bekledikten sonra arka kapıya ayağımla tekme attım, tahta kırılarak açıldı ve Ruslar silahlarını almak için koşuşturmaya başladı. Silahlarını çıkaramadan ikisini öldürdüm.

Bir kurşun beni kıl payı iskaladı, ben de eğildim ve ateşin geldiği yöne doğru ateş ettim. Adamlarım arkamdaydı, şimdi mutfağa da ateş ediyorlardı. Çabucak bitti. Dört Rus ölmüştü ve biz de mutfaktan çıkıp evin derinliklerine doğru ilerlemeye başladık. Kardeşlerimin evin başka bir bölümündeki Ruslara ateş ederken bağırıklarını duyabiliyordum ama konuşmamayı tercih ettim. Çok geç olana kadar düşmanımın yerimi öğrenmesini istemiyordum.

Adamlarıma bitişik odaları kontrol etmelerini işaret ederken ben de merdivenlere yöneldim. Merdivenleri yavaşça çıktım, çünkü tepeye yakın bir yerde bir Rus'un saklanması gerektiğini biliyordum. Ucuz votkasının ve korkusunun kokusunu alabiliyordum. Duvardaki ışıktaki ince bir kayma yakaladım ve dudak büktüm. Che idiota!

Elimi başımın üzerine kaldırdım ve üç kez ateş ettim. Adam yere düştüğünde bir gümbürtü duyuldu.

Sonra merdivenlerde yakalanmamak için daha hızlı hareket ettim. En tepeye ulaştığımda her odayı aramaya başladım. Adamlarım şimdi ikinci kattaydı. Silah sesleri duydum.

koridorun sonundaki bir odada ateşlendi, ama onları görmezden geldim. Emma buralarda bir yerdeydi ve onu bulmam gerekiyordu.

Arkamdaki hareket, boynuma bir kelepçe geçirilmeden bir saniye önce kaydedildi. Neyse ki kordon gerilmeden önce birkaç parmağımı altına sokabildim, bu yüzden silahımı bıraktım ve iki elimle çekerek kordonun beni boğmasını engellemeye çalıştım. Yine de saldırganım güçlüydü ve kordonla derim arasında bir santim bile bırakmamak için kendimi zor tuttum. Fazla zamanım yoktu.

Bacaklarımı kullanarak geriye doğru ittim ve Rus'u duvara çarptım. Homurdandı ve küfretti, ben de onu bir anlığına sersemletmeyi umarak tekrar yaptım. Sonra kemerime bağladığım büyük bıçağa uzandım ve anında kalçasına sapladım.

Çılgılık attı ve kolları gevşedi. Döndüm ve bu kez bıçağı karnına sapladım, daha fazla hasar vermek için yukarı çektim. Yüzü acıyla buruşmuştu, beni itmeye çalıştı ama başaramadı.

"Nereye?" Bıçağımı daha derine sokarak Rusça sordum. "Kızlar nerede?"

"Hiç kız yok," dedi hırıltılı bir sesle.

"Saçmalık. Bana nerede olduklarını söyle yoksa bağırsaklarını bu zemine dökerim."

"BEN-BEN"

Tereddüt etti ve ben de bıçağı çevirdim ki bunun dayanılmaz derecede acı verici olduğunu bizzat biliyordum. Kanının her yere sızdığını, ellerimi ve kıyafetlerimi kapladığını hissedebiliyordum. Neredeyse bunu memnuniyetle karşılıyordum. Bunu yapmak için doğmuştum.

Çılgılık atmayı bıraktığında ona bir şans daha verdim. "Hemen şimdi söyle yoksa önce aletini keserim."

"Şu duvarın diğer tarafında." Başını eğdi. "Sahte bir oda var."

Artık işe yaramıyordu, ben de bıçağımı karnından çıkardım ve boğazını kestim. Yaradan koyu bir kırmızı sızdı ve bir kısmı yüzüme sıçradı. Onu silmeye çalıştım.

yere düşmesine izin verdim. "Buraya!" Adamlarıma seslendim.

Çok geçmeden Vito ve Rico ortaya çıktı. "Nerede?" Vito'nun başı döndü. "Ben bir şey görmüyorum."

Zaten duvarı hissediyor, nasıl açıldığını anlamaya çalışıyordum. "Bir şekilde bu duvarın arkasında."

Duvarın içinden bir ses bağırdı, "Diğer uçtan açılıyor. Yatak odalarından birinde bir gardırop."

Diğer taraftaki yatak odasına gittik ve ucuz bir gardırobun duvara yaslanmış olduğunu gördük. Onu ittik ve orada kilitli bir kapı bulduk. "Geri çekil," diye seslendim, sonra asma kilidi vurdum.

Kapıyı açtığımızda içeride çoğu kirli ve yırtık pırtık giysiler giymiş yedi kızla karşılaştık. Odanın içinden gelen pis koku korkunçtu. Kızlardan bazılarının uzun süredir burada olduğu belliydi.

"Cristo santo," diye mırıldandı Massimo.

Emma Mancini kolunu on üç ya da on dört yaşından büyük olmayan genç kızlardan birine dolamıştı. "Sen kimsin?" diye İtalyanca sordu, bakışları kanlı görünüşümü inceliyordu.

"Ben Enzo D'Agostino. Beni kız kardeşiniz gönderdi."

Emma sanki beklediği buymuş gibi başını salladı. "İşte," dedi genç kızı öne doğru yönlendirerek. "Önce onu dışarı çıkarın lütfen."

"Adamlarım diğer kızlara yardım edecek. Sen benimle geliyorsun."

İnatçı kız kardeşinin aksine Emma itiraz etmedi. Çenesini kaldırdı ve kaderini kabullenmeye hazır bir şekilde cesurca öne doğru adım attı. Koluna girdim ve onu evin içinden, cesetlerin yanından geçirdim.

Dışarı çıktığımızda, "Kız kardeşime zarar verdin mi?" diye sordu.

"Hayır."

Gitmesine izin vermedim, arabaya doğru yürümeye devam ettim. Vito ve Massimo geride kalıp

Rico cipin direksiyonuna geçti. Emma ve ben arka koltuğa geçtik, ona bir protein bar ve açılmamış bir şişe su uzattım. "Al bakalım."

"Grazie," dedi usulca ve suyun kapağını açtı. abucak bitirdi, ben de ona bir tane daha uzattım.

Giysilerimde ve tenimde kan kuruyordu ve vücuda savaştan dolayı uğulduyordu. Bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir coşkuydu ve son dört yıldır bunu özlemiştim. Emma'ya bakarak, "Milano'ya gelmen aptalcaydı," dedim.

"Onu görmek istiyorum."

"Merak etme." Ağzımın kenarı kıvrıldı. "Seni doğruca ona götüreceğim."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Gia

I kız kardeşime sarılmadan duramıyordum.

Söz verdiğim gibi, Enzo Emma'yı kurtardı ve bana Milano'dan dönerken onunla telefonda konuştum. İki saat sonra, küçük motorlu tekne uzakta belirdi ve ben tüm bu süre boyunca gözlerimi ikizimden ayırmadım.

Güverteye adımını atar atmaz onu yakaladım. Yatın ışıkları, o Rus pislikleri tarafından ona ne kadar kötü davranıldığını görmemi sağlamıştı. Onun burada, zarar görmemiş ve güvende olduğuna dair kendimi rahatlatmam gerekiyordu. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım."

"Aynen. Seni gördüğüme çok sevindim."

Gözyaşlarım yanaklarımdan ve çenemden aşağı kaydı. Birkaç dakika öyle kaldık ve içime bir şey yerleşti, sanki ruhumun diğer yarısıyla yeniden bağlantı kurmuş gibiydim.

Sonunda geri çekildim. İkimiz de sırttık ve yüzümüzü sildik. Sonra, aynı anda, bir izleyicimiz olduğunu fark ettik.

Enzo yatın kenarına yaslanmış bizi izliyordu. Ona baktım. Yüzü ve elleri bile kan içindeydi.

Kız kardeşini kaçıran adamlara zarar vermemi ister misin? Onları çıplak ellerimle öldürmemi? Derimi onların kanıyla kaplamamı?

İçimden bir ürperti geçti. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ hayattasın."

Ağzı kibirli bir şekilde kıvrıldı ve teknenin kenarından itti. "Hâlâ hayattayım, Micina. Ve söz verdiğim gibi yaptım. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Her şeyde itaat. "Evet."

"Va bene." Omzumun üzerinden baktı. "Cecilia, Bayan Mancini'nin aşağıya yerleştiğinden ve yiyecek ve su verildiğinden emin ol."

"Sì, Don D'Agostino."

Bana eliyle işaret etti. "Gel, Gianna. Seni kamaramda istiyorum."

"Hayır, Enzo." Emma'yı yakaladım ve tuttum. "Daha yeni geldi. Onunla vakit geçirmek istiyorum."

"Sonra görüşürüz." Cecilia'ya işaret etti. "Bayan Mancini'yi alın lütfen."

"Enzo-"

Bana doğru döndü, çenesini meydan okurcasına indirdi. "Anlaşmamızı hatırlıyor musun? Sen benimsin, Gianna. Ne istersem, ne zaman istersem."

"Sorun yok, Gigi." Her zaman barışçı olan Emma beni sıktı. "Çok yorgunum. Sadece duş almak ve uyumak istiyorum. Yarın arayı kapatırız."

Yanağından öptüm. "Sabah ilk iş görüşürüz."

"Güzel." Bana sarıldı ve kulağıma fısıldadı, "Dikkatli ol. Akıllı olun."

Başımı salladım ve benden uzaklaştırılırken boğazımdaki yumruyu yuttum. En azından burada, yatta, o Rus pisliklerinden uzakta benimle birlikteydi.

Bir el bileğimi kavradı. "Gel." Enzo başka bir şey söylemedi ve beni aşağıya çekmeye başladı. Muhtemelen ne olacağını bilerek onu takip ettim.

Ve ben istedim.

Şimdiden zor nefes alıyordum, beklenti damarlarımda gümbürdüyordu. Ona olan ihtiyacımı inkâr etme noktasını geçmiştim. Bu yüzden hangi boktan yola girersek girelim, isteyerek o yolda ilerliyordum. Ne de olsa kabul etmiştim ve sözümün eri bir kadındım. Kamarasına vardığımızda beni kendine çekti, elleri kalçalarımaya yerleşti. Cildi kanla kaplıydı, kıyafetleri sıırılsıklamdı ve neden tamamen tiksiniemediğimden emin değildim. O savaştan dönen bir şövalye gibiydi.

"Nasıl yaptığımı duymak ister misin, Micina? O adamları nasıl öldürdüğümün ayrıntılarını öğrenmek ister misin?"

Tanrı yardımcım olsun, ama yaptım. Kalbimin her atışında bacaklarımın arası titriyordu. "Evet."

Yüzümdeki saçlarımı düzelitti, gururla karışık bir sesle, "Tabii ki biliyorsun, benim kana susamış bambinam. Benimle duşa gir ve sen sikimi emerken ben de sana anlatayım."

Dönüp banyoya doğru yürüdüm ve yolda kıcıımı tokatladı. Duşta suyu açtığımda, kirli kıyafetlerini çıkarmaya başladı ve bağımlısı olmaya başladığım bir vücudu ortaya çıkardı.

Soyundum ve duşa girdim. Su tenimden aşağı ve saçlarımdan akıyordu. Gözlerimi açtığımda oradaydı, tamamen çıplaktı ve aleti çoktan sertleşmişti. Madre di Dio, demekten hoşlandığı gibi. Kanı yıkayabilmesi için kenara çekildim. "Al."

Öne doğru bir adım attı ve suyun vücudunun üzerinden akmasına izin verdi. Hızla yıkanırken duş giderinden pembe bir akıntı aktı. Bana dönerek, "Ne istediğimi biliyorsun." dedi.

İkimizin de bu işe hazır olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Hiç vakit kaybetmeden kaygan fayansın üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm. Kıpırdamadı, ben de ereksiyonunun ucu erişebileceğim bir yere gelene kadar ilerledim. Ağzımı açtım ve dilimi alt tarafında kullanarak başını emdim.

Avuçlarını ıslak saçlarımdan üzerinde gezdirdi. "C'è la mia bambina."

İşte benim küçük kızım.

Yüzümü leğen kemiğine doğru iterek daha fazlasını içine aldım. Ağzımı doldurdu, çok kalın ve pürüzsüzdü ve ucundan sızan prekumun tadını alabiliyordum. Gözlerimi kapadım, hissin tadını çıkardım, bunun bana onun zevki üzerinde verdiği gücü sevdim.

Kalçalarını salladı, ağzımı sikti ve ben de hevesle aldım, öğürmemek için boğazımı gevşettim. Dudaklarımın şaftının üzerinde sıkı durduğundan emin oldum ve o homurdanana kadar dilimi oynattım.

"Buraya bak."

Şehvetle gerilmiş yüzüne baktım, gözbebekleri büyü müştü. Sonra konuşmaya başladı, arka kapıyı tekmelediğini ve iki adamı silahlarına uzanamadan vurduğunu anlattı. Merdivenlerdeyken vurduğu Rus'u. Sonra onu boğmaya çalışan adamı, bıçağıyla delik deşik ettiği adamı.

Bitirdiğinde nefes nefese kalmıştım, dayanamayacağım kadar tahrik olmuşum. Kendimi boşaltmak için bacaklarımın arasına uzanmaya başladım ama parmakları saçlarımı karıştırdı. "Henüz değil. Ellerini arkana koy."

İtaat ettim ve benim itaatim karşısında burun delikleri alevlendi. "Sen kime aitsin, troietta?"

Bir cevap istediğini biliyordum, bu yüzden onu serbest bırakmaya başladım. Başını salladı ve beni olduğum yerde tuttu. "Hayır, çekip gitme. Ağzın sikimle doluyken bana kime ait olduğunu söyle."

Bakışlarını tutarak, sert etin etrafında karmakarışık bir cevap verdim. "Mmmu."

Memnuniyet yüz ifadesini çarpıttı ve beni öğürtecek kadar derine itti. "Bu doğru. Ne kadar iyi bir evcil hayvansın. Sanırım seni ödüllendireceğim." Suyu kapatarak geri çekildi ve siki ağzımdan düştü. "Yukarı."

Ayağa kalktıktan sonra arkamı işaret etti. "Yatağa git. Uzan, kollarını başının üstüne koy ve bacaklarını aç."

Banyodan çıkarken havluyla kurulanmaya zahmet etmedim. Bunun yerine, serin çarşaflara uzandım, su kurutuyordu

ve beni titretiyordu. Klitorisim şişmiş ve ilgi için yalvarıyordu.

Enzo kamaraya doğru yürüdü, görkemli siki her adımda sallanıyordu. O canavarı amımın içine sokacaktı ve ben sabırsızlanıyordum.

Bir dizini yatağın üzerine koyarak bacaklarımın arasına uzandı. "Dio, çok ıslaksın. Bu gece işlediğim cinayetleri duymak seni azdırdı mı?"

İki parmağını içime soktu ve nefesim kesildi, üst tarafım eğildi. "Tanrım, evet!"

"Bu amcık boş mu? Doldurmamı ister misin?" Elini pompalayarak bana arzuladığım sürtünmeyi tattırdı. "Yalvar bana. "Scopami forte, padrone."

Tırnaklarımı yatak başlığına geçirdim. "Scopami forte, Lorenzo!"

"Cazzo," diye bağırdı. "Seni saatlerce becermek istiyorum ama bekleyemem." Bir anda kalçalarımın arasında dizlerinin üzerine çöktü, girişime doğru hizalandı ve içeri doğru itti.

Üzerimdeki baskı çok fazlaydı. Yüzde yüz hazır olduğumdan emin değildim. "Oh, kahretsin."

"Şşşt," dedi, avuçlarını bacaklarımda yumuşatarak. "Beni alabilirsin, bambina."

Sikinin beni açmasını izledi, kalçaları yavaşça hareket ediyordu, sanki her santimetresini hissetmemi istiyordu. Gözlerim neredeyse kafamın içinde geri yuvarlanıyordu. "Çok iyi, mafya babası. Tanrım, beni öldürüyorsun."

Bir elini kalçamdan yukarı, kaburgalarım boyunca ve bir göğsümün üzerinden geçirerek boğazıma ulaştı. "Hayır, seni öldürmeyeceğim.

. . ama kolayca yapabilirim, değil mi?" Parmakları boynumu kapladı ve sıktı, havamı kesecek kadar değil ama gözlerimin açılmasına neden olacak kadar. Bana sırtarak bakıyordu. "Benim merhametimle yaşıyorsun, Gianna."

Sanki bir işaretmiş gibi, o anda bir nem seli horozunu kapladı ve şimdi neredeyse tamamen içeride daha fazla tünel açtı. Boğazımı biraz daha sıktı. "Bundan hoşlanıyorsun, değil mi? Benim merhametimde olmak."

Korkmuş muydum? Tahrik olmuş muydum? Şu anda içimde neler oluyordu?

Dudaklarım nefesimin gücüyle aralandı, nabzım elinin altında zonkluyordu. Girebildiği kadar derine girdi, siki tamamen oturmuş ve içimdeki tüm odayı kaplamıştı. Kalçalarımı oynatarak onu teşvik etmeye çalıştım. Boşalmaya çok ihtiyacım vardı. "Lütfen, hareket etmelisin."

Onun yerine hareketsiz durdu ve bana baktı. "Seni becerirken boğacağım."

Panik göğsümü doldurdu. Bu tür oyunlara hazır değildim. Bu bir sonraki seviye baktı. "Hayır, bekle. Bana zarar verme."

Dudakları çok iyi tanıdığım sapkın bir gülümsemeye kıvrıldı. "Micina," diye mırıldandı, "sana zarar vermeyeceğim. Te lo prometto." Kalçalarını hafifçe itti. "Boğazının kenarlarını sıkacağım. Bu seni sersemletecek ve orgazmın bin kat daha şiddetli olacak."

Birçok insanın nefes oyunu ve boğulma ile ilgilendiğini biliyordum ama bu bana tehlikeli geliyordu. Yutkundum. "Ve sana güvenmem mi gerekiyor?"

"Evet, öyle. Merak etme, bunu nasıl doğru yapacağımı biliyorum. Buna bayılacaksın." Boğazımdaki eline baktı, sonra geri çekildi ve amıma girdi ve sürtünme uzuvlarımda şok dalgaları gönderdi. Boğazının derinliklerinde homurdandı. "Her şeyde itaat, hatırladın mı?"

Kahretsin, bu bir tür berbat testti. "Bir sözleşmemiz ya da güvenli bir sözümüz olması gerekmez mi? Ya da" Vücudumu sallayarak sert bir hamle yaptığında sözlerim kesildi ve haykırdım. "Oh, evet! Daha fazla."

"Anlaşma ya da güvenli kelime yok. Korku ve tehlike bunu sizin için daha heyecanlı hale getirecektir."

"Şüpheli. Bu sadece senin için daha heyecanlı olacak."

"Certo." Elini içine sokup çıkararak okşamaya başladı. boğazıma. Gerçek bir baskı uygulamıyordu, sadece gerginliği artırıyor, ne zaman başlayacağını merak etmemi sağlıyordu ve nedense belirsizlik beni daha da ateşlendiriyordu.

Alnımdan ter boşandı, vücudum zaten boşalmaya hazırdı, bu yüzden kalçalarımı salladım, beni kenara göndermek için doğru noktaya vurmaya çalıştım.

"Bana bak," diye emretti.

Göz kapaklarımı araladım ve bakışlarındaki niyeti okudum. Lanet olsun, hazır mıydım? Elinin boğazımdaki hissi gerçekten hoşuma gitmişti ve bir şekilde Enzo'nun beni bu şekilde öldürmeyeceğini biliyordum. Her ne planlıyorsa, bu sikerek öldürmek değildi.

Kendimi biraz aptal gibi hissetsem de bu konuda ona güveniyordum. Başımı salladım.

Beni tekrar sikmeye başladığında, boğazımın kenarlarını sıkarak bastırdı. Kafamdaki kan akışı yavaşladıkça ne hissettiğimden emin olamadığım için gözümü ondan ayırmadım. Yüzümü izledi. "İşte böyle, bambina. Çok iyi hissettiriyor, değil mi?"

Korku ve heyecan beni sarmal haline getirdi. "Oh, Tanrım," dedim, şimdi başım dönüyordu.

Bana sertçe bindi, yatak başlığını duvara doğru salladı ve iç kaslarım aletinin etrafında sıkılaştı. Hırladı. "Seni hissedebiliyorum. Siktir!"

Boynumu serbest bıraktı ve ardından gelen şey hayatım boyunca hiç yaşamadığım bir telaştı. Orgazm içime çarptıkça amım kenetlendi. Boğuk çığlığım odanın her yerinde yankılandı ve doruk noktası devam ederken tırnaklarımı kollarına geçirdim.

Sonunda aşağı indiğimde, beni hayranlık sınırında bir ifadeyle izliyordu. "Madre di Dio, hayatımda gördüğüm en seksi şeysin."

Ben daha konuşmadan hareket etmeye başladı, tüm vücudunu beni becermek için kullanırken hiçbir şeyi geri tutmuyordu. Çabadan dolayı homurdanarak, kalçaları benimkilere çarparken beni tuttu, sahip olunan bir adamdı ve on vuruş bile sonra sırtını kamburlaştırarak boşalıyordu. Yüksek sesle bir küfür savurdu, aleti içimde zonkluyordu ve ben nefesimi tutmaya çalıştım.

Hemen geri çekilmedi. Bunun yerine başını eğdi, gözlerini kapattı ve sanki bağlantımızı uzatmak istiyormuş gibi kalçalarını oynattı. Boşalmasının içimden sızdığını hissedebiliyordum, birleşik meyve sularımız yatağı ıslatıyordu ve bu delicesine sıcaktı. Ona dokunmayı ve terle kaplı kaslarını hissetmeyi arzuluyordum.

Sonunda üzerimden yuvarlandı ve yatağa yayıldı. "Siktir, Gianna."

Ne demek istediğini çok iyi anladım. "Neden bu kadar iyi?"

"Keşke bilseydim. Duş alıp uyuyalım. Sonra sabah seni tekrar beceririm."

Ertesi sabah uyanır uyanmaz Emma'yı bulmaya gittim.

Enzo bir ara ortadan kaybolmuş, uyumama izin vermişti. Dün geceki sözünü yerine getirmediği için bir yanım hayal kırıklığına uğramış olsa da minnettardım. Belki de benimle seks yapmaktan daha önemli bir mafya acil durumu vardı.

Kız kardeşim çoktan uyanmış ve odasında kahve içiyordu. Hah. Bugün kimse bana kahve getirmedi. Ve kapısı kilitli değildi. Garip görünse de rahatlamıştım.

"Selam Em," dedim, mükemmel bir şekilde yapılmış yatağına uzanarak. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgunum. Milano'dayken neredeyse hiç uyumadım, bu yüzden günlerce uyuyabilirmişim gibi hissediyorum."

"O zaman yapmalısın. Ayağa kalkıp etrafta dolaşmana gerek yok."

"Seni görmek istedim. Daha önce sorduğumda hâlâ uyuduğunu söylediler."

"Evet." Ellerimin üzerine yaslandım. "Oldukça geç kalktım."

"Onunla seks yapıyorsun."

Bunun olacağını biliyordum. İkiğim de bir yalanı bir mil öteden fark ederdi. "Evet."

"İsteyerek mi?"

"Evet."

"Yani burada esir tutulmuyorsunuz."

Suçluluk duygumu yuttum. Son zamanlarda kendimi pek esir gibi hissetmiyordum, hele Enzo bana hayatımın en iyi orgazmlarını yaşatırken. "Evet ve hayır."

Emma kaşlarını kaldırdı. "Açıklamanız gereken çok şey var."

Hiç vakit kaybetmeden Emma'ya Milano'daki son günümü ve bombalamayı anlattım. "Ben bir tutsağım ama o beni isteğim dışında bir şey yapmaya zorlamıyor."

Ben anlatırken kız kardeşimin yüz ifadesi daha da karardı. "Seni yata bindirdikten sonra ne oldu?"

"Beni bir kafese kilitledi."

"O pislik! Senin için korkunç olmalı. Artık onunla savaşımana savaşmamalı."

Düşüncelerimi belli etmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım ama Emma beni çok iyi tanıyordu. İkiğimin gözleri kısıldı. "Bekle, neden suçlu görünüyorsun? Frankie'nin elmas küpelerini ona sormadan ödünç aldığın ve kaybettiğın zamanki gibi."

"Dur. Sana ne olduğunu duymak istiyorum. O adamlar sana zarar verdi mi?"

"Bu konu bitmiş değil ama iyi. Ruslar bizi çoğunlukla yalnız bıraktı. Çok fazla duş almadık ya da yemek yemedik. Tuvalete nasıl gittiğımız konusuna hiç girmeyeyim."

"Biz mi? Yanınızda kaç kadın vardı?"

"Diğer altı kişi. Gerçekten şikayet edemem çünkü orada sadece kısa bir süre kaldım. O kızlardan bazıları haftalardır kilit altındaydı. İçlerinden biri sadece on üç yaşındaydı."

"Tanrım, Em. Çok özür dilerim."

"Üzülme. Aptallığım yüzünden kaçırıldım. Daha dikkatli olmalıydım. Aslında bu bir

Don D'Agostino'nun gelip beni ve diğerlerini kurtarmak için seni kaçırmamasını kutsayarak."

Bir lütuf sayılmazdı ama itiraz etmedim. "Neden Frankie'yi aramadın?"

Emma benim yerime kahvesine bakarak, "Zaman yoktu," diye mırıldandı.

Sebebi belli oldu. "İtalya'da olduğunu bilmiyordun."

Emma yüzünü buruşturdu. "Kederden hayal gördüğümü düşünüyordun. Senin öldüğünü ve bunu kabullenmem gerektiğini söyledi."

Tanrım, zavallı kız kardeşlerim. Ailem öldüğümü düşünürken ben burada sıcak küvette sevişiyordum. "Seninle daha erken iletişime geçmenin bir yolu olsaydı, geçerdim."

"Bunu biliyorum. Hamileliği yüzünden bu işin peşini bıraktım. Senin öldüğünü duyunca o kadar üzüldü ki Fausto bebeği kaybedeceğinden endişelendi."

"Bu beni daha kötü hissettiriyor. Tanrım." Siktiğimin Enzo'su. Ve bu aynı zamanda Fausto'nun da suçuydu. Tüm aptal İtalyan mafya adamları suçluydu, ailelerini küçük saçmalıklarına sürüklüyorlardı.

"Durumu iyi. Castello'ya bir doktor gönderdi ve gece gündüz gözetim altında tutuluyor."

"Çok rahatladım."

"Sana ve Enzo'ya dönelim. Senin için endişeleniyorum."

Emma'nın üzülmelerini istemedim. Rahatlamaya ve iyileşmeye ihtiyacı vardı, benim için endişelenmeye değil. Küçümsemeye çalıştım. "Endişelenecek bir şey yok. Seksi seviyorum ve Enzo bu konuda muhteşem."

"Ciddi olamazsın. Gerçekten bunu bir kaçamakmış gibi mi göstermeye çalışıyorsun?"

"Önemli bir şey değil. Her şey kontrolüm altında."

"Bu büyük bir mesele, Gigi. Fausto'yu öldürtmeye çalışan adamla yatıyorsun ve bunun kendi rızanla olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Seni bunu yapmaya zorlamasını istemiyorum."

istemediğın herhangi bir şey. Bunun mantıklı olmasına yardım et. Beynini mi yıkadı?"

"Hayır, tabii ki değıl." Bunu açıklamanın bir yolunu bulmaya çalıştım. "Aramızda bir bağı var. Steroidli nefret sikişı gibi. Her ne ise, ona karşı koyamıyorum. Ama merak etme, bir plan üzerinde çalışıyorum."

Emma başparmağıyla işaret parmağı arasında burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Çocukken okuduğun o düşmandan aşığa aşk romanları gibi. O şeyler gerçek değıl! Enzo D'Agostino tehlikeli bir psikopat. Bu yattan inmek zorundayız."

"Deniyorum, inanın bana. Bu o kadar kolay değıl. Etrafımız sularla çevrili."

Emma bana ters ters baktı ve kollarını kavuşturdu. Bu onun saçmalıklarına inanmıyorum duruşuydu ve üzerimde doğruluk serumu gibi işe yaradı.

Ağızımdan bir itiraf döküldü. "Em, ondan hoşlanmak istemiyorum ve bu kadar kolay teslim olmam beni dehşete düşürüyor. Sanki kafamın içine girmek için tam olarak ne söyleyeceğini, tam olarak ne yapacağını biliyor. Daha önce hiçbir erkekle böyle bir bağı kurmamıştım."

"Oh, kahretsin."

Emma'nın küfretmesinden durumun ciddi olduğunu anlamıştım. Tekrar yatağı uzandım. "Ben bir pisliğim. Bir mil uzunluğunda baba sorunları olan horoz aç bir sürtük."

"Bu saçmalığı sana kim söyledi?" diye tersledi. "Enzo mu? Çünkü onun yüzünü tokatlayacağım."

"Uzun zaman önce babamın muhafızlarından biriydim. Yani, belki de gerçekten ailenin berbat çocuğuyumdur, hayal kırıklığı yaratan Mancini kızı." Babamın en az sevdiği ve muhafızların bir sürtük olduğunu düşündüğü kız. Belki de tehlikeli bir gangster tarafından tutulmayı, onun eğlencesi için bir seks oyuncağı olarak kullanılmayı hak ediyordum.

Emma aniden yanımdaki şiltenin üzerindeydi, eli benimkini sıkıca kavramıştı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Sen hayal kırıklığı yaratan ya da berbat biri değılsin."

Kabul ettiğimden emin değildim. İkimizin de tutsak olduğu anlamına gelse bile ona sarıldım, burada olduğu için çok minnettardım. "Sadece Enzo'dan uzak duracağına söz ver."

"Enzo'dan uzak duracağına söz vermeni istiyorum."
Söz veremedim. Daha da kötüsü, bunu istediğimden de emin değildim.

Ben bir şey söylemeyince Emma başını benimkine yasladı. "Seninle ne yapacağım, Gigi?"

"Tüm bunları unutalım ve gidip bir süre jakuzide oturalım."

"Jakuzi mi?"

"Gel hadi." Ayağa kalktım ve onu dik tuttum. "Bu teknenin bir ya da iki avantajı var. Benimle ıslan ve sonra biraz kestirebilirsin."

Enzo

Beklerken ayağım yemek odasının zemininde zıpladı. Hangi cehennemdeydi? Benim dışımda oda boştu, yemeğimiz masanın üzerine yayılmıştı.

Onu burada istedim. Hayır, ona burada ihtiyacım vardı.

Zihnim dönüyordu, düşüncelerle dolup taşıyordu ve yorgundum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bir sürenin ardından içeri girdi ve içimdeki her şey sakinleşti. Domenico'nun Milano'daki podyumda giydiği deri elbisesi bugün erken saatlerde teslim edilmişti. Ben de elbiseyi Gia'nın akşam yemeğinde giymesi için bir notla Cecilia'ya verdim.

Cazzo, kız ateşliydi. Deri kayışlar kıvrımlarını sarıyor ve vücudunu çaprazlama kesiyordu. Vahşi ve seksi görünüyordu ve ellerim ona dokunmak için kaşınıyordu.

Durdu ve etrafına bakındı. "Herkes nerede?" "Akşam yemeği için sadece biz varız. Buraya gel, micina."

Gia kaşlarını çattı. "Kız kardeşimi görmek istiyorum, il

pazzo."

Hayır, bu işler böyle yürümüyordu. Sandalyemi masadan geriye ittim ve kalçamı okşadım. "İşte. Hemen şimdi."

Bana ters ters baktı ve aklından siparişimi geçirdiğini görebiliyordum. Beni reddetmenin sonuçlarını tartıyordu. Kız kardeşini kafese gönderme riskini göze alacak mıydı yoksa bana itaat edecek miydi?

Hâlâ hareket etmediğinde, onu daha da kızdırıp kızdırmadığımı umursamadan küstahça bir kaşımı kaldırdım. Alınan olması hoşuma gidiyordu. Onu becermek daha da patlayıcı oluyordu.

Sonra bana doğru gelmeye başladı, uzun bacakları ağzımı sulandırıyor. Koyu renk ipeksi saçları omuzlarına ve sırtına dökülüyor, dolgun dudakları yaklaşırken mutsuz bir çizgi oluşturunuyordu.

"Onun yerine şu sandalyeye oturabilir miyim?" Yanımdaki boş koltuğu işaret etti.

Tek kelime etmedim, sadece gözlerimi onunkilere kilitledim.

Benimle olan bu savaşı kazanamayacaktı.

Sinirli bir öfkeyle kucağıma kaydı ve bacaklarını benimkilerin yanına getirerek yana doğru kaydı. "Sen bir pisliksin," dedi nefesinin altında.

Ellerim kalçasına kenetlendi ve onu daha da yaklaştırdım. Onu kendime doğru bastırılmış hissetmeye alışıyordum. "Dikkatli ol. Söz dinlemeyen kızlara ne olduğunu biliyorsun."

"Orgazm mı oluyorlar?"

Avucumu kalçasının üzerinde gezdirdim. "Hayır, şaplak yiyorlar."

"Kız kardeşim nerede?"

"Kamarasında." Ona bir Aperol spritz uzattım. "Al. Milano'da bizimkini bitiremediğimiz için."

"Restoranı havaya uçurduğun için mi demek istiyorsun? Bu arada beyin sarsıntısı için teşekkürler." Aperitivo'sunu yudumladı. "Mmm. Bunlar çok güzel. Bana neredeyse ölümü hatırlatıyor olsalar bile."

"Ölmene izin vermezdim. Şimdi içkini bitir de yemek yiyelim."

"Yaptığın şeylerden dolayı hiç suçluluk duyuyor musun?" diye sorana kadar sessizce içtik.

Cevabım hemen oldu. "Hayır."

Aperol spritz'den biraz daha yuttu, sonra bardağı göğsüne yasladı ve yüzümü görmek için eğildi. "Ciddi misin? Beni kaçırmak için bir avuç masum insanı öldürdüğün için suçluluk hissetmiyor musun?"

"Üç kişiydiler. Ve Don olmak, ne gerekiyorsa yapmam gerektiği anlamına geliyor. Bu kararları hafife alarak vermiyorum ama zayıflık da gösteremem. Bunu babandan ve kayınbiraderinden biliyor olmalısın."

"Ben tam olarak mafyanın yakın çevresinde değilim. Uzun bir süre babamın sıradan bir işadamı olduğunu düşündüm."

Uzun saçlarından ipeksi bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. Makyaj yapmamıştı, mücevher takmamıştı ama yine de gördüğüm en muhteşem kadındı. "Hepimiz sıradan iş adamlarıyız."

Dudakları bir sırtışa dönüştü. "Elbette. Düşmanlarına işkence eden silahlı sıradan iş adamları."

"Eh, bizim de dünya liderlerinden ve büyük şirketlerin başkanlarından bir farkımız yok. Onlar da en az 'Ndrangheta kadar kirli ve acımasızlar."

"Kulağa rasyonelleştirme gibi geliyor."

İçkimin kalanını bitirdim ve bardağı yere bıraktım. "Yaptığım şeyi rasyonalize etmeme gerek yok. Özellikle de bir yıl içinde Avrupa'daki neredeyse herkesten daha fazla para kazanırken."

"Fausto'dan daha mı fazla?"

Dudaklarında düşmanımın adını duymak kaslarımın gerilmesine neden oldu. "Ravazzani'den bile daha fazla."

"Gerçekten mi?"

Gözlerimi devirdim. "Sì, gerçekten. Ravazzani ile aramızdaki kan davası da bu yüzden başladı zaten."

Başını bana doğru çevirdi. "Kız kardeşimin bittiğini sanıyordum."

"Dai, Gianna. Güzel bir kız ama uğruna savaş çıkarmaya değmez."

"O zaman konu neydi?"

"Kayınbiraderiniz işlerimden kendisine yüzde vermem için beni zorlamaya çalıştı. Kabul etmek yerine, bir başkasının beni misilleme yapmaya ikna etmesine izin verdim."

"Huh."

"Bu ne anlama geliyor?"

İçkisini bitirdi ve bardağı almam için bana uzattı. "Hep duyduğum kadarıyla, kız kardeşimi Fausto'nun yatında görmüşsün ve ona bakmaktan kendini alamamışsın. Sonra da onu kaçırmışsın."

Homurdandım ve Gia'nın ağzına doğru tuttuğum bir zeytine uzandım. "Onu asla becermek istemedim, eğer düşündüğün buysa."

Dudaklarını ayırarak zeytini ağzına götürdü ve bunu yaparken parmaklarımı yalamayı ihmal etmedi. Cristo santo, bunu sevdim.

Kirpiklerinin arasından bana baktı. "Frankie'nin benden daha çekici olduğunu söylemiştin."

"Bunun böyle olmadığını birçok kez kanıtladım. O asla sikimi sertleştirmede, senin gibi değil."

"Güzel olduğumu düşünüyorsun, değil mi mafya babası?"

Bu konuşma aşağılamadan çok flört etmeye benziyordu. Geceyi tekrar rayına oturtmalıydım. "Bir şeyler yemek ister misin?"

"Evet, eğer izin verilirse, Don Pain-in-My-Ass." Madonna, bu kızın ağzı.

Yemeğe uzandım. Şefimin pişirdiği ekmek İtalya'nın en iyileriyle yarıştı, ben de onu yağa batırıp Gia'nın ağzına götürdüm. "Bunu dene."

Geriye çekildi ve ekmeği benden almaya çalıştı. "Kendimi besleyebilirim."

Elini yan tarafına sıkıştırarak uzaklaştırdım. "Muhteşem evcil hayvanımı beslemek benim sorumluluğum. Seni burada, sana bakabileceğim yerde, kucağымda istiyorum."

"Ciddi olamazsın."

Burnumu yanağında gezdirdim ve tatlı kokusunu içime çektim. "Hiç içimden gelmeyen bir şey söyledim mi?" Ekmeği bir kez daha havaya kaldırdım. "Ve eğer reddedersen ne olacağını biliyorsun."

Yavaşça öne doğru eğilerek elimdeki ekmekten bir ısırık aldı. "Va bene," dedim ona, çıplak omzunu öperek. "Ne kadar kolay olduğunu görüyor musun?"

Aksini iddia etse de, Gia'nın bundan gizliden gizliye hoşlandığından şüpheleniyordum. Nabzının boğazının dibinde attığını ve teninin kızardığını görebiliyordum. Bahse girerim şu anda parmaklarımı amına soksam, kremasıyla damlayarak çıkarlardı.

Yemeğin geri kalanı boyunca bu şekilde konuşmaya ve yemek yemeye devam ettik. Bir süre sonra vücudu bana karşı gevşedi ve hatta bir iki kez birlikte güldük. Bu durum uzadıkça ben daha da tahrik oluyordum. Onun çaresiz ve bana bağımlı olması hoşuma gidiyordu. Bu bende onu tekrar yatağıma bağlama ve çılgılık atana kadar amını yalama isteği uyandırdı.

Bir lokma balığı dudaklarına götürdüm ama başını salladı. "Daha fazla istemiyorum. Tıka basa doydum."

Kulağının arkasındaki noktayı öptüm. "Aferin kızıma." "Daha sonra ödül alacak mıyım?"

"Olabilir. Ne istersin?" "Bu gece kız kardeşimle kalmak."

Kıkırdadım. "Dai, bunu sormaman gerektiğini bilmelisin."

"O zaman yemekten sonra birlikte bir film izleyebilir miyiz?"

Bu pazarlığı beklemiyordum. Parmak uçlarımla onun yumuşak yanağını okşadım. "Bütün günü onunla geçirdin."

"Bugün bizi izliyor muydun?"

Biraz, ama bunu asla kabul etmem. "Bu yatta olan her şeyi biliyorum, Micina."

"Tanrım, tam bir kontrol manyağısın. Onunla film izleyebilir miyim, izleyemez miyim?"

"Eğer kabul edersem, karşılığında benim için ne yapacaksın?"

"Yemek sırasında beni kucağına oturttuğun için seni yumruklamayacak mıyım?"

Gülümsemek için kendimi zor tuttum. "Daha iyisini yap, güzelim." "Daha sonra odana geleceğim."

Bacağını okşadım ve düşündüm. İstedığimi yaptığı sürece bir zararı olmayacağını düşündüm. "Burada işimiz bittiğinde, sen ve kız kardeşin benim kamaramda film izleyebilirsiniz."

Gerginlik Gia'nın bedenini terk etti. "Teşekkür ederim, il pazzo."

Uzun saçlarını omzunun üzerinden ittim ve çenesini okşadım. "Yemek sırasında çok iyidim. Seni kucağımda tutmak ve beslemek hoşuma gitti."

"Çünkü sen kafayı yemişsin."

Şarap bardağını aldım ve ağzına götürdüm. "Sì, certo. Ama sanırım şu anda amından sular damlıyor, bu da senin de kafayı yediğin anlamına geliyor."

Gevrek beyaz şarabı özenle yuttu, sonra dudaklarını yaladı. "Bana başka seçenek bırakmıyorsun."

"Ve sen zorlanmayı seviyorsun," diye mırıldandım boğazının ince sütununu öpmeden önce. "Bu yüzden birlikte çok iyi çalışıyoruz."

"Kız kardeşimi senden uzak tuttuğu sürece istediğine inanmana izin vereceğim."

Böyle güzel bir ağızdan böyle yalanlar. Kimin haklı olduğunu görmenin zamanı gelmişti.

Kalçasını okşadım. "Kalk."

Çabucak ayağa kalktı, sanki bunun bitmesini istiyormuş gibiydi. Ama meme uçları derinin altında sertleşmiş, gözleri şehvetle büyümüştü. Zihni tam olarak işbirliği yapmasa bile vücudu beni istiyordu. Bu benim için iyiydi.

"Külotunu çıkar," dedim ona.

"Neden?"

"Çünkü sen benimsin ve bunu yapmanı ben söylüyorum."

Dudağını ısırdı ve yemek odasına göz gezdirdi. Yalnızdık ama her an herkes gelebilirdi. "Bunu daha önce yapmamış mıydık?"

"Bu bir daha tekrarlamayacağım anlamına gelmez. Eteğini kaldır ve masanın üzerine çık."

Ağır bir iç çekişle elbisesini düzeltti ve oturmaya başladı.

"Önce külotunu çıkar," dedim.

Deri külotunu kalçalarından çıkarırken ellerinin titrediğini görebiliyordum. Uzun bacaklarından aşağı süzöldüler ve masanın üzerine çıkmadan hemen önce tekmeleyerek çıkardı. Uzun bir süre ona hayranlıkla baktım, ona yapmak istediğim tüm ahlaksız şeyleri düşündüm. Ona dokunma ve tadına bakma arzum hiç azalmazken, onu becerme arzusu kanımda bir virüs gibi dolaşıyordu. Çıldırılmışım, takıntılıyım.

Hiçbir kadın beni bu kadar etkilememişti. Ravazzani'nin baldızı olduğu için miydi? Öyle olduğunu varsaymak zorundaydım. Yoksa neden Gia Mancini'yi bu kadar çok isteyeyim, onu mahvetmek için değilse?

Sandalyemi daha yakına çektim. "Ayaklarını yukarı kaldır ve bacaklarını aç."

İstediğimi yaptı, ellerinin üzerinde geriye yaslandı ve ben onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordum, amının şişmiş dudaklarında parladığını görebiliyordum. İçime çektim, koku ciğerlerime doldu ve taşaklarımı ağırlaştırdı. "Sırılsıklam," diye mırıldandım. "Tam düşündüğüm gibi."

Nefesi hızlandıkça göğsü inip kalkıyordu. Benim için teşhir edilmek hoşuna gidiyordu. Önce onu ödüllendirmeye karar verdim. "Senin için bir hediyem var."

Gözlerini kırptırdı ve sonra şüpheyle gözlerini kıstı. "Eğer sikinin etrafına bir fiyonk bağladıysan, kelimenin tam anlamıyla öğüreceğim."

Dudaklarım seğirdi. Onu becermek istediğim sırada nasıl olur da beni güldürebilirdi?

"O sürpriz sonra gelecek," dedim masanın altına uzanarak. Ona düz siyah bir kutu sundum.

"Anlamıyorum." İçinde bir düzine yılan varmış gibi kutuya baktı. "Bana bir hediye mi veriyorsun?"

"İstemiyorsan geri götürürüm." Kutuyu elinden almaya başladım ama parmakları kartonu sıkıca kavradı.

"Ne bok yersen ye, mafya bozuntusu." Geri çekti ve kapağını hızla yırttı. "Aman Tanrım. Bana tablet mi aldın?"

"Ve bir kalem. Tasarımlarınız için kalem ve kağıt yerine bunu kullanabilirsiniz."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu inanılmaz bir şey. Teşekkür ederim." "Bir şey değil. Bir şey var mı diye bakmaya zahmet etmeyin.

internet hizmeti. Devre dışı bırakıldı."

"Esirin olduğumu söyleyerek anı mahvetmeden duramadın, değil mi?" Tableti göğsüne bastırdı, güzel yüzünü bir glmsemi kapladı. "Yine de bu harika."

Kutuyu kaldırdım. "Al bakalım. Yeni oyuncağını kaldır." "Neden?"

Tableti kutusuna geri koydu ve ben de onu sandalyemin yanına, yere koydum. "nk şu anda oyuncağımla oynamak istiyorum."

Tatlı olarak tiramisu vardı, ben de parmağımın ucuna biraz alıp ağzına götürdüm. Başını eğdi ve parmağımdaki kremalı tatlıyı emdi, dili açgözlülükle tenimi yaladı, gözleri mutlulukla kapandı. Boğazımdan bir onay gümbürtüsü kaçtı.

Biraz daha tiramisu topladım ve piercinginin üzerine sürdüm. Fısıldadı, "Oh, Tanrım. Ne yapıyorsun?"

"Tatlı yiyorum."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Enzo

M Çocuklarımın benimle haftada bir telefon görüşmesi yapmalarına izin veriliyordu ve ben bu görüşmeleri her şeyden çok dört gözle bekliyordum. başka bir şey. Onlar hava gibiydiler, güven vericiydiler ve hayatta kalmam için gerekiydiler. Luca ve Nic'ten ayrı kalmak kötü bir rüya gibiydi - katlanmak zorunda olduğum ama her saniyesi ruhumu parçalayan bir şey.

Vito ve ben ofiste çalışıyorduk ama telefon elimdeydi ve zili açıktı. Birkaç saniyede bir aramayı kaçırmadığımdan emin olmak için aşağıya bakıyordum. Dolandırıcılık gelirini aklamak için dünyanın dört bir yanındaki bağlantılarımı kullanarak parayı hareket ettiriyor, çeşitli küçük işletmelere dağıtıyordum. Karmaşık ve ayrıntılı bir işti ve tüm dikkatimi vermemi gerektiriyordu. Ne yazık ki dikkatim dağılmıştı.

Onu görmem gerekiyordu. Ekranımı yatak odamdaki kameraya çevirdim. Ekran onun yatağa uzanmış, kız kardeşiyle televizyon izlerkenki görüntüsüyle doldu. Emma ve Gia benzer görünseler de, onları karıştırmak mümkün değildi. Gia enerji ve seks saçarken, Emma sessiz ve çekingendi.

Cep telefonum çaldı ve numaraya bakma zahmetine bile girmeden aceleyle cevap verdim. Kim olduğunu biliyordum. "Pronto."

"Ciao, Papà!"

Kızımın sesini duyunca kalbim sıkıştı ve duygu seline karşı gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Tanrım, onları çok özlemiştim. "Ciao, Nicola! Come stai, principessa?"

"Güzel, baba, güzel. Vito Amca da orada mı?"

"Evet, o da burada. Onunla konuşmak ister misin?" "Hayır," dedi. "Yalnız kalmanı istemedim."

Boğazımdaki düğümü yuttum. "Babanı düşündüğün için çok düşüncelisin ama benim için endişelenmene gerek yok. Bana okuldan bahset. Derslerin nasıl gidiyor?"

Nic dersleri hakkında uzun bir açıklama yapmaya başladı ve ben her kelimeyi içime çektim. Sesini duymak hoşuma gidiyordu ve sesi çok mutlu geliyordu. Ona sataşan çocukla artık bir sorunu yoktu ve Luca'ya göre pek çok arkadaşı vardı. Benim zekamı ve Angela'nın düşünceliliğini miras almıştı ve hiçbir erkeğin onunla evlenecek kadar iyi olamayacağından emindim.

"Sizi bir daha ne zaman göreceğiz?" diye sordu. "Yakında bir molamız var."

Kelimeler göğsüme saplanan bir hançer gibiydi. "Yaz, principessa. Kuralları biliyorsunuz."

"Bizim için hala güvenli değil mi?"

Boştaki elim yumruk şeklinde kıvrıldı, parmağımın eksik ucu belli oluyordu. "Hayır, korkarım değil."

"Ölmeni istemiyorum, baba."

"Endişelenmene gerek yok. Her zaman ne derim?"

"Avrupa'daki tüm erkeklerden daha zeki olduğunu."

"Bu doğru. Kardeşin orada mı?"

"Sì. Ti amo, Papà. Umarım iyi bir hafta geçirirsin!"

"Ti amo, Nic. Yaptığım her şeyin senin ve kardeşin için olduğunu asla unutma."

"Biliyorum. Ciao!"

Biraz gürültü oldu, sonra oğlumun sesi kulağıma geldi. "Merhaba, baba."

Alo? "Che palle. İtalyanca konuşmayı bıraktın o zaman?"

Sesi değişiyormuş gibi, her zamankinden daha derin bir kahkaha attı. "Hayır, tabii ki değil. Seni kızdırmaya çalışıyordum."

Oğlum sorunluydu, tıpkı benim onun yaşındayken olduğum gibi. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin, figlio mio?"

"Muhtemelen hayır, ama seninle çok kolay."

Buna itiraz edemezdim. "Nic ve o çocukla başka sorun var mı?"

"Hayır, onu yalnız bırakıyor."

"Va bene. Başka bir şey olursa bana haber verin."

"Yapacağım, baba." Sesi sinirli geliyordu, sanki bu işi kendi başına halledebileceğine güvenmiyormuşum gibi.

"Bana neler olduğunu anlat. Derslerin nasıl?"

"Çok sıkıcı," dedi İngilizce olarak.

"Ma dai, Luca! Ağzından çıkana dikkat et." Sonra elimde olmadan ekledim, "Küfredeceksen düzgünce et. İtalyanca."

Kıkırdadı. "Ragbi oynamaya başladım, baba. Futboldan daha çok seviyorum."

Kaşlarımı çattım. Rugby mi? O İngiliz okulu onun mirasını elinden alıyordu ve ben bundan nefret ediyordum. Ama şikâyet edemezdim. Çocuklarım hayattaydı ve önemli olan da buydu. "Seviyorsun çünkü diğer çocuklarla mücadele etmeni ve onlara vurmanı sağlıyor."

"Sì, certo. Gelecek hafta tüm okul için bir dans düzenliyorlar. Bir kız onu götürmemi istedi."

Hüzünle gülümsedim. Onunla kadınlar hakkında konuşmak ve futbol oynamaya devam etmesini sağlamak için orada olmalıydım. "Ne dedin sen?"

"Benden iki yaş büyük. Tabii ki evet dedim."

Boğazımdan bir kahkaha havlaması kaçtı. Porco Dio, oğlum. "O zaman dikkatli ol ve güvende ol. Sana prezervatif göndermem gerek var mı?"

Vito sandalyesinde dönerek bana baktı, çenesi açık kaldı.

"Bende zaten var," dedi Luca gururla. "Büyük çocuklardan biraz çaldık."

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Luca hayır dedi ve telefonu kapatmadan önce birkaç dakika daha sohbet ettik. Gözlerimi ovuşturdum, bitkin ve öfkeliydim. Çocuklarımla aramdaki mesafe hiç kolay olmamıştı. Her yaz birkaç hafta dışında, hayatlarını benden uzakta yaşıyorlar, üzerinde kontrolüm olmayan şeyler deneyimliyorlardı. Hiçbir rehberlik ya da tavsiye veremiyordum. Bu, onlarla asla geri kazanamayacağım bir zamandı.

Ama güvendeydiler. Doğru düzgün güvenli bir evleri olmadan, burada bir teknede benimle birlikte risk altında olacaklardı. Arkadaşları ve öğretmenleri olmayacağından bahsetmiyorum bile. Bir çocuk için nasıl bir hayattı bu? En azından şimdi, takma isimler kullanarak normal çocuklar gibi davranabilir, normal hayatlar yaşayabilirlerdi. Benimleyken, mahkumdan farksız olacaklardı.

"Luca'nın prezervatife mi ihtiyacı var?" Vito sordu.

Derin bir iç çektim. "Okulda bir dans var. Büyük bir kız onunla gitmesini istedi."

"İlk kızımı on iki yaşında becerdim."

Ben de ilk seferimde on iki yaşındaydım ama bu yardımcı olmadı. "Çok uzaktalar. Bundan nefret ediyorum."

"Biliyorum, ama yaşıyorlar."

Ayağım yerde sekiyor, zihnim telaşlanıyor, huzursuzlanıyordu. "Bunu bitirmek için sabırsızlanıyorum. İspanya'daki havaalanlarında ne durumdayız? Giulio'yu buldular mı?"

"Artık Giulio Ravazzani'ye ihtiyacımız yok. Mancini'nin iki kızı da elimizde. Ravazzani onları geri almak için ne istersek verecektir."

Vito bunu ilk kez söylemiyordu. "Onu tamamen yok etmek istiyorum. Ailesini, işini, tüm hayatını."

Kardeşim çenesini kaşıdı.

"Ne?" Tersledim.

"Bence onu bırakmaya hazır değilsin."

Ona dişlerimi göstererek hırladım. "Eğer onun benim için çocuklarımdan daha önemli olduğunu söylüyorsan, kaburgalarının arasına bir bıçak sokacağım, kardeş."

"Dai, Enzo. Bunu söylemiyorum ama seni onunla gördüm. Kameralarda onu nasıl izlediğini, ona nasıl takıntılı olduğunu biliyorum. Teknenin her yerinde onu beceriyorsun. Mariella'ya hiç benzemiyor. Bu farklı ve sen de bunu biliyorsun."

"Ma vattene a fanculo!"

"Bana istediğin kadar git kendini becer diyebilirsin ama haklı olduğumu biliyorsun. Bu kıza karşı bir şeyler hissediyorsun. Ama bunun bir yere varamayacağını bilmelisin. Ya ölecek ya da Ravazzani'nin yanına dönecek. Gerekeni yapmaya hazır mısın?"

"Benimle bir embesilmişim gibi konuşuyorsun. Bu planımın bir parçasıydı, onu evcil hayvanıma dönüştürmek. Onu mahvetmek ve küçük düşürmek, sonra da Ravazzani'ye şantaj yapmak için kullanmak."

"Evet, öyle demiştiniz. Ama hala planladığınız şey bu mu? Artık onu dizginlemiyorsunuz bile. Her an herhangi birimizi öldürebilir."

"Yapmayacak. Onu yemekte görmedin mi? Elimden yiyordu. Bana çocukmuşum gibi davranmayı da bırak. Ravazzani'nin oğlunu bulup öldüreceğiz, sonra da onun tüm imparatorluğunu alacağım."

Vito beni yatıştırmak için avuçlarını kaldırdı. "Emin olduğun sürece."

"Sabrımı sınıyorsun. Belki de Massimo onun yerine consigliere olmaya hazırdır."

Vito homurdandı, hiç de tehditkâr değildi. "Keyfine bak. Aşağıda ot içiyor. Sana ne tavsiye vereceğini duymak için sabırsızlanıyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Kardeşim açık pencereyi işaret etti. "Kokusunu alabiliyorum."

Ayağa kalktım ve gerindim, bu günü geride bırakmaya hazırdım. Yatağımı ve içinde yatan kadını özlüyordum. "Ben aşağı iniyorum. Benimle gel ve Emma Mancini'yi odasına

geri götür. Bu gece kilitli kalmasını istiyorum."

Vito hiçbir şey söylemedi ve biz merdivenlerden inerken sessizlikte onaylamadığını duyabiliyordum. Ne düşündüğü umurumda değildi. Kaptan bendim ve bu iş benim yöntemimle halledilecekti. Eğer Gia'yı becermek istiyorsam, becerecektim. Ondan tek istediğim buydu, amı ve götü. Her kadından istediğim buydu.

Odamda televizyon açıktı ve Gia yatakta derin bir uykundaydı. Kız kardeşi uyanıktı ve ekrandaki saçma sapan şeyleri izliyordu. "Gidebilirsin," dedim Emma'ya. "Vito seni odana geri götürecektir."

Dudağını dişledi, gözleri önce Gia'ya, sonra bana kaydı. "Onu burada seninle bırakmak hoşuma gitmiyor."

"Umurumda değil. Çık dışarı."

Emma yavaşça yataktan kalktı ve ayakkabılarını giydi. Doğrulduğunda, "O iyi bir insan. Oynadığınız çarpık akıl oyunlarını hak etmiyor."

"Yaptığımız şeyin bu olduğunu, sapkın akıl oyunları oynadığınızı mı söyledi?"

"Hayır, ama ikinizi birlikte izledikten sonra onun üzerinde bir etkiniz olduğu açık. Ona şantaj mı yapıyorsunuz? Uyuşturucu mu veriyorsunuz? Bu hiç mantıklı değil."

"Size mantıklı gelmesine gerek yok, Bayan Mancini. Ve eğer hayatta kalmak istiyorsanız, müdahale etmeye çalışmaktan vazgeçeceksiniz." Parmaklarımı sallayarak onu kovdum.

O ve Vito odadan çıktılar ve ben Gia'ya baktım. Hâlâ uyuyordu, bir yastığa kıvrılmıştı. Giysilerimi çıkarıp yorganı indirdim ve yanına uzandım. Çıplak tenini yanımda hissetmek istiyordum, bu yüzden uzandım ve şortunu çıkardım. Sonra yavaşça üstünü başının üzerine kaldırdım.

Sütyen giymemişti, bu yüzden külotunu bıraktım ve onu sıkıca kavradım. Tüm yumuşaklığı, sıcak ipeksi teni vücuduma baskı yapıyordu ve kendimi rahatlamış hissediyordum. Sırtı göğsümle buluştuğunda yumuşak bir iç çekti.

Başının üstünü öptüm. "Uyumaya devam et." Gözlerimi kapattım. Dün gece hiç uyumamıştım ve yorgunluk beni ağırlaştırıyordu. Beni her zaman tüketen çocuklarımla yaptığım telefon görüşmesinden bahsetmiyorum bile.

"Beni becermeyecek misin?" diye sordu ben hareket etmeyince.

Yapmalıyım. Onu ters çevirip yatağın içine sokmalıyım. Onu yere yatırıp merhamet için yalvartmalıydım. Ama nedense şu anda tam da istediğim şey buydu. "Hayır, bunu düzgün yapamayacak kadar yorgunken olmaz."

Esnedi. "Siktir git."

"Hayal kırıklığına mı uğradın, Gianna? Sikime mi ihtiyacın var?" Kıs kıs güldü. "Sik çok aptalca bir kelime."

Dudaklarımda bir gülümseme hissettim. "Sikin daha iyi mi?"

Bu onu güldürdü. "Senin o kalın aksanıyla söylediğin şekilde değil. Deeeck," diye taklit etti.

Parmaklarımı kaburgalarına soktum ve onu gıdıkladım. Kıvrınmayı ve nefes almayı bıraktığında, en iyi Kanada aksanıyla, "Böyle konuşsam daha mı iyi olur, ha?" dedim.

"Kanadalıların sesi öyle çıkmıyor bebeğim."

Bu sevgi gösterisi beni şaşırttı. Farkında mıydı acaba? Bana doğru uzanırken sessizleşerek dalmış gibiydi. Elleri bana dokunmuyordu; onun yerine dua eder gibi yüzünün altına sokulmuşlardı. Uyurken bile bana dokunulmasından hoşlanmadığımı hatırlıyordu.

"Sei perfetta," diye fısıldadım, beni duymadığını umarak.

Gia

Enzo bir kabus görüyordu.

İnilti ve inlemeler beni uyandırdı, sesler o kadar çığdı ki sanki göğsünün derinliklerinden geliyor gibiydi. Yuvarlandım ve vücudunu ter içinde buldum.

seğirdi ve çırpındı. Dudakları konuşur gibi kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı, sadece kalbimi parçalayan o acınası çığlıklar çıktı.

Zindanı mı hatırlıyordu?

Hiç düşünmeden uzandım ve yüzüne dokundum. Çok sıcaktı, bıyıklarının çizikleri avucuma sertçe değiyordu. "Enzo, rüya görüyorsun."

Dokunuşum yakmış gibi başını elimden uzaklaştırdı. "Non ti prego," diye fısıldadı, gözleri sımsıkı yumulmuştu.

Tamam, o zaman dokunmak yok. Yüzüne yaklaştım ve sesimin tonunu yükselttim. "Uyan. Kötü bir rüya görüyorsun."

Beni duymadı, kendi kişisel cehenneminde çok derindi. Dudakları büküldü ve sürekli İtalyanca bir şeyler mırıldandı. Ne demek istediğini anlamamıştım ama kelimelerin ardındaki ıstırabı duyabiliyordum.

Görmeye dayanamadım. Siktir et. Ona doğru yayıldım, neredeyse ona sarılıyordum. Kalbinin avuçlarımin altında hızla çarptığını, koca vücudunun titrediğini ve sarsıldığını hissedebiliyordum. "Uyan, Enzo. Lütfen."

Her gece yaşadığı şey bu muydu? Neden her zaman akıl sağlığının sınırında görüldüğüne şaşmamalı.

Sanki yeterince hava alamıyormuş gibi nefes nefese kalmış, derin nefesler alıyordu. Göğsündeki baskıyı hafifletmek için üzerinden kalkmaya başladım ama beni kendine çekti. "Hayır, gitme."

"Nefes almalısın."

"Hareket etme."

"Bebeğim, odaklan. Nefes almaya başlamazsan panik atak geçireceksin." Bir gösteri öncesi gerildiklerinde bunun mankenlere de olduğunu görmüştüm.

"Deniyorum," diye nefes nefese kaldı.

Nefes kontrolünü yogadan biliyordum. "Bunu benimle yap. Burnunuzdan nefes alın, sonra boğazınızda ha derken yavaşça nefes verin. Sanki yüzünüzün önünde duran bir bardağı buğulandırıyor olmanız gibi ama ağzınız kapalı."

"Aptal."

"Aptalca değil, söz veriyorum." Eğilerek iki kez gösterdim. "Şimdi yap."

Burnundan nefes aldı, sonra verdi ama ağzını açık tuttu. "Ağzını kapalı tut," dedim. "Doğru yapıldığında sesi okyanus gibi çıkmalı."

Tekrar denedi, bu sefer ağzı kapalıydı. Ben de onunla birkaç kez denedim. "Güzel. Yavaşla, eşit şekilde. Gerekirse say. Karnını gerçekten havayla doldur."

Bacaklarımız birbirine dolanırken nefeslerimiz mükemmel bir uyum içinde devam ettik. Çok samimiydi, ona ilk kez bu şekilde dokunuyordum ve her santimini keşfetmek için can atıyordum. Yine de bundan hoşlanmayacağını biliyordum, bu yüzden hareketsiz kaldım ve nefes almasına yardım ettim.

Sonunda daha sakın görünüyordu. İri elleri sırtımda ve kalçamda gezinirken beni kaldırdı, yüzümü ona doğru çevirdi. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı ve beni öptü.

Hevesle öpücüğün içine daldım, onun için yumuşadım ve ağzımı almasına izin verdim. Aciliyetini, çaresizliğini hissedebiliyordum ve bu benimkini besliyordu. Dili ve dudakları beni yutarken parmakları saçlarımdan bir tutam yakalayarak beni yerinde tuttu.

Öpüşme devam etti ve vücudum bu adama her zaman olduğu gibi karşılık verdi, amım ıslandı ve şişti. Tanrım, öpüşme şeklini seviyordum, böylesine mutlak bir güç ve saygıyla. Sanki beni aynı anda hem yok etmek hem de el üstünde tutmak istiyordu. Derim ihtiyaçtan sürünüyordu, kendimi canlı ve güçlü hissettiren binlerce iğne batması. Cesur, sanki her şeyi yapabilecekmişim gibi.

Risk almaya karar verdim.

Onu ürkütmemek için çok dikkatli bir şekilde elimi güneşe, kaburgalarının üzerinden karın kaslarına doğru hareket ettirmeye başladım. Ağzı benimkinden ayrıldı ve nefesi hızla kesilerek bekledi. Beni durdurmadı, ben de kasıklarına doğru devam ettim ve avucum terden kayganlaşmış kaslarını sıyırdı. Muhteşemdi, mermer bir heykel canlanmıştı.

Karnına yaslanmış kalın ve sert sikini buldum ve taşaklarına doğru devam etmeden önce nazikçe fırçaladım. Parmaklarımla ağırlıklarını yuvarlayıp sıkıldığında homurdandı. Çoğu erkek taşaklarıyla oynanmasını severdi ve Enzo da farklı değildi. Bana daha fazla yer açmak için kalçalarını araladı ve ben de onu okşayarak keşfettim. Elim aletinin uzunluğunu taradığında, sessizce daha fazlasını isteyerek sarsıldı ve kalçalarını salladı.

Onu yavaşça okşadım ve yanağıma doğru nefes verdi, güçlü parmakları tenime batıyordu, oda nefes alış verişlerimiz dışında sessizdi. Bu bizim için alışılmadık, yeni bir şeydi ama şikâyet etmiyordum. Değişiklik olsun diye onun benim merhametime kalması hoşuma gidiyordu.

Onu çalıştırdıkça alt tarafım zonklamaya başladı. Bu koca aletin içimde olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum ve amım bunun için ağlıyordu. Üstte olmama izin vereceğinden emin değildim ama sadece bu seferlik ona binmeyi gerçekten istiyordum.

Külotumu kalçalarımın altına ittim ve bacağımı kalçalarının üzerinden kaydırarak üzerine oturdum. Belimi tuttu ve altımdaki tüm gücünü ve kuvvetini hissetmek ağzımı sulandırdı.

Sikini kavrayıp girişime hizaladığımda bakışları amıma kilitlenmişti. Onu içeriye doğru beslemeye başladım, yavaşça aşağıya battım, vücudumdaki tüm alanı kaplarken gerilmeyi ve yanmayı sevdim.

"Siktir, Lorenzo," diye fısıldadım, tam adı dudaklarımdan dökülürken kendimi ayarlamak için durakladım. "Tanrım."

"Sì, mia bella bambina," dedi usulca. "Beni içine al."

İçimden bir uyarılma dalgası geçti ve daha derine kaydı.

Nefesim kesildi, zevk ve acı arasında gidip geldim ve başparmağı klitorisimi buldu, ovuşturdu ve bastırdı.

Uyluklarımdan arkasından karnıma doğru karıncalanmalar yayıldı,

ve kısa süre sonra tamamen oturmuştu. Lanet olsun, çok fazlaydı.

Kalçalarımı yavaşça hareket ettirmeye başladım, leğen kemiğine sürtünürken aletini içime sokup çıkarıyordum. Her darbenin sonunda delicim aramızda sürüklendi ve

Kan dolaşımım boyunca beyaz-sıcak bir ihtiyaç. Oda karanlık olmasına rağmen, onunla gözlerimi kilitledim ve bana bakan uyarılmışlığı ve sahipleniciliğı görebiliyordum. Bu çok gerçekçiydi. Çok samimi. Sanki içimi görebiliyor, en derin g vensizliklerimi açıp ruhuma ulaşabiliyordu.

Zevkime odaklandım ve kalçalarımı alkaladım, uzunluğunun kanalıma girip çıkma şeklini sevdim, sürtünme inanılmaz derecede iyi. Saçlarımı savurdum ve sırtımı dikleştirdim, onu sürerken ona bir gösteri verdim. "Tanrım, evet," diye inledim. "Bunu bütün gece yapmak istiyorum."

"Ne kadar sert olduğumu hissediyor musun?" Fısıltısı duman gibi kafama doldu, beni daha yükseğe çıkardı. "Hepsi senin için. Sadece sen, tesoro mio."

İfadesindeki korunmasız açlık ve şehvet beni teşvik etti, bu yüzden daha hızlı hareket ettim ve mutluluk kısa sürede bir yay gibi içimde birikti ve sarmalandı. Kaldıraç olarak ellerimi göğsüne koyduğumda, yarı yarıya beni itmesini, kontrolü ele almasını ve beni yatağa sabitlemesini bekliyordum. şaşırtıcı bir şekilde yapmadı, ben de tırnaklarımı etine geçirdim ve onu becermeye devam ederken tutundum.

"Oh, kahretsin." Gözlerim kapandı. Çok yaklaşmıştım, orgazm tam oradaydı.

"Bana bak," dedi sertçe. "Boşalmak için sikimi kullanırken bana bak."

Dediğini yaptım ve bir saniye sonra boşalmaya başladığımda birbirimize bakıyorduk. Orgazm bir tsunami gibi içimden geçti, dalgalar ve dalgalar diğer her şeyi kovaladı. Zihnim karardı, ben titreyip sarsılırken onun güzel yüzü tek dayanağım oldu. Amımın duvarları ritmik darbelerle onu sıktı ve dudakları bir tıslamayla ayrıldı.

Ben daha aşağıya inmeden beni hafifçe kaldırdı ve aşağıdan yukarıya doğru vurmaya başladı. Ayaklarını şilteye dayamıştı ve her güçlü darbesi yatağı sallayıp yatak başlığını bir gürültüyle duvara çarpıyordu. Eğildim ve

Yüzüm tam onunkinin üzerindeydi, ağızlarımız birkaç santim ayırdı. Homurdandıkça ve ofladıkça nefesini hissedecek kadar yakındım.

Bana bunu söyleten neydi bilmiyorum ama konuşmaya başladım. "İşte böyle, bebeğim. Bana tüm boşalmanı ver. Her bir parçasını, derinlere. Beni iyi kızın yap."

"Cazzo!" Vücudu altımda gerginleştirdi ve içimi boşalmasının sıcak kirpikleriyle doldurmadan hemen önce şiştiğini hissedebiliyordum. Beni hareketsiz tuttu, parmakları kalçalarımın etrafına o kadar sert kenetlenmişti ki morluklarım olacağını biliyordum. "Sen benimisin," diye bağırdı, iri vücudu altımda sarsılıyordu.

Sonunda yatağa yığıldı. Nefesimi tutmaya çalıştım, bedenim bir bez bebek gibi onun üzerine yayılmıştı. Hâlâ içimdeydi ve yumuşadıkça yapışkan pisliğimizin içimden sızdığını hissedebiliyordum. Yine de hareket etmek için acelem yoktu.

Nefes alış verişimiz hafifledi ve avuç içleri sırtımı okşadı. Beynim ağırlaştı, göğsünün yükselip alçalması beni uykuya doğru sürükledi. Hâlâ birbirimize bağlı olmamız hoşuma gidiyordu. Hem kirli hem de tatlıydı, bu da mükemmel görünüyordu.

Bununla ilgili her şey mükemmel görünüyordu.

Beni ovmaya devam etti ve bir şekilde onun da bu bağlantıya en az benim kadar ihtiyacı olduğunu hissettim. Parmaklarım dalgınca çenesini okşadı. "Annem öldükten ve neredeyse boğulduktan sonra kâbuslar görürdüm. Frankie gecenin bir yarısı çılglık atarak uyandığımı söylerdi."

"Oh?"

"Birkaç yıl sonra azaldılar ama arada bir tekrarlıyorlar. Terapistim dedi ki-"

"Terapist mi? Babanın buna izin vermesine şaşırdım."

"Bilmiyordu."

Enzo küçük bir kahkahalar attı. "Hiçbir zaman kurallara göre oynamadın, değil mi?"

"Kimsenin kurallarına göre değil, hayır."

"Yine de benimkine göre oynuyorsun." Kızımın yanaklarından birini sıktı.

"Ya da belki benimkiyle oynuyorsundur." Bir

kahkaha daha. "Sanırım göreceğiz, değil mi?"

Bu hoşuma gitmemiştir ama artık duramayacak kadar derindeydim. Ayrıca kalbim beni dinlemiyordu. Uzun süren dokunuşlar ve nazik sözlerle şarkı söylüyor, aramızdaki yakınlıktan dolayı mutlulukla kabarıyordu. Birbirimizi hiç kimsenin anlayamayacağı kadar iyi anlıyorduk.

Ne hissettiğime rağmen kardeşimi sağ salım eve götürmeliydim. Bunu yapmak için Enzo'yu kandırmam gerekiyorsa, öyle olsun. Bana ne olduğu umurumda değildi ama Emma burada tıkilıp kalmayı hak etmiyordu. O iyi bir insandı.

İkizimin onun için hiçbir tehdit oluşturmadığını anlamasını sağlamalıydim. "Biliyorsun, biz gidene kadar seni öldürmeyi ertelemesi için Fausto'ya yalvaran kişi Emma'ydı."

"Tahmin etmiştim."

Bu, ona bakmak için geri çekilmeme neden oldu. "Neden? Onun kadar iyi olmadığım için mi?"

Homurdandı ve saçlarımla oynayarak parmaklarını uzun tellerin arasından geçirdi. "Güzel olmak sıkıcıdır, micina."

Doğru. "Cidden, ben olmadığımı nasıl anladın?"

"Çünkü dünyanın dondurma ve gökkuşaklarından ibaret olmadığını anlıyorsun. Sert birisin çünkü öyle olmak zorundasın. Kız kardeşin korunmuş, etrafımızı saran çirkinliklerden korunmuş. O, insanları kurtarmak, suçluluk duygusunu hafifletmek için doktor olmak isteyen bir mafya babasının kızı. Sizin böyle bir sorunuz yok. Sen acımasısın."

Kelimeler boğazıma bir duygu yumağı gönderdi ve ağzımı kuruttu. Dudaklarımı yaladım ve çenesine bastırdım. "Senin gibi."

"Hayat çekingenleri ödüllendirmez." "Ama bu senin için ne zaman yeterli olur?" "Ne ne zaman yeterli olur?"

"Bu," dedim, yatı göstererek. "Para, güç. Tüm bunlara gerçekten değer mi? Yani, saklanmaktan yorulmadın mı? Çocuklarını görememekten? Tüm bunları elinde tutmak için neyi takas ediyorsun?"

"Ne yapmamı isterdin?"

Gerginleşmeye başladı, ben de göğsünü okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştım. "Bir noktada gururunu bir kenara bırakmalısın, Enzo. Eğer yapmazsan, bu seni öldürecek."

"Bu yeni bir şey değil. Hayatta olduğumdan beri ölüm beni her gün takip ediyor. Eğer beni yakalarsa, en azından pişmanlık duymayacağım. Çocuklarım güvende ve iyi bakılıyorlar."

"Hiç mi?" Vay be, bugün ölsem bir ton pişmanlığım olurdu.

"Bir," dedi bir süre sonra. "Karım. Size bir araba kazasında öldüğünü söylemiştim, değil mi?"

"Evet."

"Korumamla bir ilişkisi vardı. Kaza sırasında arabada ona oral seks yapıyordu, emniyet kemeri açıktı."

Dondum kaldım. "Hassiktir."

Başını kaldırarak omzumu öptü. "İyi bir koca değildim ve o da başkasını buldu. Şimdi çocuklarım yalnız."

Ne diyeceğimi bilemedim. Sadece ona daha sıkı sarıldım. "Başka bilen var mı?"

"Hayır. Kimseye söylemedim, Vito'ya bile."

"Ah, bebeğim." Alnımı yanağına bastırdım. "Bu korkunç."

Bana doğru eğildi ve beni tekrar öpmeye başladı, bu sefer yavaş ve tatlıydı. Ona sarıldım ve hissettiğim her şeyi öpücüğe döktüm. Sonunda beni sırtüstü yatırdı ve dudaklarıma doğru mırıldandı, "Seni tekrar becermek istiyorum."

Başımı salladım ve kollarımı boynuna doladım. Gecenin geri kalanında aklıma gelen son tutarlı düşünce buydu.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Enzo

I Erken uyandım ve Gianna'yı etrafımda kıvrılmış buldum.

Güneş ufukta süzölmeye başlamıştı ve benim aklım önceki gecenin olaylarıyla çalkalandı. Utanç tenimi ısıttı. Gia güvensizliğime ve acıma, beni rahatsız eden ve utandıran anılarıma tanık olmuştu. Onun önünde neredeyse panik atak geçiriyordum.

Nazik dokunuşu ve yumuşak sözleriyle beni kişisel cehennemimden çekip çıkarmış, önce yatıştırmış sonra da tahrik etmişti ve ben de boşalması için sikimi kullanmasına izin vermiştim.

Daha sonra ona Angela'nın ölümünü anlattım, başka kimsenin bilmediği bir şeyi. Gia hak etmediğim ama yine de içime işleyen bir anlayışla karşılık verdi ve tatlılığı kalbimi çevreleyen pürüzlü kenarlardan birkaçını doldurdu. İçime bir huzur duygusu yerleşti ve onu değerli bir şeymiş gibi becermek için yuvarladım. Sanki benimmiş gibi.

Sadece sen, tesoro mio.

Sevgi gösterileri ve yumuşak sözler kabul edilemezdi, özellikle de bu kadın için. Vito haklı mıydı? Gia'yla çok fazla zaman geçirdiğimi, onun beni etkilemesine izin verdiğimi söylüyordu. Beni değiştiriyordu.

Dün gece bunun kanıtıydı.

Yataktan kayarak çıktım ve duşa girdim. Kâbusun kalıntıları ağrıyan kaslarımda, aşağılanma duygusu boynumda bir taş gibi duruyordu. Onu bir kenara ittim. Her şeyi bir kenara ittim. Uzun zaman önce patronun ne pahasına olursa olsun gerekeni yapması gerektiğini öğrenmişim.

Bu yüzden uzun bacakları ve derin kahverengi gözlerini düşünerek kendimi uyuşturdum. Tatlı vücudunu ve alıngan ruhunu.

Yapılması gerekeni yapardım.

Banyodan çıktığımda Gia hâlâ uyuyordu.
Güzel.

Giyindim, sonra ayak bileğini yorganın altından çıkarıp kelepçeyi ve zinciri etrafına bağladım ve yerine kilitledim. Tekrar bağlanmaktan nefret edecekti ama bu çok kötüydü.

Güverteye çıktım ve bir espresso yaptım. Çabucak mideye indirdikten sonra bir tane daha yaptım ve ofise taşıdım. Çok ilginç bir e-posta beni bekliyordu. Karanlık bir şekilde sırtarak uydu telefonunu aldım ve aramaya başladım.

Tüm bunları bitirmek için sabırsızlanıyordum. Bu işi bitirmenin ve hayatımı ve çocuklarımı geri almanın zamanı gelmişti.

İki kez çaldıktan sonra bir adam cevap verdi. "Pronto." "Alessio."

Bunu uzun bir sessizlik izledi. "Don D'Agostino. Uzun zaman oldu."

Alessio ve ben, Ravazzani'yi öldürmesi için onu tuttuğumdan beri doğrudan konuşmamıştık - sonuç vermediği bir işti bu. O zamandan beri iletişimi Vito'ya bırakmıştım ama bu kardeşimi bekleyemezdi. "Bu dostça bir arama değil," diye hırladım.

"Anlıyorum. Rüzgar ve dondurma yüzünden hala kızgınsın, değil mi?"

Alessio suikastın başarısızlıkla sonuçlanmasının nedenini rüzgârın yön değiştirmesine ve Ravazzani'nin bir tatlıyı tatmak için yaptığı ani hamleye bağladı. Hiç mantıklı değildi ve umurumda da değildi. Ravazzani hâlâ nefes alıyordu, yani Alessio bana borçluydu. "Her şeyi bırakıp

Malaga'ya gitmeni istiyorum."

Onu duyamıyordum, nefes alışını bile ama orada olduğunu ve söylediklerimi düşündüğünü biliyordum. Ama reddedemezdi. Onu taşaklarından yakalamıştım.

"Sanırım bu oğlu için. Vito beni uyarmıştı."

"Javier Martín adını kullanıyor. Beş gün önce Málaga havaalanında çekilmiş görüntüleri var." Giulio Madrid'den Malaga'ya gitmiş ve yolculuğun ortasında adını değiştirmişti. Zeki. Ama benden daha zeki değil.

"Hayır."

Sandalyemde dik oturdum, kaslarım öfkeyle gerildi.

"Gerçekten beni reddetmeyi mi düşünüyorsun?"

"Benden bunu bekleyemezsin-"

"Senden beklediğim," diye tükürdüm, "istediğim her şeyi yapman. Benim için yaptığın son işte başarısız oldun ve tek bir telefonla Ravazzani'ye onu kimin vurduğunu ve neredeyse hamile karısını öldürdüğünü söyleyebilirim. İstedığın bu mu?"

"Eğer oğlunu öldürürsem, beni bir köpek gibi avlar." "Bu benim sorunum değil."

Uzun bir duraklama oldu. İkimiz de beni reddedemeyeceğini biliyorduk. Eğer reddederse, Ravazzani'ye bildiğim her şeyi anlatacaktım. Alessio hayatının sonuna kadar kaçacaktı.

Elbette Giulio'yu öldürdüğü duyulursa, Alessio da hayatının geri kalanını kaçak olarak geçirecekti. Bu bir kaybet-kaybet durumuydu, ama umurumda değildi. İstedığimi aldığım sürece umurumda değildi.

"Vito'ya söylediğim gibi, Ravazzani için bana ödediğin parayı iade ettim," dedi Alessio, sanki bu başarısızlığını mazur gösterirmiş gibi.

"Bu işler böyle yürümez, Stronzo. Ve olanlardan sonra kendini affettirmen için sana bir şans verdiğim için minnettar olmalısın. Kaçırdığının duyulduğunu bir düşünsene."

"İşe alabileceğiniz başkaları da var. Sizi yönlendirebilirim-"

"Başka birini istemiyorum. Bana hayatını borçlu olan ve ihtiyacım olduğunda ihtiyacım olanı yapacak ve çenesini kapalı tutacak birini istiyorum."

"Yirmi milyon Euro," diye karşılık verdi.

Daha fazla ödeyebilirdim. "Tamamdır."

Ağır bir iç çekişin ardından, "Bana tüm bilgileri olağan kanallar aracılığıyla gönderin," dedi.

"Söyleyeceğim. Ama yine başarısız olursan Ravazzani'ye her şeyi anlatırım. Tüm dünyanı yakıp yıkarım."

"Peki Ravazzani oğlunu vurman konusunda ne hissedecek?"

Güldüm, kuru ve mizahsız. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bunu şimdiye kadar yapmadığıma şaşırmıştır. Ona söylemekten çekinme, Alessio. Beni bulamaz ama seni bulabilir."

"Başarısız olmayacağım" diyene kadar bir sessizlik daha.

Onu en son işe aldığım da böyle demişti. "Öyle olmadığını gör." Telefonu kapattım ve masamın üzerine fırlattım. Dizüstü bilgisayarımı açtım ve Giulio'yu nerede bulacağıma dair bilgiyi Alessio'nun bağlantısına gönderdim.

Pelerin ve hançer olayının gerekli olduğunu düşünmüyordum ama Alessio böyle çalışıyordu ve bu konuda başkasına güvenemezdim. Ravazzani suikastını milimetrelerle kaçırmış olsa da o en iyisiydi.

Vito bir saat sonra içeri girdi ve kardeşim beni çoktan işte bulduğu için şaşırmış görünüyordu. "Hâlâ uyuduğunu sanıyordum," dedi, "gecenin çoğunu sikişerek geçirdiğin için."

"Kulak misafiri mi oluyorsun, fratello?"

"Sanırım yattaki herkes seni duydu, yani isteyerek değil. Ve hala onu becermemen gerektiğini düşünüyorum."

Kendimi ona açıklamama gerek yoktu, bu yüzden konuyu değiştirdim. "Alessio'yu Malaga'ya gönderdim. Giulio beş gün önce oraya uçtu."

Vito sandalyesine çöktü. "Bu sabah çok meşguldün."

"Sanki son zamanlarda çok çalışmıyormuşum gibi konuşuyorsun." Şifreli e-postalarım arasında gezindim.

"Dikkatinizin dağıldığını inkar edemezsiniz."

"Hiçbir şeyi inkâr etmeme gerek yok. Şimdi git kendine bir espresso doldur ve işe koyulalım. "

Açık pencereden çok kızgın bir kadın sesi geliyordu. Yat demir atmıştı, bu yüzden motorlar sessizdi. Bu da bana bağırılan her kelimeyi duyabileceğim anlamına geliyordu.

"D'Agostino, seni orospu çocuğu! Hemen gelip kilidimi aç!"

Vito dudaklarını büzdü. "Pek mutlu görünmüyor."

Gia küfretmeye ve duvara benzeyen bir şeye vurmaya devam etti. "Aç beni, seni pislik! Kız kardeşimi görmek istiyorum!"

Onu dışarıda bırakarak, beynimin onu görmek ve ona dokunmak isteyen kısmını kapattım. Bununla işim bitmişti.

"İçeride bir şey kırabilir mi?" Vito sordu. "Belki de aşağı inip onunla konuşmalıyım."

"Onu yalnız bırakın. Personel yemeğini alacak. O iyi."

"Kız kardeşini görmesine izin verecek misiniz?"

"Şimdilik hayır. İkizleri ayrı tutmanın daha iyi olacağını düşünüyorum. Yarın, daha çaresiz olduklarında, Emma'nın fotoğrafını çekip Ravazzani ile irtibata geçeceğim."

Vito nefes verdi, vücudu gözle görülür bir rahatlamayla sarktı. Avuçlarını dua eder gibi birleştirdi ve salladı. "Şükürler olsun."

"Evet, tüm bunlar yakında sona erecek. Napoli'deki hak ettiğimiz yerlere geri dönebiliriz ve ben de çocuklarımı eve getirebilirim."

"Sabırsızlanıyorum. Bunu kutlamalıyız."

"Massimo'ya söyle ve istersen birkaç kadın çağır. Bu gece teknede bir parti verelim."

"Bu Gia'yı sikmeyi bıraktığın anlamına mı geliyor?"

Omuz silktim. "Olabilir. Henüz karar vermedim." Eğer onu becerirsem, bu tatlı sözler ve yumuşak öpücükler olmadan olacaktı. O benim sevgilim değildi.

O benim tutsağımdı ve bunu bir daha unutmayacaktım.

Gia

Pislik herif. Öfke, kötü bir güneş yanığı gibi tenimi yaktı. Dün gece olanlardan sonra beni kilitlemiş ve saatlerce görmezden gelmişti. Görünüşe göre Emma'yı görmeme bile izin yoktu. Ne oluyor lan?

Artık gece çökmüştü ve yataın arka tarafından bangır bangır müzik sesleri geliyordu. Bir saat önce Enzo'nun kamarasının önündeki helikopter pistine bir helikopter inmiş ve altı güzel kadın ortaya çıkmıştı. Altı. Kadın. Massimo ve Vito'nun tek başlarına başa çıkabileceklerinden çok daha fazlası. Bu kadınlardan bazıları Enzo için miydi? Şu anda birini mi beceriyordu?

Önemsediğim gerçeğı beni kesinlikle çileden çıkardı.

Odasında volta atıyor, bir boksör gibi parmaklarımı çıtlattıyordum. Tanrım, onu yumruklamak istiyordum. Onu önemsememi sağlamış, sonra da başka bir kadını becerebilmek için beni tekrar zincire vurmuştu.

Kalbim sıkışmıştı. Çok aptaldım. Bu bir film olsaydı, insanlar ekranda bana bağılıyor ve patlamış mısır atıyor olurdu.

Ama beni önemsedini biliyordum. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Bana dokunuşunda, yatakta yalnız olduğumuzda gözlerindeki yumuşak bakışta. Beni becerirken çıkardığı sert hırıltıda ve sonrasında bana sarılışındaki dikkatte.

Karısı ve çocukları hakkında paylaştığı her şeyden bahsetmiyorum bile. Onu bir kâbusun sancıları içinde görmüştüm, Tanrı aşkına. Bu adamı tanıyordum.

Peki orada neler oluyordu?

Görmek zorundaydım. Burada oturup merak edemezdim. Diğer kadınlar benim için bir anlaşma bozucuydu, bu yüzden onu başka biriyle görmek aptal kalbimin aramızda olanları romantikleştirmeyi bırakmasını sağlayacaktı. Sonunda ihtiyacım olan netlik dozu bu olacaktı.

Aşağı bakarak ayak bileğimdeki kelepçeyi, yatağın etrafına sarılmış zinciri inceledim. Düşün, Gia . . .

Emma ne yapardı?

Etrafımda döndüm, ilham arıyordum. Kilitleri açacak bir şey yoktu çünkü zaten aramıştım. Yatak kaldırılamayacak kadar ağırdı. Ya metal zinciri ya da deri kelepçeyi kesmem gerekiyordu.

Bekle bir dakika.

Yeterince keskin bir şey kullanırsam manşeti kesebilirdim. Ne yazık ki gemiye geldiğimden beri bana hiç bıçak vermemişlerdi ama bu deriyi kesmenin bir yolu olmalıydı. Gözlerim banyo aynasına takıldı.

Bingo.

Ve bonus? Partiden gelen yüksek sesli müzik bu süitten gelen her sesi maskeleyecektir.

Bir lamba aldım ve banyoya taşıdım. Tabanı ağırdı, bir şeyleri kırmak için mükemmeldi. Başımın üzerine kaldırarak lambanın alt kısmını aynaya çarptım ve lamba etrafımda yüzlerce küçük parçaya ayrıldı. Nefesimi tuttum, yüksek ses karşısında irkildim.

Mükemmel aleti bulmak için aynalı cam parçalarını hızla karıştırdım. Çok uzun sürmedi. Parçayı elime alıp bir havlu kaptım ve banyodan çıktım.

Havluyu bir sap gibi parçanın alt kısmına sardım, sonra da deri manşeti kestim. Yavaş ilerliyordu ama yine aynı noktayı ileri geri çalıştım. Devam ettim ve çok geçmeden deri gevşemeye başladı. Parmaklarımın altındaki havluyu kırmızı kapladı ve elim yanıyordu ama durmadım. İşe yarıyordu.

Lanet olsun, çalışıyordu!

Deri zayıfladıkça koluma kramp girdi ve elimdeki acı neredeyse dayanılmaz hale geldi. Parçayı yere bıraktım ve deri kelepçeyi çekerek parçalamaya çalıştım. Testereyle kesme ve kaba kuvvet arasında gidip gelerek sonunda o şeyi çıkardım.

Siktir, evet! Hadi gidelim!

İlk durak Emma'nın odasıydı.

Enzo'nun ofisinden sessizce geçip koridora çıktım. Aceleyle merdivenlerden aşağıdaki güverteye indim ve odasına gittim. Kapısı kilitliydi. Lanet olsun. "Em," diye fısıldadım tahtanın arasından. "İyi misin?"

"Gigi?" Ayaklarının halya bastığını duydum. "Ben iyiyim. Sen iyi misin? Neden buradan çıkmama izin vermiyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok. Sana yiyecek ve su veren oldu mu?"

"Evet, tabii ki" dedi, sanki başka bir şey düşünmek bile çok saçmaymış gibi. "Yani sen de kilitli kalmadın mı?"

"Öyleydim. Patladım." Kanayan elimi göğsüme bastırdım ve küçük kırmızı damlalar halya düştü.

"Oh, hayır. Sana zarar gelmesini istemiyorum. Kurtarılanlara kadar Enzo'nun dediklerini yapmalıyız."

Tatlı, tatlı Emma. Kurtarma falan gelmiyordu ve Enzo'dan duymak istediğim tek şey lanet olası bir özürdü. "Yukarıda neler olduğunu görmek istiyorum, sonra senin için geri geleceğim."

"Hayır, Gia. Yapma bunu. Başını belaya sokma."

Çok geç. "Benim için endişelenme. Sıkı dur ve bana birkaç dakika ver."

Dönerek ana güverteye doğru ilerledim. Ben tırmandıkça müzik daha da yükseldi, belli ki parti arka taraftaki spa alanında veriliyordu. Midem düğümlendi. O orospu çocuğu muhtemelen şu anda sakso çekiordu. Umarım çok fazla diş kullanmış ve sikini kazımıştır.

Yine de bilmem gerekiyordu.

Yatın arka tarafına doğru gizlice ilerledim. Tüm o bedenler ve uzuvlar arasında neler olduğunu anlamam bir dakika sürdü. Massimo bir kadını öperken bir diğeri onun kucağındaydı. Vito'nun yüzü bir kadının bacaklarının arasına gömülmüştü ve iki kadın daha yan tarafta birbirleriyle öpüşüyordu. Yalnız bir kadın mutlu bir şekilde

havuzda, çıplak. Bu bütün kadınları açıklıyor. Ama bir adam kayıptı.

"Gördüklerini beğendin mi?" dedi derin bir ses arkamdan.

Başladım, ona doğru dönerken elim göğsüme gitti. Enzo oradaydı, elinde gelişigüzel duran bir içki vardı. Saçları dağınıktı, sanki ellerini saçlarında gezdiriyormuş gibiydi, yüzünün çizgileri acımasız bir mutsuzlukla kazınmıştı. Gözlerini bakışlarımdan ayırmadan bardaktan bir yudum aldı, yutkunurken boğazının güçlü sütunu çalışıyordu.

"Beni kilitledin, böylece bir amcık partisinde kendini tatmin edebilecektin. Bu ne lan?"

"Seni kilitledim," diye alay etti, "çünkü sen benim tutsağımsın. Ve eğer bir yabancıyı becermek istersem, bana hayır diyemezsin, Gianna."

Topuklarımin üzerinde sallandım, sesindeki nefret karşısında şok oldum. Bu, dün gece karanlıkta fısıldayarak itiraflarda bulunan adam değildi. Bu, beni kafese ilk koyan acımasız adam kaçıran adamdı.

Ama artık onu tanıyordum. Ne de olsa bu adamla neredeyse iki hafta geçirmiştım. Kimi kandırmaya çalışıyordu? "Neden aniden değıştin Lorenzo? Beni günlerce zincirsiz bıraktın. Küçük bir kabus ve senin için hiçbir şey ifade etmediğimi kanıtlamak zorunda mısın?"

Bileğimi tuttu. "Neden kanıyorsun?"

"Umurundaymış gibi davranma."

Bana bakarken çenesindeki bir kas sıçradı, kara gözleri vahşileşmişti. Kendisiyle güreşiyor gibiydi. Neden böyle davranıyordu? Neden böyle bir gösteri yapıyor, dış görünüşünü sertleştiriyor, son birkaç gün hiç yaşanmamış gibi görünmeye çalışıyordu?

Sonunda, "Seni zarar görmeden tutmam gerek, yoksa pazarlık kozu olarak değersiz olursun," dedi.

Arka dişlerimi birbirine geçirdim. "Beni şimdi böyle mi görüyorsun? Bir pazarlık kozu mu?"

"Seni hep böyle gördüm, ayaklarımın dibinde oturup sikimi emdiğin zamanlarda bile."

Ben daha saçmaladığımı söyleyemeden boştaki eli boğazıma dolandı. Parmakları sıkı değildi ama beni sıkıca tutuyordu. "Sen benim için bir amaçtan başka bir şey değilsin. Seni hak ettiğim yeri ve hayatımı geri kazanmak için kullanacağım. Hepsi bu." Bakışlarında genellikle bu oyunları oynadığımız zamanlardaki gibi bir kıvılcım ya da sıcaklık belirtisi yoktu.

"Hayal görüyorsun," diye fısıldadım, ancak şüphe zihnime sızıyor ve kalbimi boğuyordu.

Kara kaşlarından biri havaya kalktı. "Bana inanmıyor musun?" Beni bıraktı ve telefonunu çıkardı. Birini mi arıyordu?

Birkaç kaydırmadan sonra telefonu havaya kaldırdı. "İzle."

Bir video oynamaya başladı ve midem ayak parmaklarıma kadar indi. Sahneyi hemen tanıdım. Kucağına oturduğum ve herkesin önünde bana yemek yedirdiği geceydi. Videoda ses yoktu ama kamera beni onun üzerine kıvrılmış, elinden yemek yerken gösteriyordu. Mutlu ve istekli görünüyordum. Tamamen uyumlu. Ekranda dudaklarıma bir şarap kadehi tuttu ve ben de itaatkâr bir şekilde içtim.

Onun ben olduğuma inanmakta güçlük çekiyordum. Sanki başka birini izliyor gibiydim, metresini ya da her neyse. Bir tutsak değil ve kesinlikle düşmanı da değil. Kesinlikle daha iyisini bilen ve onu alaşağı etmeye yemin etmiş bir kadın değil. Aşağılanma ciğerlerimi haşlıyor, her nefes göğsümün içinde jilet gibi sıyrılıyordu.

Video, eteğimi kaldırdığım ve çıplak kıkırmı yemek masasının üzerine oturttuğum yere atladı. Bacaklarımı yukarı kaldırıp kendimi ona gösterirken Enzo'nun gözleri şehvetle parlıyordu. Sonra ekran durdu, video bitti.

Donmuş görüntüye baktım ve nasıl bu kadar düşebildiğimi düşündüm. Başından beri istediği buydu, ne isterse yapacağımı kanıtlamak. Onun oyuncağı, evcil hayvanıydım.

Ve ben onun tuzağına düşmüştüm.

Ona güvenemeyeceğimi biliyordum ve o da beni haklı çıkardı. Hiçbir erkeğe güvenilmez.

Tanrım, çok aptaldım. Ama dağılacak zaman yoktu. Emma'nın iyiliği için güçlü kalmalıydım.

Sonuçta elinde beni aptal gösteren bir video olabilirdi ama benim de bazı şeylerim vardı.

Yanaklarım alev alev yanarken, "Evcil hayvanına süslü bir hediye vermeden hemen önce videonun kesilmesi çok uygun. Ya da kabus gördüğün ve kasırgada cankurtaran salınmışım gibi bana sarıldığın zamana ne demeli? O videoyu çekebiliriz. Ya da ne hakkında-"

"Bunları kimse görmeyecek ya da duymayacak," diye tersledi. "Ve eğer kayınbiraderine söylediğim herhangi bir şeyi söylersen

...."

"Ne?" Ona doğru eğilip sırtarak sordum. "Ne yapacaksın, Enzo?"

"Bunu asla öğrenmek istemezsin, Troietta."

"Oh, şimdi de troietta mı oldu? Tesoro'ya ne oldu ve bambina?"

"Bunu sadece sana istediğimi yaptırmak için söyledim." Beni tepeden tırnağa süzerken dudakları kıvrıldı. "Senin gibi biri için bunları söylediğime kimse inanmazdı."

Saçmaladığını biliyordum ama o kabuk eski ve acı vericiydi. O da bunun farkındaydı. "Sen lanet bir psikopatsın. Ve bir yalancısın. Git sikini yalat, il pazzo. Belki dışarıda seni tamamen itici bulmayan bir kadın vardır. Tek bildiğim o kadının ben olmadığım."

Ona bir saniye daha bakmaya dayanamazdım. Tekrar dokunmasına izin vermeden önce ayna camının bir parçasıyla kendimi bıçaklayabilirdim. Kız kardeşime gitme niyetiyle onu ittim.

Kolumu tutarak beni durdurdu. "Videoyla ne yapmayı planladığımı sormadın."

Belli ki beni aşağılayacaktı. Zaferini burnuma sokmak ve beni yerime oturtmak istiyordu. Yüzü açıkça görülebilecek şekilde internette yayınlanamazdı.

Sonra aklıma geldi.

Dizlerimin bağı çözüldü, boğazımda safra birikti. "Fausto'ya gönderiyorsun."

"Bence çok hoşuna gidecek, değil mi?"

Göz kapaklarımın arkası yaklaşmakta olan gözyaşlarıyla sızlamaya başladı ve dudakları sahte bir sempatiyle büküldü. "Sana değer verdiğimi düşünerek kendini kandırdın mı? Sana karşı bir şeyler hissettiğimi mi? Ma dai, Gia. O kadar aptal olamazsın."

Kelimeler nefesimi kesmişti ve ben de onun canını yakmak istiyordum. Kendimi durduramadan avucum yanağına geldi ve kafasını yana doğru kırdı. "Seni lanet olası piç. Senden nefret ediyorum."

Çok yavaşça bana doğru döndü. İfadesinde karanlık ve tehlikeli bir şey çiçek açtı ve bir korku şeridi omurgam boyunca ilerledi. "Bunun için kafese geri döneceksin, stronza."

"Bunu denersen taşaklarını kaybedersin, D'Agostino."

O daha cevap veremeden köşedeki hoparlörden bir alarm sesi duyuldu. Enzo hızlı bir nefes çekti ve köşedeki bir dolaba doğru koştu. Bir kod girdi ve kapı açıldı. "Bu ses de ne?" diye sordum. Ne oluyor?" diye sordum.

"Yere yat," diye emretti, şimdi elinde bir silah vardı. Cebinden bir tür kumanda gibi bir şey çıkardı.

"Neden? Bana neler olduğunu anlat."

"The çevre alarm o gidiyor off. Birisi tekneye yaklaşıyor."

Bu ne anlama geliyor? Polis mi? Aman Tanrım. Bu Emma ve beni kurtarmak için bir kurtarma görevi miydi? Fausto muydu?

Enzo bir anda yanımdaydı ve omzumu itiyordu. "Yere yat ve güvende kal."

Hareket etmedim. "Saklanmak için bir neden olduğunu öğrenene kadar saklanmayacağım."

"Seninle tartışacak zamanım yok! Sana söyleneni yap, Gianna."

"Hayır. Bu, beni ve kız kardeşimi almaya gelen süvariler olabilir."

"Ravazzani'nin tek düşmanım olduğunu mu sanıyorsun? Aptallık etme. Hemen saklan."

Etrafindan dolanıp açık güverteye doğru gitmeye başladım ve iri yarı bir adam yatın kenarından tırmandı. Kel ve başının yan tarafında korkunç bir dövme olan bu adam tamamen siyah giyinmişti ve elinde bir tabanca taşıyordu. Ne gördüğümden emin olamayarak birkaç kez gözlerimi kırdım. Bu Fausto'nun adamlarından biri değildi. İtalyan'dan çok Rus'a benziyordu.

Oh, kahretsin.

Mermiler aniden etrafımızda patlayarak camları kırdı ve tahtaları parçaladı ve yere düştük. Enzo beni korumak için sırtıma sarıldı. Kulağıma "Kıpırdama," dedi.

Birine ateş etmek için ayağa kalktı. Yüzüm ve başım Enzo'nun göğsü tarafından kapatıldığı için hiçbir şey göremiyordum. "Kim o?"

"Ruslar," dedi alçak bir sesle ve düşündüğümü doğruladı. "Kız kardeşin için intikam."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Gia

“O Aman Tanrım. Emma! Ona ulaşmam gerek." Onu üzerimden itmeye çalıştım.

"Kıpırdama!" diye tısladı. "Şu anda güvende. Bizden daha güvende."

"Oraya gitmeme izin vermelisin. Onunla birlikte olmalıyım."

"Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim. Bu gemide senden başka kimse umurumda değil."

Bu ifadeyi sindirecek zamanım olmadı çünkü dirseğinin üzerine kalkmış, tekrar ateş ediyordu. Nefesimi tuttum ve kulaklarımı kapattım. Tekrar üzerime eğildiğinde, "Bir silaha ihtiyacım var" dedim.

"Cazzo, kadın! Konuşmayı kes."

Dışarıda daha fazla silah sesi duyuldu. Enzo'nun kasları gerildi, iri vücudu beni hâlâ yere yapıştırıyordu.

"Neler oluyor?"

Tekrar yer değiştirdi ve salonun girişine yakın üç Rus'a ateş ettiğini görmek için eğildim. Her birini öldürmesi için dua ederek tekrar başımı kapattım.

Bir kurşun vızıldayarak yanımdan geçti ve yere saplandı. Bir çığlık attım ve kendimi Enzo'nun bedeninin altına gömmeye çalıştım. Hızla ateş etti.

. . . sonra silah tıkladı, mermi yatağı boştu. "Cazzo!"

homurdandı. "Ayağa kalk, Gia. Sen kaç, ben onları uzak tutmaya çalışacağım."

"Neyle? Mermin bitmiş."

"Sadece git. Benim için endişelenme. Sürün ve acele et!"

İtiraz etmedim. Eğildim ve salonun arka tarafına, merdivenleri bulup Emma'ya ulaşabileceğim yere doğru ilerlemeye başladım. Eğer öleceksem, bunu kız kardeşim yanımdayken yapacaktım.

Tam koridora ulaştığımda, büyük bir el beni arkamdan kavradı ve yukarı çekti. Ruslardan biriydi. Kaçmak için mücadele ettim ama beni sıkıca tuttu.

"Bırak beni, seni seks taciri pislik!" diye hırladım.

Sırıtarak beni iki yoldaşının Enzo'ya silah doğrulttuğu salona geri sürükledi. Oh, Tanrım. Ölecektim. Tam burada, hiçliğin ortasındaki bu yatta. Çünkü beni canlı yakalayıp adi bir geneleve götürmelerine izin veremezdim. Boğulmayı ya da vurulmayı tercih ederdim.

Enzo Rusça bir şeyler söyledi ama bu sadece adamları güldürdü. Ruslardan ikisi kollarından tutup onu tuttu ama Enzo sadece bana baktı. Gözleri dümdüzdü, hiçbir duygu yoktu. Bu ne anlama geliyordu? Pes mi ediyordu?

Kaybedecek bir şeyim olmadığına karar verdim ve savaşmaya başladım. Anlamsız ya da aptalca olması umurumda değildi. Yol boyunca birkaç yumruk ve tekme yemeden yere düşmem mümkün değildi.

Ayağımla kalçasına vurduğumda Rus homurdandı. Enzo bağırdı, "Basta, Gianna. Onu kızdırma!"

Çok geç.

İri adam saçlarımdan bir avuç tuttu ve beni bir oyuncak bebek gibi salladı. Acı içinde çığlık attım, kafa derim yanıyordu. Enzo Rusça hırlamaya başladı ama ben acımı dindirmeye çalışmaktan başka bir şeye odaklanamıyordum. Sonra adam kafamın yan tarafına, tam şakağıma bir tokat attı. Kendimi kaybettim.

dengemi kaybettim ve kulaklarım çınlayarak tek dizimin üzerine çöktüm. Tanrım, bu acıttı.

Muhtemelen sinmemi ya da ağlamamı bekliyordu ama onun yerine kendimi yerden kaldırdım ve başımın üst kısmını çenesine çarptım. Kafasını geriye atmadan önce dişlerinin takırdadığını duydum. Tökezlediğinde taşaklarına bir tekme attım ve yere yığıldı.

Enzo hiç vakit kaybetmeden harekete geçti. Dönüp sağındaki adamın kulağını ısırdı ve adam acı içinde inlerken anında serbest kaldı. Enzo'nun ağzından kan sızarken yere bir parça et tükürdü ve diğer tarafındaki adama doğru uzandı. Ben daha gözümü kırpmadan silahı kaptı, baş aşağı çevirdi ve tetiği çekti. Silah patladı, Rus'u göğsünden vurdu ve adam yere düşüp öldü.

Çabucak saldırganın silahını yerde buldum ve ona doğrulttum. Kendimi sersemlemiş hissediyordum ama tetiği çekip bu pisliğin hayatına son verecek kadar güçlüydüm.

Enzo yaklaştı ve hiçbir şey olmamış gibi Rus'un alnının ortasına iki kurşun sıktı. "Bastardo," diye hırladı Enzo. Sonra onu tekrar vurmaya çalıştı ama silah tıkladı, şarjör boştu. Bunun yerine ölü adamın yüzüne tekme attı. "Bu ona dokunduğun içindi."

Kalbim kabardı, onun berbat romantik jesti tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Ne yazık," dedi tanıdık bir ses girişe yakın bir yerde.

Döndüm ve dudaklarım hızlı bir nefesle ayrıldı. Fausto orada duruyordu.

Fausto.

Vay anasını. Kayınbiraderim buradaydı.

"D'Agostino," dedi Fausto rahat bir tavırla, salona girerken.

"Burada ne halt ediyorsun?" Enzo hırladı, kasları her an saldıracakmış gibi gergindi.

"İzliyordum. Rusların seni öldüreceğini umuyordum." Sonra Fausto bana doğru yürüdü, yüzündeki çizgiler hafifledi.

Eğilip her iki yanağımı da öptü. "Gianna, gelsene? Yaralandın mı?"

"Ciao, Fausto. Ben iyiyim. Biraz başım ağrıyacak ama iyiyim."

Elini omzuma koydu. "Va bene. Rusların sana zarar vermeyeceğini biliyordum. Seni trafiğe çıkarmayı tercih ederlerdi ama ben buna asla izin vermezdim. İkizin nasıl?"

"Bildiğim kadarıyla aşağıda, kamarasında güvende."

Fausto'nun ekibinden olduğunu anladığım üç adam kapıda belirdi. Marco, Fausto'nun danışmanı ve kuzeni, "Ruslar öldü Rav," dedi. Çenesini Enzo'ya doğru kaldırdı. "Kardeşlerin onların icabına baktı."

Enzo hiçbir şey söylemedi, sadece bir yarışta koşuyormuş gibi nefes almaya devam etti. Kan ağzını sarmış ve çenesinden aşağı akıyordu. Muhteşem bir İtalyan vampirine benziyordu.

Fausto bir elini sırtıma koydu ve beni Marco'ya doğru yönlendirdi. "Marco'yla git. Seni ve Emma'yı tekneyle sağ salim görecek."

Beynimde kafa karışıklığı dönüyordu. Ne oluyordu? Kurtarılıyorsun, aptal! Omzumun üzerinden, dikkati sadece Fausto'da olan Enzo'ya baktım.

Fausto ben gözden kaybolur kaybolmaz Enzo'yu öldürmeyi mi planlıyordu? Mideme acı veren bir kramp girdi ve topuklarımı sıktım. "Bekle."

Kayınbiraderimin kaşları kalktı. "Ne oldu?"

Kendimi iki adamın arasına yerleştirmek için yer değiştirdim. "Ben gittikten sonra ne yapmayı planlıyorsun?" Fausto'ya sordum.

"Bu seni ilgilendirmez, Gia. Marco ile tekneye git."

Kesinlikle olmaz. Belki beyin sarsıntısının etkisiydi ama Enzo'yu öldürmesine izin vermeyecektim. "Bana ne yapacağını söyleyene kadar gitmiyorum."

Fausto'nun ağzı düzleşti. "Seni buradan çıkarttırabilirim. Benim için hiç fark etmez. Öyle ya da böyle sen ve kız kardeşin o gemiye bineceksiniz."

"Ona dokunursan ölürsün," dedi Enzo yumuşak bir sesle, her kelimesinde tehdit vardı.

Fausto'nun kayınbiraderim olduğunu düşünürsek, bu tehdit beni memnun etmemeliydi ama Enzo'nun sahipleniciliği içimde bir sıcaklık yarattı. Enzo'ya kendini beğenmiş bir bakış atmaktan kendimi alamadım. Gördün mü? Önemseydiğini biliyordum.

Fausto'nun gözleri Enzo ile benim aramda gidip geliyordu ve parçaları birleştirdiğini görebiliyordum. "Bana yapmadığını söyle," dedi alçak ve tehlikeli bir sesle Enzo'ya.

Enzo sessiz kaldı ve iki adam birbirlerine baktılar.

Dudaklarımı yaladım. "Ona zarar veremezsin." "Peki neden?" Fausto sordu.

Çünkü o işkence görmüş, yanlış anlaşılmış ve çocuklarını seven bir adam.

Çünkü o beni gerçekten anlayan ilk erkek.

Çünkü o benim sevdiğim adam.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Çünkü ikiniz de birbirinize yeterince zarar verdiniz. Buna bir son vermelisiniz."

Fausto, "Hakkında konuştuğun hiçbir şeyi bilmiyorsun," dedi.

"Ben her şeyi biliyorum," dedim. "Muhtemelen senden daha çok şey biliyorum. Onu öldüremezsiniz. Buna izin vermeyeceğim."

"Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun?" Enzo silahını tehditkâr bir şekilde kaldırarak usulca konuştu.

"O silahın mermisi bitti," dedi Fausto. "Sanırım hepimiz kimin üstün olduğunu biliyoruz."

"Kimse kimseyi öldürmüyor," diye tersledim.

"Tekneye bin." Enzo'nun sesi dişlerini gıcırdatıyor gibiydi.

"Ne? Hayır." Yüzünde ipucu aradım ama sadece Fausto'ya bakıyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Seni onunla yalnız bırakmayacağım."

Enzo gözlerini Fausto'dan kısa bir süreliğine ayırdı ve bana bakarken çenesindeki bir kas sıçradı. "Sana söyleneni yap."

"Ölmene neden olacaksa yapmam."

"Beni korumana ihtiyacım yok."

Odadaki acımasız hava bir gösterge ise, açıkça biliyordu. Fausto ben gider gitmez Enzo'yu vurup öldürecekti. Ben de bunu önlemek için ne gerekiyorsa yapardım.

"Cugino," diye seslendi Fausto. "Gianna'yı tekneye bindir."

Enzo bana doğru bir adım attı, vücudu agresif bir şekilde şişiyordu. "Ona her kim dokunursa iki kolunu da kalıcı olarak kaybedecek."

Elimde değildi. Ona yaklaştım, ağzım bir gülümsemeyle savaşıyordu. Çoğu kadın -aklı başında olanlar- kana bulanmış bir adamın onun adına tehditler savurmasından dehşete düşerdi ... ama ben öyle değildim. Ben bir mafya prensesiydim, bu hayatın içinde doğmuştum. Şiddet ve tehlike damarlarımda dolaşıyordu ve ne kadar rol yapsam, taşınsam ya da sıkıcı adamlarla çıksam da bunu değiştiremezdim.

Belki bu da beni berbat ediyordu ama bunu daha fazla inkâr edemezdim.

"Il pazzo," dedim sessizce, avucumla yüzünün yan tarafını okşadım.

"Madonna!" Fausto arkamdan havladı. "Ona ne yaptın?"

Enzo sertçe yutkundu, yüz ifadesi acılıydı. "Tekneye bin, micina," diye mırıldandı. "Lütfen."

"Bu ne lan? Seni öldürmesine izin verip gideceğimi mi sanıyorsun? Hiçbir yere gitmiyorum."

"Sana söyleneni yap," diye hırladı ve bileğimden tutup beni kendisinden uzaklaştırdı. "Vattene! Git, kadın!"

Onu terk etmek istemedim. Bu şekilde, öleceğini bile bile. "Hayır. Seninle kalıyorum."

Gözleri beni tepeden tırnağa tararken düz ve soğuktu. "Seni burada istemiyorum. Sen benim için sadece bir amcıktın, daha fazlası değil. Seni mahvetmek istedim ve mahvettim. Şu haline bak! Sana bir fahişeden farksız davranan bir adamla kalmak için yalvarıyorsun."

Bunu kastetmediğini biliyordum ama yine de duymak zordu. "Dur," dedim zayıfça.

"Neden? Gerçeği kaldıramıyor musun? Bunun için ne kadar hevesli olduğunu söylemeli miyim? Onlara dizlerinin üzerinde emerken çektiğim videoları göstermeli miyim-"

"Dur! Yapma bunu, Enzo. Sırf ben gideyim diye söylediğini biliyorum."

Birbirimize baktık. Sonunda, "Git, Gianna. Sen her zaman düşmanım, intikam için kullandığım kadın olacaksın. Daha fazlası değil."

Saf tiksinti yüz ifadesini doldurdu, sanki ayakkabısının altındaki kirmişim gibi.

Yıllar önce babamın muhafızları bana isim taktıklarında böyle bakıyorlardı.

Ayrıca Grayson onu hile yaparken yakaladığımda bana öyle baktı ki, sanki benim hatammış gibi.

O zaman anladım. Bu Fausto, Ruslar ya da benim güvenliğimle ilgili değildi. Bu benimle ilgiliydi. O incitici sözlerinde ciddiydi, ona açıldıktan sonra bile. Ona güvenmeme rağmen.

Nefes alamıyordum. Kalbim ikiye bölündü, göğsümün içinde parçalandı. Sözlerini geri almasını, bana değer verdiğini söylemesini diledim ama yapmadı. Sessizlik çok şey anlatıyordu.

Enzo beni istemedi.

Ben lanet olası bir oyun, onun satranç tahtasındaki bir taşım. Beni hiç önemsememişti. Hiçbiri beni kalıcı bir şey için yeterince önemsemedi.

Bu bir darbeydi ama yalvarmayacaktım. Bu yatta kaldığım iki hafta boyunca söylediği ve yaptığı her şeyi ona hatırlatmayacaktım. Eğer gitmemi istiyorsa, içim ne kadar kırık olursa olsun, başım dik bir şekilde çıkıp gidecektim.

Ama Enzo bunu hak etmese bile önce bir söz almadan gidemezdim.

Kayınbiraderime döndüm. Fausto kaşlarını çatmış, kaşlarını şaşkınlıkla aşağıya doğru çekmişti. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve sessizce, "Onu incitmeyeceğine ya da öldürmeyeceğine yemin et," dedim.

Dudakları birbirine yapıştı. "Gianna-"

"Hayır, Fausto. Yemin et. Şu anda hiçbir şey yapmayacağına dair çocuklarının hayatı üzerine yemin et, yoksa seninle gitmem. Kız kardeşime beni geri alma konusunda başarısız olduğunu söylemek zorunda kalacaksın."

Bu hiç hoşuna gitmedi. Sesi sertleşti. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Titreyen bir nefes verdim ve ses tonumu değiştirdim. "Fausto, lütfen. Ona yeterince şey yaptın. Yemin et."

Yüzümü incelediği uzun bir an geçti. "Yemin ederim. Şu anda bu teknede ona zarar vermeyeceğim ya da onu öldürmeyeceğim."

Düşündüğümde, umabileceğim en iyi şeyin bu olduğunu sanıyordum. "Teşekkür ederim."

Güverteye çıktım ve arkama bakmadım.

Enzo

Uyuşmuş bir halde, en büyük düşmanıma, hayatımı mahveden adama baktım. Son dört yıl boyunca bu anı defalarca düşünmüştüm. Sonunda birbirimizi tekrar gördüğümüzde hissedeceğim nefreti ve şiddeti hayal etmişim. İntikamımı, intikamımı hayal etmişim.

Ama şimdi? Hiçbir şey hissetmedim.

Görebildiğim tek şey Gianna'nın gözlerindeki acı, yüzündeki perişan ifadeydi. Onu incitmek hoşuma gitmemişti ama başka ne seçeneğim vardı ki? Onu güvende tutmalıydım. Bu yüzden yalan söyledim ve ona o çirkin sözleri söyledim. Sonunda daha iyi olacaktı. Benden nefret edebilir ve hayatına devam edebilirdi.

Siderno'da kız kardeşleriyle birlikte olduğunda ve ben tekrar ortadan kaybolduğumda minnettar olacaktı.

Gözlerimi Ravazzani'ye diktim. "Ee?"

"Onu becerdin."

Ben bir şey demedim. İkimiz de cevabı biliyorduk.

"Sen gerçek bir pisliksin, D'Agostino. Karımı kaçırdığın yetmedi, kız kardeşlerini de mi kaçırdın? İkisine de tecavüz ettin mi?"

Ona bir açıklama borçlu değildim. Tecavüzcü değildim ve Emma'ya dokunmamıştım ama hakkımda en kötüsünü düşünmesine izin verdim. Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum.

Ravazzani sessizliğimden hoşlanmadı. Bana ters ters bakarken ağzı buruştu. "Şu anda seni vurmamayı çok zorlaştırıyorsun."

"Denemek hata olur."

Başını sallayarak duvara yaslandı ve beni inceledi. "Sudan uzak durdun. Akıllıca."

"Hepimizin bir kalesi yok."

"Benimki daha güzel," dedi eliyle içeriği göstererek. "Hem de daha büyük."

"Beni nasıl buldun?"

Takım elbisesinin ceketindeki hayali bir tiftik parçasını silkeledi. "Ruslar. Bizi doğruca sana getirdiler."

"Cazzata. Nasıl?"

"Milano'daki bağlantılarım Emma kaybolduğunda izini bulmamıza yardımcı oldu. Seni sadece birkaç saatle kaırdığımızda ne kadar şaşırdığımızı bir düşünsene. O noktada tek yapmamız gereken Rusların seni aramasını beklemektir. Görünüşe göre Emma ilk yakalandığında içine bir takip cihazı koymuşlar. Hatırlamaması için onu sakinleştirdiklerine şüphe yok ama kontrol etmemekle aptallık etmişsiniz."

Evet, kesinlikle bir hataydı. Emma'nın peşinden gittiğim ya da Rusları buraya getirdiğim için pişman değildim. Bunu Gia için yapmıştım, ikizini kurtarmak için. İnsanlar arasında bir kralmışım gibi bana gülümsemesini sağlamak için.

Sabırsız olmama rağmen bekledim ve sessiz kaldım. Fausto her şeyi büyük bir Hollywood prodüksiyonu haline getirmeyi severdi. Ben verimliliği tercih ederdim ama bu işi olurluna bırakmak zorundaydım.

"Çocuklarınız da sizinle birlikte teknede mi?"

Ona herhangi bir bilgi vermeyeceğim için hiçbir şey söylemedim.

Sessizlik uzayınca başını salladı. "Sanırım cevabım hayır. Onları güvende tutmak için kendinizden uzakta bir yere sakladınız. Onları özlüyor olmalısın."

Pezzo di merda. O karısı ve çocuklarıyla çevriliydi, malikanesinde mutlu bir şekilde yaşıyordu, bense yalnız ve mutsuzdum. Ellerim yanımda yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Peki ya karın?"

Yine cevap vermedim. Benim ya da ailem hakkında hiçbir şey bilmeyi hak etmiyordu.

Duvarı itti ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Sonra silahını kaldırdı ve bana doğrulttu.

Sakince bakışlarını karşıladım. Gerçekten bunu bu kadar kolay yapacağımı mı düşünüyordu? "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

"İyi ki ben değilsin o zaman. Seni bu gemide öldürmeyeceğime söz verdim. Başka bir tekne hakkında hiçbir şey söylemedim. Yürü bakalım."

"Hayır, tek başına gidecek olan sensin." Geri adım atarak cebime uzandım ve küçük bir cihaz çıkardım. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Dudakları düzleşti, bu yüzden onun bir fünüye olduğunu anladığımı varsaydım.

Onu havaya kaldırdım. "Tüm tekneyi patlayıcılarla donattım. Bu düğmeye bastığımda suyun içinde küçük deri ve kemik parçalarına dönüşeceğiz."

"Sırf beni öldürmek için kendini ve kardeşlerini havaya mı uçuracaksın?"

"Göz açıp kapayıncaya kadar. Bir daha asla canlı ele geçirilmeyeceğim. Ne senin tarafından, ne de başkası tarafından."

İfademdeki sözlerin doğruluğunu görmesine izin verdim. Massimo ve Vito bu konudaki hislerimi biliyorlardı ve kabul etmişlerdi. Birlikte daha güçlüyüz. Bu ölüm anlamına gelse bile.

Ravazzani yavaşça silahını indirdi. "Bunu birçok kez hayal ettim, nasıl sonuçlanacağını, ama sen farklısın. Sen karımın kışına bakıp onu kaçıran adam değilsin."

"Hayır, değilim," diye kabul ettim. "Ben daha kötüyüm."

Ravazzani başını eğdi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Bu doğru olabilir, ama aynı zamanda mutsuz ve yalnız olduğunuzu da düşünüyorum. Bu beni çok memnun ediyor."

Sizin için ne zaman yeterli olur?

Gia'nın dün geceki sözleri kafamda çınladı ama onları bir kenara ittim. Kimseden merhamet görmek istemiyordum, özellikle de Ravazzani'den. "Lanet yatımdan defol."

Kapıya doğru ilerledi. "Tüm bunların nasıl sona ereceğini biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki birimiz ölürse. Çünkü bilgisayar imparatorluğumun yarısından asla vazgeçmeyeceğim."

Duraklayarak omzunun üzerinden bana baktı. "Hayır, sen karımı kaçırmadan önce istediğim buydu. Şimdi bilgisayar dolandırıcılığının yarısını, uyuşturucu işinin yarısını ve önümüzdeki on beş yıl boyunca Napoli'deki tüm inşaat ihalelerini istiyorum."

Che palle. Bu çirkin talepler karşısında midemde asit çalkalandı. Stronzo'nun bunların hiçbirine hakkı yoktu. "O zaman hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Göreceğiz, D'Agostino."

Güverteye çıktı ve ben de yangına körükle gitmekten kendimi alamadım. "Gitmeden önce sana son bir tavsiyem var."

"Neymiş o?"

"Siderno'daki castello'nda kalsan iyi olur. Çünkü seni bir daha gördüğümde öldüreceğim. Bu süreçte kendimi de öldürmem gerekse bile."

"Lanet olası deli," diye mırıldandı başını sallayıp gözden kaybolmadan önce.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Gia

Ravazzani Malikanesi, Siderno

“W Zia GiGi'nin nesi var?”

Telefonun diğer ucundan Raffaele'nin sesini duyabiliyordum.

havuzda annesine -yine- neyim olduğunu sordu.

Keşke açıklayabilseydim.

Frankie dört yaşındaki çocuğa, "Sadece biraz üzgün, bebeğim," dedi.

"Ama günlerdir üzgün," diye yakındı. "Bazen böyle olur."

"Neden üzgün?"

Arazinin inişli çıkışlı tepelerine bakarken gözyaşlarımın yeniden tehdit ettiğini hissedebiliyordum. Gitmeliydim. Odamda oturup üzölmektense havuza gidip biraz temiz hava almanın iyi bir değışiklik olacağını düşünmüştüm. Yanılmışım. Burada herkesin eğlencesini mahvediyordum.

"Bu bizi ilgilendirmez," dedi Frankie. "Ve başkaları hakkında konuşmak hiç de kibarca değil."

Küçük bir parmak omzuma dokundu. Başımı çevirdiğimde iki yaşındaki yeğenim Noemi'yi gördüm. "Al, Zia." Küçük sarı bir çiçek uzattı. "Daha iyi hisset."

Tanrım, bu çocuklar.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve minik çiçeği kabul ettim. "Teşekkürler, Mimi," diye mırıldandım, benimki gibi olduğu için ona taktığım lakabı kullanarak. "Çok tatlısın."

Küçük kız sebze bahçesine doğru zıpladı. Sapi parmaklarımın arasında döndürdüm ve yaprakların dönüşünü izledim. Bu ağırlık göğsümü ne zaman terk edecekti? Beş gündür buradayım. Şimdiye kadar daha iyi hissetmeliydim.

Benim için sadece korkaktın, o kadar.

Derin bir nefes aldım ve onu düşünmemeye çalıştım. Söylediği incitici şeylerden sonra zamanımı ve enerjimi hak etmiyordu.

Keşke kalbim de aynı fikirde olsaydı. Enzo'nun bir pislik olduğunu biliyordum ama bana hissettirdiklerini düşünmeden edemiyordum. Sanki beni görüyordu, sanki beni önemsiyordu. Sanki onun için önemliymişim gibi.

Yalanlar. Yalanlardan başka bir şey değildi. Bunu unutamadım.

Yanımda biri oturuyordu ve kim olduğunu anlamak için başımı çevirmeme gerek yoktu. İkizimin yakınlarda olduğunu her zaman hissederdim.

"Hiçbir şeyi mahvetmiyorsun," dedi Emma. "O yüzden bunu aklından çıkar."

Düşüncelerimi okuması şaşırtıcı değildi. "Ama-"

"Onlar daha çocuk, Gia. Seni çoktan unuttular. Gördün mü?"

Bu doğrudu. Gülen Raffaele havuzun kenarından Frankie'nin kollarına atlıyor, Noemi ise Zia'nın bahçesinde bezelye yiyordu. "Özür dilerim," demekten kendimi alamadım.

"Özür dileyecek bir şey yok. Endişeliyiz, hepsi bu."

"İyi olacağım."

"Bunu söyleyip duruyorsun."

"Çünkü bu doğru." Yakında Enzo D'Agostino hakkındaki her şeyi unutacaktım.

Emma iç geçirerek kolunu bana doladı ve başını omzuma koydu. Mini-Fausto Raffaele'in havuzda sıçrayışını izledik. Gerçekten, daha ne söylenebilirdi ki?

Siderno'ya vardığımda kız kardeşlerime her şeyi anlatmıştım. Şey, her şeyi değil. Onlara seksin rızaya dayalı ve eğlenceli olduğunu, hiçbir şey ifade etmediğini söyledim. Onlara kafesten bahsetmedim. Enzo'nun beni nasıl aşağıladığını ve bundan ne kadar zevk aldığını anlatmadım. Ona aşık olduğumu kesinlikle söylemedim.

Beni hapse attıracaklardı.

Dadı, Raffaele ve Noemi'yi uykuları için almak üzere dışarı çıktı. Frankie oğluyla birlikte havuzdan çıktı, sonra iki çocuğu da öptü ve birkaç saat içinde görüşeceklerine söz verdi. Bize doğru yürüdü, bikinisinden minik bir bebek yumrusu görünüyordu. Tekrar havuza gireceğini düşünmüştüm ama onun yerine diğer tarafıma oturdu, ayakları berrak suda sallanıyordu.

"Seni böyle görmekten nefret ediyorum," dedi Frankie yerleştikten sonra. "Fausto'nun o gün yatta Enzo'yu öldürmüş olmasını dilememe neden oluyor."

Enzo'yu hayatta tuttuğum için pişman değildim. Kalbimi kırmış olsa da Enzo ölmeyi hak etmiyordu. Çocukları annelerini kaybetmişti; babalarını da kaybetmemeliydiler. "Ben iyiyim."

"İyi değilsin. Uyumuyorsun, yemek yemiyorsun. Çizim ya da tasarım bile yapmıyorsun. Tek yaptığın yatakta yatmak."

Kız kardeşler bazen tam bir baş belası olabiliyordu. "Travmatik bir deneyim yaşadım Frankie. Belki de PTSD'dir."

Emma ayaklarına bakıyordu ve bana inanmadığını biliyordum. Ne de olsa yattaydı ve beni

Enzo'nun kucagında, onun elinden yiyordu. "Kalbin kırık," dedi ikizim. "Ona aşıksın."

Frankie başını salladı. "Tanrım, bunu anlamak benim için gerçekten çok zor."

En büyük kız kardeşim beni kızdırmaya başlamıştı. "Gerçekten mi? Fausto'ya aşık oldun, o da seni kaçırdı ve oğluyla evlenmen için İtalya'ya getirdi. Neler yaşadığımı gerçekten anlamıyor musun?"

"Aynı şey değil. Enzo ben hamileyken beni kaçırdı, Gigi. Ağzıma bir silah dayadı. Che cazzo?"

Artık sık sık İtalyanca ve İngilizce arasında geçiş yapıyordu, bu yüzden bu beni şaşırtmadı. "Fausto, Enzo'nun çocuklarını kaçırdı ve onlara silah doğrulttu. Onun çocukları, Frankie. Pijamalı bebekler. O yüzden lütfen yüksekte atmayı bırak."

Emma öne doğru eğildi, Frankie'ye bakarken kaşları kırışmıştı. "Bu doğru mu?"

"Evet, bu doğru," diye tersledim.

Frankie ayağa kalktı ve bir elini ıslak saçlarında gezdirdi. "Tamam, iyi ama Fausto bunu sadece beni kurtarmak için yaptı. Kaçırıldığım ve ağzıma silah dayandığı kısmını duymadın mı?"

"Çocuklarını düşün," dedim onu daha iyi görebilmek için yer değiştirerek. "Biri onları yataklarından alıp kaçarsa ve silah zoruyla alıkoysa ne hissedeceğinizi düşünün."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini kapattı. "O zaman bu seçimi kabul etmemiştim. Onlardan özür dilemeye çalıştım ve emin oldum."

Sözünü bitirmeyince hemen anladım. "Fausto'ya onlara zarar vermeyeceğine dair söz verdirdin."

"Evet," dedi uzun bir aradan sonra. "Ama bu sözün gerçekten gerekli olduğuna inanmıyorum. Fausto Enzo'nun ailesine zarar vermezdi."

"Şimdi kim aptallık ediyor?"

Kollarını göğsünde kavuştururken Frankie'nin boynu kızardı. "Gerçek bir sürtük gibi davranıyorsun, biliyor musun? Sana ihtiyacım var

Birine saldırmak için mi? Güzel. Sanırım bu ben olabilirim. Bu kesinlikle ilk kez olmuyor."

Ayağa kalktım, öfkem ciğerlerimi yakıyordu. "Saf bir mafya karısı olmaktansa bir sürtük olmayı tercih ederim. Fausto ne yaparsa yapsın mazur görüyorsun çünkü o senin kocan. Annem gibi konuşuyorsun."

Frankie'nin yüzü soldu. "Sözünü geri al. Ben ona hiç benzemiyorum ve Fausto da babama hiç benzemiyor."

Ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim ama ikiyüzlülüğü görmüyor musun? Bizim neyimiz var böyle? Hepimiz bu dünyadan kurtulmaya, mafya adamlarıyla birlikte olmamaya yemin ettik ve bunun yerine ikimiz de bir tanesine aşık olduk. Aman Tanrım. Daha iyi bilmesi gereken biri varsa o da bir Mancini kızıdır."

İkizim ayağa kalkıp kolunu bana doladığında Frankie kıpırdamadı, sadece arazinin karşısındaki üzüm bağına baktı. "Bunu ne kendim ne de sizin için istemiştim," dedi Frankie. "Bu yüzden babamla geleceğim konusunda hiç tartışmadım, böylece ikiniz de kendi seçimlerinizi yapabilecektiniz. Benim hiç sahip olmadığım özgürlüklere sahip farklı bir hayatınız olsun istedim."

"Biliyorum, bu yüzden kendimi başarısız hissediyorum," dedim sessizce. "Seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum, annemi hayal kırıklığına uğratmışım gibi. Emma'yı. Hatta kendimi bile."

Frankie'nin yüz ifadesi yumuşadı ve bana sarılmak için yanıma geldi. "Sen başarısız değilsin ve beni hayal kırıklığına uğratmadın. Sadece mutlu olmanı istiyorum. Eğer bir mafya babası seni mutlu ediyorsa, ben kimim ki seni yargılayayım?" Kuru bir kahkaha attı. "Ben Bayan Ravazzani'yim, Tanrı aşkına."

"Ama elinizde olsa değiştirir miydiniz?"

"Hiçbir şeyi değiştirmedim. Burada mutlu olmanın ötesindeyim. Her günüm mutluluk içinde geçiyor. Keşke-"

"Ne diliyorsun?" diye sordum.

Geri çekildi ama ellerini omuzlarımda tutmaya devam etti. "Keşke bu mafya babasına aşık olmasaydın."

Gözlerimi devirdim ve iki kız kardeşimden de uzaklaştım. "Bunu planladığımı mı sanıyorsunuz? Bundan

heyecan duyduğumu

gelişme?"

"Hayır, ama bunun olmasına nasıl izin verdiğinizi anlayamıyorum."

"Tanrım, Frankie. Bunun olmasına nasıl izin verdin?" Mülkü işaret ettim. "Sanki duygularım üzerinde bir tür kontrolüm varmış gibi davranıyorsun."

Emma Frankie'ye, "Onunla nasıl olduğunu gördüm," dedi. "Bence o da onu önemsiyor."

"Fausto'nun yatta duyduklarına inanılacaksa, hayır. Enzo'nun sana korkunç isimler taktığını ve ikinizin birlikte olduğu bir tür videoya sahip olduğunu söyledi."

"Kendimi daha boktan hissetmemi sağlamaya çalışıyorsan, işe yarıyor." Sesim titredi.

"Oh, Gigi," dedi Emma beni daha sıkı çekerek. "Kimse seni daha kötü hissettirmeye çalışmıyor."

Çünkü yapamazlardı. Şu anda kendimden nefret ediyordum. Benim için tamamen doğru olan yanlış adama aşık olmuştum - sadece o beni istemiyordu. Gözümünden bir damla yaş süzüldü. "Neden böyleyim?"

Frankie'nin elleri kollarımda gezindi. "Ne gibi, tatlım?"

"Çok boktan."

"Sen kafayı yemedin," dedi Emma sertçe. "Sana böyle düşündürmesine izin verme."

Başımı salladım. Yapmamıştı. Enzo beni normal hissettiren tek kişiydi. Sanki iyiymişim gibi.

Gerçek olmaması dışında.

Seni önemsedığimi düşünerek kendini kandırdın mı?

Evet, öyleydim. Tanrım, acınacak haldeydim. Fausto'nun bana bakmaya zor dayanmasına ve kız kardeşlerimin bana sürekli acıyan gözlerle bakmasına şaşmamalı.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Bu çok saçmaydı. Bir adam için ağlamak benim tarzım değildi. Kendime, aileme odaklanmalıyım. Kariyerime. Bu iş yeterince uzamıştı.

Ama İtalya'da kalamazdım. Milano'da geçirdiğim zamanı ne kadar sevmiş olsam da, bu ülke ve bu şehir kötü şeylerle lekelenmişti.

anılar. "Toronto'ya geri dönmek istiyorum," diye ilan ettim.

Kız kardeşlerim birbirlerine baktılar. Frankie dedi ki, "Biraz daha kal. Acelemiz yok. İkinizle de daha fazla zaman geçirmek istiyorum."

"Bana göz kulak olmak istiyorsun." Kız kardeşimi tanırdım. İki yaş büyük olmasına rağmen Emma'yı ve beni neredeyse o büyütmüştü ve ne zaman bir şeye üzülsek bir anne ayı gibi davranırdı.

"Evet, istiyorum. Ama hala yapabiliyorken kız kardeşlerimle de takılmak istiyorum. Bebek doğduğunda ellerim dolu olacak."

"Derslerimi uzaktan bitirdim." Emma omzunu benimkine çarptı. "Öyleyse biraz daha kalalım, Gigi."

"Ayrıca, bence başka bir staj yapmayı düşünmelisin," dedi Frankie. "Paris'te bir sürü tasarımcı var. Fausto bir ya da iki kişiyi arayabilir."

Hmm. Orada gerçekten harika tasarımcılar vardı.

Milano değildi ama yakın bir ikinciydi. "Bunu düşüneceğim." "Güzel. Gördün mü? Düşüneceksin.

Zıpla geri itibaren Bu, Gia. I söz veriyorum."

Havuzdaki suya baktım. Ben öyle düşünmüyordum. Enzo beni değiştirmiş, bana zar zor anladığım yönlerimi göstermişti. Sanki sırlarımı ortaya çıkarmış ama onları çözmeme yardım etmemiş gibiydi. Bitmemiş bir tasarım, anlamlandıramadığım bir kumaş ve iğne karmaşasıydım. Ve güvenebileceğim kimse yoktu, kız kardeşlerim bile. Her şeyi çözmek için tek başıma zamana ihtiyacım vardı.

Kendimi tanımak için.

Frankie arkasına yaslandı ve yüzünü güneşe doğru eğdi. "Em, mutfaktan güneş kremimi getirir misin? Tezgâhın üzerinde bırakmıştım."

"Elbette." Frankie'yle ben havuzun kenarındaki yerlerimizi alırken Emma castelloya doğru yürüdü.

Frankie, "Şimdi biraz yalnız kaldığımıza göre özür dilemek istiyorum. Seni daha kötü hissettirmeye çalışmıyorum. Bu benim için kafamı toparlamam gereken çok şey oldu ve ben

hamilelik hormonlarıyla dolu. Bu yüzden lütfen beni affet. Seni hala seviyorum ve neye ihtiyacın olursa olsun senin için buradayım."

"Teşekkürler, kardeşim. Minnettarım."

"Sormak zorundayım. Hamile misin?"

Gözlerim kocaman oldu. "Hayır! Aman Tanrım. Hayır."

"Güzel. Ve Yapma. ses Yani Şaşırdım.
Bu olur.

Alo?" Mülkü işaret etmek için elini salladı.

"Biliyorum. Ama RİA taktırmamın sebebi sensin, o yüzden teşekkürler." "Bir şey değil." Ayağını benimkine vurup zıplattı.

Şakacı bir şekilde. "Sana iyi davrandı mı? Ciddiyim, Gigi. Bana söyleyebilirsin."

Bunu konuşmamış mıydık? "Anlatacak bir şey yok. O bazı sapkın şeylere ilgi duyuyor ama meğer ben de öyleymişim. Hoşuma gitti." "Ben de öyle düşünmüştüm.

Fausto ikinizin ... görüldüğünüzü söyledi. Yakın. Duygusal olarak. Sanki, bilirsin, bir çiftmişsiniz gibi." "Tanrım, bu konularda çok kötüsün." Gözlerimi devirdim. "I

Umarım Raffaele ve Noemi çıkmaya başlamadan önce seks hakkında konuşma konusunda daha iyi olursunuz."

"Kapa çeneni," dedi küçük bir kahkaha atarak. "Erkekler konusunda senin için hiç endişelenmedim. Çok güçlüsün ve kendini koruyabileceğini her zaman biliyordum."

İçimde kabaran hüznü bastırmak için dudağımı ısırdım. "Sanırım o kadar da güçlü değilim."

"Durun. Yanlış kişiyi sevmek seni zayıf yapmaz. Sizi insan yapar. Ancak sizin için kötü olan, sizi yükseltmeyen biriyle birlikte kalmak bir hatadır. Eşit bir ortağa ihtiyacın var, seni her konuda destekleyen birine. Enzo asla sizin için o kişi olmayacak."

"Biliyorum."

"Öyle mi? Çünkü eğer onunla kalsaydın, seni bir daha asla göremeyecektim."

Midem altüst oldu. Enzo'yla birlikte kalmanın ne anlama gelebileceğini o kadar da düşünmemiştim. "Bunu bana yapar mısın?"

"Tatlım, başka seçeneğim yok. Artık Ravazzani Takımı'ndayım. Ne yaparsam yapayım erkeğimin ve çocuklarımın iyiliği için yapıyorum.

Gerçekten Fausto'nun Enzo'yu aile barbekülerine davet ettiğini düşünüyor musunuz?"

"Ailenizle barbekü yapıyor musunuz?"

"Mesele bu değil. Düşmanımız Enzo. Bu asla değişmeyecek."

Saçımı kaldırdım ve dağınık bir topuz yaptım. "O zaman beni yattan attığı için şanslıyız sanırım."

"Bence bunu seni korumak için yaptı. Yani Fausto'ya ne olacağını görmedin."

Bu aklıma gelmişti. Ama eğer bu doğruysa, o zaman neden Fausto gelmeden, Ruslar saldırmadan önce söylediklerini söyledi? Neden bana o videoyu gösterip benimle alay etti? Videonun internete sızdırılmasından ya da Fausto'ya gönderilmesinden korkuyordum. Enzo'nun beni küçük düşürmesini, o videoyu kendi lehine kullanmasını engelleyen hiçbir şey yoktu. "Bu doğru değil. Güven bana."

"Bu tartışmalı bir konu çünkü artık buradasın. Ve kendini daha iyi hissedene kadar benimle kalacaksın. Sonra bir sonraki adımına karar verebilirsin."

Daha çok kendim gibi mi? Tabii, doğru. Ama artık bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sanırım yakında anlamam gerekiyordu. Bunu yapmak için de ailemden uzaklaşmam gerekiyordu. Enzo D'Agostino'nun yatında iki hafta geçirdiğimi kimsenin bilmediği yeni bir yere gitmek istiyordum.

Yeni bir başlangıç yaparak tüm bunları geride bırakmam gerekiyordu.

Daha fazla yuvarlanmak yok.

"Paris hakkındaki fikrini beğendim. Fausto'ya birkaç tasarımcının ismini versem, sence bugün arayabilir mi?"

"Gigi, emin misin? Çok erken gibi geliyor."

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Meşgul olmam ve tüm bu olanları unutmam gerekiyor."

Enzo

Pully, İsviçre Bir
hafta sonra

Massimo bu mülkü satın aldığımdan beri yüzüncü kez, "Tanrım, bu berbat," diye mırıldandı. "Bu yattan daha kötü."

Devasa ev beş katlı, on yatak odalı, yüzme havuzlu ve Cenevre Gölü kıyısındaydı. Ve bu daha kötüydü, nasıl?

Ben konuşmadım. Massimo, Vito ve ben mutfakta akşam yemeği yiyorduk. Massimo tavuk piccata yapmıştı ve mükemmel aşçılık becerilerine rağmen, tadı olması gerektiğini bildiğim kadar lezzetli değildi. Yemeğin tadını çıkarmam için artık çok fazla anısı vardı.

Cazzo, onu çok özledim. Neredeyse iki hafta olmuştu ve zar zor çalışabiliyordum. Massimo bana mafya zombisi demişti.

Tüm bunlara gerçekten değer mi?

Bunu bana birlikte geçirdiğimiz son gece sormuştu. O zaman evet diye düşünmüştüm, para ve güç tüm fedakârlıklarına değerdi, bana en çok acı verenlere bile.

Ama son birkaç gündür şüphe içime işlemeye başlamıştı. Kâbuslar uyumamı imkânsız hale getiriyor ve Gia'yı düşünmeden edemiyordum. Parmak ucumu yeniden kaybetmek gibiydi; her şeyi nasıl yapacağımı yeniden öğrenmek zorundaydım çünkü artık önemli bir şey, sağlığım için hayati bir şey eksikti. Kardeşlerimle sürekli kavga ediyordum ve işime odaklanamıyordum.

Yemeğimi bitiremeden çatalımı yere attım. Madre di Dio, bu ne zaman bitecek?

Vito'nun kaşları havaya kalktı.

"Beğenmedin mi?" "Sorun değil. Aç değilim."

Massimo, "Bunu kişisel almamaya çalışacağım," dedi.

"Sorun yemek değil dedim," diye tekrarladım.

Massimo Vito ile bakıştı. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorlardı ve ben bundan hoşlanmıyordum. "Ne? İkinizin de söyleyecek bir şeyi varsa, söyleyin."

Massimo yemeğine geri döndü, ben de danışmanıma odaklandım. "Eee?"

Vito bıçağını ve çatalını bıraktı, sonra da peçeteyle ağzını sildi. "Burada ne kadar kalacağımızı düşünüyorsun?"

"Kısa bir süre." Ev kapılı ve duvarlarla çevriliydi, harika bir konumdaydı. Neredeyse girilemezdi. Takma bir isimle kiralamıştık, böylece kimse burada olduğumuzu bilmiyordu. Birkaç ay içinde başka bir yere gidecek, sessiz kalacak ve kimliğimizi gizli tutacaktık.

Başka ne seçeneğim vardı ki? Ravazzani bu taktiği keşfettiğine göre başka bir yat söz konusu olamazdı.

Vito şarap kadehini kaldırdı. "Elinizdeki videoyu Ravazzani'yi zorlamak için kullanalım-"

"Hayır." Reddedişim anında oldu.

"Neden olmasın? Planın bu olduğunu sanıyordum. Onu fahişen yapmak istedin ve yaptın."

Elimi saçlarımda gezdirdim ve sinirlerimin yükseldiğini hissettim. "Hayır dedim. Bırak onu."

Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Anlamam gerek. O videoyla Ravazzani'ye şantaj yapma imkânımız var ve sen bunu kullanmayı reddediyorsun. Yanılıyor muyum?"

Yemek bıçağımın ucunu yüzüne doğrulttum. "Sana hayır dedim, fratello. Bunu bir kez daha gündeme getirirsen seni bıçaklarım."

Bunun saçma olduğunu biliyordum. Şantaj olarak kullanmak ve hayatımı geri almak için videoyu Fausto'ya göndermeliydim. Hepimizin hayatını geri almalıyım.

Ama yapamadım. Videoda mükemmeldi, emrettiğim her şeyi yaparken o kadar tatlıydı ki boğulabilirdim. Başka kimsenin bunları görmesini istemiyordum.

-Ve bu konuda kimseye bir açıklama borcum da yoktu.

Sikerim böyle işi. Kalktım ve gecenin geri kalanında çalışmaya karar verdim.

"Hey, Zo," diye seslendi Massimo, ben odanın yarısını geçerken. "Şuna baksana."

"Şimdi olmaz."

"Gia Paris'te."

Durdum. Che cazzo? Neden Siderno'da ya da Toronto'da değildi? Neden Paris'teydi?

Bir anda Massimo'nun yanında buldum kendimi ve telefonu elinden aldım. Gia'nın sosyal medya hesabından Seine Nehri'nin önünde poz verdiği bir fotoğraftı. Gülümseliyordu ve gözlerinde Paris'in kasvetli gri havasını mükemmel bir şekilde tamamlayan hüzünlü bir bakış vardı. O kadar güzel görünüyordu ki. Ona bir kez daha dokunmak için can atıyordum.

Onun gözünden Paris'in yemeklerini ve manzaralarını gösteren diğer fotoğraflarını kaydırırken göğsüm mengeneğe sıkışmış gibi hissettim. Yine de başka fotoğraflarda görünmüyordu ve hayal kırıklığıyla feryat etmek istedim.

Vito kendi telefonuna bakıyordu. "Matthieu LaCrocq için çalışıyor."

Seine Nehri fotoğrafına geri döndüm ve her ayrıntıyı ezberledim. Belki de sırf onu görmek için bu aptal sosyal medya uygulamalarını indirecektim.

Massimo konuştu. "LaCrocq bir bok parçası."

Bu benim dikkatimi çekti. "Bu da ne demek oluyor?"

"Kadın çalışanlar ve modellerle çok yakından ilgileniyor ve bu iyi bir şey değil."

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

En küçük kardeşimin kaşları birbirine yaklaştı. "Yata getirdiğimiz Fransız modellerle hiç konuşmadın mı?"

Hayır, yapmadım.

"Unut gitsin," diye mırıldandı Massimo. "Kiminle konuştuğumu unuttum."

"Sadede gel, stronzo," diye tersledim.

Massimo, Vito'yla bir bakış daha attı ve ikisini de ellerimle boğmama saniyeler kaldığına yemin ettim.

"Birkaç ürkütücü tasarımcı var," dedi Massimo, "ve daha deneyimli modeller onlardan kaçınıyor. LaCrocq bunlardan biri."

"Ürkütücü mü tehlikeli mi?" Vito sordu.

En küçük kardeşim elleriyle işaret etti. "Bilmiyorum ama bir fark var mı? Söylentilerin genellikle bir nedeni vardır."

Vito'ya, "Domenico'yu telefona bağla," dedim.

Danışmanım tereddüt etti. "Zo, emin misin? Onunla olan bağlantınızı bilen Ravazzani, Domenico'nun telefonlarına sahip olabilir-"

"Onu telefona bağlayın yoksa kendim yaparım."

"Madre di Dio," diye homurdandı Vito gözlerini ovuştururken. Sonra telefonunu çıkardı, birkaç tuşa bastı ve bana uzattı.

İki kez çaldıktan sonra bir erkek sesi cevap verdi. "Pronto." "Ben Enzo D'Agostino.

Konuşmamız gerek."

Domenico durakladı, sonra birkaç kişiye ofisinden çıkmalarını emretti. Ortalık sessizleşince, "Hoşça kalın, Don D'Agostino. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Paris'teki bir tasarımcı hakkında bilgiye ihtiyacım var. LaCrocq."

"Ona yatırım yapmayı düşünüyor musunuz?"

"Hayır, tanıdığım biri onun için çalışmaya başladı. Bir kadın." Ona Gia olduğunu söylemedim.

Domenico dişlerinin arasından tısladı. "LaCrocq bir pezzo di merda, kapiş? Onunla bir odada yalnız kalmasını asla tavsiye etmem."

"Bana nedenini söyle."

Tasarımcı kanımı donduran bir hikâyeye başladı. Birkaç yıl önce Domenico'nun bir model arkadaşı LaCrocq tarafından uyuşturulmuş ve tecavüze uğramış. Kadın şikâyetçi olmayı reddedince, Domenico ona para vermiş.

Los Angeles'a taşın ve LaCrocq'tan olabildiğince uzaklaş.

Ve şimdi Gia bu canavarla mı çalışacaktı?

Düşünemiyordum. Alnımdan terler boşanıyordu. Domenico'ya teşekkür edip telefonu kapattım, sonra Massimo'nun telefonunun kenarını birkaç kez alnıma vurdum. Ravazzani baldızının böyle bir adam için çalışmasına izin verirken ne düşünüyordu acaba?

Buna izin veremezdim. LaCrocq, Gia'yı yatağa atmaya çalışacaktı. Hangi akli başında adam yapmaz ki? Gia izin verse de vermese de ellerini onun vücudunda gezdirecekti. Kalçalarına, kıkına dokunacaktı. Göğüslerine. Amına. Piercingime.

"Cazzo!" Kükredim ve telefonu kapattım. Mermer tezgâha dayadığım ellerim titriyordu.

Bunu durdurmak zorundaydım.

Massimo, "Kendini koruyabilir Zo," dedi. "Gia tam bir top avcısı."

"Peki ya onu uyuşturduğunda?" Hırladım. "O zaman kendini tutabilecek mi?"

Vito telefonu işaret etti. "Çocuklardan birine Gia'nın numarasını buldurabiliriz. Sonra onu arar ve bildiklerini anlatırsın."

Onu aradığımda cevap vermezdi. Kardeşlerimden biri için açabilirdi ama bu dinleyeceği anlamına gelmezdi. İnatçıydı ve kendisine ne yapacağının söylenmesinden nefret ederdi. Sırf yanıldığımı kanıtlamak için orada çalışmaya devam edeceğine şüphe yoktu.

Bunu doğrudan halletmem gerekiyordu. Ama bu Paris'e gitmek demekti.

Şakaklarım ağrıyordu. Burada, ıssız bir yerin ortasında saklanmıştık, şimdilik güvendeydik. Gianna'yla uğraşırken Paris'te gizliliğimi koruyabileceğimin hiçbir garantisi yoktu. Kadın hiçbir şeyi kolaylaştırmazdı.

Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

"Onu aramayı planlıyorsun, değil mi?" Vito sordu. "Çünkü başka bir şey düşünmek delilik olur."

Aklımı mı okuyordu?

"Bekle," dedi Massimo. "Paris'e gitmeyi mi kastediyorsun? Şahsen mi? Ma che cazzo! Çok tehlikeli olduğu için kendi kız kardeşimizi ziyarete gidemiyoruz ama sen Gia'yı yeni patronu hakkında uyarmak için Paris'e gidebiliyorsun, öyle mi?"

Homurdandım ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. Massimo'nun söylediği her şey doğrudu ama umurumda değildi. Volta atmaya başladım, ayakkabılarım yıpranmış mutfak fayansına çarpıyordu. Onun yokluğu düşünmeyi, plan yapmayı ve strateji geliştirmeyi imkânsız hale getiriyordu. Zihnim onun farkında olmadan kendini soktuğu tehlikeye takılıp kalmıştı.

"Sakin ol Zo," dedi Vito. "Şu anda Paris'e gitmemizin çok tehlikeli olduğunu biliyorsun. Ravazzani'yi arayalım ve bildiklerini ona anlatalım."

"Bunu yaptığım anda onun benim için bir anlamı olduğunu anlayacak." "Ama o senin için bir şey ifade ediyor," diye işaret etti Massimo.

Dışarı.

Doğru, ama düşmanımın bunu bilmesini istemedim. Kimsenin bilmesini istemedim.

Tüm bunlara gerçekten değer mi?

Sesini hâlâ kafamın içinde duyabiliyordum. Tüm 'ndrina'nın yükünü omuzlarında taşımanın nasıl bir şey olduğunu pek az kişi anlayabilirdi. Patron bendim. Zor kararları ben alırdım, riskleri ben üstlenirdim ve hatalarımın cezasını ben çekirdim.

Ve evet, hatalar yapmıştım; en büyüğü de Fausto'ya karşı Mommo ile ortak olmaktı.

Rakip bir 'ndrina'nın eski Don'u olan Mommo, Fausto'nun seçilmek için olgunlaştığını söyleyerek bana bu fikirle yaklaşmıştı. Don'luk görevini yeni devralmıştım ve kendimi kanıtlamak istiyordum. Ravazzani gibi büyük bir balığın hakından gelme şansı çok cazipti, özellikle de sözde müttefiklerinden biri bunu düzenlememe yardım ederken.

Plan bana ve aileme karşı geri tepti ve Mommo'nun hayatına mal oldu.

Ve hala bunun için her gün cezalandırılıyordum. Ben, Nic, Luca. Massimo ve Vito. Kız kardeşimiz. Şimdi de Gia.

Tüm bunlara gerçekten değer mi?

Tezgâhın üzerindeki yarısı boş şarap şişesini kaptığım gibi duvara fırlattım. Ağır cam kırıldı ve kırmızı damlacıklar fayansın üzerine sıçrayarak derzin içinde birikti.

Dolaba gittim ve bir şişe burbon buldum. Bir elimde taşıırken, diğer elimle bir bardak kaptım. Sonra mutfaktan çıktım. "Düşünmem gerek."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Enzo

T beni görmek için döndüklerinde kameralar vızıldadı.
Yürüyerek geldim, yakalamanın tek yolunun bu olduğunu biliyordum.

Onları şaşırtmak ve kapıya yaklaşmak için. Castello etkileyiciydi, hakkını vermeliyim. Buraya geldiğim son ve tek seferde malikâneyi pek görememiştim. Ama şu anda öğleden sonra güneşi eski kahverengi taşın üzerinde parlıyor, onu parlatılmış bir altın rengiyle yıkıyordu.

Bu ondan daha da nefret etmeme neden oldu.

Kapıda vızıldamadan önce, silahlarını çekmiş üç silahlı adam belirdi ve onlara hemen ellerimi gösterdim. Yapılacakları biliyordum. Beni silah ve bomba açısından kontrol etmek isteyeceklerdi.

Sonuçta kim buraya silahsız gelecek kadar çılgın olabilir ki? Sadece ben.

Kardeşlerim beni vazgeçirmeye çalıştı. Ama kararımı vermiştim. Bunu yapmak zorundaydım. Başka bir şey için zaman yoktu.

Muhafızlar demir parmaklıklar arasından beni dikkatle izlediler.

Kimliğimi sormadılar; zaten biliyorlardı.

Tek elimle yavaşça gömleğimi kaldırdım ve onlara silahım olmadığını gösterdim. "Beni ona götüreceksiniz."

"O bize tamam diyene kadar bir bok yapmıyoruz."

"Ara onu o zaman."

Castello'nun yanından daha fazla muhafız geldi, krallarını savunmaya hazır bir ordu. Kaçmadan önce ben de aynısını yaşamıştım.

Dakikalar sonra Marco Ravazzani, beni bir tehdit olarak görmediğini göstermek için ellerini pantolonunun ceplerine sokarak ilerledi. Kapıya yaklaştı, bakışları soğuk ve düzdü. "Napoli'den çok uzaktasınız, Don D'Agostino."

"Onu görmek istiyorum."

"Seni tekrar bulduğunda ne olacağını söyledi."

"Buraya yanımda hiçbir şey olmadan gelecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsunuz?" Silahlarını bana doğrultmuş olan muhafızlara elimle işaret ettim.

Marco bana çözmeye çalıştığı bir bulmacaymışım gibi baktı. "Kabul ediyorum, merak ediyorum."

Ravazzani'nin bu gelişmeleri izlediğine şüphe yoktu. Bakışlarımı kameraya çevirdim. "Buraya gel. Bu işi çözmenin zamanı geldi."

Marco'nun telefonu çaldı. Gömleğinin cebinden çıkarıp cevap verdi. Birkaç saniye sonra telefonu kapattı ve bir düğmeye bastı. Kapı açılmaya başladı. "Silah olup olmadığını kontrol edin," diye talimat verdi.

Bir gardiyan içeri girdi ve kollarımı yana kaldırarak üstümü aramasına izin verdim. Bana dokunduğu anda irkildim ama daha da kötüye gideceğini biliyordum.

Bir gardiyan beni kelepçelediğinde haklı olduğum kanıtlandı, bu da içimde her türlü dehşeti tetikledi. Terlemeye başlasam bile panik içinde nefes almaya çalıştım. Sakin kalmam gerekiyordu.

Beni malikâneye götürürlerken Gia'yı, onun geniş gülümsemesini ve sivri dilini düşündüm. Kokusunu, kahkahalarının sesini. Bu anılar korkunun en kötüsünü uzak tutmaya yardımcı oldu.

Beni ön kapıya götürmek yerine castello'nun yanından dolaşmaya başladılar. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Dai, seni içeri götüreceğimi düşünmedin, değil mi? Karısının ve çocuklarının yaşadığı yere?" Marco başını salladı. "Kıçına bir bomba sokmuş olabilirsin. Ayrıca, yeniden bir araya gelmek için bundan daha iyi bir yer olabilir mi?"

Cazzo madre di Dio. Nereye gittiğimizi biliyordum ama bunu yapabileceğimden emin değildim. Safra boğazımdan yukarı çıkarken midem bulanıyordu. Ravazzani'nin bunu kolaylaştırmayacağını bilmeliydim.

Başka seçeneğim yok. Ona ulaşmalıyım. Ona geri ihtiyacım var.

Marco zindanın ağır metal kapısını çekti ve önce koku çarptı yüzüme. Bir nefes çektim, ölümün küflü kokusu beni kırıldığım ve dövüldüğüm zamana geri götürdü. Yutkundum ve bir ayağımı diğerinin önüne atmaya odaklandım. Beni zayıf görmelerine izin vermeyecektim.

Taş basamaklardan aşağı inerken karanlık üzerimizi örttü. Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi anlamda zamanda geri gitmek gibiydi. Burada hiçbir şey değişmemişti. Kanımın, terimin ve sidiğimin hala arka hücrenin zeminini kapladığına şüphe yoktu.

Ravazzani'nin beni başka bir hücreye yerleştireceğini umuyordum ama arka tarafa doğru ilerlerken bu umudum suya düştü. Sadist orospu çocuğu. Kalbimin atışını kulaklarımın içinde duyabiliyordum, yükselen panik kafamın içinde bir kakofoni gibiydi.

Beni tanıdık hücrenin içine itip kelepçeleri açtıklarında, görüşümün kenarları titredi. Beni içeri kilitleyip gittiler ve ben orada tek başıma, anılar içinde boğulmuş bir şekilde durdum. Kendime bunun aynı şey olmadığını hatırlatarak volta attım. Bağlanmamıştım ya da kanamam yoktu. İçimde saf bir acı olmadan hareket edebiliyor ve nefes alabiliyordum.

İşe yaramıyordu. Yükselen karanlık beni yutmakla, cehennem çukuruna geri götürmekle tehdit ediyordu.

Sakin kalmalıydım. Taşa yaslanıp her şeyi dışarıda bıraktım. Düşüncelerimi, etrafımı. Başladım

Gia'nın son gecemizde bana öğrettiği nefes alma tekniğini uyguluyordum. Havayı burnumdan içeri çektim, sonra boğazımdan yumuşak bir ses çıkararak nefes verdim. Saydım ve devam ettim, kimsenin beni görmediğine ya da duymadığına sevindim. Mistik uygulamalardan ve inançlardan pek hoşlanmazdım ama bu bir kez işe yaramıştı. Belki yine işe yarardı.

Dakikalar geçip gitti. Ravazzani beni burada istediği kadar tutabilirdi, şüphesiz bunun beni anılar sarmalına sokacağını umuyordu. Onu engellemek için nefesime odaklandım ve başka hiçbir şey düşünmedim.

Metal kapı nihayet aralandığında artık terlemiyordum ve kalbim normal bir hızda atıyordu. Onunla yüzleşmeye hazırdım.

Sonra hücrenin önündeydi, ceketini çıkarmış ve kollarını ön kollarına sıvamıştı. Onu burada böyle hatırlıyordum; bir iş adamı olarak değil, işkence etmeye ve öldürmeye hazır biri olarak.

"Ölmek istiyor olmalısın," diye tersledi Ravazzani. Marco bir kenarda durmuş, kollarını kavuşturmuş, ifadesi okunamaz haldeydi.

"Dediğim gibi, bunu çözmenin zamanı geldi."

"Yani tüm koşullarımı kabul etmeye hazır mısınız?"

"Önerdiğiniz şey gülünç."

Bana sırtıttı. "O zaman hayatına son vermek dışında neden burada olduğundan emin değilim. Belki de zindanımı özledin?"

"En büyük oğlunuzu kimin öldürmeye çalıştığını size söylemeye hazırım."

Ravazzani tamamen hareketsiz kaldı. Nefes alıp almadığından bile emin değildim. Bunu beklemediği açıktı. Bu bilgi oynayabileceğim tek karttı, ama bunu Gia için oynamaya hazırdım.

"Cazzata," diye hırladı. "Zamanımı boşa harcıyorsun ve beni kızdırıyorsun."

"Beni öldürürsen, hiçbir şey öğrenemezsin."

Kara kaşlarından biri küstahça kalktı. "Bunun için sana işkence edebilirim."

"Bir kez elinden geleni yaptın ve ben hala yaşıyorum. İstediğimi elde edene kadar sana asla söylemeyeceğim."

"Belki de sadece ısıniyordum." "Aptal olma. İşe yaramayacağını biliyorsun."

Gözleri saf bir nefretle parladı. Çenesi gergin, omzunun üzerinden Marco'ya baktı. Ravazzani'nin kuzeni, "Sana neden inanalım ki?" dedi.

Tek kaşımı kaldırdım. "Giulio Ravazzani'nin dört kez kimlik değiştirdiğini biliyorum. En sonuncusu Amsterdam'da olmak üzere üç kez hayatına kastedildi. Şu anda Malaga'da Javier Martín adıyla yaşıyor."

Ravazzani parmaklıklara yaklaştı, sesi öfkeden kısılmıştı. "Belki de bu bilgiyi onu öldürmeye çalışan sen olduğun için biliyorsundur."

"Ben yapmadım." Girişimler özensizdi, amatörler tarafından gerçekleştirilmişti. Benim planlarım bir profesyonel tarafından gerçekleştirilecekti ama bunu Ravazzani'ye söyleyecek değildim.

"Ama herkese açıkça izlememeleri talimatını vermeme rağmen onu izliyorsunuz."

"Çok fazla boş zamanım var," dedim omuz silkerek.

Boğazından hırladı ve bu parmaklıkların arkasında olmasaydım bana saldıracağını biliyordum. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"Bu işin bittiğine dair söz vermeni istiyorum. Hayatıma devam etmek ve saklandığım yerden çıkmak istiyorum. Çocuklarımın güvende olmasını istiyorum."

"Hamile karımı kaçırdın," diye hırladı. "Onu bir bagaja koydun ve ağzına bir silah dayadın. Seni şimdi ve burada vurmalıyım."

Parmak ucu eksik olan elimi kaldırdım. "Bu günahın bedelini defalarca ödedim."

"Ama yine de yeterli değil."

Ellerimi ceplerime soktum ve omuzlarımı gevşek tuttum. "Kardeşlerimin Malaga'da olduğunu bilmelisin. Bir saat içinde benden haber alamazlarsa

ilk doğan ölecek." Ravazzani, Alessandro Ricci yerine Vito ve Massimo'yu İspanya'da beklettiğime inansın. Keskin nişancı hakkındaki bilgiyi şimdilik kendime saklayacaktım.

"Oğlumu tehdit etmeye cüret mi ediyorsun?" Neredeyse kükrüyordu. "Buraya domalıp seni becermek için mi geldiğimi sanıyorsun?"

Ben mi?" Ben de bağırdım. "Bunu yapmak için dört yıl bekledim!" "Kim olduğunu söyle."

"Katılıyor musunuz? Geçmiş unutuldu ve yolumuza devam edeceğiz?"

Ravazzani bir elini saçlarının arasında gezdirdi, nadir görülen bir hayal kırıklığı gösterisiydi bu. Ama ailesi onun tek zayıf noktasıydı. Bu benim tek şansımdı.

"Katılıyorum," diye bağırdı. "Unutuldu. şimdi söyle bana." "Ben de Gia'yı alıyorum."

"Figlio un cane! Ne zaman bırakacağını bilmiyorsun, D'Agostino."

"Onayınızı istemiyorum. Sana söylüyorum." Kabul edip etmemesi umurumda bile değildi. "Gia benim."

Ağzının bir tarafı kıvrıldı. "Son duyduğumda taşaklarını kesip domuzlarıma yedirmek için can atıyordu. Elbette, onu almaya çalışabilirsin. Ama ben olsam bahse girmezdim."

Onu kazanacaktım. Başka sečenek yoktu. Onu sonsuza dek kaybetmeye dayanamazdım.

Kilidi işaret ederek, "Çıkarın beni buradan" dedim. "Önce bana oğlumu kimin öldürmeye çalıştığını söyle."

Başımı salladım. "Beni aptal mı sanıyorsun? Benden istediğinizi aldıktan sonra beni burada kilitli tutabilirsiniz. Kapınızın diğer tarafına geçtiğimde, kurşun geçirmez aracımın içinden size söyleyeceğim."

"Sözümünden şüphe mi ediyorsun?"

"Kimseye güvenmiyorum, sana da güvenmiyorum. Yolda, kapınızın dışında güvende olana kadar size söylemeyeceğim."

Bakışları benimkilere dikilmişti ve bunların hiçbirinden hoşlanmadığını biliyordum. Ama benden bilgi almak istiyorsa çok az sečenegi vardı.

Dönerek, konuşabilmeleri için kuzenine doğru yürüdü. Beni bırakacağını bilerek bekledim. Oğlunu koruması gerekiyordu.

Çünkü bu konuda birbirimize benziyorduk. Ailelerimiz için her şeyi yapardık.

Sonunda Ravazzani bir anahtar çıkardı ve hücreye yaklaştı. "Bu iyi olsa iyi olur."

Kapının kilidini açtı ve dışarı adımımı atarken biraz daha rahat nefes alabildim. Ravazzani'yi merdivenlere kadar takip ettim, Marco arkamdaydı ve birkaç dakika içinde beni ön kapıya doğru götürüyorlardı. Askerler ilerleyişimizi izliyordu, silahlarını kaldırmış tetikteydiler ama Ravazzani onlara silahlarını indirmelerini söyledi.

Demir kapı açıldı. Planlandığı gibi, adamlarımdan biri motoru rölantide çalışan bir SUV ile hızla geldi. Araziden çıkıp yola doğru adım attım. Ravazzani dikkatle beni izlerken kapıyı arkamdan kapattılar. Ben de onu izledim. Yaptığımız anlaşmalar ne olursa olsun birbirimize asla tam olarak güvenemeyecektik.

Arka koltuğa geçtim ve camı yarıya kadar indirdim. "Sicilyalılar. Mommo ile birlikte size karşı çalışıyorlardı, bu yüzden bazı sevkiyatlarınıza el konuldu."

"Ve bunun için senin sözüne inanmam mı gerekiyor?"

"Napoli'deki sahil evimde karını kurtarmana yardım etme konusunda neden ayak sürüdüklerini merak etmedin mi?"

Çenesinin gerilmesinden öyle olduğunu anladım.

Devam ettim. "Mommo, yakalanma ihtimalime karşı bir plan hazırlayana kadar Sicilyalıları uzak tuttu."

"Güvenlik uzmanım Vic'in planı mı? Kaçmana yardım eden kişi mi?"

"Sì. Uyuşturucu ticaretinde onları saf dışı bıraktığın için kızgınlar. Ayrıca Mommo'nun öldürülme şeklini de beğenmediler. Misilleme olarak Giulio'yu öldürüyorlar."

Ravazzani kıpırdamadı, bu bilgiyi özümsemiş gibi görünüyordu. Pencereyi kaldırmaya başladım, Paris'e ve Gia'ya gitmeye hazırdım.

"Eğer baldızıma zarar verirsen, ateşkesimiz biter. Peşinden geleceğim, D'Agostino."

"Ona zarar vermek gibi bir planım yok. Ama başka biri ona zarar vermeye çalışabilir, bu yüzden ona hemen ulaşmam gerekiyor."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Çalışmasına izin verdiğiniz tasarımcı bir testa di cazzo. Birkaç yıl önce bir kadına ilaç verip tecavüz etti."

Ravazzani Marco'ya baktı, o da başını salladı. "Bu tür davranışlar hakkında tek bir kelime bile duymadık."

"LaCrocq bunu gizli tuttu ve onu bir Gizlilik Sözleşmesi imzalamaya zorladı." Ravazzani, "Onu arayıp uyaracağım," dedi.

"Devam et. Size inansa bile, bunu kendi başına halledebileceğini düşünecektir."

"Demek Paris'e gitmeyi planlıyorsunuz?"

"Jetim Siderno havaalanında, yakıtı dolu ve gitmeye hazır."

Fausto'nun yüzü aydınlanırken gerçekler de ortaya çıktı. "Onu seviyorsun."

Cevap verme zahmetine girmedim. Onun yerine pencereyi kaldırdım, gitmek için sabırsızlanıyordum.

Ravazzani'nin sesi öğleden sonra güneşinin altında yankılanıyordu. "Senin için ailesinden asla vazgeçmeyecektir."

Cristo, umarım bu konuda yanılmıştır. Onsuz yaşayamazdım. Bana insan olduğumu, tamamen kırılmadığımı hatırlattı. En iyi günümde zihnimde kopan fırtınayı, en kötü günümde içimi dolduran paniği yatıştırdı. Eğer beni affedemezse, gerçekten kaybolmuştum.

Camı hafifçe indirerek ona son bir kez daha baktım. "Sanırım öyle olacak. Bu yüzden karını bir kız kardeşini kaybetmeye hazırlasan iyi edersin."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Gia

Paris, Fransa

T içkimi yudumlarken ve ilgili görünmeye çalışırken kulübün basları göğsümde cınlıyordu. Yeni iş arkadaşlarım parti yapıyordu.

ve eve gidip tek başına şarap içmeyi tercih eden üzgün Kanadalı stajyerden hayır cevabını almaya pek hevesli değillerdi.

Paris'i çok sevdim. Şehir enerji ve heyecanla doluydu, her köşesi müzik ve neşeyle canlıydı. Sanırım burada yaşamak isterdim. Sonunda.

Yeni işim zordu ama harikaydı. Bana paket teslim etmek ve kahve getirmekten daha fazla sorumluluk verdiler. Patronum LaCrocq bazı toplantılarına katılmama bile izin verdi. Her şeyi içime sindirmeyi, berbat kişisel hayatım yerine işime odaklanmayı ve moda sektörünün girdisini çıktısını çabucak öğrenmeyi planlıyordum. Sonra da kendi giyim markamı kuracaktım.

Ve bir daha asla Enzo D'Agostino'yu düşünmeyeceğim.

Yatından ayrıldığımdan beri iki hafta geçmişti. Yine güzel kadınlara sakso çektirmek için bir kıyıya demirlemiş olduğuna şüphe yoktu. Umarım zührevi bir hastalığa yakalanmış ve siki çürümüştür.

Sen benim için sadece bir amcıktın, daha fazlası değil. Seni mahvetmek istedim ve yaptım.

İçkimi yudumladım, votka ve soda boğazımı yakıyordu. Pislik herif.

Korkulukta yanımda genç bir adam belirdi. Anlamadığım bir dize Fransızca konuştu ama ipeksi ses tonundan üzerime geldiği anlaşılıyordu. "Fransızca bilmiyorum," dedim.

"Bu kadar güzel birinin bu kadar üzgün görünmesinin utanç verici olduğunu söyledi," dedi arkamdan derin Fransız aksanlı bir ses. Bu LaCrocq'tu, patronum.

Frankie birkaç saat önce beni onun hakkında uyarmak için aradı. LaCrocq'un eski bir modelle uygunsuz davranışlarda bulunduğu dair söylentiler olduğunu söyledi. Telefonu kapattıktan sonra birkaç iş arkadaşşıma patronumuzun kötü davranışlarına dair bir şey duyup duymadıklarını ya da görüp görmediklerini sordum ama hepsi hayır dedi.

Yine de Enzo sayesinde artık tüm erkeklere karşı temkinliydim. Muhtemelen hep de öyle olacaktım.

LaCrocq genç adamla birkaç kelime konuştu ve adam hemen ortadan kayboldu. Patronum yakışıklıydı, otuzlu yaşlarının sonundaydı ve çok yetenekliydi. Domenico'dan daha fazla kontrolcüydü, neredeyse kontrol manyağı seviyesindeydi. LaCrocq'un katkısı olmadan hiçbir karar alınmazdı. Tasarımcı açıkça yetki devrine inanmıyordu.

İçkisini kucaklayarak yanımdaki korkuluklara yaslandı. Personelin geri kalanı aşağıda dans pistindeyken biz VIP alanındaydık. "Dans etmeyi sevmiyor musun?"

"Hayır, istiyorum," dedim. "Sadece bu gece hissetmiyorum."

"Mavi görünüyorsun. Sanki üzerinde bir bulut varmış gibi." Fransızların çok iyi yaptığı şekilde zahmetsizce kıkırdadı. "Umarım yüzünüze bu kadar mutsuz bir ifade veren şey işiniz değildir."

"Hayır, elbette değil," demek için acele ettim. "Bu işten çok keyif alıyorum."

"Güzel, güzel." Bir süre sessizce durduk ve bir şey üzerinde çalıştığını hissettim. Sonunda, "Kayınbiraderin beni aradı." dedi.

Doğrudum ve patronuma göz kırptım. "Fausto seni mi aradı?"

"Evet, bugün."

Burada gerçek ismimle çalışıyordum ve bu durum ilk başta heyecan yaratmıştı. Dünya, Kanadalı mafya prensesinin trajik Milano bombalamasında ölmediğini öğrenince şaşırılmıştı. Birkaç gün boyunca Fransız ve İtalyan basını peşimi bırakmadı, cevap almaya çalıştı ama ben sessiz kaldım ve güneş gözlüğü taktım ve sonunda beni takip edemeyecek kadar sıkıcı buldular. "Ne dedi?"

"Size saygılı davranılması gerektiğini." Elini salladı. "Tipik kayınbirader şeyleri. Sanırım senden çok uzakta olduğu için böyle davranıyor."

"Kız kardeşim bana karşı çok korumacıdır," diye bir açıklama getirdim.

"Nedenini anlayabiliyorum. Çok güzelsin, Gianna." Bakışları vücudumda gezinerek bacaklarımda durdu. Şimdi keşke bu gece bu küçük siyah elbiseyi giymeseydim diyordum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım içkimi bitirmeden önce.

o.

"Gevşemekten hoşlandığını hissediyorum.

Vahşileşmeyi. Belki de bu

Bu yüzden mi size karşı bu kadar korumacılar?"

Bugünlerde kendimi pek serbest bırakmak istemiyordum.

"Belki."

Gülümsemesi benim hoşuma gitmeyecek kadar genişti.

"Erkek arkadaş sorunları mı?"

"Erkek arkadaşım yok." "Kız arkadaşın var o zaman?"

"Hayır. Kimse yok."

"Bu utanç verici." Omzunu benimkine çarp t ı . Mesafeyi korumak için çok dikkatli bir şekilde uzaklaştım.

Aramızda.

"Şu anda kariyerime odaklanmış durumdayım," dedim kaçamak bir ifadeyle. "Tasarımlarınız çok etkileyiciydi. Yeteneğin var, özellikle de erkek giyimi."

Milano'dan portföyümü aldıktan sonra, yattayken tasarladığım yeni parçaları ekledim ve ardından her şeyi LaCrocq'a sundum. Erkek giyim fikirlerinin Enzo'dan esinlendiğini boş verin. Siktir et onu. "Teşekkür ederim," dedim. "Belli ki erkek vücuduna aşinasınız. Belki ben üzerinde çalıştığım şeyi size gösterebilir ve tartışabilir miyiz?"

Erkek vücuduna aşına mısın? Bunun bir iltifat mı yoksa alay mı olduğundan emin değildim. "Bu hoşuma giderdi." Etrafta başkaları olduğu sürece.

"Peki ya şimdi?"

Bu durum giderek daha rahatsız edici bir hal alıyordu. "Mösyö-"

"Bana Matthieu de."

"Matthieu, şu anda kafam pek yerinde değil. Belki yarın. İşte."

Kafası karışmış gibi kaşları birbirine çarptı. "Bu yine de bir iş olacak, matmazel. Ama bunu yaparken rahat edemez miyiz?"

"Başka bir gece. Özür dilerim."

"Özür dilemenize gerek yok. Lütfen, size bir içki getirmeme izin verin."

Tanrım, çok ısrarcıydı. İşleri ilerletmek için, "Elbette. Votka ve soda lütfen."

Matthieu üst kattaki bara doğru ilerlemeden önce elini sırtımda gezdirdi. Artık yalnızdım ve rahat bir nefes aldım. Belki de gitmeliydim. İçimden bir ses durumun daha da kötüye gideceğini söylüyordu.

Frankie onunla yalnız bir yere gitme demişti. Ve sana verdiği hiçbir şeyi içme.

O zamanlar uyarısının gülünç olduğunu düşünmüştüm. Şimdi o kadar emin değildim. Yani, yapmazdı, değil mi? Burada, iş arkadaşlarımızla?

Gerçekten böyle iğrenç bir şey yapıp yapamayacağını öğrenmek zorundaydım.

Telefonumu çıkarıp sosyal medya uygulamalarımnda geziniyormuş gibi yaptım ama aslında bardaki Matthieu'yu yakınlaştırıyordum. Görüntü grenli ve karanlıktı ama içkimi kabul ettiğini gördüm. Eli cebinden çıktı ve bardağın üstünden el salladı. Her şey çok hızlı oldu ve şimdi bana doğru geliyordu. İçkimde bir şey mi vardı?

Öğrenmek zorundaydım.

Geri döndüğünde gülümsedim ve telefonumu kaldırdım. "Teşekkür ederim," dedim ve elindeki bardağı aldım. "Ne aldın?"

"Bir bardak Bordeaux."

"Deneyebilir miyim? Al, tut şunu." Bardağımı ona uzattım ve elinden şarabı aldım. Bir yudum aldıktan sonra, "Bu votka ve sodadan çok daha iyi. Bu bende kalacak. Onun yerine benim içkimi alabilirsin."

Bardağımı tuttu ama içmedi. "Asla bir Fransız'ın şarabını çalma, tatlım."

"Çok geç!" Büyük bir şakaymış gibi güldüm. "Bunu istemeliydim."

Birden kulübün havası değişti ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Göz ucuyla baktığımda, çoğunlukla boş olan VIP alanında adım atan üç adam gördüm. Dikkatim ortadaki adama takılmıştı.

Enzo.

Midem bulandı. Kahretsin, Enzo buradaydı. Ve cinayet işlemeye hazır görünüyordu.

Gözleri korkunç derecede yoğundu, yüzünün çizgileri öfke doluydu. Vücudundaki her kas gergindi, sanki on raunt boyunca ringe çıkmak üzereydi. Vito ve Massimo onu çevreliyordu, üç kardeş üzerimize doğru gelirken bir mafya korkutma duvarı oluşturuyorlardı.

"Burada ne işiniz var?" Ağzımdan kaçırdım ama hepsi beni görmezden geldi.

Enzo LaCrocq'un gömleğini tuttu ve ona doğru eğildi. "İçkisine ilaç koymuşsun."

Kahretsin, biliyordum! "Seni pislik!" Patronuma tükürdüm.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi LaCrocq. "O bardağın içine toz koymuşsun." Enzo bardağı işaret etti Votka ve soda.

"Ben öyle bir şey yapmadım. Beni böyle bir şeyle suçlamaya nasıl cüret edersin-"

Enzo cebinden bir şey çıkardı ve bir fiske vurdu. Uzun bir sustalı bıçak ortaya çıktı ve ucunu LaCrocq'un boğazına dayadı. "O zaman iç."

LaCrocq hakarete uğramış gibi görünüyordu. "İçmeme gerek yok.

İçinde hiçbir şey yok." "Ya iç ya da hayatını kaybet."

LaCrocq'un rengi soldu. Enzo'nun ciddi olduğunu anlamış olmalıydı. "Beni burada öldüremezsin."

"Kim olduğumu bilmiyor olmalısınız. Bilseydiniz böyle saçma bir soru sormazdınız."

"Siz kimsiniz?" Patronum D'Agostino'nun üç adamına da baktı. "İtalyan haydutlar mı? Ravazzani için mi çalışıyorsunuz?"

Enzo hırladı, "Ben Fausto Ravazzani'den bin kat daha kötüyüm. Benim olanla oynamaya cüret ettiğin için o küçücük aletini koparıp ağzına sokacak olan adamım."

Göz kırptım. Beni mi kastediyordu? Yoksa bu benim bilmediğim bir iş anlaşmazlığı mıydı? Enzo'nun kaç tane Avrupalı tasarımcıyla ilişkisi vardı?

Enzo bıçağın ucunu diğer adamın derisine sapladı ve LaCrocq'un irkilmesine neden oldu. Enzo sakince "İç ya da öl" derken kan yavaşça Fransız'ın yakasına doğru süzülüyordu.

O an şaşkın bir sessizlikle geçti. Bunların olduğuna inanamıyordum. Enzo'nun burada ne işi vardı? LaCrocq'un içkime ilaç kattığını nereden biliyordu? Enzo'nun kılık değiştirmeden yattan ayrılması güvenli miydi?

LaCrocq titreyen eliyle bardağı dudaklarına götürdü. Küçük bir yudum aldı.

"Hepsini, Stronzo!" Enzo havladı.

Tasarımcı gözlerini kapattı ve sıvının geri kalanını içti. "İşte. Tatmin oldun mu?"

"Çok." Enzo Vito'ya döndü. "Al onu. Ne yapacağını biliyorsun."

"Sì, Don D'Agostino." Vito, LaCrocq'un kollarından birini tutarken Massimo da diğerini tuttu. "Benim için bir zevk olacak."

Enzo içeri girdi ve patronumun terlemeye başlamasına neden olan bir dizi Fransızca fısıldadı. Enzo'dan nefret etsem de, istediği zaman korkutucu bir orospu çocuğu olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Sonra Vito ve Massimo eski patronumu merdivenlere doğru sürükleyerek götürdüler ve ben Enzo ile baş başa kaldım. Şaşkın ve temkinli bir şekilde şarap bardağını dikkatlice masanın üzerine koydum. Hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı, koyu kahverengi gözlerinde altın rengi benekler dans ediyordu.

Kafamda sorular uçuşuyordu, dile getiremeyeceğim kadar çoktu. Ben de ağzımdan kaçırdım, "Ne oluyor Enzo?"

Bileğimden tuttu ve beni arkasından çekmeye başladı.

Topuklarımı sıktım. "Bekle. Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Dönerek beni kendine doğru çekti ve ben de onun iri gövdesinden sıçradım. Boynumun arkasını kavrayarak beni yerimde sabitledi. "Bu konuşmayı herkesin içinde yapmayı mı tercih edersin, Micina? Kendini tehlikeye attığın için sana çok kızgıyım."

"Bana kızgın mısın?" Ayak parmaklarımda üzerinde yükseldim, böylece yüzüyle aynı seviyedeydim. "Sende ne cüret varmış! Sana kızgıyım!"

Tek bir hareketle eğildi, omzunu karnıma koydu ve beni yerden kaldırdı. Öfkemden neredeyse boğuluyordum. "İndir beni, seni pislik!"

Beni görmezden gelerek VIP bölümüne doğru yürümeye başladı, sonra merdivenlerden indi.

bağırıyor ve sırtına vuruyordu.

Enzo D'Agostino bir kez daha beni kaçıırıyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Enzo

Gia'ya cevap borcum olduğunu biliyordum ama şu anda çok öfkeliydim. Bu kulüpte ne işi vardı? LaCrocq'un bir pislik olduğu konusunda uyarılmamış mıydı? Ya zamanında gelmemiş olsaydım?

Gia'yı ön tarafta bekleyen sedanın arka koltuğuna yerleştirirken azı dişlerimi birbirine geçirdim. Minik siyah elbisesi yukarı sıyrılmış, uzun bacaklarını ve muhteşem tenini ortaya çıkarmıştı. Her bir parçasına dokunmak, ısırarak ve yalamak istiyordum. Onu bağlamak ve bir daha yanımdan ayrılmayacağına söz verene kadar kenara çekmek. Kahretsin, onu özlemiştim.

Yanına yerleştim ve kapıyı kapattım, sonra Rico arabayı trafiğe çıkardı. Gia hemen bana döndü. "Cidden beni yine mi kaçıırıyorsun? Kayınbiraderim senin derini takım elbise gibi giyecek, D'Agostino."

Dudağım kıvrıldı. "Ravazzani burada olduğumu biliyor."

Bunu hiç beklemiyordu. Çenesi düştü. "Ne? Sen ve Fausto barıştınız mı?"

"Ateşkes yaptık." Hâlâ onu öldürmek istiyordum ama hayatımı geri almak anlamına geliyorsa ateşkese değerdı.

"Bunların hiçbirini anlamıyorum. Açıklamaya başla, Enzo." "Otele gittiğimizde." Bunu yapmak istemedim Adamlarımın önünde arabada sohbet ediyorduk.

"Oh, bu sefer beni yatına sürüklemeyeceksin değil mi?"

"Kafesine dönmeye hevesli misin, güzelim?"

Bana ters ters baktı ama daha fazla tartışmadı. Paris'in karanlık sokaklarında sessizce ilerledik, o telefonunda bir şeyler yazıyor ve kaydırıyordu. Hiç şüphe yok ki

Onu kulüpten aldığım biri ya da iş arkadaşlarına eve gittiğini haber veren biri olabilirdi. Onu durdurmaya çalışmadım. Sadece burada onunla göreceli bir sessizlik içinde oturmaktan, varlığının kafamdaki kaosu yatıştırmasına izin vermekten mutluydum. Onu o kadar çok özlemiştim ki.

Otele vardığımızda dışarı çıktım ve onun kapısına gittim. "Hadi benim süitime çıkalım."

Gia çenesini kaldırmaktan başka bir hareket yapmadı. "Seninle bir otel odasına girmeyeceğim."

Kolumu arabanın tavanına dayadım ve eğildim. "Seni otelin içinde de omzumda taşımayacağımı mı sanıyorsun? Dai, beni bundan daha iyi tanıyor olmalısın."

Bir hışımla kapıya doğru ilerledi ve dışarı çıkarken ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Zamanını boşa harcıyorsun. Söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum."

Elimi sırtının küçük kısmına koydum ve onu otele yönlendirdim. Sırtını açıkta bırakan küçük siyah bir elbise giymişti ve teni tıpkı hatırladığım gibi yumuşak ve ipeksiydi. Ona dokunmaktan asla vazgeçmek istemedim.

Sonra asansöre bindik. Uzaklaşmaya çalıştı ama ben buna izin vermedim. Onun yerine, onu kendime çektim. Ağır bir iç geçirdi. "Tam bir pisliksin."

En üst kata ulaştığımızda süitimi koruyan adamlara başımla işaret ettim. İçlerinden biri kapıyı açtı ve Gia'yı içeri götürdüm. "Bir içki ister misiniz?"

Bara doğru gitti. "Sakıncası yoksa, kendiminkini alacağım."

LaCrocq'la olanlardan sonra bu adil bir davranıştı. Ben kendime bir viski koydum, o da buzdolabından bir şişe bira aldı. "Sana asla uyuşturucu vermem," dedim.

"Demek beni kaçırmak ve bir kafeste tutmak sorun değil, ama beni uyuşturmak çok ileri bir adım. Bildiğim iyi oldu."

Parmak ucumla uzun bir saç telini yüzünden uzaklaştırdım ve kulağının arkasına sıkıştırdım. Nefesini hızla içime çekerken taşaklarımı okşuyormuş gibi hissettim. Bana acele etmemi ve almamı söyleyen ağgözlü dürtüleri

bastırdım. Yavaş gitmeliydim.

onunla birlikte. "Seni etkisiz hale getirmek istemiyorum. Benimle dövüşmeni seviyorum."

Kadın homurdandı ve kanepenin uzak ucuna doğru ilerledi. "Eminim biliyorsundur. Ne söylemen gerekiyorsa söyle. Yorgunum ve sabah yeni bir iş aramak zorundayım."

"Hayır, yok."

"Evet, istiyorum. LaCrocq için çalışmaya devam edemem."

Kanepenin diğer ucuna yerleştim ve bardağın kenarından onu inceleyerek içkimi yudumladım. "Onunla işim bittiğinde LaCrocq'tan geriye pek bir şey kalmayacak."

Yorgunmuş gibi alnını ovuşturdu. "Tanrım, Enzo."

O pezzo di merda hakkında konuşarak zaman kaybetmek istemedim. Bunu yapmanın, ondan af dilemekten başka bir yolu yoktu. "Yatta söylediklerim için özür dilerim."

Gözleri kısıldı. "Hangi kısmı? Bana bir sürü korkunç şey söyledin."

"Hepsini. Fausto'yla gitmeni sağlamak için söylediklerim." "Oh, sana karşı sadece korkak olduğumu söylediğin zamanları mı kastediyorsun? ve beni nasıl mahvettiğini?"

"Evet, ve geri kalanı. Video, seni kaçırmak. Her şey için. Özür dilerim."

Konuşmaya başladı, sonra ağzını kapattı. Düşündüğünü, söylediklerimi çözmeye çalıştığını, bir açığı aradığını görebiliyordum. Hiçbir şey bulamadı. Söylediklerim doğruydı.

Birkaç saniye sonra, "Teşekkür ederim. İşimiz bitti mi?"

"Hayır, işimiz bitmedi," diye tersledim. "Asla işimiz bitmeyecek."

"İşte benim tanıdığım Enzo. Bu gerçekten neyle ilgili? Bir kez olsun bana karşı dürüst ol."

Öne doğru eğilerek bardağımı masanın üzerine koydum. Sonra dirseklerimi dizlerime dayadım ve nasıl koyacağımı düşündüm. "Seni özledim."

"Cazzata," dedi hemen. "Benden kurtulmak için sabırsızlanıyordun."

"Seni güvende tutmak istedim. Yatı havaya uçurmak zorunda kalırsam diye."

Çenesi düştü. "Yatı havaya uçurmak mı? Orada patlayıcı mı var?"

Kaşlarımı çattım. Bu onu şaşırttı mı? "Elbette şaşırdım."

"Oh, Tanrı aşkına." Başını salladı ve birasından biraz içti. "Peki ya Ruslar yata gelmeden önce? Bana o videoyu gösterdiğin ve Fausto'ya göndereceğini söylediğin zaman."

Sonunda sesi çatladı ve bu ses karnıma bir yumruk gibi indi. "O videoyu kimsenin görmesine asla izin vermem. Kabusumdan sonra olanlar beni çok üzdü. Ben

."

"Ne?"

"Utaniyorum. Kimsenin beni zayıf görmesini istemiyorum."

"Beni en kötü halimle gördün. Ne fark eder ki?"

Ona bir bakış attım. "Aynı şey değil."

"Don D'Agostino olduğun için mi? Lütfen. Bu umurumda değil."

Dudaklarımdan sert bir kahkaha kaçtı. "Farkındayım. Senin için deli olmamın nedenlerinden biri de bu."

"Benim için deli mi oluyorsun?"

"Evet. Bunu açıkça belirtmedim mi?"

"Hayır, aslında. Bunların hiçbirini anlamıyorum." Ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Yani, neden aniden Paris'te ortaya çıktın? Son iki hafta içinde mesaj atabilir ya da arayabilirdin."

"LaCrocq için çalışmaya geldiğini duydum. Başka bir kadına ne yaptığını bildiğim için buna izin veremezdim."

"Tam olarak ne yaptın?"

"Ona ilaç verdi ve tecavüz etti, Gia."

"Bir haftadır orada çalışıyorum. Neden beni arayıp söylemedin?"

"Ben de yeni öğrendim. Kayınbiraderinizin sizi uyardığını sanıyordum."

"Fausto ile konuştun mu?"

"Siderno'daki evinden yaklaşık üç saat önce ayrıldım."

"Castello'ya mı gittin? Seni öldürmediğine inanamıyorum."

Henüz bu konuya girmek istemiyordum. "Ravazzani seni arayıp patronun hakkında uyardı mı?"

"Kız kardeşim yaptı."

Sesim hırıltıya dönüştü. "Yine de onunla bir kulübe gittin ve sana içki ısmarlamasına izin mi verdin? Che cazzo?"

"İçmeye hiç niyetim yoktu. Biliyordum ki çiviledi."

"Sen mi yaptın?"

"Ben aptal değilim, Enzo. Frankie'nin uyarısından sonra onu sürekli izledim. Barda elini cebine attığını ve bir şey çıkardığını gördüm."

"Peki ya seni yine de içmeye zorlasaydı?"

Başını salladı ve uzun bir nefes verdi. "Burada ne işimiz var, D'Agostino?"

"Senden özür diliyor ve gitmene izin vermeyeceğimi söylüyorum."

"Tanrım, sen çok kötüsün. Beni bir kenara attın, Enzo. Bana çöpmüşüm gibi davrandın. Birdenbire fikrini değiştirip beni geri alamazsın."

Halıyı inceledim, zihnim dönüyordu. İşler kötü gidiyordu. Son iki haftadır beni özlemiş miydi, bilemiyordum. Ama o zaman ne bekliyordum ki? Ayaklarıma kapanmasını mı?

Bu kadın kimseye boyun eğmezdi, bu yüzden benim için mükemmeldi. Bu açıdan birbirimize benziyorduk.

Duygularım hakkında konuşmaya alışık değildim. Güçlü kalmak ve asla zayıflık göstermemek için incinmişim. Ben lider, patron olmak için doğmuştum. Pişmanlık duymamak, empati hissetmemek için.

Ama onsuz ben bir hiçtim. Ve ona söylemek zorundaydım. "Gianna, sensiz yapamıyorum. Çok fazla şey var.

Buraya kadar." Başımı işaret ettim. "Sana ihtiyacım var

Ben."

"Sen, sen, sen. Beni hiç düşündün mü?
Bana bok gibi davrandıktan sonra nasıl hissedebilirim?"

"Özür dilerim ve siz bana inanana kadar bunu söylemeye devam edeceğim. Perdonami. Seni incitmek istemedim."

"Yine de yaptın. Şimdi de seninle birlikte saklanmamı mı bekliyorsun? Senin için her şeyden vazgeçmemi mi? Tanrım, sen bir ego manyağısın."

"Artık saklanmıyorum." Bu haberi sindirmesini izledim, sonra devam ettim. "Dediğim gibi, castello'ya gittim ve kayınbiraderinle bir ateşkes yaptım."

"Dört yıl sonra mı? Öylece mi?"

"Güvende değildin. Paris'e gelip bu adamın sana zarar vermediğinden emin olmalıydım."

"Bu tamamen delilik," dedi. "Ya LaCrocq için çalışmaya başlamamış olsaydım? Hâlâ saklanıyor, beni görmezden geliyor olur muydun?"

"Eninde sonunda senin için gelecektim. Belki de bu beni daha erken davranmaya itti ama seni geri almam gerektiğini biliyordum."

"Bana hiç sahip olmadın. Beni kaçırdın. Kendi isteğimle orada değildim."

Dayanamıyordum, ona dokunmam gerekiyordu. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Onun güzel gözlerine, beni çok net gören gözlerine bakarken kalbim küt küt atıyordu. "İşte bu yüzden buradayım, sana bir seçenek sunmak için. Benimle Napoli'ye gel. Seni bir kraliçe yapmama izin ver. Hayatımın sonuna kadar yanımda kal."

Göğsü hızla inip kalktı ve dudaklarını yaladı. "Hayır. Bu çok hızlı oluyor."

Yanlış. Onsuz geçen her saniye sonsuzluk gibi geliyordu.

Eğilerek alnımızı birbirine bastırdım. "Sensiz nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Ti prego, amore mio. Benimle geri gel. Seni sevdiğimi kanıtlamama izin ver."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gia

W Ciddi miydi? "Beni seviyor musun?" "Seni seviyorum, Gianna."

Bunu çok açık bir şekilde, hiçbir aldatma ya da ironi iması olmadan söyledi. Oyun ya da entrika yoktu. Yine de bu çok hızlı oldu. "Birdenbire mi?"

Beni bıraktı ve uzaklaştı, gerginmiş gibi volta atıyordu. "Hayır, birdenbire değil. Kardeşlerim ve ben dört yılımızı hayalet olarak geçirdik, ailemiz yoktu, evimiz yoktu. Bildiğimiz her şeyden uzakta bir gemide yaşıyorduk. Kız kardeşimizden, çocuklarımdan. Çok korkunçtu, Gia."

Hiçbir şey söylemedim, o da yavaşça nefes verdi ve devam etti. "Vito ve Massimo bir anlaşma yapmam için bana yalvardılar. Barış yapalım. Hayatlarımıza geri dönelim. Ama ben reddettim. Her şey pahasına da olsa intikamımı alacaktım." Bana bir bakış attı. "Ta ki sen ortaya çıkana kadar."

"Ve her şeyi daha da kötüleştirdim."

"Her şeyi daha iyi yaptın. Beni sakinleştiriyorsun, anlıyorsun. Sensiz yapamıyorum. Bu yüzden bir kez daha Siderno'ya ve onun zindanına gittim. Sana hak ettiğin gibi sahip olmamı sağlayacak bir ateşkese varmak için."

"Ciddi misin sen? Zindanda mı tanıştınız?"

"Sì."

"Yüce Tanrım." Kayınbiraderim sadist bir orospu çocuğuydu. Tanrım, Enzo berbat durumda olmalı. "Orada kendini kaybetmemeyi nasıl başardın?"

"Sen."

"Ben mi?"

"Bana öğrettiğin nefes tekniği."

Kabus gördüğü geceden. Oh, zavallı il pazzo. Yaşadığı acıdan dolayı midem bulandı. Yine de o zindana benim için girmişti. Paris'e gitmek için, bana zarar gelmediğinden emin olmak için hayatta kalmıştı.

Seni sevdiğimi kanıtlamama izin ver.

Anlamaya başlıyordum.

Bana dokunuşundan, sanki onun için değerliymişim gibi davranmasından ve hayatımı bağışlamak için beni itmesinden bunu kanıtlamıştı. Ben istediğimde kız kardeşimi nasıl kurtardığından. Kimsenin bilmediği şeyler konusunda bana nasıl güvendiğini.

Tanrım, o zindana benim için girmişti.

Ona baktım, beni herkesten daha iyi anlayan bu mafya babasına. Ve ben de şimdi onu kesinlikle anlıyordum. "Beni seviyorsun."

Yutkunarak bir elini yüzünde gezdirdi. "Bunu daha önce hiç yaşamadım ama bu başka bir şey olamaz. Sana karşı hissettiklerim o kadar çarpık ve parçalanmış ki, sanki ben nerede bitiyorum sen nerede başlıyorsun bilmiyorum. İçim çürümüş, amore, şiddet ve yıkım dolu. Bana insan olduğumu hissettiren tek kişi sensin, sanki o zindanda olanlar ruhumdan geriye kalanları öldürmemiş gibi."

Kalbim sıkışarak titrek bir nefes aldım. "Enzo. . .

."

"Şeytanlarımı kovuyorsun, aşkım. Sana daha çok ihtiyacım var.

para ve güçten daha önemlidir. Dünyadaki her şeyden daha fazla, çocuklarımı kurtarın."

Kalbim göğsümde kabarıyor, tüm bunların içime işlemesine izin verdikçe şişiyordu. Beni istiyordu, sadece hızlı bir sevişme ya da

Mahkum. Beni seviyordu ve kalmamı istiyordu. Sonsuza kadar.

Ama ben ne istiyordum?

Vajinam bir anda kıyafetlerimi çıkarıp onun sikiyle yeniden tanışmaktan yana oldu. Ama cevap seks değildi. Beni incittiği için onu affetmeye karar versem bile, çözülmesi gereken çok fazla soru vardı.

Kariyerim ne olacak? Ailem? Kız kardeşlerim? Bunların hiçbiri benim için basit değildi. Hazır değildim.

"Eğer seninle gelirim, tüm hayatımdan vazgeçmiş olacağım. Kendi giyim markamı kurma hayallerimden. Kız kardeşlerimden. İkizimden."

"Neden bunlardan vazgeçmek zorundasınız?"

İşler böyle yürümüyor muydu? Frankie, Fausto ile kalmak için hayatından vazgeçti. Annem de babamla evlenmek için kariyerini feda etmişti. Mafya eşleri pek bağımsız sayılmazdı. "Sizin dünyanızın kadınlardan beklediği de bu değil mi?"

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, tişörtü etkileyici omuzlarını sıkıca sarmıştı. "Bir zamanlar bir karım vardı ve her şeyi geleneksel yöntemlerle yaptım. Bana iki harika çocuk verdi ama Angela da ben de evliliğimizde mutsuzduk. Bunu tekrar yaşamak istemiyorum." Dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ayrıca, özgürlüğünüz verilmediğinde neler olduğunu gördüm."

"Çalışmama ve seyahat etmeme izin verecek misin? Ailemi görmeme?"

"Eğer istediğiniz buysa, evet. Ama başkası için çalışmana gerek yok. Kendi şirketini kurman için ihtiyacın olan tüm parayı sana vereceğim."

"Bu daha çok hayırseverlik gibi geliyor."

"Tasarımlarınızı gördüm. Bu sadaka değil, Micina. Sen çok yeteneklisin. Ve senin yeteneğinin bir parçasına bile sahip olmayan diğer tasarımcılar yerine sana yatırım yapmayı tercih ederim."

Dudağımı ısırdım, iltifat karşısında içimde bir sersemlik hissi kabardı. Enzo palavracı biri değildi. İnanmasa bunu söylemeyeceğini biliyordum. "Teşekkür ederim."

"Güvenliğiniz için endişelenmeyeceğimi söylemiyorum"

- muhtemelen günün her saati başınızda korumalar olacak -
ama

seni tekrar kafeslemek istiyorum. Benim yanımda, benim dengim olmanı istiyorum. Gelecek nesil D'Agostino'lar için bir miras inşa etmek."

Doğru ya. Çocuklar. Daha fazlasını mı bekliyordu?
"Çocuk istemiyorum, yakın zamanda değil. Belki de hiç."

Avuçlarını havaya kaldırdı. "Bir oğlum ve bir kızım var. Siz söylerseniz yarın vazektomi yaptıracağım."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki." "Evlilik mi?"

Bir omzunu kaldırdı. "Sana karım demek isterdim ama hazır değilsen bunu anlarım."

Bu cevaplar hoşuma gitmişti ama ciddi olup olmadığını da merak ediyordum. "İstediyini alan ve sonuçlarına katlanan bir adam için çok uysal davranıyorsun."

"Benimle kalmak için neye ihtiyacın varsa alacaksın."

Ona doğru yavaşça yürüdüm, karanlık bakışlarının her hareketimi takip ettiğini hissettim. Ağır bakışları altında vücudum karıncalandı. "Yani evlenmek ve paranın satın alabileceği en büyük elmas yüzüğü takmak istersem, bunu yapacak mısın?"

"Sì, certo."

Hiç tereddüt etmeden, kolayca söyledi. Eğer istediğim şeyi gerçekten verecekse, bunu iyice düşünmem gerekiyordu. Bu onunla pazarlık yapabilmem için tek şansım olabilirdi. "Uzun bir nişan ve büyük bir yüzük istiyorum."

Dudakları kıpırdadı ve hemen "Va bene" dedi.

Onu eğlendiriyor muydum? "İstediyim zaman Siderno ve Toronto'ya gidebilmek istiyorum."

İfadesindeki her türlü eğlence izi kayboldu. "Ne zaman güvende olursan, Gianna. Fausto Sicilyalılarla savaşa girdiğinde ya da baban bir meydan savaşının ortasındayken senin güvenliğini riske atmayacağım."

"Tamam, ama bunun dışında istediğim gibi gelip gitme özgürlüğü istiyorum."

"Tamam."

Tanrım, beni gerçekten çok istiyor olmalı.

Bunu gerçekten yapacak mıydık? Beynimde herhangi bir tereddüt aradım ama bulamadım. On üç yaşındaki halimin, hatta on dokuz yaşındaki halimin hayal ettiği hayat bu olmayabilirdi ama bundan daha mükemmel bir şey hayal edemiyordum. Tehlikeden ya da şiddetten korkmuyordum. Ondan da korkmuyordum. Sadece yaldızlı bir kafeste yaşamak istemiyordum. Kız kardeşlerime ve bir kariyere ihtiyacım vardı ve o bana ikisini de vermeye hazırdı.

Kendi tasarım evimi işletmeye hazır mıydım? Stajlarım kısa sürmüştü ve henüz böyle bir iş kurabilecek kapasitede olduğumu hissetmiyordum. Faturayı Enzo ödüyor olsa bile.

Çenemi kaldırdım. "Başka bir tasarımcı için çalışmak istiyorum, böylece kendi başıma yola çıkmadan önce işi öğrenebilirim."

"A Napoli, sì."

"Milano'da."

"Kesinlikle olmaz. Benden uzakta yaşamayı istemiyorum."

"Uçakla sadece bir saat. Her hafta sonu geri geleceğim. Ve bunu sadece bir yıllığına yapacağım."

Birbirimize baktık, oda onun mutsuzluğuyla çatırdıyordu. Ama bu konuda boyun eğmeyecektim. Paris'te kalmayı talep etmediğim için şanslıydı.

Bir kez başını salladı. "Salı'dan Cuma'ya kadar çalışacaksın."

Seni her Cumartesi, Pazar ve Pazartesi Napoli'ye götürüyorum." "Tamam."

"Benim jetimi kullanacaksınız," dedi elini çok İtalyan bir şekilde sallayarak. "Bu size havaalanlarında zaman kazandıracak."

Güvenlik kuyruğunu atlayıp ünlü muamelesi görmek mi? Buna itiraz edemem. Mutluluk göğsümün içinde çırpındı ve sanki uçup gidecekmişim gibi hafif ve baş döndürücü hissettim. "Eğer yapman gereken buysa, bebeğim."

Burun delikleri alevlendi. "Başka ne var, tesoro mio? Acele et ki bu işi halledelim ve seni tekrar becerebileyim."

Tanrım, evet, buna ihtiyacım vardı. Ama önce başka bir şey vardı. "Çocuklarının bizi bilmesini istemiyorum."

Gözlerini kırptırdı, yüz ifadesi silinmişti, sanki tepkisini benden saklıyordu. Ya da belki ne düşüneceğini bilmiyordu.

Açıklamak için acele ettim. "Henüz. Yani henüz beni tanımalarını istemiyorum. Yeni anneleri yerine eğlenceli bir teyze gibi olmak istiyorum. Benimle hemen tanışırlarsa, onun yerini almaya çalıştığımı düşünürler."

"Onlara annelik yapmak istemiyor musun?"

Sanki onu gücendirmişim gibi sordu. "Enzo, bir anneyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Onun yerini hiçbir şey dolduramaz ve bunu deneyen herkese içerlerdim. Eninde sonunda onlarla tanışmama izin ver, arkadaşın olarak, tehdit olarak görmedikleri biri olarak. Birbirimizi yavaş yavaş tanıyacağız, ama onları zorlama. Bu çok büyük bir değişim."

Başını sallamaya başlamıştı bile. "Seni saklamak istemiyorum. Ve her hafta sonu ziyarete geldiğinde bunu bilecekler."

"Bunun nazıkçe halledilmesi gerekiyor."

"Nazıkçe demek, seni gizlice becermem gerektiği anlamına geliyor. Hayır, Gianna. Mümkün olduğunca yanımda olmanı istiyorum. Çocuklarım anlayacaktır. Onları şımartmayacağım."

"Onları sadece üzersiniz ve hayatlarının geri kalanında terapide konuşacakları çok şey verirsiniz."

Bana doğru geldi ama ben hareket etmedim. Nefesimi tuttum, ona dokunma, onu öpme ihtiyacıyla kıvranıyordum. Vücudunun her santimini keşfetmek için. Yine de önce bunu bitirmeliydik.

Bana ulaştığında bir eliyle ensemini kavradı ve diğer elini kalçama koyarak beni kendine çekti. "Saklanmak yok, sır yok. Onları almak için yarın benimle İngiltere'ye geliyorsun. Başından beri birlikte olduğumuzu görecekler. Seni sevdiğimi ve benim için önemli olduğunu anlamaları için onlara fırsat ver."

"Beni gerçekten seviyor musun?" Buna inanamayarak fısıldadım. "Elbette seviyorum. Ti amo, micina."

Eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve damarlarımda bir elektrik çarpması oldu. Parmaklarım

saçlarının arasından geçirdim ve birbirimizi içimize çekmek için durakladığımızda ona tutundum. "Ti amo, il pazzo."

"Lanet olsun. Çok rahatladım." Göz kapakları kapandı. "Konuşmamız bitti mi?"

"Sanırım, yine de taleplerimin çoğuna bu kadar kolay boyun eğmeni beklemiyordum."

"Seni elimde tutabilmek için daha fazlasından vazgeçebilirdim." "Öyle mi? O zaman daha fazlasını düşünmeliyim."

"Çok geç." Ağzı boğazıma gitti ve beni çenemin altından öptü. "Siktir, Gianna. Seni seviyorum."

Ona gülümsedim. "Ti amo, Lorenzo."

Hırlayarak beni ayağa kaldırdı ve ağzını ağzıma yapıştırdı. Dilini dudaklarımın arasından geçirdi ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi beni öptü. Bacaklarımı beline doladım ve bizi yatak odasına doğru götürürken ona tutundum.

Geleceğimize doğru.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Enzo

S Yatılı okul, İngiltere'nin kırsal kesimine doğru uzanan heybetli bir yapıya sahipti. Gri taşlar Daha iç karartıcı bir yer hayal edemezdim. Çocuklarımın dört yıl boyunca burada yaşamış olmasından nefret ediyordum.

Ama artık orası onların evi değildi.

Gia ve ben geceyi Paris'te birlikte geçirdikten sonra İngiltere'ye uçtuk. En başından beri onun burada olmasını istedim, böylece çocuklarım onun benim için ne anlama geldiğini bileceklerdi.

Onlar kadar o da benim her şeyimdi.

Arabanın arkasında elini tuttum, bacağım tedirginlikle zıplıyordu. Boştaki eliyle telefonunda geziniyor, adamlarımın bir gece önce LaCrocq'a yaptıklarını okuyor, dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyordu.

"Onu öldürmeli miydim, Micina?" Ben sordum.

"Hayır, bu çok çok daha iyi. Yani, onu küçük düşürdün."

Video bir gecede viral oldu. Bilgisayarcı arkadaşlarım anonim bir hesaptan videoyu yüklediler, sonra da videoyu başlatmak için yeterince paylaştılar. Kısa sürede patladı. Dünya güçlü bir ünlünün alaşağı edilmesine bayıldı.

LaCrocq asla iyileşemeyecekti.

Videoda cırılçıplak, tecavüz haplarının etkisiyle kanepede sızmış ve boynunda bir tabela asılı halde görülüyordu:

Bu gece bir kıza uyuşturucu verip tecavüz etmeye çalıştım ama içkilerimizi değiştirdi.

"Ben bir tecavüzcüyüm" sözleri bir neşterle karnına kazınmıştı. LaCrocq bu yara izlerini hayatının sonuna kadar taşıyacaktı.

Arabayı durdurduk ve ben arabadan fırladım. Çocuklarımı bu Allah'ın belası ülkeden alıp ait oldukları yere, Napoli'ye götürüyordum.

Gia'nın arabadan inmesine yardım etmek için etrafından dolaştım. Vito ön koltuktan çıktı ve "İyi şanslar" dedi. Beni sırtımdan alkışladı.

Girişte kendimi Bay Peretti olarak tanıttım ve hızlıca müdürün odasına yönlendirildik. Bay Payne hemen dışarı çıktı, alnındaki çizgiler endişeyle derinleşmişti. Ben Gia'yı tanıştırtırken elimi sıktı, sonra bizi odasına götürdü. "Bay Peretti, bu hiç beklenmedik bir şey. Yaklaşan bir ziyaretten haberdar edilmedik."

Sanki umurumdaydı. Sakince, "Çocuklarımı okulunuzdan alıp eve götürmek için buradayım" dedim.

"Ama" Müdür Gia ile benim aramda bakıştı, başını çevirdi. "Burada işler farklı yürüyor. Prosedürler ve kurallar var. Dönem sonuna kadar beklemelisiniz-"

"Şimdi, Payne. Çocuklarımı hemen getir yoksa bunun bedelini cehennemde ödeyeceksin."

Bay Payne, muhtemelen kadınının araya gireceğini ya da benden daha yumuşak davranacağını düşünerek Gia'ya baktı. "Bayan," diye başladı çaresizce.

Avuçlarını kaldırdı. "Oh, bana bakma. Ben sadece onun siktiği kadını. Bilirsin, çok fazla."

Payne'in yüzü limon yutmuş gibi buruştu. "Bu son derece çirkin. Biz çok prestijli bir kurumuz.

Buraya girip tehditler savuramaz ve ahlaksızca sözler söyleyemezsiniz."

Gia başını bana doğru eğdi, dudaklarında bir sırıtma oynuyordu. "Bizi pek sevdiğini sanmıyorum, aşkım."

Daha yakına eğildim ve yanağını okşadım. "Kendini aşağılanmış mı hissediyorsun, Micina? Kendini aşağılanmış hissetmenden hoşlanmıyorum. Senden özür dilemesini sağlayayım mı?"

Payne oturduğu yerden hızla kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Şimdi, buna gerek yok. Bakalım çocuklarınızın yerini tespit edebilecek miyiz, Bay Peretti, sonra hepinizi yolunuza göndereceğiz."

Kapıyı arkasından kapattı ve Gia'yla beni yalnız bıraktı. Dudağını ısırdı, gözleri dans ediyordu. Onu buraya gelirken uçakta çoktan becermişim, ama ona duyduğum ihtiyacın arttığını, içimi tırmaladığını hissedebiliyordum. "Hiç bir müdürün masasında sevişmek istedin mi?"

"Yaptım. Lise son sınıfta."

Kıskançlık göğsümü delip geçti ve ağzımı ekşitti. "Kimdi bu çocuk?"

"Erkek olduğunu kim söyledi?"

Başımı arkaya attım ve güldüm. "La mia troia! Müdür müydü?"

"Öğretmenlerden biri. Yirmi beş yaşında ve İsveçliydi. Zavallı şeyi baştan çıkardım."

"Bahse girerim sana karşı hiç şansı yoktu." Onu sertçe öptüm, inleyene kadar dişlerimi ve dilimi kullandım.

Ayrıldığımızda, "Çok kötü yatıyordu, beni boşaltmaktan çok yakalanmaktan endişeleniyordu" dedi.

Bluzunun üzerinden göğsünü avuçladım ve meme ucunu sıktım. Beni bir nefesle ödüllendirdi. "Bu benim için sorun olmaz." dedim.

"Evet, ama çocuklarınız yolda. Onların bu işe karışmasını istemeyiz."

"Kapıyı kilitleyeceğim."

Düşünüyormuş gibi masaya baktı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Madre di Dio, bu kadın.

"O göt herif geri döndüğünde masasının üzerinde sperm bulmayı hak ediyor," dedi. "Ne kadar çabuk-?"

Kapı açıldığında Bay Payne görüldü. "Eğer ikiniz de benimle gelerseniz. Çocukların yeri tespit edildi ve eşyalarını topluyorlar."

"İmzalanacak bir şey var mı?" Elimi masasına doğru salladım.

"Serbest bırakma formlarının size e-posta ile gönderilmesini sağlayacağım. Bunları hazırlamak biraz zaman alacaktır ve sizi bekletmek için bir neden yok."

Başka bir deyişle, gitmemizi istiyordu. Bu bana mükemmel uyuyordu.

Bizi koridorlardan geçirerek girişe doğru götürdü. Kapıda elini uzattı, ben de sıktım. "Size ve çocuklarınıza en iyi dileklerimi sunuyorum Bay Peretti. Onlar parlak öğrenciler. Son birkaç yıldır onları burada ağırlamak benim için bir onurdu."

Müdür, Gia'ya başıyla selam verdikten sonra, sanki yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi aceleyle uzaklaştı. Merdivenlerden inerken Gia kıkırdadı. "Yakın zamanda çocuklarınızı tekrar kabul edeceğini sanmıyorum."

"Güzel, çünkü onları yanımda tutuyorum. Ama eve dönerken yol boyunca seni bir masanın üzerinde sikmeyi düşünüyor olacağım."

"İsterseniz Emma'ya eski okul üniformamı gönderebilirim."

Onu küçük ekose bir etek giymiş, masamın üzerine eğilmiş ve saçlarını atkuyruğu yapmış olarak hayal ettim. Onu yakaladım ve kulağına homurdandım, "Söyle ona, gecelesin."

Vito arabanın kenarına yaslandığı yerden doğruldu. "Ne oldu? Luca ve Nicola nerede?"

"Geliyorum," dedim. "Burada beklememizi tercih ettiler."

Ağabeyim önce benim, sonra da Gia'nın yüzünü inceledi. "Siz ikiniz orada ne yaptınız?"

Gia güldü ve kollarını boynuma doladı. "Olay çıkardığımızı düşünüyor, il pazzo."

Onu öptüm, hayal ettiğimden daha mutluydum. Çocuklarımı geri aldığımda hayat mükemmel olacaktı. Kapılar açıldı ve karşımda oğlum duruyordu. Artık küçük bir çocuk değildi ama henüz bir erkek de olmamıştı. Onu görüntülü aramalarda ve yaz tatillerimizde görsem de, hiçbir şey beni oğlumu tam karşımda görmeye hazırlayamazdı. Gözlerimi kırptım, boğazım aniden düğümlendi. "Luca."

Dört adımda ona ulaştım ve onu kendime çektim. Neredeyse çeneme ulaşmıştı ve kolları bana sarılırken güçlüydü. "Baba. Burada olduğuna inanamıyorum."

"Figlio mio." Nefes nefese kaldım ve "Seni bir daha asla bırakmayacağım" diye fısıldadım.

"Beni eziyorsun."

Bir kahkaha atarak onu serbest bıraktım. "Gel. Vito amcana merhaba de. Sonra senden istediğim biri var-"

Kapı yavaşça açıldı ve genç bir kız bavulunu sahanlığa yuvarladı. Bu benim prensemdi. "Nicola."

Bir tutam saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Hatırladığımdan daha uzundu, at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Mamma mia, o muhteşemdi. Hemen kollarımı ona doladım ve onu yerden kaldırdım. "Oh, seni ne kadar özlemişim."

O da bana sarıldı. "Ciao, Papà. Bizim için gelmeyeceğini söylediğini sanıyordum."

"İşler değişti. Artık eve gelmeniz sizin için güvenli."

"Oh."

Yüzünü görmek için geri çekildim. "Hayal kırıklığına uğradın mı?" "Hayır, ama orada ne yapacağız? Bir İtalyan restoranına mı gideceğiz? Okul mu?"

"Bunu eve gittiğimizde düşünürüz. Gel de amcana ve Gia'ya merhaba de." Nic'i arabaya yaklaştırdım. Vito Luca'nın sırtını sıvazlarken, Gia yüzünde emin olmayan bir ifadeyle arkada duruyordu.

Nic elimi bıraktı ve Gia'nın yanına gitti. "Ben Nicola."

Gia'nın gözleri biraz büyüdü ama sonra elini uzattı.
"Merhaba. Ben babanın kız arkadaşım, Gia."

"Kız arkadaş mı?" Luca bana döndü. "Hai una ragazza?"
Ona uyarı dolu düz bir gülümseme verdim. "Gia'ya
merhaba de."

Bizimle birlikte yaşayacak."

Oğlum Gia'nın elini sıktı. "Merhaba, ben
Luca." "Merhaba Luca," dedi Gia.

Luca bana "Lei è uno schianto, Papà" derken onun elini
tutuyordu. O bir afet.

Vito kahkaha atarken gözlerimi devirdim. "Bin şu lanet
arabaya, figlio." Kızımın başını öptüm. "Siz de, principessa."

Cipe bindiğimde Nic'i Gia'nın yanında otururken
buldum. Luca beni arka koltukta bekliyordu. Oturdum ve
tekerlekler bizi havaalanına götürmek üzere hareket
etmeye başladı. Nic'in Gia'ya saçını sorduğunu
duyduğumda boğazım düğümlendi. Daha fazla
dinleyemedim çünkü Luca konuşmaya başlamıştı.

"İtalya'da hâlâ ragbi oynayabilir miyim,
baba?" "Eğer istersen. Ama futbol daha
iyi, değil mi?" "Çok sıkıcı."

Rugby hakkında konuşmak istemiyordum. "Sana
söylemem gereken bir şey var," dedim sessizce.
"Kaçırıldığım gece hakkında, senin sahil evine getirildiğin
zaman."

Luca'nın yüzü dondu ve kendini toparladı. "Ne oldu?"

Nic, Ravazzani'nin onları yataklarından aldığı geceye
dair pek bir şey hatırlamıyordu ama Luca hatırlıyordu.
Bunlar onun için hoş anılar değildi, bu yüzden hazırlıklı
olması gerekiyordu. "O gece sana her şeyin yoluna
gireceğini söyleyen kadın mı?"

"Onu hatırlıyorum."

"Kız arkadaşım o kadının kız kardeşi."

"O kadın Ravazzani ile evli değil mi?"

"Evet. Gia, Ravazzani'nin baldızı."

Kaşları havaya kalktı. "Che cazzo?"

"O ve ben bir çeşit barış yaptık ve o da bu sürecin bir parçasıydı. Ama bilmeni istedim."

Uzun bir süre pencereden baktı, yüzünün keskin açıları benimkine çok benziyordu. Ona bunu sindirmesi için zaman verdim ve sonunda bana döndü. "Seni mutlu ediyor mu?"

"Çok."

"Tamam. Napoli'deki rugby takımlarını araştırmaya başlayayım mı? Bizi bir İtalyan okuluna göndereceğinizi varsayıyorum, bu yüzden muhtemelen yerel bir kulübe katılmam gerekecek."

Bu kadar mıydı? Luca, Gia hakkındaki bu gerçeği kabullenmiş ve ragbiye geri mi dönmüştü?

Telefonunu işaret ettim. "Neden okulları araştırmaya başlamıyorsun?"

"Okulumuzu seçen tek kişi Luca olmamalı." Nic oturduğu yerden beni görmek için eğildi. "Ben de söz sahibi olmak istiyorum."

"Ben daha büyüğüm," dedi oğlum, dikkati artık telefonundaydı. "Seçme hakkım olmalı."

"Hayır, değilsin. Kızların beyni erkeklerden daha hızlı gelişir, yani teknik olarak ben de senin yaşındayım."

Luca homurdandı. "Rüyanda görürsün."

"Baba, ona yanıldığını söyle. Ona oy hakkım olduğunu söyle."

Onlar tartışmaya devam ederken Gia'ya baktım ve onun beni izlediğini gördüm. "Tebrikler," diye mırıldandı ve son dört yıldır taşıdığım tüm endişe ve kaygılar eriyip gitti. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra çocuklarıma sonsuza dek kavuşmuştum. İmparatorluğuma ve Gia'ya sahiptim. Umduğumdan çok daha fazlasıydı.

Bazen kötü adam her şeye rağmen zirveye çıkar.

EPILOG

Gia

Bir yıl sonra Yunanistan
açıklarında

W kutluyorduk.

Benim mafyam ve ben asla diğer mafyalar gibi şeyler
yapmadık.

İnsanlar. Bazı çiftler bir dönüm noktasını kutlamak için
yemeğe ya da otele giderken, biz her şeyin başladığı yere
geri döndük.

Yatta. Benimle birlikte kafeste.

Elbette çıplaktım ve metal parmaklıklara yaslanmış
dinleniyordum. Perdelerin arasından gelen bir parça gün
ışığı sayesinde oda loştu. Bu benim fikrimdi. Enzo benim
onun muhtaç micinası olmamı, ben de onun bana
hükmetmesini seviyordum. Berbat durumdaydık ama
birbirimizin berbat olduğu türdendik. Bu yüzden birlikte
çok iyi çalışıyorduk.

Beni burada ne kadar bırakacağı hakkında hiçbir fikrim
yoktu. Beni içeri kilitleyip uslu durmamı söylediğinden beri
muhtemelen yirmi otuz dakika geçmişti.

Bunu yapmaya hiç niyetim yoktu.

Çalışmaya çalışırken kameradan beni izlediğine şüphe yoktu. Ona biraz işkence etmenin zamanı geldiğine karar verdim.

Ayakta durarak yoga pozlarımı vermeye başladım, kıcıımı kameraya doğru tutmaya dikkat ediyordum. Ağrıyan kaslarımın gerildiğini hissederek rutinimi yavaşça uyguladım. Dün gece Milano'dan dönmüştüm ve Enzo hiç vakit kaybetmeden beni yata getirmiş, sonra da saatlerce sikmişti.

Bir yıldır birlikte olduğumuza inanmak zordu. Dün stajımı bitirmiştım ve artık kalıcı olarak Napoli'de yaşıyordum, hayatımda bir sonraki adımı atmaya hazırdım. Sabırsızlanıyordum.

Otoriter ve kontrolcü Enzo kolay bir adam değildi ve sık sık kavga ederdik. Frankie'nin bebeği doğduğunda Ravazzani malikanesine uzun bir ziyaret için gittiğimde olduğu gibi. Enzo bunu yasaklamaya çalıştı, Fausto'nun gitmeme izin vermeyeceğini ya da buna benzer saçmalıklar söyledi.

Ama kız kardeşlerimin dahil olduğu diğer tüm tartışmalarda olduğu gibi bu savaşı da ben kazandım. Öğrenecekti. Mancini kardeşlerin arasına hiçbir şey giremezdi, soyadları değişse bile.

Ayrıca, onunla barışmak harika bir sekse yol açtı.

Yogamı birkaç dakika sonra bitirdim ama hâlâ Enzo yoktu. Bu beni kızdırmaya başlamıştı. Gerçekten, bunu daha ne kadar uzatmayı planlıyordu? Susamıştım ve sonunda bir tuvalete ihtiyacım olacaktı.

Bu kaltağın seviyesini yükseltmenin zamanı gelmişti.

Kafesin zeminine oturdum ve yüzümü kameraya döndüm, bacaklarımı açarak kendimi teşhir ettim. Mafyam beni boşalırken seyretmeye bayılırdı. Milano'da yaşarken düzenli olarak video seks yapmıştık, bu yüzden onu neyin cılgına çevireceği konusunda iyi bir fikrim vardı.

Dudağımı ısırdım ve meme uçlarımla oynamaya başladım, onları çimdikledim ve çektim. Dün gece Enzo'nun ağzı yüzünden hassaslaşmışlardı ve aldığım zevk i ç i m d e yankılanıyordu. I

inledim ve gözlerimi kapadım. Sonra amıma ulaşana kadar elimin karnım ve tümseğim boyunca güneye gitmesine izin verdim.

Bir parmağımla piercingimi buldum ve okşamadan ama metalin hassas tenimdeki hissinin tadını çıkararak hareket ettirdim. Piercingim Enzo'nun en sevdiği şeylerden biriydi. Onu emmekten ve dişlerinin arasında gezdirmekten hoşlanıyordu.

Bilmediği şey ise bu sabah küçük rol yapma seansımızdan önce mücevherleri takas ettiğimdi.

Bu mücevherin çubuğunun altında küçük bir çan vardı. Parmaklarımı her sallayışımda zil yumuşak bir çınlama sesi çıkarıyordu. Oh, kahretsin. Çok seksiydi, evcil bir hayvanın takacağı bir şey gibiydi. Tam da umduğum gibi.

Daha hızlı hareket ettim, bu fikri seviyordum, özellikle de kafesin içinde ve kendimi daha da ıslanmış hissediyordum, klitorisim mücevherlerin arkasında şişiyordu. Uyluklarımın arkası cızırdadı ve ayak parmaklarım kıvrıldı. Kahretsin, bu iyi hissettirdi.

Ağır ayak sesleri koridorda gümbürdeyerek yaklaşıyordu. İsteddiği zaman sessiz olabiliyordu, bu yüzden onu duymamı istediğini biliyordum. Onu beklememi. Kendimle oynamaya devam ederken tenim karıncalandı.

Kapı kırıldı ama gözlerimi açmaya zahmet etmedim. Devam ettim, bilgisayar ekranından o kadar sık gördükten sonra bizzat izlemesine izin verdim. Yine de onu hissedebiliyordum, şehveti ve açlığı açıktı, sanki hava değişmişti. Elektriklenmişti. Onu içime çektim ve beni doldurmasına izin verdim.

"Ne yaptın, micina?" diye homurdandı. "Bu benim için bir hediyeye mi?"

"Belki de benim içindir." Zile bastım ve göz kapaklarımı kaldırdım. Bakışlarındaki vahşi ışık omurgamdan aşağı bir heyecan gönderdi. "Beğendiniz mi, peder?"

Parmaklıklara tutunmuş, dikkatle beni izliyordu. "Devam et, benim iyi kızım. Uzun süre yalnız bırakıldıklarında muhtaç sürtüklerin kafeslerinde ne yaptıklarını göster bana."

Nefesimi içime çektim ve parmaklarımı dolaştırmaya devam ettim. Zil çok fazla ses çıkarmıyordu, sadece aşağıda bir şey olduğunu anlamana yetecek kadar ses çıkarıyordu. Amımı izlerken ona baktım, göğsü heyecanla kabarıyordu. Kot pantolonundaki şişkinlik ağzımı sulandırdı ve tek düşünebildiğim o koca siki içime girmesiydi.

Bana el salladı. "Buraya gel."

Elimi bıraktım, dört ayak üzerine kalktım ve ona doğru süründüm. Dudaklarını yaladı, pozisyonumdan çok hoşlanmıştı. Ona doğru hamle yapıp istediğimi almak istesem de bugün bunun olmayacağını biliyordum. Burada onun merhametine kalmıştım, bunu hem seviyor hem de nefret ediyordum.

Kafesin kenarına ulaştığımda kalçalarımın üzerine oturdum, uyluklarımı iyice açtım ve beklemeye başladım. Parmaklıkların arasından uzandı ve başımı okşadı. "Sei obbediente. Sei perfetta. Aletimi çıkar ve ödül olarak yala."

Dizlerimin üzerinde yükselip parmaklıkların arasından kot pantolonunun düğmesine uzandım. Düğmeyi çözüp fermuarını açarken parmaklarım titriyordu. Bana yardım etmek için hiçbir şey yapmadı, sadece ağır ereksiyonunu giysilerinden çıkarırken elini başıma koyarak bekledi. Zaten çok sertti, başı kızarmıştı ve ucunda bir damla nem beni bekliyordu.

Elimi tabana dolayarak onu ağzıma yaklaştırmaya başladım ama o, "Ellemek yok," diye tersledi.

Hemen kollarımı arkamda birleştirdim. Kalçaları parmaklıklara dayanmıştı, siki doğrudan bana dönüktü, bu yüzden öne doğru eğildim ve dilimi dışarı çıkardım, en sevdiğim ikramı yemeye hazırdım.

Pürüzsüz ve sıcaktı ve dilime sızan sıvıyı yakaladım. "Yum."

"Sikimi seviyorsun, değil mi? Bana ne kadar sevdiğini göster, micina."

Başının her tarafını yaladım, sonra yan tarafını, kafesin çubuğuna yakın tabanını buruşturdum. Kokusuna bayılıyordum, kasık kıllarını sırf onun için kesmiş olmasına

Ben. Aleti bir sanat eseriymi ve bana ne zaman izin verse ona tapmaktan mutluluk duyuyordum.

Dudaklarım ve dilim onu boydan boya dolaştı, sonra dilimin düz kısmını alt tarafına kullandım. Birlikte olduğum birçok erkekten çok daha hassastı, muhtemelen kesilmemiş olduğu için. Mastürbasyon yapmayı çok daha kolaylaştırdığı kesindi.

Homurdanarak Enzo başımın arkasını avuçladı.

"Em." Evet, lütfen.

Beni öne doğru bastırdı ve ben de onu memnun etmek için hevesle açıldım. Kalın şaft dudaklarımı gerdi ve dilimin üzerinde kaydı, ağır ağırlığı onun egemenliğini hatırlattı.

Derin iniltisi odayı doldurdu. "Sì, sporca puttana! Ağlayana kadar yüzünü sikmek istememe neden oluyorsun."

Daha da yaklaştım ve beni kendi zevki için kullanmasına izin vermeye hazır bir şekilde ona baktım.

"Ah, sen de bunu istiyorsun, değil mi? Dio cane, beni çok sertleştiriyorsun."

Serbest kalarak arka cebine uzandı ve bir anahtar çıkardı. Birkaç saniye içinde kafesin kapısını açıp içeri girdi.

"Va bene," diye mırıldanarak bir kez daha başımın arkasını avuçladı. "Derin nefes al çünkü bu senin son nefesin olacak."

İtaat ettim ve dudaklarımın yanından geçmeye başladı. Aletini boğazımın arkasına doğru itti ve öğürdüm, bu yüzden durdu ve alışmama izin verdi. Ama bir saniye sonra devam etti, ağzımı becerdi, boğazıma girmesine izin vermek için başımı eğdi. Tükürük ağzıma doldu ve o çalışırken çenemden aşağı aktı ve ben onun homurtularını ve nefes alışlarını dinledim. Gözlerimden süzülen yaşların sayısını unutmuştum. Muhteşemdi.

"Sikimi almakta çok iyisin," dedi. "İşte böyle, bebeğim. Boğazının başımın etrafında sıkıldığını hissedebiliyorum. Siktir, evet. Benim için mükemmel, mükemmel bir kızsın."

Tüm vücudumdan bir telaş geçti ve bacaklarımın arasına yerleşti, onun övgüsüne Pavlovvari bir tepki olarak

kontrol edemiyordu. Aniden geri çekildi. "Sırt üstü yat. Bana ne aldığını görmek istiyorum." Göğsü kabarak külotunu ve kot pantolonunu bacaklarından aşağı itti ve gömleğini çıkarmadan önce onlardan çıktı.

Yaslandım ve bacaklarımı açarak yeni piercingimi görmesini sağladım. "Beğendin mi?"

Parmağının ucuyla zile hafifçe vurdu ve ben ürperdim. "Çok hoşuma gitti."

Başını eğerek dilini zilin üzerinde gezdirdi. "Mmm. Ben senin amına vururken bu zilin çaldığını duymak istiyorum."

Parmaklarını girişime daldırdı ve bana bilmiş bir sırıtış attı. "Çok ıslaksın. Sen benim için yaratılmışsın."

Başım dönüyordu, vücudum yanıyordu. Beni becermesini o kadar çok istiyordum ki zor nefes alıyordum. Elini çektiğinde hayal kırıklığı içinde nefes verdim. "Lütfen."

"Biliyorum, biliyorum. Bana çok ihtiyacın var. Seni ödüllendireceğim bebeğim. Ellerinin ve dizlerinin üzerine kalk."

Kot pantolonunu katlayıp dizlerimin altına koyduğunda ciddi olduğunu anladım. "Endişelenmeli miyim?" Arkamda sıralanırken yumuşak bir kıkırdamayla sordum.

"Evet. Seni o kadar sert becereceğim ki bu yatı sallanmaktan batırabiliriz." Tacı girişimi dürttü. "Bırak gireyim." Hafifçe içeri itti ve iç kaslarımı refleks olarak sıkarak nefes nefese kaldım. Homurdandı. "Sì, sì. È così che lo voglio. Aynen böyle."

Tekrar yaptım ve parmaklarıyla kalçalarımı sıkıca tutarak sonuna kadar içeri soktu. "Porca puttana! Çok sıcak, çok sıkı."

Çok büyük hissettiriyordu, dokularım dün gecedan beri hâlâ hassastı. "Siktir, Enzo."

Eğilerek omurgam boyunca öpücükler bıraktı, dudakları sıcak ve pürüzsüzdü. Tenime fısıldadı, "Harikasın. Sadece sana bakmak bile sikimin içinde olmak için can atmasına neden oluyor."

Klitorisimi ovmaya başladım ve vücudum hızla uyum sağladı. Hafif bir ter tabakası tenimi kapladı ve bacaklarım titredi. "Oh, Tanrım. Evet."

Dışarı sürükledi, sonra yavaşça geri itti, beni bir kez daha genişletti. "Şu haline bak, sikimin etrafında sımsıkı gerilmişsin." Kalçalarını salladı. "Hazır mısın, troietta? Amımı bana bırakmaya hazır mısın?"

Gelebildiğim sürece ona her şeyi verirdim. Kelimeler ağzımdan doğal bir şekilde döküldü. "Sì, padrone."

Sonra beni becermeye başladı, vücudumu kabaca sikine doğru geri çekti ve kendimi desteklemek için iki elimi de yere koymak zorunda kaldım. Piercing'imın üzerindeki küçük zil, kalçalarımızın birbirine çarpma sesinin üzerinde usulca çınılıyordu. Bunun bitmesini hiç istemiyordum. İçimdeydi, üstümdeydi, her tarafımdaydı.

"Şu sesi dinleyin. Evcil hayvanımın amında bir çan. Sen benim kullanımımıdasın, değil mi?" Kıçımın yanağına bir tokat attı. "Sen kime aitsin?"

"Sen." İnledim, zevk karnımda aşağı doğru kıvrılırken gözlerim sımsıkı kapandı.

Parmakları uzun saçlarımı kavradı, yumruğunun etrafına sardı ve çekti. Vücudum eğildi ama o vazgeçmedi. Bana binmeye devam etti, mükemmel hızını korurken, horozu beni kesinlikle mahvetti, tam doğru noktaya çarptı. Çok yaklaştım, tam sınırdaydım. "Daha fazla," diye nefes nefese kaldım.

Boğazının derinliklerinde homurdandı. "Seni sikmeyi seviyorum. Sana her zaman ihtiyacım var. Seni yatağıma bağlamak istiyorum, çıplak ve çaresiz, ve seni dölleriyle doldurmak istiyorum. Yanımdan ayrılmana asla izin vermeyeceğim."

Kelimeler çok yanılttı, ama beni uçurumun kenarına getirdiler. Orgazmım ayaklarımdan fırladı ve içimde bir bomba gibi patladı, hatırlayabildiğimden daha güçlü bir şekilde. Sarsıldım ve haykırdım, duvarlarım ritmik darbelerle onun etrafında kenetlendi.

"Hayır, hayır, hayır." dedi. "Daha çok erken. Minchia! Onu içimden çıkarıyorsun!"

Bir kükreme ile içime ateş etmeye başladı, kalçaları koordinasyonsuz büyüdükçe horozu şişti. Bu böyle devam etti ve ben onun çıkardığı çaresiz seslerden zevk aldım. Bunu ben yaptım. Bu güçlü adama aklını kaybettirdim.

Son bir homurtu daha çıkardı ve parmaklarını etime geçirerek derine bastırdı. "Evet, al onu," diye homurdandı. "Hepsini al."

İkimiz de nefes almakta zorlanarak öylece kaldık. Sonunda çekildi ve yere yığıldı. "Lanet olsun, kadın. Beni yoruyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Boğazımın ağrması için bir kısmını benim yaptığım anlamına geliyor."

Yan tarafına kaydı, ağzı bir sırtışıya dönüştü. "Benim kafesteki küçük evcil hayvanım olmayı seviyorsun."

"Buna fantezi denmesinin bir sebebi var, D'Agostino."

"Cazzata." Yaklaştı ve yüzümü geniş avucunun içine aldı. Sonra göz kapaklarıma ve alnıma yumuşak öpücükler kondurdu. "Seni sonsuza dek burada kilitli tutmak istiyorum."

Hayal görüyordu ama ona hayır demek onu daha da kararlı hale getirecekti. "Peki bu kafesi çocuklarına nasıl açıklayacaksın, mafya babası?" Luca, Nic ve ben geçen yıl boyunca arkadaş olmuştuk. Eğlenceli üvey anne rolünü oynamayı, her fırsatta Enzo'ya karşı onların tarafını tutmayı seviyordum.

Beni sırtüstü yatırdı ve öpmek için başını eğdi. Dudaklarımız birbirine değmeden hemen önce, "Onlara babalarının sana burada aşık olduğunu söyleyeceğim," diye fısıldadı.

MAFIA MADMAN'i okuduğunuz için
çok teşekkür ederiz!

Giulio Ravazzani ve Alessio Ricci'nin yer aldığı İtalya'nın Kralları serisinin bir sonraki kitabı [MAFYA HEDEFİ](#)'ne bir göz atmak ister misiniz? Kaydırmaya devam edin!

MAFYA HEDEF ÖNİZLEMESİ

İtalya'nın Kralları serisinin bir sonraki kitabı [MAFYA HEDEFİ](#)'nin önizlemesi için okumaya devam edin.

Giulio

Málaga, İspanya

Kulübe doğru ilerlerken bas sesleri göğsümde yankılanıyordu. Malaga çok gey dostuydu ve benim için ortama karışmak kolaydı. Sadece bekâr ve iyi vakit geçirmek isteyen başka bir adamdım. Ciddi bir şey değildi.

Bir kez ciddi bir şey yaşamıştım ve hayatımın geri kalanında bundan pişmanlık duyacaktım. Bir daha asla.

Ndrangheta'dan ayrıldığımdan bu yana geçen dört yıl içinde üç kez hayatıma kastedildi: Bruges, Oslo ve Berlin'de. Nereye gidersem gideyim güvende değildim, bu yüzden her altı ya da yedi ayda bir şehir değiştirdim ve kimliğimi değiştirdim.

Son durağım olan Amsterdam çok uzun sürmedi. Oradayken eski hayatımdan biri için bir iyilik yapmıştım. Karşılığında önemli bir şey almıştım ama adam kısa süre sonra ortadan kayboldu. Birinin onu öldürdüğünü anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Gördün mü? Temas ettiğim herkes için zehirliydim.

Bu yüzden böyle yerlere geldim. Kalabalık, anonim. Çabucak girip çıkıyordum, sadece bu kaşıntıyı tatmin edecek kadar. Başka her şey çok riskliyd.

Cebimdeki telefonum çaldı. Hemen ismi kontrol ettim. Mimi'nin babası. Mimi, üvey kız kardeşim Noemi'nin takma adıydı. Beni arayan Fausto'ydu.

Aramayı reddettim ve telefonumu cebime geri koydum, ama ondan gelen üç cevapsız arama daha olduğunu fark etmeden önce değil. Cristo santo. Söyleyeceklerini duymak istemiyordum, özellikle de şu anda. Onun oğlu, eski varisi olduğumu beş dakikalığına unutmama izin verin. Bir katil ve bir asker. Önce sikimi emdireyim. Sonra ayrılıp onunla ilgilenebilirdim.

Endülüs aksanlı boğuk bir ses kulağıma "La que tú me haces" dedi. Bir çeşit iltifat, "Bana ne yapıyorsun?" gibi.

Döndüm, bunun bu gecenin cevabı olup olmadığını görmeye hazırdım ve bakışlarım odanın karşısındaki bir adama takıldı. Ateşli olduğunu söylemek ona haksızlık olurdu. Bu adam bir cehennemdi ama klasik anlamda değil. Uzun boylu ve yapılıydı, doğal dalgalarını gösterecek kadar uzun siyah saçları vardı. Bana evimi hatırlatan zeytin rengi teni ve yakışıklı yüzünün yanağı boyunca uzanan bir yara izi vardı. Ondan dalga dalga güç ve güven yayılıyordu ve aletim seğiriyordu.

Espresso rengi gözleri bana kilitlenmişti, beni bir av gibi takip ediyordu ve ürperdim. Bir avcı gördüğümde tanırdım.

Tam benim tipimdi. Ben çok tahmin edilebilirdim. Tehlikeli ve metanetli erkekleri severdim, onları duvara yapıştırmak istememe neden olacak kadar kaslı olanları. Bakışlarımın vücudunda oyalanmasına izin verdim, mesaj açıktı.

Sonra Endülüslü umutludan kurtuldum ve kulübün arka tarafına doğru tek başıma ilerlemeye başladım. Benim gibi insanların yaşadığı karanlık köşelere doğru. Siyahların içinde

Kimsenin beni göremeyeceği girintilerde, nihayet birkaç dakikalığına kendimi serbest bırakabildim.

Beklenti tenimde, taşaklarımda ve şaftımda geziniyordu. Barın karşısındaki adamın beni takip ettiğini biliyordum. Bunu mafyavari bir altıncı his gibi bir şeyle hissedebiliyordum. Her geçen saniye daha da sertleşiyordum, ağzını sikerken o uzun kalın saçları tuttuğumu hayal ediyordum.

Belçika'dan ayrıldığımdan beri uzun zamandır ne sevişmiş ne de sevişilmiştim. Bunun yerine, hızlı ve kişisel olmayan el işleri ve oral seksle yetiniyordum. Kimseyi risk altında bırakmadan ihtiyacım olanı aldım. Babamın düşmanlarının her yerde olduğunu ve bana yakın olan herkesin tehlikede olduğunu zor yoldan öğrendim.

Kulübün arka tarafına ulaştığımda karanlık beni sardı. Homurtuları ve iniltileri duyabiliyor, zorlanan figürlerin şeklini görebiliyordum ama durmadım. Bu hissi seviyordum, tam da ellerimizi birbirimize geçirmeden önce kanımda oluşan vızıltıyı.

Bir avuç omzuma indi ve duvara çarpmadan hemen önce beni döndürdü. Che cazzo? Şaşkınlığımı üzerimden attıktan sonra yer değiştirdim ve sıkışan o olana kadar pozisyonlarımızı hızla değiştirdim. Bir an öylece durduk, birbirimizi yakından değerlendirdik, zor nefes alıyorduk. Barın karşısındaki adamdı. Beni takip etmiş, bu karanlık köşeye kadar izlemişti ve şimdi ereksiyonunun kotunun üzerinden kalçama bastırıldığını hissedebiliyordum. Onu tatmak için ölüyordum.

Ama bu işler böyle yürümüyordu.

Onları diz çökmeye zorladım, beni emdiler ve ortadan kayboldum. Söz vermek yok, kırgınlık yok. Karşılık yok.

Ama bu adam. Kendimi onun için dizlerimin üzerinde görebiliyordum.

Parmak uçlarımda altında kasları gerildi ve hareket etmeye hazırlandı. Gitmek için mi? Beni öpmek için mi? "Quédate," dedim

Parmaklarımı boğazına doladıgımda kalmasını söyleyerek homurdandı. Sertleşmiş sikine rağmen nabızı yavaş ve sabitti ve gerçekten heyecanlanıp heyecanlanmadığını merak ettim.

Önemli değildi. Benim için değil.

Aletim sertleşmiş ve zonkluyordu, istekliydi. Buna hızlı ve sert bir şekilde ihtiyacım vardı, sonra gitmem gerekiyordu.

Hafif bir baskıyla onu yere doğru ittim. Yüzü kasıklarımın önünde yere yığılana kadar yarım saniye direndi. Kemerimi çözdüm ve fermuarımı açtım, ancak bu kadar ileri gidebildim. Gerisini onların yapmasını, giysilerimin içine uzanıp sikimi çıkarmalarını seviyordum. Muhtaç küçük fahişeler olduklarını kanıtlamak için, onun için öğürüyorlardı.

Hayal kırıklığına uğratmadı. Kalın parmakları kotuma ve külotuma girerek uzunluğumu buldu ve ortaya çıkardı. Beni sıkıca kavradığında tenim sıcacıktı ve daha kolay olması için giysilerimi kalçalarımın altına doğru ittim. Dudaklarını ayırırken karanlık bakışları benimkilerle buluştu ve hiçbir uyarıda bulunmadan beni ağzının derinliklerine çekti.

Islak sıcaklık etrafımı sardı ve gözlerim neredeyse kafamın içinde geri yuvarlanıyordu. Çok uzun zaman olmuştu. "Joder," diye soludum, cazzo'nun İspanyolca karşılığını kullanarak.

Bir eli şaftımın dibinde durup çekerken, ağzıyla ideal bir emme gücü yaratarak sallanıyordu. Alay yoktu, belirsizlik yoktu. Sadece beni boşaltmaya yönelik hızlı bir oral seks. Perfetto.

Kendimi bu hissin içine bıraktım, sürüklendim, beynimi kapattım. İyiydi, ben kalçalarımı iterken sikimi boğazının arkasına kadar alıyordu. Keşke zamanımız olsaydı da o dar geçide girebilseydim ve nefes alamayana kadar gırtlığını sikebilseydim, ama bunun için fazla samimiydi. Antrenman için zaman yoktu. Artık öyle şeyler yapmıyordum.

Rahatladı ve onu kullanmama izin verdi. Parmaklarımı kalın saçlarının arasından geçirdim ve sikimi ağzına soktum, ben sallanırken içimdeki zevk kıvrılıyordu. Dili

kayıyordu

İleri doğru, tenimin üzerinde kayarak ilerledi ve dişlerinin en küçük sıyrığını bana verdi.

Madonna, hiç bitmesini istemedim.

Çok geçmeden taşaklarım karıncalanmaya, kaslarım kasılmaya başladı ve sikim onun diline karşı kabardı. Bir iniltiyle boşalmaya başladım, ağzına kalın fışkiyeler fışkırıyor, kalçalarım sarsılıyordu. Emmeye devam etti, beni boşalttı ve orgazmımı uzattı. Eğer başka biri, bir İspanyol gibi davranmıyor olsaydım, onu bildiğim tüm kelimelerle İtalyanca överdim. Ama İspanyolcam sınırlıydı, bu yüzden nefesimi tutmaya çalışırken sadece saçlarını okşadım, onu sevdim.

Sikimi bıraktı ve okunamayan bir ifadeyle bana baktı. Sonra yutkundu, boğazındaki kaslar yükümü içerken çalışıyordu.

Madre di Dio, bu çok ateşliydi.

Keşke onunla başka bir hayatta tanışsaydım diye içimden geçirdim. Dizlerimin üzerine çökebileceğim ve karşılığında onu memnun edebileceğim bir hayat. Fausto Ravazzani'nin oğlu, eski bir 'Ndrangheta askeri olmadığım bir yerde.

Her zaman geride bıraktığım hayattan kaçmadığım bir hayat.

Geri çekildim, kendimi toparladım ve fermuarımı çektim. Hâlâ dizlerinin üzerinde duran güzel adama başımı sallayarak döndüm ve mümkün olduğunca çabuk dışarı çıkmaya niyetli bir şekilde ters yöne doğru ilerledim.

Kimse beni durdurmadı. Kimse beni takip etmedi. Onlardan oluşan bir denizde ritimle hareket eden başka bir genç adamdım sadece. Bir çıkış kapısının soluk ışığını görebiliyordum, ben de ona doğru yöneldim. Bir dakika sonra bir ara sokakta duruyordum, serin İspanyol gecesi üzerime çökmüştü.

Sokağa doğru yürürken telefonumu çıkardım ve aradım. İlk çalışta cevap verdi.

"Neden açmadın lan?" Fausto kulağıma hırladı.

"Perdonami, Papà."

"Acil bir durum olmasa seni beş kez arar mıydım?"

Daha önce de vardı. Babam görmezden gelinmeyi sevmezdi. "Frankie mi yoksa çocuklardan biri mi?"

Uzun bir nefes verdi ve ben bu sesi çok iyi tanıyordum. Öfkesini dizginlemeye çalışıyordu. "Sensin, figlio mio."

İçimi bir rahatlama kapladı. Bu yeni bir şey değildi. Sürekli tehlike içindeydim. Dört blok ötedeki daireme doğru gitmeye başladım. Her zamanki gibi etrafımı kontrol ettim. Bu doğduğumdan beri içime işlemişti. "Evet?"

"Birisi seni vurmuş."

Gözlerimi devirmek istedim ama bu, beni göremese bile babama saygısızlık olurdu. Yıllar boyunca kaç suikast girişiminden kurtulduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer bilseydi, beni Siderno'ya, castello'ya geri gönderir, parmağının altına alırdı. Bunun olmasına asla izin vermezdim. Asla geri dönmezdim.

Ben eşcinsel bir adamdım, bir imparatorluğun eski varisiydim, 'Ndrangheta'nın açıkça ortadan kalkmasını tercih ettiği bir imparatorluğun. Varlığım bile onları utandırıyor ve böyle bir tehlikeyi üvey kardeşlerimin ve üvey annemin yanına asla yaklaştırmazdım. Onlardan uzakta yaşamam daha iyiydi.

"Öyle mi?" Babama söyledim.

"Bu habere şaşırmamış gibisiniz."

Fausto'dan hiçbir şey kaçmadı. "Ne biliyorsun?" "Alessandro Ricci'yi duydu mu?"

"İsmi hatırlıyorum." Ricci, İtalyan ordusu tarafından eğitilmiş bir keskin nişancıydı. En iyisi olduğu söylenirdi, ülkeler tarafından devlet başkanlarını ve diğer politikacıları öldürmek için kullanılırdı. Çok üst düzey bir işti, normalde kendi cinayetlerini sessizce halletmeyi tercih eden 'Ndrangheta tarafından kullanılan türden bir kişi değildi. Ricci gibi bir suikastçı çok yüksek profilliydi.

"Güzel, o zaman bunun senin için ne kadar tehlikeli olduğunu açıklamama gerek kalmayacak. Gelmeni istiyorum-"

"Hayır." O daha söze dökmeden bu düşüncüyü susturdum. "Yapmayacağım, o yüzden sorma."

Bir gümbürtü duydum ve avucunu masasına vurduğunu hayal ettim. Birkaç vuruştan sonra, "Dai, Giulio. Bu diğerleri gibi değil."

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ama aptalı oynamak zorundaydım. "Diğerleri mi?"

"Bilmediğimi mi sandın? Her hareketini izlemediğimi mi sanıyorsun?"

Figlio d'un cane!

Lanet olası kontrolcü pislik. Telefonumu indirdim ve bağlantıyı kestim. İşte. Birkaç gün bekleyebilirdi.

Daireme doğru devam ettim. Fausto'nun beni takip etmesini istemiyordum. Artık onun sorumluluğunda değildim. Diğer çocuklarına, karısına odaklanmalıydı. İmparatorluğuna. Yetişkin bir adam olan benim için endişelenmesine gerek yoktu.

Siderno'yu her yıl birkaç gün ziyaret ederdim ama sadece güvenli olduğunu bildiğim zamanlarda. Bu ziyaretler sırasında bir kez bile hayatıma yönelik girişimlerden ya da nerede yaşadığımdan bahsetmedi. Paraya ihtiyacım olup olmadığını sordu ve sonra yüzeysel şeyler hakkında konuştuk.

Yeni kimliğim Javier Martín ile bir oda kiraladığım eski binanın kapısını açtım. Merdivenleri çıkarken bilgiye ihtiyacım olduğuna karar verdim. Ama Marco ya da Fausto'ya soramazdım. Bunu sessizce yapmalıydım.

Kapı ile pervaz arasına yerleştirdiğim saç parçası hâlâ yerinde duruyordu. Odama birinin girip girmediğini anlamak için her çıkışımda bunu yapardım. Bu gece güvendedim, bu yüzden içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım, dört kilidi de devreye soktum.

Telefonumu çıkarıp birkaç dakikamı internette arama yaparak geçirdim ama Ricci'nin bir fotoğrafını bulamadım. Ben de bana yardım edeceğini ve çenesini kapalı tutacağını bildiğim birini aradım.

Benito hemen cevap verdi.

"Pronto." "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Neye ihtiyacın varsa, bunu biliyorsun." demeden önce arka planda bir hareketlilik duyuldu. Benito babamın 'ndrina'sında benim en yakın arkadaşım ve müttefikimdi. Neredeyse birlikte büyüdük, genç adamlar olarak rütbelerimizi yükselttik. Göreve başladığım gece, ilk cinayetimi işlediğimde o da oradaydı. Babama sadıktı ama bana da sadıktı. Ona güvenebileceğimi biliyordum.

"Yalnız mısın?" diye sordum.

"Şimdi öyleyim. Nöbetçi kulübesindeydim ama dışarı çıktım.

Ne oldu?"

"Bana birinin fotoğrafını göndermeni istiyorum. Alessandro Ricci."

"Keskin nişancı mı? Neden?"

"Fausto, birinin Ricci'yi beni öldürmesi için tuttuğunu düşünüyor." "Cristo santo! Ama bunca zaman sonra neden zahmet ettin?"

"Bilmiyorum ama yine de bir göz atmak isterim. Bana onun bir fotoğrafını gönderir misin?"

"Hallediyorum. Güvende kal, amico."

Bağlantıyı kestik ve beklediğimden daha yorgun bir şekilde soyunmaya başladım. Uzuvarım gevşemişti, sadece büyük bir orgazmın sağlayabileceği türden bir huzur. Değer verdiğim biriyle düzenli olarak orgazm olmayı özlemiştim ama bunu riske atamazdım. O acıyı tekrar yaşayamazdım.

Paolo benim yüzümden ölmüştü. Belçika'da beni hedef alan bir bombalı araçla havaya uçtu. Kendimi asla affetmeyecektim. Hala onun için acı çekiyordum, hala her gün onu düşünüyordum. La mia splendida bestia. Benim muhteşem hayvanım.

Telefonum bir mesajla çınladı. Benito'dan geliyordu.

Mesajı açtım ve tüm hava bir anda ciğerlerimi terk etti.

Yatağımın üzerine düşerek, inanamayarak görüntüye baktım. Bu doğru olamazdı. Bir hata olmalıydı. Anlamlandırmaya çalışırken kulaklarım çınlamaya başladı.

Kulüpteki adam mı? Yıllardır sikimi emen ve bana en iyi oral seksi yapan adam mı?

Alessandro Ricci'ydi.

[Amazon'da](#) MAFIA TARGET için ön sipariş verin!

TEŞEKKÜRLER

Vay canına, ne yolculuktu ama!

Jennifer Prokop'a (jenreadsromance.com) muhteşem editörlüğü ve bu kitaptaki yardımları için teşekkür ederim. (Onu her hafta Fated Mates podcast'inde yardımcı sunucu Sarah MacLean ile birlikte dinleyebilirsiniz!) Onun rehberliği ve önerileri için çok minnettarım.

Tüm sevgilerim son dakikada benim için beta okuma yapan muhteşem yazar dostlarıma: Diana Quincy, Nicola Davidson, Sierra Simone ve Kenya Goree-Bell. Hepsinin geri bildirimi çok akıllıca ve düşünceliydi.

RBA Designs'dan Letitia Hasser'e, bu kapakların her birine imza attığı için çok teşekkür ederiz.

Bu seriyi destekleyen tüm romantik okuyuculara teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Sonsuza kadar minnettarım! Bunu dünyanın en iyi işi yapıyorsunuz.

Bana bu kitaplarda, yemekte, çamaşırdaki ve yazmamı mümkün kılan daha binlerce şeyde yardımcı olan Paparino'm Bay Finelli olmasaydı ben bir hiç olurdum. Ti amo, bebeğim.

YAZAR HAKKINDA

Başka bir türde USA Today çoksatan yazarı olmasına rağmen, Mila sonunda yıllardır hayalini kurduğu kirli mafya krallarını yazmaya karar verdi. Kahve, seyahat ve Roy Kent bağımlısıdır.

İmzalı kitaplar, haberler ve daha fazlası için Mila'nın milafinelli.com

adresindeki web sitesini ziyaret edin. [Facebook](#)'ta Mila's Famiglia'ya

katılın!

Bir sonraki kitap hakkında güncellemeler almak ister misiniz? Mila'nın [haber bültenine](#) buradan kaydolun.

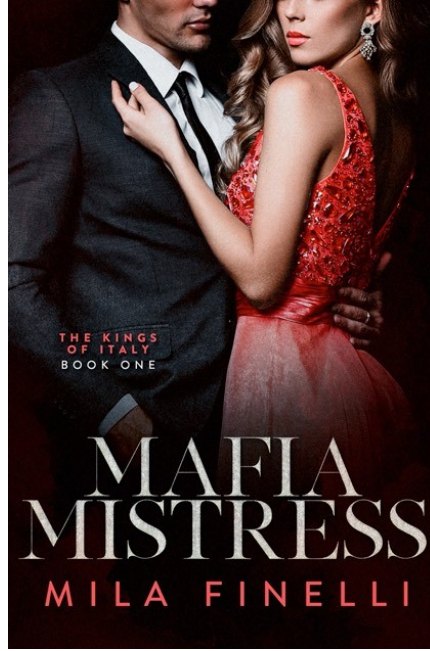

AYRICA MILA FINELLI TARAFINDAN

İtalya'nın Kralları düetinin 1. Bölümü olan Mafia Mistress ile en baştan başlayın!

MAFYA MİSTRESİ

İtalya Kralları Düetinin Birinci Bölümü

FAUSTO

Ben karanlığım, yasadışı imparatorluğu dünyanın dört bir yanına uzanan adamım. Gücü korumak için yapılması gerekenlere pek kimse cesaret edemez ama ben ederim.

Ve her zaman istediğimi alırım.

Oğlumun nişanlısı da dahil.

O artık benim ve Francesca'yı uygun gördüğüm her şekilde kullanacağım. O benim sapkın arzularım için mükemmel bir eşleşme ve onu yanımda, hazır ve bekliyor tutacağım.

Atın.

Her fırsatta bana karşı çıksa bile.

FRANCESCA

Kaçırıldım ve İtalya'da esir tutuldum, bir mafya kralının tek varisi için gelin oldum.

Ama ben masum değilim ve beni hiç hayal etmediğim günahkâr yollarla
cezbeden kralın ta kendisi - il Diavolo denen adam -. Fausto'nun kötülüğü beni
içine çekiyor, gücü bir uyuşturucu gibi. Ve şeytan beni istediğine karar
verdiğinde, ona direnmek için çaresizim - bu kendimi ona bedenen ve ruhen
teslim etmek anlamına gelse bile.

Beni kontrol edebileceğini düşünüyor olabilir, ama bu kral gerçek patronun kim
olduğunu öğrenmek üzere.

[MAFYA MİSTRESİ](#) e-Kitap, Basılı ve Sesli olarak mevcuttur.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.